

OLIVIE BLAKE

New York Times Çoksatan Yazarı

SENİNLE

ETERDE

YALNIZ

BİR AŞK HİKÂYESİ

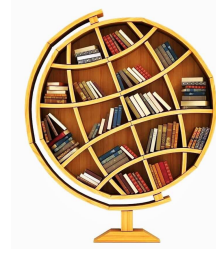
SENİNLE ETERDE YALNIZ

Özgün Adı: Alone With You in the Ether
Olivie Blake

Çeviren : Yasemin Büte
Editör : Zeynep Hilal Kahraman
Düzeltili : Zeynep Karadeniz
Son Okuma : İrem Doruk
Yazar Fotoğrafı : Daniel Prudek
Kapak Tasarım : Jamie Stafford-Hill
Sayfa Tasarım ve Kapak Uygulama : Sitem Zelal Edin

Türü: Romans
Kitap No: 2605

1. Baskı: Ekim 2023
ISBN: 978-625-366-100-7
Yayınevi Sertifika No: 12330

ALONE WITH YOU IN THE ETHER

Copyright © 2020 by Alexene Farol Follmuth

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Tom Doherty Associates & Kalem Ajans aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

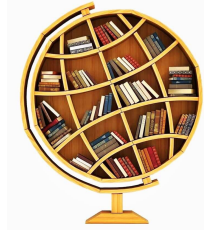
Martı Yayın Grubu
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt
Alfabe Basın Yayın San. Tic. Ltd. Şti.
İkitelli OSGB Mah. Enkoop 1. Sok. No: 1B /-1
Başakşehir / İstanbul
Tel: 0212 485 21 25
SERTİFİKA NO: 46012

SENİNLE ETERDE YALNIZ

BİR AŞK HİKÂYESİ

OLIVIE BLAKE

Çeviren: Yasemin Büte

*Eski benden
eski sana...*

bir hipotez	7
Birinci Bölüm, önceler.	11
İkinci Bölüm, sohbetler.	59
Üçüncü Bölüm, anahtarlar.	145
Dördüncü Bölüm, ilkler.	203
Beşinci Bölüm, değişkenlikler.	243
Altıncı Bölüm, dönemeçler.	281
yazar notu	323

BİR HİPOTEZ

Regan'ın, özellikle ilk başlarda, olayların kaçınılmaz bir çarpışmaya doğru yol aldığı anı tespit etmeye çalıştığı zamanlar olurdu. Anlar, Regan için her zamankinden çok daha önemli hale gelmişti. Düşüncelerinin şeklini ve yolunu değiştirenin Aldo olduğunu düşünürsek Regan'ın artık her şeyi zaman açısından değerlendiriyor olması muhtemelen onun suçuydu.

Regan'ın kendi hipotezi oldukça basitti: Bundan sonraki her sekanstan sorumlu tek bir an vardı. Regan, Aldo kadar bilim meraklısı değildi -ve kesinlikle onun kadar dâhi de değildi- ama nedenselliğe bakışı yeterince sistemliydi. Her şey sabit bir giriş noktasından dalgalanan sonuçtan ibaretti ve diğer her şeyin ortaya çıktığı kökeni açığa çıkarmak, onun (muhtemelen ondan çaldığı) bir oyunu haline gelmişti.

Her şey Aldo'yla göz göze geldiği anda mı başlamıştı? Aldo ona adıyla hitap ettiğinde ya da ona kendi adını söylediğinde? O anda mı ona, kalk, orada otıramazsın, demişti, yoksa bunun onunla bir ilgisi yok muydu? Acaba o an, günler, haftalar hatta ömürler öncesinden bile başlayan bir şey olabilir miydi?

Regan için her şey kutsaldı. Müze rehberi turlarından artakalan zamanlarda Sanat Enstitüsü'nün en sevdiği bölümlerinde dolaşmak hoşuna giderdi, bu bölümleri genellikle ruh halinin dindarlığına uygun olarak seçerdi. Bu, özellikle dini sanata yö-

neldiği anlamına gelmiyordu; daha çok, özel özlemlerini cilalı bir çerçevede tapınılan tanrıyla (bazen Tanrı'ydı ama her zaman değil) eşleştirmeyi amaçlıyordu. Erken dönem Katolik resimlerinde huşu arardı. Modern çalışmalarda ise şıklık. Çağdaş eserlerde ise yer değiştirmenin canlılığını. Tanrıların kendileri zaman içinde değişmişti fakat adanma eylemi değişmemişti. Bu, sanatın azabı ve yaratılışının daimi putperestliği idi. Regan'ın canlandırabildiği her his için aynı acıyı güzelce çekmiş bir sanatçı vardı.

Aldo'nun deyimiyle, gezintiye çıkmak kaçınılmaz bir sonuçtu ama o gün cephanelik öyle değildi. Regan geçmişte cephaneliği ziyaret etmeyi seçtiğinde bunun nedeni buranın bir amacın kutsallığını temsil ediyor olmasıydı. Burada ciddiyetsizlik yoktu. Bunun yerine barışın ironisi vardı; boş silah iskeletleri, cafcacılı kırmızı duvarlar, fetih fosilleri. Bu ona insanların hâlâ göz göze şiddet uyguladıkları bir zamanı hatırlatmasının yanı sıra paradoksal bir haz duygusu veriyordu. Samimiydi çünkü değildi. Dinseldi çünkü değildi. Güzeldi çünkü özünde çarpık, ruhsuz ve çirkindi; bu nedenle Regan'ın içindeki mazoşist bir şeyi yansıtıyordu.

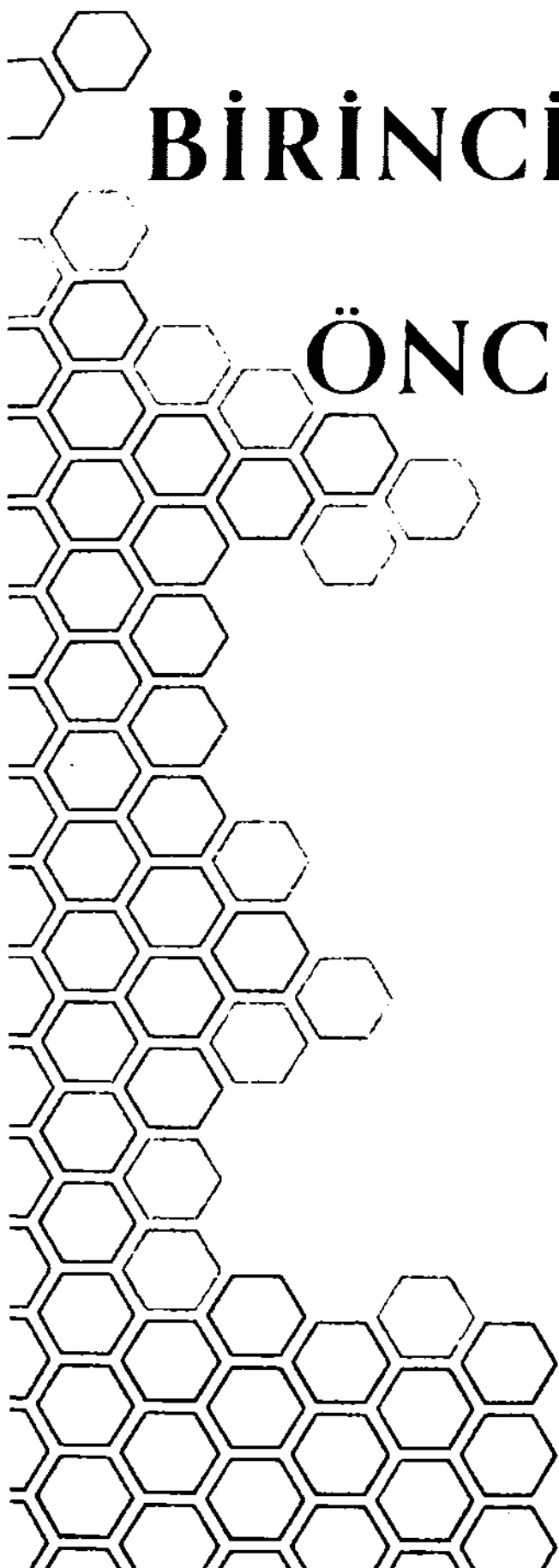
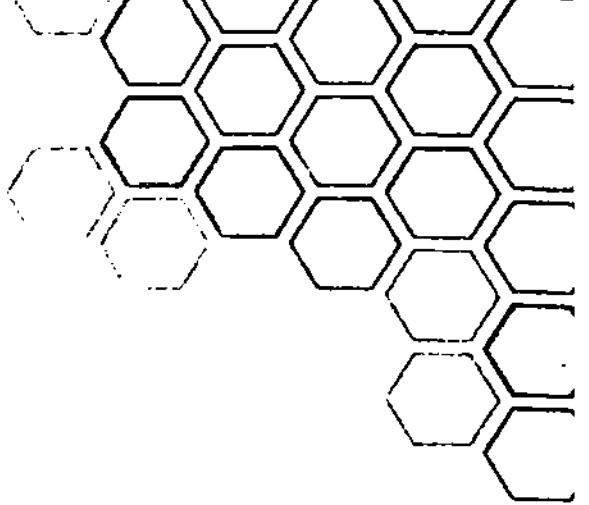
O gün cephaneliği seçmesi bir Mana'sı vardı; kozmik olarak Sonuç'un dalgalanma etkisine sahipti. Peki, o zaman sebep neydi? Aldo'yla orada karşılaşmasının nedeni kaderin isteyerek araya girmesi miydi, yoksa zaten benzer saplantılı düşünme biçimlerine sahip olmaları mıydı? Tanrı'nın makineden inmesi gibi yapmacık bir şey miydi, yoksa Aldo'nun boş olduğu yerde kendisinin de boş olması ve dolayısıyla ikisinin de kaçınılmaz olarak doldurulmak istemesi miydi?

Nerede başladığının ve nerede biteceğinin bir önemi var mıydı? Aslında evet, çok önemliydi çünkü her şey bir şeyin sonucuydu. Bu nedenle onlara ne olacağı bir şekilde önceden belirlenmişti ya da hayır, hiç önemli değildi çünkü başlangıçlar ve sonlar, olabilecek anlar veya olabilecek sonuçlar kadar önemli

değildi. Ya hikâyenin tamamını bilmek, geriye dönüp bakmak ve çevresinde dururken hikâyenin şeklini görmek her şeydi ya da hiçbir şeydi çünkü her şey bütünüyle çerçevenin içindeki parçalardan daha az kırılgan ve dolayısıyla daha az güzeldi.

Sonunda Regan cevabı öğrenecekti. Bulunduğu yerden bir köşeyi döndükten sonra bunun her şeyin ne zaman meydana geldiği sorusundan çok, geri dönüşün olmadığı bir zamana teslim olmak olduğunu anlayacaktı. Başlangıçta olduğu gibi sonunda da her şey bir zaman meselesiydi.

Çünkü sadece bir kereliğine, ya her şey ya da hiçbir şey olan bir anda, Regan'ın evreninde başka biri olacaktı ve oradan itibaren her şey olduğu gibi ilerlemeye devam edecekti, sadece birazcık farklı bir şekilde.

BİRİNCİ BÖLÜM

ÖNCELER.

Bir önceki günde pek özel bir şey olmamıştı. Sadece ne kadar özel olmadığı için ya da belki de çok yakında ne kadar özel olmayacağı için özeldi. Geriye dönüp bakıldığında her şey daha da tuhaflaşmıştı, bu da zamanın komik bir sonucuydu.

Çok az kullandığı soyadı Damiani ve daha da seyrek olarak doğum adı Rinaldo ile anılan Aldo, sessiz meditasyon bölümünden beş dakika önce bir sigara sarmıştı. Sigarayı parmaklarının arasında döndürürken boşluğa bakıyordu.

SAHNE: O öğleden sonra Chicago'da sadece eylül ortasında bir haftalığına görünen keskin ve boğucu hava hâkim. Güneş tepede parlarken Aldo'nun üzerinde yükselen ağacın yaprakları kımıldamıyor.

EYLEM: ALDO sigara kâğıdına iyice doldurduğu esrarı dudaklarına götürür.

Sigara henüz yanmıyordu çünkü Aldo düşünüyordu. Bu parkta, bu bankta oturup bir şeyi çözmek için gelmişti. On dakikadır orada oturuyor, dokuz buçuk dakikadır düşünüyor, dört dakikadır sigarasını sarıyor ve şimdi de otuz saniye boyunca sigara içiyormuş gibi yapıyordu. Aldo her zaman kas hafızasının açılmayan kapıları açmanın anahtarı olduğunu düşünmüştü. Bir şeyi çözme eylemi onun için her şey kadar batıl inançtı.

ALDO izleyicilere bakar. Yanlış bir şey olmadığını fark edince gözlerini diğer tarafa çevirir.

Ritüelinin mekaniği basitti. Esrarı dudaklarına götürüp nefes alıp nefes verir ve elini düşürürdü. Formül buydu. Anladığı formüller. Aldo esrarı dudaklarına götürüp içine çekti ve dumanını üflemedi.

BİR ESİNTİ tepedeki yaprakların arasından süzülür.

Aldo'nun sağ başparmağı, Grieg'in "In the Hall of the Mountain King" şarkısının ritmine uygun olarak uyluğuna vuruyordu.

Müzik girer.

Sonra da parmaklarının geri kalanına bulaştı. Sol eli sahte sigara içme hareketine devam ederken parmakları sabırsızlıkla kot pantolonunun kumaşına vuruyordu.

Aldo kuantum grupları hakkında düşünüyordu. Özellikle de altıgenleri. Aldo'nun altıgenin doğadaki en önemli biçim olduğuna dair kesin inancı, yalnızca *Apis*'e -yaygın olarak balarısı olarak bilinir- olan düşkünlüğünden kaynaklanmıyordu ama tamamen alakasız da değildi. Pek çok kişi genellikle kaç çeşit arı olduğunun farkında değildir. Yabanası okşanacak kadar yavaş ve aptalken bu da o kadar ilginç olmamasına rağmen tatlıdır.

ANLATICI, BİRÇOK KİTABA SAHİP YAŞLI, ROMA-TİZMALI BİR ADAM: Aldo Damiani'nin rahatsız edici düşüncelerini incelemeyi, gerekli bazı akademik bilgileri sağlamak için kesiyoruz. Yirminci yüzyıl mantıkçısı ve Albert Einstein'ın arkadaşı olan büyük Kurt Gödel, "ışık konilerinin" geleceğe doğru sürekli bir yörüngesinin, kişinin uzay-zamanda her zaman aynı noktaya geri dönebileceği

* (İng.) Dağ Kralı'nın Salonunda. Edvard Grieg tarafından 1875'te Henrik Ibsen'in 1867 tarihli oyunu Peer Gynt'teki ikinci perdenin altıncı sahnesi için tesadüfi müzik olarak bestelenmiş bir orkestra müziği parçasıdır. (ç.n.)

anlamına geldiğine inanıyordu. Aldo Damiani'nin temel tezi, bu konilerin altıgen yollar boyunca metodik, hatta belki de tahmin edilebilir bir şekilde hareket ettiğiydi.

Altıgenler. Kuantum grupları. Simetri. Doğa dengeyi, özellikle de simetriyi severdi ama bunu nadiren başarırdı. Doğa ne sıklıkla mükemmeli yaratırdı? Neredeyse hiç. Matematik farklıydı. Matematiğin kuralları vardı, sonlu ve somuttu ama sonra devam ediyordu. Soyut cebirin sorunu ve heyecanı, Aldo'nun yedi yılı aşkın bir süredir derinlemesine çalışıyor olmasıydı ve yedi milyon yıl daha çalışıp yine de neredeyse hiçbir şey anlamayabilirdi. Evrenin matematiksel temelini incelemek için sonsuz ömürler harcayabilirdi ve evren yine de bir anlam ifade etmezdi. İki hafta içinde karla sağanak yağmur yağabilir ve o zaman bu park onun için kullanılamaz hale gelebilirdi. Sigara içiyor gibi yaptığı için tutuklanabilir ya da her an ölebilirdi, o zaman düşünme işini hapiste yapmak zorunda kalır ya da hiç yapamaz ve evren çözümsüz kalırdı. İş asla bitmeyecekti, sadece bu bile trajik, heyecan verici ve mükemmeldi.

Tam vaktinde,

ALDO'NUN CEBİNDEN: izleyiciyi kendi ceplerine ulaşmaya teşvik eden bir titreşim yükselir.

babası aradı.

Aldo sigarasını cebine sokup telefonunu çıkardı.

“Alo?”

“Rinaldo. Neredesin?”

Bu soruya verecek cevabı hem uzun hem de kısaydı ve Masso muhtemelen ikisinde de ısrar edecekti. “Çalışıyorum.”

“Okulu mu kastediyorsun?”

“Evet, baba. Okulda çalışıyorum.”

“Hımm.” Masso bunu zaten biliyordu ama sormak başka bir ritüeldi. “Bugün ne üzerinde düşünüyorsun?”

“Arılar,” diye yanıt verdi Aldo.

“Ah. O zaman her zamanki gibi desene?”

“Evet, onun gibi bir şey.” Ne üzerinde çalıştığını açıklamamın hiçbir zaman kolay bir yolu olmamıştı. Babasının sorması güzeldi ama ikisi de Aldo’nun söyleyeceği her şeyin çoğunlukla anlaşılmayacağını biliyordu. “Her şey yolunda mı, baba?”

“Evet, evet, yolunda. Sen nasılsın?”

Bu sorunun doğru bir yanıtı olduğu gibi pek çok yanlış yanıt da vardı. Kuantum grupları gibi bu soru da Aldo’ya soruldukça kolaylaşmıyordu. Aslında senaryoları ne kadar çok çalıştırırsa, değişkenler de o kadar çok değişiyordu. Kendini nasıl hissediyordu? Daha önce de kötü olmuştu. Yine kötü olabilirdi. Bu döngü havanın dalgalandığı gibi dalgalanırdı. İki hafta içinde yağmur yağacak diye geçirdi içinden.

RÜZGÂR hafifçe hızlanarak yaprakların arasından süzülür.

“Ben iyiyim,” diye yanıt verdi Aldo.

“Güzel.” Masso Damiani, tam da bu sırayla bir aşçı, bekâr bir baba ve endişeli biriydi. Masso sık sık evren hakkında düşünürdü, tıpkı Aldo gibi ama farklı şekilde. Masso evrene suda ne kadar tuz kaynatacağını ya da bu asmanın mı, yoksa diğerinin mi en tatlı meyveyi vereceğini sorardı. Makarnanın ne zaman pişeceğini bakmadan bilirdi, muhtemelen evren sayesinde. Masso kesinlik yeteneğine sahipti ve herhangi bir batıl inanca ihtiyaç duymuyordu.

Aldo’nun annesi, annelik için çok genç ve bir yerde uzun süre kalamayacak kadar güzel, hayat dolu Dominikli bir kadındı. Eğer annesi evrenden bir şey istemişse, Aldo onun muhtemelen dilediğini elde ettiğini hayal ediyordu.

“Rinaldo?”

“Dinliyorum,” dedi Aldo ama kastettiği şey “*düşünüyorum*”du.

“Hımm,” dedi Masso. “Müzeyi denedin mi?”

“Belki yarın. Bugün hava çok güzel.”

“Öyle mi? Bu iyi bir şey. Nadir.”

SESSİZLİK.

Masso boğazını temizledi.

“Söyle bana Rinaldo, bugün ne yapıyoruz?”

Aldo’nun ağzı hafifçe seğirdi. “Sürekli bunu yapmak zorunda değilsin, baba.”

“İşe yarıyor mu peki?”

“Evet, elbette ama meşgul olduğunu biliyorum.” Aldo saatine baktı. “Orada neredeyse öğle yemeği vakti.”

“Yine de iki dakikam var. Ya da aşağı yukarı öyle.”

“İki dakika mı?”

“En azından.”

ALDO kendi kendine mırıldanarak düşünür.

“Şey,” dedi Aldo. “Sanırım bugün okyanustayız.”

“Hangi yıl?”

Aldo bir an duraksadı. “Truva Savaşı ne zamandı?”

“M.Ö. on ikinci yüzyılda mı?”

“Evet, öyle.”

“O zaman savaşıyor muyuz?”

“Hayır, sanırım gidiyoruz. Yolculuğa çıkıyoruz.”

“Rüzgâr nasıl?”

“Zayıf, galiba.” Aldo sigarasını tekrar parmaklarının arasına alıp yavaşça yuvarlamaya başladı. “Bir süre daha denizde olacağımızı düşünüyorum.”

“Ee, o zaman sanırım yarın tekrar öğrenmem gerekecek.”

“Zorunda değilsin, baba.”

ALDO bunu her gün söylüyor.

“Doğru, belki de yapmam.”

MASSO da öyle.

“Bugünün spesiyali ne?” diye sordu Aldo.

“Ah, *porcini* mantarı. Sezonu yer mantarıyla açmayı sevdiğimi biliyorsun.”

“Bırakayım da sen yap o zaman.”

“Tamam, iyi fikir. Şimdi geri mi dönüyorsun?”

“Evet, birazdan dersim var. Saat üçte.”

“Güzel, güzel. Rinaldo?”

“Baba?”

“Sen bir dâhisin. Zihnine bugün sana karşı nazik olmasını söyle.”

“Tamam. Sağ ol, baba. Mantarların tadını çıkar.”

“Her zaman.”

Aldo telefonu kapatıp cebine geri koydu. Ne yazık ki bugün cevap yoktu. Henüz yok. Belki yarın. Belki ertesi gün. Belki aylar, yıllar, on yıllar boyunca. Neyse ki Aldo “hemen şimdi” türünden bir insan değildi. Bu bir zamanlar hayatındaki diğer insanları hayal kırıklığına uğratan bir özellik olmuştu ama şimdiye kadar çoğundan kurtulmuştu.

Omzunun üzerinden bisikletine baktı,

SAHNE DEKORU: 1969 model bir *Ducati Scrambler*.

trafikte ve yayaların arasında kolayca kayan, Aldo’ya göre zaman ve mekânda da kayan bir araçtı. Kaza olasılığına karşı olmadıkları sürece, neden birinin bisiklet yerine araba sahibi olduğunu anlayamıyordu. Bir keresinde kolunu kırmış, omzunun yan tarafı yara olmuştu.

“Hemen şimdi” diyen biri olsaydı, muhtemelen bisikletine atlar ve doğrudan Michigan Gölü’ne sürerdi, bu yüzden öyle olmaması muhtemelen en iyisiydi. Aldo “belki yarın” türünden bir insan olduğundan sigarasını cebine geri koyup banktan kaskını aldı.

ALDO ayağa kalkar ve derin bir nefes alarak altıgenleri düşünür.

Dönüşler, diye düşündü. Günün birinde bir köşeye çarpacak ve diğer tarafta başka bir şey olacaktı; buna çok benzeyen, sadece 120 derece farklı bir şey. Sola doğru bir boks pivotunu taklit ederek vurup bir sol kroşe attı, sonra çimenleri biraz tekmeledi.

Belki yarın her şey farklı olacaktı.

Bu arada Regan da aynı güne yataktan kalkarak başlamıştı.

SAHNE: Lüks bir yatak odası. Ayakkabılar kaybolmuş, giysiler savrulmuştur. Burada her ne olduysa hiçbir anne bunu onaylamaz.

EYLEM: REGAN gözlerini kısarak saate bakar, saat öğleden sonra 14.21'i göstermektedir.

“Ah, kahretsin,” diye söylendi Regan odaya doğru.

Yanı başındaki Marc bir iniltiyle yuvarlanıp erkeklere özgü bir dizi ses çıkarmayı büyük bir güçlkle başardı. Regan bunların “Özür dilerim hayatım, açıklar mısın?”ın bir versiyonu olduğunu düşündü ve ona göre cevap verdi.

“Geç kalacağım.”

“Ne için?”

“Lanet olası işim için, Marcus,” diyen Regan, bacaklarını yorganın altından çıkarırken tökezlemişti. “Hani şu zaman zaman yaptığım şey var ya?”

Marc yüzünü tekrar yastığına gömerken, “Enstitüde o... o şeyler yok mu?” diye homurdandı. “Anla işte, şu küçük telsiz şeyleri. Levhaları okuyamayan insanlar için.”

“Sesli rehberler mi?” diyen Regan, bir elini şakağına bastırıyordu. Baş, kararlı bir çarpıntıyla kötü kararlarını kınadı. “Ben yürüyen sesli rehber değilim, Marc, ben bir müze rehberiym. Şaşırtıcı bir şekilde, insanlar orada olmadığımı fark edebilirler.”

**ANLATICI, SAÇMALIKLARA KARŞI TAHAMMÜLÜ OLMA-
YAN ORTA YAŞLI BİR KADIN:**

Charlotte Regan'ın sanat tarihi diploması var ve büyük olasılıkla sanatla uğraştığını söyleyebilir ki bu birçok açıdan yetersiz bir ifade. Üniversiteyi birincilikle bitirmesi bir zamanlar kimse için sürpriz değildir, belki bir liberal sanat programını birincilikle eşdeğer gören annesi hariç. Charlotte Regan'ın olmadığı şeylerden biri de tıp fakültesini birincilikle bitiren ablası Madeline'dir, ancak bu, elbette, konumuzla ilgili değil. Charlotte Regan şu anda Chicago Sanat Enstitüsü'nde, Amerika Birleşik Devletleri'nin en eski ve en büyük sanat müzelerinden birinde giptayla bakılan bir görev olan müze rehberi olarak çalışmaktadır. Charlotte'un annesi bunun bir işten ziyade yüceltilmiş bir gönüllü pozisyonu olduğunu söyleyecektir, ancak bu da şu anda konuyla ilgili değil.

Birçok şey Regan'ı *#mutlu* ederken,

ANLATICI, ONAYLAMAYARAK: Alaycı davranıyor.

bunların başında, karakteristik olarak mükemmel olan saçları ve yaşam tarzının sonuçlarına karşı genellikle dirençli olan cildi geliyordu. Genetik olarak geç kalkmak ve kapıdan aceleyle çıkmak için yaratılmıştı. Bir rimel sürmesi işe yarayacaktı, belki çıkık elmacıkkemikleri için gül rengi bir dudak boyası da onu biraz daha az ölü gösterecekti. Siyah elbiselerinden birini ve bir çift siyah babeti çıkardıktan sonra parmağındaki *claddagh* yüzüğü** çevirdi. Ardından üniversite mezuniyetinden sonra kız kardeşinin odasından çaldığı küpelere uzandı; kulaklarını yavaşça kan ağlıyormuş gibi gösteren küçük gözyaşı damlası lal taşları.

Yansımasına keskin bir kararsızlıkla bakmak için durakladı. Gözlerinin altındaki koyu halkalar fazlasıyla belirgindi. Neyse ki annesinin sonsuz gençlik için Doğu Asyalı genlerini alırken babası ona insanların onu reddetme konusunda iki kez düşün-

* Sevgi, sadakat ve arkadaşlık temsil eden geleneksel İrlanda yüzüğüdür. (ç.n.)

mesini sağlayan bir güven fonu vermişti, bu yüzden uyuyakalıp kalmaması gerçekten önemli değildi. Regan yaka kartını göğsüne ilıştırırken başparmağına sadece bir kez iğne battı ve tekrar yansımalarına bakmak için duraksadı.

“Merhaba,” dedi aynaya, gülümsemeye çalışarak. “Ben Charlotte Regan ve bugün Sanat Enstitüsü’nde size rehberlik edeceğim.”

“Ne?” diye sordu Marc, mahmur bir halde.

“Önemli değil,” dedi Regan, omzunun üzerinden.

Dün gece orta derecede başarılı sayılabilecek bir şekilde sevişmişlerdi, gerçi Marc fazla kokain aldığından hiç sertleşmemişti. Ama Regan en azından onunla eve gitmişti. En azından eve gitmişti. Gitmemeyi tercih edebileceği bir an vardı; odanın arka tarafına yakın bir köşede duran bir yabancı daha ilginç bir seçim olabilirdi, bunun üzerine ona doğru küçük bir adım atabilirdi. Nefes nefese bir kahkaha, sinsi bir, *Beni eve götür, Yabancı*, ve sonrası çok kolay olmaz mıydı? Regan’ın eve gelmediği, erkek arkadaşıyla yatmadığı, işe zamanında uyanmadığı ya da hiç uyanmadığı milyonlarca olasılık vardı.

Yaşanmamış hayatların tüm o alternatif parçalarında ne yaptığını merak etti. Belki de altıda uyanıp göl yolunda koşuya çıkan bir versiyonu vardı ama bundan şüpheliydi.

Yine de bunu düşünmek güzeldi. Hâlâ yaratıcılığa sahip olduğu anlamına geliyordu.

Regan, kendisinin bu versiyonunun Sanat Enstitüsü’ne gitmek için on beş dakikası olduğunu hesapladı ve eğer imkânsızlıklara inansaydı, bunun imkânsız olduğuna inanırdı. Neyse ki ya da ne yazık ki her şeye inanıyor ve hiçbir şeye inanmıyordu.

Kanlı damla küpelerini parmağıyla yokladı, ardından sert bir hareketle dönerek Marc’ın çarşafın altındaki şekline baktı.

“Belki de ayrılmalıyız,” dedi.

“Regan, saat sabahın yedisi,” diye cevap verdi Marc, boğuk bir sesle.

“Saat neredeyse iki buçuk, sersem.”

Marc başını kaldırıp gözlerini kısarak ona baktı. “Bugün günlerden ne?”

“Perşembe.”

“Hımm.” Marc yüzünü tekrar yastığına gömdü. “Tamam, tabii Regan.”

“Biz her zaman sadece, bilmiyorum. Başka insanlarla görüşebilir miyiz?” diye önerdi.

Marc iç çekerek diğer tarafına yuvarlanıp dirseğinin üzerine yükseldi.

“Regan, geç kalmadın mı?”

“Henüz değil,” dedi. “Ama istersen kalırım.” Regan, Marc’ın bunu yapmayacağını biliyordu.

“İkimiz de hiçbir yere gitmediğini biliyoruz, bebeğim. Bütün eşyaların burada. Rahatsızlıktan nefret edersin. Ayrıca yine prezervatif kullanmak zorunda kalacaksın.”

Regan yüzünü buruşturdu. “Doğru.”

“Haplarını aldın mı?” diye sordu Marc.

Regan saatine baktı. Beş dakika içinde çıkarsa muhtemelen yine de başarabilirdi. Beş dakika içinde ne yapabileceğini düşündü. *İşe yaramıyor, mutlu değilim, çok eğlenceliydi...* Bu ne kadar sürerdi, otuz saniye mi? Marc ağlamazdı, kaldı ki bu onun hoşuna giden bir şeydi, bu yüzden çok rahatsız edici olmazdı. Sonra önemli olan şeyleri toplayıp bir çantaya atmak için dört buçuk dakikası olacaktı, toplanmak sadece iki dakikasını alacaktı. Bu da geriye iki buçuk dakika bırakıyordu. Ah ama haplar için otuz saniye, sürekli unutuyordu. Onları almak için beş saniye ama şişelere boş boş bakmak için yirmi saniye kadar. Kalan iki dakikada ne yapabilirdi ki? Kahvaltı mı edecekti? Saat neredeyse iki buçuktu. Kahvaltı zamansal olarak söz konusu bile olamazdı, ayrıca henüz yemek yiyebileceğinden de emin değildi.

Saatin hareketleri Regan’ın uçuş için beş dakikasının dörde düştüğünü gösteriyordu. Yeniden hesaplama yapmazsa, yeniden planlamazsa, şimdi zamanı üzerinde korkunç bir kısıtlama olacaktı. Önceliklerini değiştirmedikçe...

“Bir şey yapmalıyım,” dedi aniden, arkasını dönerek.

“Ayrılıyor muyuz?” diye seslendi Marc arkasından.

“Bugün değil,” dedi Regan ona, banyoya gitmeden önce turuncu şişeleri buzdolabının yanındaki her zamanki yerlerinden kaptı. Hapları bir kenara bıraktı ve lavaboya yaslanıp bir bacağını kaldırarak topuğunu mermere koydu ve elini dikişsiz tanğasının altına kaydırarak boştaki eliyle telefonunun kilidini açtı. Pornodan hiç hoşlanmamıştı, onu biraz... rahatsız edici bir şekilde basit buluyordu. Gizemi tercih ediyor, bir uyuşturucu gibi arzuluyordu, bu yüzden ekranında şifre korumalı bir not açtı.

İLK FOTOĞRAF, kısa bir eteğin altında, kadınsı kalçaların ince kıvrımları arasına şehvetle uzanmış, sıradan bir erkeksi elin bulanık görüntüsü. İkincisi ise birbirine bastırılmış iki kadın gövdesinin siyah-beyaz görüntüsü.

Regan buna degeceğine karar verdi. Bu daha iyi bir karardı. İlişkisini bitirebilirdi, doğru ama onun yerine bu dört dakikaya sahipti. Hayır, üç buçuk. Ama kendi fiziksel özelliklerini iyi biliyordu, bu nedenle en fazla üç dakikaya ihtiyacı olacağını bilincindeydi. Geriye en az otuz saniye kalıyordu.

Geri kalan zamanda Regan’a özgü bir şey yapabilirdi; Marc’a veda öpücüğü vermeden önce iç çamaşırını ceketinin cebine sokmak gibi. Marc o akşam daha sonra onu muhtemelen ısmarlama takım elbiseli bir yöneticiyle çene çalarken bulacak, o noktada bir tuvalet kabinine gizlice girecek ve onun için aletinin fotoğrafını çekecekti. Muhtemelen karşılığında bir şey bekleyecekti ama büyük olasılıkla Regan uyuyor olacaktı. Ya da belki de eve hiç gelmeyecekti. Gelecekteki hali ne gizemliydi ama! Olasılıklar büyüleyici bir şekilde sıradan ve mükemmel derecede sonsuzdu, bu da hazzın kendisine yeterince yakındı.

O an boşalırken hissi altdudağını ısırarak bastırdı ve nefesini verdi.

Kırk beş saniye.

REGAN hap şişesine uzanır ve hiçbir şey söylemez. Tekrar bir şeyler hissedinceye kadar ne kadar zaman geçeceğini merak eder.

Aldo teorik matematik alanında doktora yapıyordu, bu da kime söylediğine bağlı olarak çok çeşitli anlamlara geliyordu. Yabancılar inanmıyormuş gibi olsa da genellikle ondan etkilenirdi. Çoğu insan şaka yaptığını düşünüyordu çünkü ona benzeyen insanlar genellikle “teorik matematikte doktora yapıyorum” sözlerini alaycı olmayan bir şekilde söylemezdi. Babası onunla gurur duyuyordu ama Aldo’nun hayatının büyük bölümünde yaptığı ya da söylediği çoğu şey karşısında şaşkınlığa düşerdi. Diğerleri şaşırmamıştı. “Sen şu zeki ineklerden birisin, değil mi?” Aldo’nun satıcısı her zaman şunu ya da bunu kazanma şansını sorardı ve Aldo ona istatistiğin pratik bir uygulama, yani *uygulamalı* matematik olduğunu hatırlatsa da satıcısı sadece omuz silkip uzaydaki yaşam hakkında bir şeyler sorar (Aldo uzaydaki yaşam hakkında hiçbir şey bilmiyordu) ve ona istediği ürünleri verirdi.

Aldo’nun öğrencileri ondan nefret ederdi. Gerçekten yetenekli olanlar ona tahammül ediyordu fakat diğerleri -öğrenim gerekliliklerini yerine getirmek için yüksek matematik alan lisans öğrencileri- ondan kesinlikle nefret ediyordu. Bunun nedenini pek düşünmüyordu, muhtemelen sorunun bir parçası da buydu.

Aldo da özellikle iyi iletişim kuran biri değildi. İlaçlar da zaten bunun içindi; önce endişeli bir çocuk, sonra depresif bir genç ve kısa bir süreliğine tam anlamıyla bir bağımlı olmuştu. Zamanla düşüncelerini kendine saklamayı öğrenmişti, bunu da en kolay beyin aktivitesi kategorilere ayrıldığında başarıyordu. Zihni, bazıları arka planda tefekkürle uğuldayan birden fazla uygulamanın açık olduğu bir bilgisayar gibiydi. Aldo çoğu zaman başkalarına dinlediği izlenimini vermezdi, aslında bu genellikle doğru olan bir düşünceydi.

“Üstel ve logaritmik fonksiyonlar,” dedi Aldo, giriş yapmadan, loş ışıklı sınıfa girerek

SAHNE: Bir üniversite sınıfı.

ve kurumsal pencerelerinden dışarı dalmak için her zaman-ki kaşıntıdan mustarıptı. Tam olarak bir dakika geç kalmıştı ve prensip olarak asla erken gelmezdi. Biraz daha erken gelseydi, öğrencileriyle etkileşime girmek zorunda kalabilirdi ki bunu ne kendisi ne de onlar isterdi.

“Okurken zorlanan oldu mu?”

İkinci sıradaki öğrencilerden biri, “Evet,” dedi.

Şaşırtıcı değildi.

“Bu tam olarak ne için kullanılıyor?” diye sordu arkadaki bir öğrenci.

Ellerini uygulamayla kirletmemeyi tercih eden Aldo, bu özel sorudan nefret ediyordu. Bir hevesle, “Bakteriyel büyümenin grafiğini çıkarıyorum,” dedi. Doğrusal fonksiyonları banal buluyordu. Çoğunlukla olayları temel bir anlayış düzeyine indirgemek için kullanılırlardı ancak yeryüzünde çok az şey bu kadar basitti. Ne de olsa dünya doğal olarak entropikti.

Aldo, en azından tebeşirden daha az dağınık olmasına rağmen nefret ettiği beyaz tahtaya doğru yürüdü. “Büyüme ve çürüme,” dedi ve yanına $g(x)$ karalamadan önce bir grafik çizdi. Tarihsel olarak konuşulacak olursa bu ders herkes için son derece sinir bozucu olacaktı. Aldo, dikkatinin bu kadar azını gerektiren bir şeye odaklanmakta zorlanıyordu; diğer taraftan, öğrencileri de onun düşünce çizgisini takip etmekte zorlanıyordu. Eğer bölüm nitelikli öğretmen bulmakta bu kadar güçlük çekmeseydi, öğretim üyeliğine terfi edeceğinden kuşkuluydu. Stajyer olarak gösterdiği performans pek parlak değildi ama ne yazık ki herkes için (kendisi de dahil) Aldo yaptığı işte çok başarılıydı.

Üniversitenin ona, onun da bir işe ihtiyacı vardı. Durum buyken öğrencileri de onun gibi uyum sağlamak zorundaydı.

Aldo için sınıftaki zaman düzenli olarak yavaşlıyordu. Üni-

versite politikası gereği aptalca olduğunu söylememesi gereken sorularla birkaç kez bölündü. Problem çözmekten hoşlandığı doğrudu fakat öğretmeyi, zorlayıcı olmaktan çok sıkıcı buluyordu. Beyni olaylara kolayca gözlemlenebilir bir şekilde yaklaşmıyordu; istemeden adımları atlıyor, sonra genellikle arkasından gelen boğaz temizleme sesiyle geri dönmek zorunda kalıyordu.

Bir noktada öğrenmenin temel seviyesi için tekrarın gerekli olduğunu biliyordu, yoğun boks eğitimi kendi kendine yaptığı rehabilitasyonun bir parçasıydı. Bu yüzden kafası çarpana ve uzuvları ağrıyana kadar aynı talimi tekrar tekrar yapmanın önemini biliyordu ama bu durum onu yakınmaktan alıkoymadı. Odadan çıkıp bir köşeyi dönmeyi ve tamamen farklı bir yöne gitmeyi dilemesini engellemedi.

En azından teorik olarak.

Günün ilk turunda yaşlı bir çift, yirmili yaşlarda iki kadın, bir avuç Alman turist ve Regan'ın sinsice (sonuçla ilgilenip ilgilenmediğini anlamak için yüzükleri kontrol etmeyi âdet haline getirmişti) otuzlu yaşlarının ortalarında evli bir çift olduğunu tahmin ettiği bir grup vardı. Koca ona bakıyordu, zavallı adam. Regan bu özel bakışı biliyordu ve artık bundan özellikle gurur duymuyordu. Bu bakışı gençken kendi yararına kullanmaya başlamıştı ve şimdi onu diğer araçlarının arasında saklıyordu. Yıldız uçlu kalem, boya fırçası, doygunluk ölçeği, uygun olmayan erkeklerin cazibesi; hepsi aynı işlevsellik kategorisiydi.

Bu koca yakışıklı sayılırdı. Karısının güzel ama dikkat çekici olmayan bir yüzü vardı. Muhtemelen sigorta satmak gibi pratik bir işi olduğunu tahmin ettiği "ideal erkek" olan koca, Regan'ın yüz hatlarında İrlandalı ile Çinli'nin karışımını görmüş ve bunu bir tür egzotik heyecan olarak değerlendirmişti. Gerçekte, Sanat Enstitüsü'nün şu anki sakinlerinin yarısının genetik kombinasyonu olabilirdi.

“Eminim birçoğunuz Jackson Pollock’un eserlerini tanıyacaksınız,” diyen Regan, arkasındaki *Grili Gökkuşığı* tuvalini işaret ediyordu.

ANLATICI, DİKKATİNİ ZAR ZOR VEREN BİR GENÇ

KIZ: Jackson Pollock’un *Grili Gökkuşığı* adlı eseri temelde gri ve beyaz yağlı boya lekeleriyle kaplı siyah bir yüzey, altta da ne bileyim başka renkler var. Soyut ya da her neyse işte.

Regan sözlerine, “Pollock’un sanatının en dikkat çekici özelliklerinden biri dokunulabilir olmasıdır,” diyerek devam etti. “Resmin derinliklerine yakından tanık olmak için bir adım öne çıkmanızı öneririm. Boya katmanları başka bir yerde bulamayacağınız belirgin bir katılığa sahip.”

Kadın, Regan’ın önerisi üzerine yaklaşıp hevesle tabloyu incelemeye başladığında diğerleri de onu takip etti. Koca geride dururken Regan’ın göz hizasında geziniyordu.

“Buna sanat demeleri bile şaşırtıcı, değil mi? Bunu ben de yapabilirim. Altı yaşında bir çocuk bile yapabilir.” Kocanın bakışları onunkilere kaydı. “Eminim sen çok daha iyisini yapabilirsin.”

Regan onun aletinin ortalama büyüklükte olduğunu tahmin ediyordu ve bu sorun teşkil etmese de adamın muhtemelen onunla ne yapacağını bilmediği gerçeği sorun teşkil ediyordu. Yazık çünkü yeterince yakışıklıydı. Hoş bir yüzü vardı. Regan, adamın üniversitedeki sevgilisiyle mutsuz bir evliliği olduğunu tahmin etti. Onun gibi Minnesotalı aksanına sahip insanlar için bunun nispeten standart olduğunu göz önünde bulundurarak lise kız arkadaşı olduğunu tahmin ederdi ama adam geç olgunlaşan biri gibi görünüyordu. Alnındaki belli belirsiz sivilce izlerini fark etti, bu çoğu insanın muhtemelen gözden kaçırdığı bir ayrıntıydı ama onuncu sınıftayken bunu gözden kaçırmazlardı, Regan da kaçırmamıştı.

Birkaç seçeneği vardı. Birincisi, onu bir tuvalet kabiniinde becerebilirdi. Bu her zaman bir seçenektir ve asla dikkate alınmaya değmezdi. İsterse mahremiyeti nerede bulacağını biliyordu. Adam da muhtemelen bir ya da iki kez yoldan sapmış gibi görünüyordu, bu yüzden önceden vicdanını rahatlatmak pek de zor olmayacaktı.

Elbette, Regan vasat bir alet istiyorsa *bu* vasat aleti seçmeden bulmak acınacak kadar kolaydı. Adamın müzede dikkatini odaklayabileceği onca şey varken Regan'ı seçmiş olması, adam hakkında Regan'dan çok daha fazla şey söylüyordu.

Dikkat dağıtıcı bir on dakika olabilirdi. Yine de Regan daha azıyla daha çok eğlenmişti.

“Jackson Pollock, Navajo kum resminden çok etkilenmiş,” diyen Regan'ın kendi bakışları hâlâ tabloya sabitlenmişti. “Kumda,” diye açıklamasına devam etti. “Süreç de bitmiş ürün kadar önemlidir, hatta daha da önemlidir. Kum her an uçup gidebilir. Birkaç saat, dakika, saniye içinde yok olabilir, bu yüzden süreç katarsis anıyla ilgilidir. Sanat *yapmanın* hürmeti, onun yaratımının bir parçası olmak ama sonra onu yıkıma açık bırakmaktır. Amerikan yerlilerinin kumla yaptığını Jackson Pollock boyayla yapmıştır ki bu belki de onun boş bir yorumudur. Aslında, onların tekniklerini benimsediğini hiçbir zaman açıkça kabul etmemiştir. Bu da mantıklıdır çünkü bir saygı duruşundan çok sahiplenmeye daha yakındır. Peki, *siz* bunu yapabilir misiniz?”

Regan, kocadan yana dönüp ona bir kez daha ilgisiz bir bakış attı.

“Elbette, belki,” derken adamın ağzı hoşnutsuzlukla seğirdi.

“Sanat yakından her zaman farklıdır, değil mi?” demeyi düşündüyse de demedi. Artık adam onun bir sürtük olduğunu bildiğine göre dinliyormuş gibi yapmaya zahmet etmeyecekti.

Sonunda tur sona erdi, tüm turlar gibi. Koca, karısıyla birlikte o gün hiçbir rehberle sevişmeden ayrıldı (bildiği kadarıyla gece daha yeni başlamıştı). Regan bir sonraki tur için hazırlan-

dığı sırada ceketinin cebinde Marc'ın onun için bıraktığı iç çamaşırını bulduğu anlamına gelen bir vızıltı hissetti.

Her şey çok döngüseldi. Çok tahmin edilebilirdi. Bir noktada, Regan'ın mahkemece atanan psikiyatrı ona hayatta olmakla ilgili ne hissettiğini sormuştu

ANLATICI: Tüm bu olanlar gerçekten çok aptalcaydı.

ve Regan, hiçbir zaman tam olarak aynı olmasa bile tutarlı bir yörüngeyi takip ediyor gibi görüldüğü cevabını vermek istemişti. Yeterince yakından bakarsanız, her şey aynı yolu takip ederek diğer her şeye yol açıyordu. Bazen Regan sadece kendisinin baktığını hissedirdi ama doktora daha katlanılabilir bir cevap verirdi ve ikisi de evlerine tatmin olmuş bir şekilde dönerdi. Regan çoğunlukla susamış hissediyordu, bu da son zamanlardaki lityum artışının bir sonucuydu. Birazcık bile susuz kalsa haplar onun seve seve titremesine sebep olurdu.

“Aziz George ve Ejderha,” diyen Regan, bir sonraki tur için tabloyu işaret ediyordu. Ziyarete gelen bir ailenin ergenlik çağındaki oğlu Regan'ın göğüslerine bakıyordu, küçük kız kardeşi de öyle. Regan ona acelesi olmadığını söylemek istedi. Ortaçağ eserlerinin ne kadar çarpık olduğuna bakın demek istedi çünkü perspektif yoktu; bir zamanlar erkekler dünyaya bakıyor, tüm güzelliği algılasa da onu sadece düz görüyordu.

Pek bir şey değişmedi, diye düşündü Regan kızı ikna etmek için. Seni olduğunuzdan daha yakın görüyorlar ama ne senin ne de onların hayal edebileceğinden daha uzaktasın.

Aldo, yirminci yüzyılın başlarında bir matbaa şirketi tarafından kullanılmış olan bir çatı katında yaşıyordu. Başlangıçta şehrin güney yakasında, Chicago Üniversitesi'ne yakın bir yer-

deydi, ancak huzursuzluk onu kuzeye, South Loop'a, sonra da biraz doğuya, Printers Row'a sürükledi.

SAHNE: Printers Row, Chicago şehir merkezinin güneyinde Loop olarak bilinen bir mahalledir. Bu bölgedeki birçok bina bir zamanlar matbaa ve yayıncılık işletmeleri tarafından kullanılmış ancak o zamandan beri konutlara dönüştürülmüştür.

Bu akşam hava ılıktı, hava hâlâ yaz neminin kalıntılarına ev sahipliği yapıyordu. Aldo da akşam koşusuna çıkarak bundan yararlanmayı tercih etti. Göl yolundan pek de uzakta yaşamıyordu

ANLATICI, AŞIRI HEVESLİ BİR CUBS TARAFTARI: Chicago şehrinin hiçbir yeri göl yolundan çok uzak değildir!

ama Aldo genellikle şehir sokaklarında koşmayı tercih ederdi. Adımlarının kaldırımdaki ritmi bazen bir nabza çok benziyordu. Kesintisiz, rahatsız ediciydi. Nefes alıp verdiğinin son derece farkındaydı.

Bir de yol sık sık işgal ediliyordu.

Koşudan sonra gölge boksu, torba çalışması, ara sıra da antrenman yapıyordu. Aldo herhangi bir şey için antrenman yapmıyordu ama böyle bir şey olursa hazır olduğunu düşünüyordu. Her zaman doğuştan sıırım gibi ve zayıftı,

ANLATICI: Kuzenim Donnie gibi sıska küçük pisliklerden biri, ha?

ayrıca egosu ve öfkesi de pek yoktu. Genel olarak konuşmak gerekirse Aldo'nun bırakın resmi bir boks ringine çıkmayı, herhangi bir sokak dövüşüne girmesi bile pek olası değildi. Sadece

zaman zaman adrenalin ve acı seçeneğini elinde tuttuğunu hatırlamak hoşuna gidiyordu.

Üç saat kadar sonra eve gelir, birkaç tavukgöğsü, muhtemelen biraz ıspanak ve kesinlikle ezici kullanmadığı biraz sarımsak bulurdu. (Doğranmış sarımsak, babasının ona defalarca söylediği gibi tadı olmadığı için iğrençti. Masso, sarımsak söz konusu olduğunda ya ezilmiş ya da bütün olması gerektiğini söylerdi, istisna yoktu.)

Aldo'nun gelen gideni pek olmazdı ama gelenler de istisnasız eşyalarının azlığı hakkında yorum yaparlardı. Kırmızı *Ikea* dolapları ve modern paslanmaz çelik aletleri olan açık hava bir çatı katıydı; Aldo'nun tam olarak bir tenceresiyle bir tavası vardı. İki bıçak; doğrama bıçağı ve soyma bıçağı. Babası her zaman bir insanın tek ihtiyacının bu olduğunu söylerdi. Aldo'nun konserve açacağı ya da buz kalıbı yoktu. Bir makarna makinesi vardı ama o, büyükannesinin ısrar ettiği şekilde *ravioli* ya da *tortellini* yapmayı tercih ediyordu. Adalina Damiani hem oğluna hem de torununa yemek pişirmeyi öğretmişti ama Masso yemek pişirmeyi dini bir deneyim olarak görürken Aldo bunu özel günler ya da memleket hasreti için saklanması gereken bir şey olarak görüyordu. Gerçi onun deneyimlerine göre çoğu insan dini de aynı şekilde değerlendiriyordu.

Aldo uyuyamadığı gecelerde (yani çoğunda), ceketinin cebinde duran esrardan geriye ne kaldıysa yakmak için çatıya çıkardı. Özellikle bedensel ağrılar ve düşüncesizlik için ayrılmış *marihuana* türünü seçer, kafasının arkasında devam eden gevezeliği yatıştırırdı. Kemikleri akşam için çılgınca hareketlerini durduracak ve kaçınılmaz olarak vücudu boşluğunu dolduracak yeni bir şey arayarak vızıldayacaktı.

VE ŞİMDİ, BAYANLAR VE BAYANLAR, gururla sunarız...
Aldo Damiani'nin düşünceleri!

Vızıltı. Arılar. Balansı kanatlarını dakikada 11.400 kez çırp-
par ve bu da vızıltı sesini oluşturur. Arılar çalışkanlıkları ve
organizasyonlarıyla tanınırlardı; ayrıca “işçi arı” deyimine de
bakınız. Buna bir de kararlılık eklendiğinde ortaya bir ara yol
çıkır. Aldo çok düşünceli olsa bile benzer şekilde tek fikirliydi.
Nefes verirken akıntıya kapılmış ve denize açılmıştı.

Yarın farklı bir şey denemesi gerekecekti çünkü o gün prob-
lem çözüme konusunda pek başarılı olamamıştı. Şehrin kovani
içinde birkaç favori yeri vardı ve genellikle bunlar arasında gi-
dip gelirdi. Halk kütüphanesinin en üst katı Kış Bahçesi olarak
adlandırılan bir avluydu, gerçi Aldo nedenini anlayamıyordu.
Belli bir mevsimi yoktu ama hoş bir genişliği, yükseklerle ve
göklere belli bir yakınlığı vardı, genelde de boş olurdu. Cam
tavanı yükselten beton kirişler, altıgen gölgeler halinde üzerine
inerdi ve eğer kendini onların altında doğru bir şekilde konum-
landırırsa belki de aklına yeni bir düşünce gelirdi. Aksi tak-
dirde, her zaman Lincoln Park Hayvanat Bahçesi ya da sanat
müzesi elinin altındaydı. Müze genellikle oldukça kalabalıktı
ancak doğru göz için hâlâ saklanacak yerler içeriyordu.

ANLATICI: Öngörü, bebeğim!

Aldo dilini kaplayan yanık tadını içine çektikten sonra si-
garanın için için yanan ucunu söndürdü. İhtiyacı olduğu kadar
keyif almıştı ve bu gece uyumak anlamsız geliyordu.

Aldo uykuda olma hissinden hoşlanmazdı. Ölü olmaya çok
yakın bir şeydi, karmaşık olmadığından dolayı da rahatsız edici
bir durumdu. Arıların kanatları durduğunda böyle hissedip his-
setmediklerini merak etti. Gerçi bir şeyler hissedip hissetme-
diklerini de merak ediyordu. Bir arının, hayatını adadığı işinin
muhteşem ekosisteme katkıda bulunduğunu bilse ne yapacağını
merak etti. Bu onu durmaya zorlamak için yeterli olur muydu?

Şüpheli.

Aldo dairesine geri döndü ve yatağına uzanıp başının üstün-

deki tavan aydınlatmasına baktı. Önce bir gözünü açtı, diğerini açıp, açmama arasında gidip geldi. Belki biraz bir şeyler okurdu. Bir film izleyebilirdi. İsterse gerçekten her şeyi yapabilirdi.

Dakikada 11.400 kanat çırpışı gerçekten bir şeydi.

Gözlerini kapadı ve düşüncelerinin zihninin derinliklerinde dolaşmasına izin verdi.

“Ee, Charlotte...”

Regan irkilme dürtüsüyle savaştı ve sonunda kontrol altına aldı. Bunun yerine bir ayak bileğini diğerinin arkasına sokmayı ve kendini hafifçe uzağa, pencereye doğru çevirmeyi tercih etti. Bacak bacak üstüne atmak için can atıyordu ama bazı alışkanlıklar unutulamazdı ve annesi de cemiyet ipuçlarını Kraliçe Elizabeth’ten almıştı; bacak bacak üstüne atmak yoktu. Regan, eğer birisi onun ten renginde bir çorap üretme zahmetine gireseydi, kendisinin de külotlu çorap giymek zorunda kalacağından şüpheleniyordu.

“Son zamanlarda ruh haliniz nasıl?” diye sordu doktor. Yeterince iyi bir kadındı; en azından iyi niyetliydi. Rahatlatıcı, başhemşire gibi bir havası ve Regan’ın torunlarını koynunda hayal ettiği türden bir sinesi vardı. “Son seansımızda bazen huzursuz hissettiğinizi söylemişsiniz.”

Regan klinik psikoloji uygulamaları hakkında yeterince bilgi sahibiydi ve bu özel alanda “huzursuzluğun”, “manik” için bir kod olduğunu biliyordu, bu da “eski düzenine dönmek” için bir koddu; en azından annesi tercüme etmek için burada olsaydı.

“Ben iyiyim,” dedi Regan, bu hiçbir şeyin şifresi değildi.

Aslında *iyiydi*. Sanat Enstitüsü’nden buraya yürümekten, Streeterville’e doğru yönelirken Grant Park’ı geçmekten keyif almıştı. Sokaklar insanlarla dolup taşıyordu, bu yüzden burayı

seviyordu. Bu özel odanın aksine, çok canlı ve olasılıklarla dolu hissediyordu.

Regan iki haftada bir randevularına giderken genellikle dolambaçlı bir yol izlemeyi tercih eder, mağazalar kapanırken ve restoranlar dolmaya başlarken girmiş olabileceği tüm kapıların önünden düşünceli bir şekilde geçerdi. O akşam ne yemek isteyebileceğini düşünürdü -makarna kulağa hoş geliyordu ama makarna kulağa her zaman hoş gelirdi ve her iki durumda da beyaz şarap kulağa daha hoş geliyordu- ve sabah yogaya gidip gidemeyeceği üzerine kafa yorarken birden telefonunu henüz kontrol etmediğini hatırlardı.

ANLATICI, SEVİLEN BİR ANAOKULU ÖĞRETMENİ:

Regan'ın daimi ulaşılmazlığı bir zamanlar dikkatle bililmiş ve giderek alışkanlık haline gelmiş bir uygulamaydı. Regan daha gençken bir telefon ya da mesaj alma ihtimaline imrenirdi, öncelikle ilgi anlamına gelirdi. Bu, başka birinin düşüncelerinin boşluğunu doldurduğu anlamına geliyordu. Bir süre sonra, başkaları için değerini düşürmenin bir güç olduğunu anlamaya başladı. Kendine sınırlar koymaya başladı, on dakika boyunca telefonunu kontrol etmeyecekti. Sonra yirmi dakika. Sonunda aralara saatler koyarak düşüncelerini başka bir yere yönlendirmeye başladı. Başkaları onun zamanını beklemek zorunda kalırsa o zaman onlara bu kadar çok şey borçlu olmak zorunda kalmayacağını düşündü. Şimdi, Regan tamamen güvenilmez olma konusunda o kadar yetenekliydi ki insanlar bunu bir zayıflık olarak adlandırmaya başladı. Onların yanlış anlamalarından biraz gurur duyuyor; bu, insanların her zaman kandırılabilceği anlamına geliyordu.

“Erkek arkadaşınla aranız nasıl?” diye sordu psikiyatr.

Regan’ın telefonunda Marc’tan beklenen aletin fotoğrafı vardı; birlikte yaşamaya başladıktan birkaç hafta sonra Regan’ın ona aldığı beyaz *Calvin*’leri giyiyordu.

ANLATICI: Marc Waite ve Charlotte Regan yaklaşık bir buçuk yıl önce, Regan bir arkadaşıyla birlikte bir galeri açılışı planlarken bir barda tanıştılar. Mekânı seçmiş, sanatçıları ve eserleri belirlemiş, sonra Marc’la tanışmış. Marc, Hancock Signature Room’un tuvaletinde -Regan’a göre şehrin en iyi manzarası doksan beşinci kattaki kadınlar tuvaletinden görülebiliyordu- ona oral seks yaparken Regan babasından seçtiği konu olan, Güzelliğin Sahte Yalanları’nın, beyaz yaka suçu nedeniyle federal hapishaneye girmekten kıl payı kurtulmuş biri için ne kadar uygunsuz olduğunu sıralayan bir sesli mesaj almıştı. “Açık sözlülük ayrı, kibir ayrı şeydir, Charlotte!” diye bağırmıştı sesli mesajında. Üç güne yakın bir süre geçene kadar mesajı dinlememişti.

“Erkek arkadaşınızın adı neydi? Marcus mu?”

“Marc,” dedi Regan, o da bunu tercih ediyordu. “O iyi biri.”

Genel anlamda öyleydi. Yüksek riskli yatırım fonları gibi bir şeydi. Regan’dan çok fazla şey istemezdi ki bu da idealdi çünkü Regan genellikle çok fazla şey vermezdi. Birbirlerinden sıkıldıklarında konuşmazlardı. Birbirlerinin alanlarını işgal etmekte iyiydiler. Onu sık sık her şeye uyan bir aksesuar olarak düşünürdü, o anda hangi kişiliği doldurmuşsa ona uyum sağlayan bir tür büyülü ruh hali yüzüğü gibi. Regan sessizlik istediğinde, o sessizdi. Konuşmak istediğinde, genellikle dinlemeye meyilliydi. Regan seks istediğinde, bunu sık sık yapıyordu, adam kolayca ikna edilebiliyordu. Sonunda onunla evlenecek, sonra sahip olduğu her şeyi onun adında yok olacaktı. Partilere Bayan Mar-

cus Waite olarak katılacak ve kimsenin onun hakkında bir şey bilmesine gerek kalmayacaktı. Onu bir tür görünmezlik pelerini gibi üzerine çekip tamamen gözden kaybolabilirdi.

Marc, ondan böyle bir şey istememişti. Regan'ın kendisi hakkında isteyerek söyleyeceği bir şey varsa o da bir süs, yenilik, parti numarası olduğuydu. İsteddiği zaman ilgi odağı oluyordu, kıvrak zekâlı, çekici ve kusursuz giyiniyordu ama bu tür kızlar tuhaflıkları ya da kusurları olmadığında sıkıcı oluyorlardı. Dünya, güzel bir kadını alıp tek bir kusurunun çekiciliğiyle haykırmaya bayılırdı; Marilyn Monroe'nun beni ya da Audrey Hepburn'ün yetersiz beslenmesi gibi. Marc'ın Regan'ın geçmişini sorun etmemesinin nedeni de buydu. Regan'ın bir zamanlar yeniden keşfedilmeyi gerektirmiş olmasına aldırımıyordu. Regan, Marc'ın onun kusurlarıyla kendini yüceltemezse ona ilgi duyacağından şüpheliydi.

“Son zamanlarda iyi geçiniyorsunuz demek?”

“Evet,” dedi Regan. “Biz iyiyiz.”

Her zaman iyi geçinirlerdi çünkü iyi geçinmek için enerjilerini harcamalarına gerek yoktu. Marc kavga etmeyi zamanını boşa harcamak olarak görürdü. Marc, Regan tartışırken ona gülümsemeyi sever, kendini yormasına izin vermeyi tercih ederdi.

“Peki ya aileniz?” diye sordu psikiyatr.

Regan'ın telefonunda iki sesli mesaj vardı: biri psikiyatrdan, seansına bir saat erken gelip gelemeyeceğini soruyordu (mesajı almamıştı ve her zamanki saatinde gelmişti, sorun değildi, kimse ölmemişti), diğeri de o akşamın erken saatlerinde kız kardeşinden.

“Bunu bir ay kadar dinlemeyeceğini biliyorum,” dedi Madeline. “Ama annem ve babam yıldönümü partileri için seni evde istiyorlar. Birini getireceksen bana haber ver, tamam mı? Ciddeden, tek ihtiyacım olan bu. Bana bir numara mesaj at. Bir ya da iki, sıfır kabul edilemez. Ayrıca bana yine şifreli *GIF*'ler gönderme, sandığın kadar komik değil. Yeni aldığın o şal elbiseyi

giyecek misin? Çünkü ben de tam onu giyecektim. Ah... bekle, Carissa seninle konuşmak istiyor.” Bir duraklama. “Tatlım, bana Charlotte teyzeyle konuşmak istediğini söyleyip sonra da reddedemezsin.” Bir duraklama daha. “Tatlım, lütfen, annen şu anda çok yorgun ve iyi davranış kartlarını kaybedeceksin. Charlotte teyze ile konuşmak istiyor musun, istemiyor musun?” Uzun bir duraklamanın ardından tiz bir kıkırdama ve iç çekiş. “Tamam, peki, her neyse. Carissa seni özlüyor. Bunu söylemek zorunda olduğuma inanamıyorum ama lütfen ona daha fazla sakız alma, o fıstık ezmesi numarası sadece bir yere kadar işe yarıyor. Tanrım, tıpkı senin çocukluğuna benziyor, yemin ederim. Tamam, hoşça kal Char.”

Regan, muhtemelen dantel bir saç bandı takmış olan Carissa Easton’ı düşündü, belki de fiyonkluydu ve kadife bir elbise giymişti. Yıkama talimatları kuru temizleme gerektiriyordu, yalnızca “kuru temizleme” değil, bu en iyi yöntemdi ama “*sadece* kuru temizleme” özel bir yöntemdi. Dahası bu, kızlık soyadı Regan olan Madeline Easton’ın bileceği bir ayrımdı.

ANLATICI: Gerçekte Carissa, Regan’a pek benzemiyordu. Bir kere annesi ona tapıyordu ve o tek çocuktı ya da en azından geleceğin en büyük çocuğuydu. Carissa bir gün Madeline’a daha çok benzeyecekti, tam da bu yüzden Regan ona sakız göndermeye özen gösteriyordu.

“Ailem de gayet iyi,” dedi Regan. “Annemle babam gelecek ay bir yıldönümü partisi veriyor.”

“Öyle mi?” diye sordu psikiyatır. “Kaç yıl oldu?”

“Kırk,” dedi Regan.

“Bu çok etkileyici. Hayatınızda böylesine istikrarlı bir ilişkiye sahip olmak çok faydalı olmalı.”

ANLATICI: Regan’ın anne ve babası o on yaşına girdiğinden beri ayrı yatak odalarında yatıyorlardı. Regan’a göre,

tamamen ayrı alanlarda faaliyet gösterdiğiniz takdirde evlenmek çok kolaydı. Anne ve babasını bir Venn şeması olarak çizecek olsa merkezdeki üç şey para, Madeline'in başarıları ve Regan hakkında ne yapılması gerektiği olurdu.

"Evet, bu harika," dedi Regan. "Birbirleri için yaratılmışlar."

"Kız kardeşiniz evli mi?"

"Evet. Başka bir doktorla."

"Kız kardeşinizin doktor olduğunu bilmiyordum."

"Doktor. Bir pediatrik cerrah."

"Ah." Her zaman olduğu gibi bu da bir, *Ah, ne kadar etki-leyici, cümlesiydi.*

"Evet, çok zekidir," dedi Regan.

Kardeş rekabeti yeni bir şey değildi, yine de Regan kız kardeşini aşağılama ihtiyacı hissetmiyordu. Madeline'in daha albenili bir kız olması onun suçu değildi.

Regan lal küpelerine dokunurken kız kardeşini geri aradığında ne söyleyeceğini düşündü. İsteddiği son şey Marc'ı eve getirmektir, hele de bu parti için. Ailesi ondan nefret ediyordu ama bu nefret ne eğlence ne de endişe barındırıyordu. Ondan nefret ediyorlardı çünkü Regan'dan da pek hoşlanmıyorlardı. Öte yandan Regan'a göre, fikirlerinin şu çizgide bir yere düştüğüne dair çok aşikâr bir his vardı: *En azından Marc yeterince zengin.* Parası için Regan'ın peşinde değildi ve bu da onları rahatlatıyordu.

Madeline, Marc'ın yıpratıcı olduğunu düşünürken Regan da Madeline'in kocasını pasif ve ilgisiz buluyordu. Doktorlarla ilgili en kötü şeylerin hepsine sahipti; sadece teşhis koyuyordu, hastayla ilgilenmiyordu. Marc ise davetkâr bakışlar ve neşeli kahkahalarla doluydu. Montrö'de keçi sağma yarışmasını yerlilerden birine kaybettiği zamanı size anlatsın da bir görün?

Yani, evet. Regan'ın deneyimlerine göre her zaman anlaşmazlığa yer vardı.

“Her neyse,” dedi psikiyatr. “Gönüllülüğünüz nasıl gidiyor?”

“Her şey yolunda,” dedi Regan.

Doktor, artık çalışmıyor ya da üretmiyor olsa bile Regan’ı en azından sanatın içine sokan müze rehberliği işini kastediyordu. Arada sırada etraftaki eserlere bakıyor ve bir fırça almayı ya da işten hemen sonra kil almak için acele etmeyi düşünüyordu. Meşgul olmak, bir şeylerle meşgul olmak için kaşınan elleri vardı ama son zamanlarda ne zaman otursa zihni bomboş kalıyordu.

“Bundan sonra ne yapacağınızı düşündünüz mü?”

Sıradaki. İnsanlar her zaman bir sonraki adımda ne yapacaklarını düşünürlerdi. Diğer insanlar her zaman geleceklerini planlıyor, ilerliyordu ve sadece Regan her şeyin nasıl da daireler çizerek ilerlediğini fark ediyor gibiydi.

“Belki sanat okulu,” dedi Regan. Güvenli cevap.

“Bu da bir fikir,” diye onayladı psikiyatr. “Peki, yeni dozajla aranız nasıl, alıştınız mı?”

Buzdolabının yanında beş adet yarı saydam-turuncu hap şişesi duruyordu. Regan sabahları üç, akşamları da üç tane alıyordu (lityumu iki kez alıyordu). Bunlardan biri, muhtemelen adını asla hatırlamayacağı, nispeten yeniydi ve yutması kişiliğinin bazı yönleri kadar zordu. Çok az yemekle birlikte alındığında, iflah olmaz bir şekilde midesi bulanıyordu. Gece çok geç saatlerde alındığında, rüyaları o kadar canlı oluyordu ki neredede olduğuna dair hiçbir fikri olmadan uyanıyordu. Sonunda şişeyi açmaya razı olmadan önce genellikle yüzünü buruşturur, hapları dilinin üzerine yerleştirir ve düz bir şampanya yudumuyla onları yutardı.

Avukatlarının (ya da daha uygun bir ifadeyle babasının) tuttuğu psikiyatrin teşhisi, “Benim profesyonel tıbbi görüşüme göre Charlotte Regan hasta,” şeklindeydi. “Bu genç kadın iyi eğitilmiş, zeki, yetenekli, güvenli ve sevgi dolu bir evde yetişmiş ve topluma büyük katkılarda bulunabilecek kapasiteye sahip. Ancak benim profesyonel inancıma göre depresyon ve manik

nöbetleri onu başkaları tarafından kolayca yoldan çıkarılabilir hale getiriyor.”

Hap genellikle tekrarın keskin, acı tadıyla yutulurdu. Regan spontane bir insandı ama artık sabah akşam rutin bir yaşamın sıradanlığına, ayrıca onu iyi eden hapların onu zehirlemeye karar vermesi ihtimaline karşı aylık kan testlerine bağlıydı; gerçi bunun için de doktora kızmaması gerekmiyordu. Kızgınlık anlamsız bir iş gibi görünüyordu ve çoğu şey gibi bunu da düşünmek için çok fazla çaba harcamak gerekiyordu.

O gecenin ilerleyen saatlerinde Regan o hapi ve diğer haplarını alacak, sonra da Marc’la paylaştığı yatak odasına gidecekti. Daire Marc’ın alanıydı, onun eşyalarıyla doluydu ve onun zevkine göre tasarlanmıştı. Oraya taşındığında zaten ona aitti ve Regan geldiğinden beri bir şey satın alma zahmetine girmemişti ama Regan, onu neden orada istediğini anlayabiliyordu.

ANLATICI: Regan bir erkeği manipüle etmenin iki yolu olduğuna inanır; ya sizi takip etmesine izin vermek ya da kendisinin takip edildiğini hissettirecek şekilde sizi takip etmesine izin vermek. Marc ikincisi ve onu, Regan’ın sanatı sevdiği gibi seviyor ki Regan bunu hoş bir ironi olarak görüyor. Çünkü bir eserin nasıl yapıldığına dair her şeyi bilseniz bile sadece yüzeyini görürsünüz.

“Kendimi çok daha iyi hissediyorum,” dedi Regan ve psikiyatr memnun bir ifadeyle başını salladı.

“Mükemmel,” diyen psikiyatr, not defterine bir şeyler karaladı. “O zaman sizinle iki hafta sonra tekrar görüşüyoruz.”

Regan o akşam Marc eve dönmeden önce yatacaktı. Bu (onun bilmediği) son normal gününün armağanıydı. Marc onun etrafında çıplak bir şekilde kıvrıldığında uyuyormuş gibi yapacaktı. Ayrıca Marc uyanmadan önce yogaya gidecek ve gün, her zamanki gibi devam edecekti: haplar, su, yetersiz bir kahvaltı, ardından müze. Sonunda, Ortaçağ koridorundaki beyaz bada-

nalı İsa çeşitlemelerinin arasından geçerek Avrupa sergisinin sonuna ulaşacaktı. Cephanelik, diğer odaların doğal tonlarından farklı olarak kırmızı duvarlara sahipti ve Regan ile diğer her şey onun etrafında devam ederken zaman içinde donmuştu, merkezde bedensiz bir şövalye bulunuyordu.

Orada her şey her zaman olduğu gibi aynı olacaktı, tek bir şey dışında.

O gün cephaneliğin içinde başka biri daha olacaktı.

Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, tüm bunların nedenselliği üzerine spekülasyon yapan tek kişi Regan değildi. Aldo kronik bir meraklıydı, düşünme konusunda takıntılıydı; bu nedenle anlam ve sıralama krizleri oldukça olağandı.

Ancak henüz tanışmadığı Regan'ın aksine, Aldo hiçlik kavramına karşı sabırlı olabiliyordu. Boşluk Regan'ı tiksindirir, onu dehşete düşürürdü ama sıfır kavramı Aldo'nun kabullenmeye başladığı bir şeydi. Onun uzmanlık alanında, çözüme ulaşmak (tamamen imkânsız değilse bile) zordu. Cevaplar, eğer bir şekilde ulaşacaklarsa zaman alıyordu, bu yüzden Aldo'nun uzmanlık alanı sabitlikti. Israrcı olmak konusunda yetenekliydi, tıbbi kayıtları da bunu doğruluyordu.

Aldo, Regan'la tanışmadan önceki gece bir aydınlanma anının onu asla bulamayabileceği ya da bulsa bile önemli olmayacağı gerçeğine kendini teslim etmişti. Zamanın riski buydu, bir şeyleri bilmek ya da bilmemek günden güne değişebilirdi.

O gün Aldo bazı şeylere bütünüyle ve somut olarak inanmıştı: İki kere ikinin dört etmesine. Yağsız proteinler arasında en erişilebilir olanın tavuk olmasına. Asla kaçamayacağı belki de altıgen bir uzay-zaman yapısının kısıtlamaları içinde sıkışıp kaldığına. Yarının dün gibi görüneceğine, bundan sonraki üç cuma gibi görüneceğine; geçen ay gibi görüneceğine. Asla

tatmin olamayacağına. İki hafta içinde, tahmin edilemeyecek şekilde, yağmur yağabilirdi, bu nedenle değişirken her şey aynı kalırdı.

Ertesi gün farklı hissedecekti.

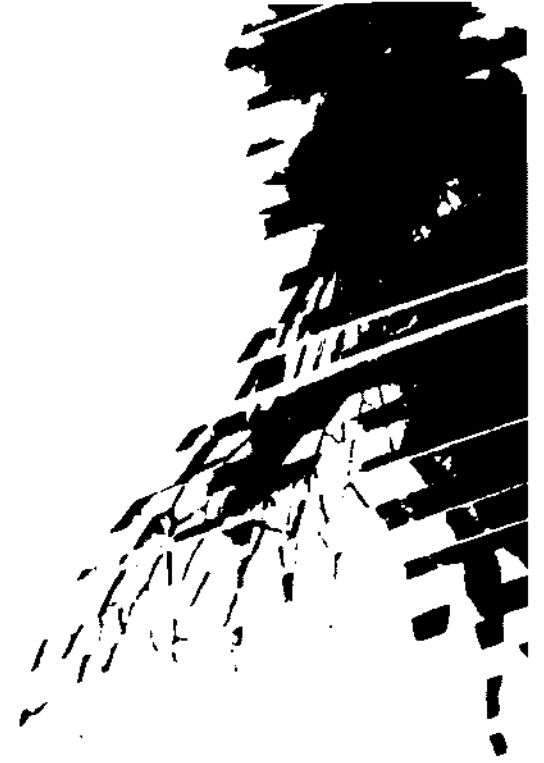
ANLATICI, ALDO DAMIANI'NIN HENÜZ VAR OLMA-YAN GELECEKTEKİ BİR VERSİYONU: Yeni bir kelime öğrendiğinizde, onu aniden her yerde görürsünüz. Zihin bunun tesadüf olduğuna inanarak kendini rahatlatır ama tesadüf değildir, cehaletin yok olmasıdır. Gelecekteki benliğiniz her zaman şimdiki benliğinizin kör olduğu şeyleri görecektir. Bu, aslında bir zaman sorunu olan ölümlülükle ilgili bir sorundur.

Bir gün Regan, Aldo'ya yaptığı şeyin çok insani olduğunu söyleyecek ve Aldo ise ilk başta, hayır, doğru değil çünkü arılar, diye düşünecek.

Ama Aldo sonunda anlayacaktı çünkü o geceye kadar hiçbir şeyden rahatsız olmamıştı, er ya da geç Regan'ın sayesinde öğrenecekti: Bizi hayatta tutan sabitlik değil, hareket etmek için kullandığımız ilerlemedir.

Çünkü her şey hep aynıdır, ta ki birdenbire aynı olmayana kadar.

ANLATICI: Sabah Charlotte Regan'la tanışacağımı bilseydim, belki biraz uyuyabilirdim.

O danın tam ortasında genç bir adam bağdaş kurmuş yerde oturuyor ve bir deftere bir şeyler çiziyordu. Regan önce onun görünüşünden (gizlendiği kapı aralığından ona bakıyordu) ziyade yaptığı işe (özenli) dikkat kesildi ama bir şey diğerine yol açtı ve sonunda saçının fevkalade berbat bir şekilde kesildiği sonucuna varmak kaçınılmaz oldu. Kalın buklelerden oluşan kahverengi-siyah saçları, Regan'ın zihninde kötü yönetimi aşır kurumsal başarısızlığa yükseldi: yapıdaki bir kusur. Genç adam saçının bir kısmını yüzünden geriye doğru ittiğinde Regan, bunun gösteriştense ziyade bir rahatsızlık refleksi olduğunu düşündü.

Regan kendini toparlayarak içeriye doğru adım attı.

“Affedersin, orada oturamazsın,” diye azarlamaya başladı, sonra adamın çizdiği şeyi fark edince düşünce akışını kaybederek durakladı. Uzaktan bile bunun sıkı, hassas bir geometrik desen olduğunu görebiliyordu, bazı kısımları gölgeli ya da tamamen kapatılmıştı. Her şey o kadar tutarlı ve kasıtlı çizgilerle çizilmişti ki tükenmezin ucu alttaki deftere batmış, arkasında sığ kanallar bırakmış ve sayfanın yaprağını kıvrırmıştı.

“Ne çiziyorsun?” diye sordu Regan, adam başını kaldırıp baktı.

Adamın gözleri, teniyle tam bir tezat oluşturan, yeşilin belirgin bir şekilde hâkim olduğu ela rengindeydi. Ayrıca o gözlerde boş bir ifade hâkimdi, sanki dikkatini başka bir şeye vermekte zorlanıyordu.

“Altıgenler,” diye yanıt verdi genç adam, bir anlık duraksamadan sonra konuşmasına devam etti. “Charlotte’a benzemiyorsun.”

Regan yaka kartında yazan ismine baktı. “Charlotte ismini kullanmıyorum. Neden altıgenler?”

“Bir şey üzerinde çalışıyorum.” Genç adamın ilginç bir sesi vardı; beklediğinden daha keskin ve biraz daha kuruydu. Regan, eğer bir espri yapacak olsa odadaki çoğu kişinin bunu anlamayacağını tahmin ediyordu. “Bu senin adın mı?”

“Evet,” diye onayladı Regan. “Neden yalan söyleyeyim ki? Ayrıca...” Bunu bir kere daha tekrarlayacaktı. “Burada oturamazsın.”

“Neden yalan söylediğini bilmiyorum. Sadece doğru gelmediğini biliyorum.”

Regan yanıt vermek için ağzını açtıysa da kapattı. Diğer insanlara haklı oldukları hissini vermekten her zaman nefret etmişti.

“Neden altıgenler?” diye tekrar sordu.

“Bir şeyi çözmeye çalışıyorum.” Daha öncekine göre biraz daha iyi bir yanıtı, yine de pek aydınlatıcı değildi. “Ellerimle bir şey yaparsam daha iyi oluyor ve çizmesi kolay. Hem konuyla ilgili. Sigara içmek isterdim,” diyen genç adam, onu umursamıyordu. “Ama sanırım burada hoş karşılanmaz.”

“Sigaraların modası çoktan geçti. Ayrıca zararlı ve burada oturamazsın.”

“Bunu biliyorum. Sigara yok, tamam.” Adam başını kaldırdı, gözlerini kısarak bir şeye bakıyordu ve Regan refleks olarak onun baktığı yöne baktı, ne gördüğünü anlamaya çalışıyordu. Elbette, bir şey yoktu, sonra kendini toparlayıp dikkatini tekrar ona verdi.

“Neyi çözmeye çalışıyorsun?” diye sordu ona.

“Zaman yolculuğunu,” dedi adam, bunun üzerine Regan gözlerini kırptırdı.

“Ne?”

“Yani, zamanı. Ama Ebediyetçilik, uzay zamanda aynı yere dönebileceğimizi öne sürüyor,” dedi adam, ne sabırla ne de sabırsızlıkla. Geçmişte de aynı soru kendisine sorulmuş olmalıydı ama kızın cevabı hakkında ne düşündüğünü pek önemsiyor gibi görünmüyordu ve muhtemelen daha önce de önemsememişti. “İnsanlar aynı fikirde değil ama tamamen teorik bir bakış açısıyla bu kavramın uygulanabilirliği var. Zamandan daha hızlı hareket edebileceğinden değil,” dedi ona ya da etrafındaki havaya. “Bu mümkün değil. Paramparça olursun. Ancak solucan delikleri, bu tür şeyler, tartışma adına akla yatkın. En yaygın teori, eğer varsa ışık konilerinin sürekli bir yörüngesinin dairesel olacağını öne sürer ancak bu pek olası değildir. Mükemmel daireler doğada mevcut değildir. Öte yandan altıgenler oldukça sık görülür.”

Genç adam bakışlarını karşı duvardan ayırıp dikkatini Regan’a verdi.

“Arılar,” dedi.

“Arılar mı?” diye yineledi Regan şüpheyle.

“Evet, arılar,” diye onayladı genç adam. “Altıgenler. Zaman.”

Bu genç adamın sesi delirmiş gibi *gelmiyordu* ama delirmemiş de değildi.

“Arıların zaman yolculuğunun sırtını bildiğini mi düşünüyorsun?” diye sordu Regan ona.

Adam bunu son derece mantıksız, hatta muhtemelen saldırgan buluyor gibiydi. “Elbette, hayır. O hayvanların beyinleri merak etmek için tasarlanmamıştır. Yararsız bir evrim,” diye mırıldandı kendi kendine. “Ama işte buradayız.”

Genç adam defterini kapatıp aniden ayağa kalktı.

“Eğer Charlotte adını kullanmıyorsan insanlar sana ne diyor?” diye sordu ona.

“Tahmin et,” dedi Regan.

“Charlie. Chuck.”

“Oradan bakınca Chuck gibi mi duruyorum?”

“Charlotte’tan çok Chuck’a benziyorsun.” Genç adam, onunla dalga geçiyor gibi görünmüyordu, yine de Regan bunun durumu daha iyi mi, yoksa daha kötü mü yaptığına karar veremedi.

“Senin adın ne?” diye soran Regan’ın aklına sonradan bir fikir geldi. “Hayır, bekle. Dur tahmin edeyim.”

Genç adam omzunu silkti. “Tahmin et, bakalım.”

“Ernest. Hector. Hayır, bahse girerim David gibi tamamen normal bir şeydir,” dedi Regan, belli belirsiz hırçın bir tavırla. “Ayrıca bundan nefret ediyorsundur, değil mi?”

“Nefret etmiyorum,” dedi genç adam. “Soyadın ne?”

Regan kişisel sorulara cevap vermek niyetinde değildi ama son iki dakikadan beri adam onu hazırlıksız yakalama konusunda bir yetenek kazanmıştı. “Regan.”

“Ah.” Genç adam parmaklarını şaklattı. “İşte, bu. Bu senin adın.”

“Bana isim mi veriyorsun?”

“Hayır ama bu senin kullandığın isim,” dedi genç adam. “Kullanma şeklin çok rahat. Değişkenlerin birbirine uyduğunu görebiliyorsun.”

“Sen görebiliyor musun?”

“Evet,” diye onayladı adam, bu bir övünme değildi. Bunu, bir keresinde nasıl grip olduğunu anlatır gibi söylemişti, Regan da buna inandı. “Eminim başkaları da görebiliyordur.”

“O zaman bana adını söyle,” dedi Regan.

“Rinaldo,” diye yanıtladı adam.

Regan gözlerini kıstı.

“Değil,” derken adamın ağzı biraz seğirdi.

“Hayır,” diye kabullendi adam. “Ben Aldo’yu kullanıyorum.”

Ah. Doğruydı. Regan aradaki farkı duyabiliyordu. “Rinaldo ne?”

“Damiani.”

“İtalyan havası var, peki öyle misin?”

“Neredeyse.”

“Neredeyse ama tamamen değil.” Regan onun yüz hatlarını, saçlarının dokusunu ve teninin tonunu hafızasına kazırken onu portre katmanlarına göre kategorize etti. İtalyan kökenleri doğal olarak Kuzey Avrupalılardan farklı bir pigment gerektiriyordu ama Regan, Aldo için Akdeniz zeytininin en koyu tonundan bile çok daha doygun bir renge ihtiyacı olduğunu tahmin ediyordu. Eğer onun tablosunu yapmayı planlıyor olsaydı ki planlamıyordu, koyu kahverengi ya da belirgin bir şekilde yanık kırmızı rengi kullanması gerekirdi.

“Annem Dominikli,” dedi Aldo, bu da durumu açıklıyordu.

“Ve babanın sana o yoğun İtalyan ismini vermesinde bir sakınca görmedi, öyle mi?”

“Onu durdurmak için orada değildi,” dedi Aldo.

Bu da gayet gerçekçiydi. Güneş o gün erken saatlerde doğmuştu. Annesi onu daha bebekken terk etmişti. Belki de Aldo bir çeşit dâhiydi. O... Regan’ın tahminine göre 1.78 cm ya da 1.80 cm boyundaydı. Çok uzun değildi ama kesinlikle kısa da değildi. Ayrıca şu anda bir güzel sanatlar müzesi cephaneliğinde altıgenler çizen biri için çok fazla deri giyyordu.

“Senin olayın ne?” diye sordu Regan ona. “Neden zaman yolculuğu?”

“Uzun vadeli sorunları düşünmeyi severim,” dedi Aldo.

“Ne, bilgisayar programı gibi mi?”

“Evet.” Regan şaka yapıyordu ama Aldo’nun şaka yapmadığı belliydi.

“Sen bir tür matematikçi misin?”

“Belirli bir tür matematikçi, evet.”

Aldo parmaklarını tepesi fazlasıyla uzun olan saçlarının arasında gezdirdi.

“Umarım bu saç kesimi için fazla bahşış vermemişsinizdir,” dedi. “Bu pek iyi değil.”

“En son eve geldiğimde babam yapmıştı. Çok fazla boş zamanı yok.”

Regan şimdi kendini bir pislik gibi hissediyordu.

“Neden burada çizim yapıyorsun?” diye sordu ona.

“Burayı seviyorum,” dedi Aldo. “Yıllık üyeliğim var.”

Yani turist değildi. “Neden?”

“Çünkü burayı seviyorum,” diye tekrarladı. “Burada düşünebiliyorum.”

“Kalabalık oluyor,” diye dikkat çekti Regan. “Gürültülü.”

“Evet ama doğru türden bir gürültü.”

Regan ona baktıkça adam daha da çekici hale geliyordu. İlginç bir çene çizgisi vardı. İyi uyumadığı her halinden belliydi. Gözlerinin altındaki morluk derinleşmişti. Onu geceleri neyin uyanık tuttuğunu ve o kadının adının ne olduğunu merak etti. Ya da o adamın adının. Belki de hepsi isimsizdi. Bu adam bir gizemdi ve bu fazlasıyla ilginçti. Hiçbir zaman Regan’ın düşündüğü şeyi yapmıyor ya da söylemiyordu ama bu da bir süre sonra tahmin edilebilir bir şey haline gelebiliyordu.

Güzel bir ağzı vardı, diye düşündü Regan. Yan tarafında ısırmak izleri olan kalemine baktı. O da bunu tahmin edebilirdi. Plastığın dişlerinin arasına sıkıştığını, dilinin üzerinden kaydığını hayal etti.

Regan hafifçe ürperdi.

“Burada mı çalışıyorsun?” diye sordu Aldo ona.

“Ben müze rehberiyim,” diye yanıt verdi Regan.

“Müze rehberi olmak için çok genç görünüyorsun.”

Aldo’nun söylediği her şey zekice bilgilendirilmiş, kırpılmış ve kesindi.

“Göründüğümden daha yaşlıyım,” diye belirtti Regan. Bu sık yapılan bir hataydı.

“Kaç yaşındasın?”

“Tutuklanmamın üzerinden üç yıl geçti,” dedi kaprisli bir şekilde.

Aldo merakına yenik düşmüştü ve Regan onun merak edip etmeyeceğini merak ediyordu. “Tutuklanma mı? Ne için?”

“Sahtecilik. Hırsızlık.”

Aldo gözlerini kırptırırken Regan onun tereddüt dolu bakışları karşısında irkildi.

Sonra bu genç adam saatine baktı.

“Gitmeliyim,” derken zamanı ya da muhtemelen zaman kavramının kendisini kaydetmişti. Regan, onun bu konu hakkında çok fazla düşündüğünü anlamıştı. Aldo ayağının dibinde duran ve onun fark etmediği çantaya uzandı, çantanın içinde bir motosiklet kaskı vardı. Bir motosikletin varlığı, başka hiçbir şeyi açıklamasa bile deriyi açıklıyordu. Defterini kapatıp çantasına yerleştirdi; bu, orta derecede hırpalanmış, sıradan bir sırt çantasıydı. İçinde *Janson’ın Sanat Tarihi* gibi kalın bir ders kitabı vardı. Bunu gören Regan, başını iki yana salladı.

Eğer Regan onun resmini yapsaydı, kimse ona inanmazdı bile.

Aldo çantasını omzuna atarken bir şey söylemedi ama yanından geçmeden hemen önce bir an durakladı, aklında bir düşünceyi tarttığı belliydi.

“Belki seni tekrar görürüm,” dedi.

Regan omzunu silkti. “Belki görürsün.”

Elbette, bunu kastediyordu, yani “belki”yi. Konuya mantıksal yaklaşacak olursak ikisi de bunun tekrar olabileceğini söylüyordu. Meslek alanlarının kesişme eğiliminde olduğu açıktı. Bu teknik olarak bir tesadüf olabilirdi. Eğer böyle bir şey olursa Regan’ın onu tanımak için gerçek bir nedeni olacaktı. (Şu anda sahip olduğu şeyden ziyade ki bu sadece bir histi.)

Aldo’nun bu kadar dağınık yüz hatlarına sahip birine göre çok belirgin kaşlara ve bir de göz ardı edemeyeceği muhteşem bir ağza sahipti. Üstdudağında belirgin bir çukur vardı, şekli çarpıktı ve sanki düzenli olarak ifadeler arasında sıkışmış gibi görünüyordu. Bu delikanlı kesin ağzına takıktır, diye düşündü Regan, o sırada Aldo’nun refleks olarak elini ağzına götürüşünü izliyordu. Sigara içtiğini söylemişti, bu konuda doğru söylüyor

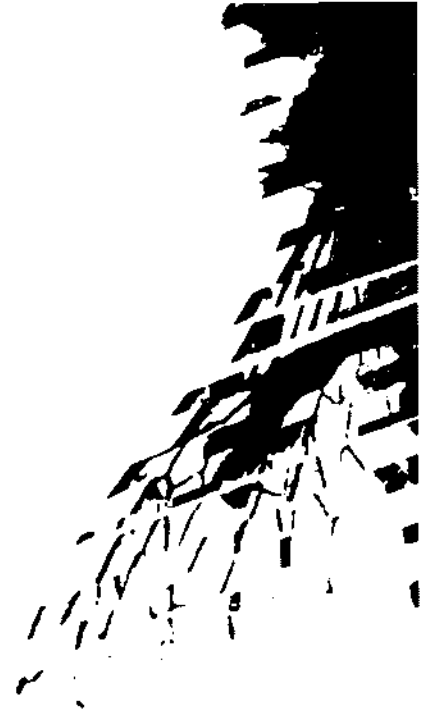
gibiydi. Onun hakkında fark ettiği her Şey arasında bu en uygun (ve belki de tek) ayrıntı gibi gelmişti. Dudaklarının arasında bir Şeyler olmasını seven birine benziyordu.

Aldo dudaklarını bir kez ıslattı, tam olarak onun yüzü olmayan bir Şeye baktı, sonra altdudağını hafifçe diŐledi.

“Hoşça kal,” dedi Aldo belli belirsiz.

Regan kaşlarını çatarak Aldo’nun bulunduğu boşluğa dÖndü. Birden fazlasıyla sessiz görünen oda, rahatsız edici bir uğultuyla cınladı ve Regan, ruh halinin başka bir Şey seçmeye karar vererek yeni frekansa uyum sağladığını hissetti. Çağdaş sanat, belki. Popüler sanat. Kendini bulmak için bir süre ticari boşluğun parlak renklerine bakabilirdi. Molasının bitmesine en az on dakika kaldığını düşündü, saatini kontrol etti ve kendini zamanla yeniden buluŐturdu.

Sonra döndü ve dışarı çıktı, o an geçici olarak sona ermiŐti.

Aldo, yaptığı iş göz önüne alındığında, çoklu evren olasılığını birçok kez düşünmüştü ancak düzenli olarak bu konuda gereksiz yere kafa yorucu ve biraz da tatmin edici olmayan bir şey olduğunu hissediyordu. Örneğin, cephanelikte bir sonraki adımın ne olabileceğine dair sayısız ipliği elinde tutuyorsa -diğer versiyonları başka yerlerde durmaksızın devam ederken o sadece bunlardan birini seçmişse- o zaman zaman güçlü bir şekilde doğrusal kalmaya devam ediyordu. Her seferinde sadece tek bir sonuca sahip olabilecekse seçimin ne faydası vardı? Hayır, daha iyi seçenek birden fazla Aldo'nun birden fazla Charlotte Regan ile konuşması değildi. Tek bir Aldo ve tek bir Charlotte Regan'dı; her ikisi de geometrik olarak öngörülebilir bir döngüde birbirleriyle karşılaşıyordu.

Çıkarken cebindeki telefonu çaldı ve Aldo telefonu alıp Sanat Enstitüsü'nün merdivenlerinde durdu.

“Merhaba, baba.”

“Rinaldo,” dedi Masso. “Bugün neredesin?”

“Müzedede.” Aldo nerede olduğunu inceleyerek omzunun üzerinden arkasına baktı. “Cephanelik.”

“Ah. Bugün verimli miydi?”

Aldo bunu düşündü.

Charlotte Regan onu *bölmüş* gibi hissetmiyordu. Elbette,

onu bölmüştü ama rahatsız edici değildi. Aslında çok sessizdi. Sesi değil (mükemmel derecede duyulabilir bir sesi vardı) ama hareketleri, soruları. Bazı insanların buna zarafet ya da duruş diyebileceğini tahmin ediyordu fakat o bu terimleri hiçbir zaman gerçekten anlamamıştı. Sanki onunla dış dünya arasında bir boşluk varmış da bu boşluğu alçakgönüllülükle doldurmuş gibiydi; bir parçanın diğerinin boşluğuna oturmasından çok, bir bardağa dökülen sıvı gibiydi.

“Ortalama sayılır,” dedi Aldo.

“Günlerden cuma, Rinaldo. Bugün bir şey yapıyor musun?”

Spor salonu cuma akşamları her zaman daha sessiz olurdu, bu da Aldo’nun hoşuna giderdi.

“Her zamanki gibi. Bu öğleden sonra dersim var ve bu hafta sonu bazı işleri halletmem gerekiyor.” Not verilmesi gereken sınavlar vardı, kaldı ki bu hiçbir zaman ardından gelen haykırış kadar kötü olmamıştı. Ayrıca bir sonraki pazartesi için bir konferans vermesi gerekecekti.

Babasının gerçekten de sıra dışı bir şey yapacağını düşündüğünden şüpheliydi; daha çok, Masso ona haftanın hangi günü olduğunu hatırlatarak iyilik yapıyordu. Tüm bunlar Masso’nun onu kontrol etme şekliydi ve Aldo da babasının buna ihtiyacı olduğu için ona iyilik yapıyordu. Bu ikisini de sakinleştirmişti.

“Peki, bugün neredeyiz, Rinaldo?”

Aldo, Charlotte Regan’ın kalçalarının kıvrımını düşündü. Elbisesinin keskin, düzgün hatlarla dolu asimetric bir etek kısmı vardı. Bu ona çok yakışmıştı çünkü kendisi de uzun boylu ve düzgün hatlara sahipti. Kadın ona nehir boyunca inşa edilmiş binaları hatırlatmıştı. Manzaranın aynasıydılar, güzel ve şıktılar ve suyun kendisini gizlice yansıtıyorlardı.

“Bir şehirde,” dedi Aldo.

“Büyük bir şehirde mi?”

“Evet.”

“Peki, kayıp mıyız?”

“Hayır.” Sadece küçüğüz. “Hey baba,” dedi Aldo, birden aklına başka bir şey gelmişti. “Sahtecilik suçundan insanlar genelde ne kadar hapis yatar?”

“Ne, banknotlar gibi mi? Sahte banknotlar mı?”

Aldo’nun bunu sormak aklına gelmemiştir ama öyle olduğunu tahmin etti. “Evet.”

“Bilmiyorum,” dedi Masso. “İnsanların hâlâ bunu başarabildiğini hayal etmek zor.”

“Doğru.” Masso’nun dikkati dağılmış gibiydi. “Orada her şey yolunda mı?”

“Ah... eveeet, endişelenecek bir şey yok.”

Aldo kaskını takıp bir bacağını bisikletinin üzerine attı. “Öyle mi?”

“Sadece... bu sabah bir sevkıyat gelmedi.” Masso birine bir şeyler söyledi, sonra telefon görüşmesine döndü. “Neredeydik?”

“Baba,” dedi Aldo. “Meşgulsen aramak zorunda değilsin.”

“Biliyorum, biliyorum. Bunu yapmak hoşuma gidiyor.”

“Hoşuna gittiğinin farkındayım.” Aldo başını kaldırdı, üzerine bir gölge düşmüştü. “Gitsem iyi olacak, baba. Birazdan yağmur yağacak.”

Masso ve Aldo vedalaştıklarında birkaç çiseleme başlamıştı. Chicago sonbaharı genellikle yağmur serpintilerinin hızla sağanağa dönüşmesi anlamına gelirdi. Los Angeles’ın banliyölerinde büyümüş olan ve Orta Batı’ya taşınana kadar yağmurun yatay olarak yağabileceğini bilmeyen Aldo, hiçbir zaman yeterince hazırlıklı olmamıştı. Belki de Charlotte Regan’dan kendisiyle kahve içmesini istediği dünyada (içmediği ve muhtemelen hoşlanmayacağı bir şey) otobüse de binmişti.

Aldo, çoklu evrenin bu yüzden tatmin edici olmadığını düşündü. Kendisinin yağmura hazırlıklı bir versiyonuna yanlamasına adım atamazdı ama belki bir yerlerde, zamanın başka bir köşesinde, bunu farklı bir şekilde planlamış olabilirdi.

Sınıfa vardığında sıırıslıklam olmuştı.

“Üstel denklemler,” dedi söze girmeden, kot pantolonu kalçalarına yapışmıştı. Tahtaya döndü, kalemi eline aldı ve hafifçe titredi.

ANLATICI, YENİ GELMİŞ BİR ÖĞRENCİ: Chicago’da hiçbir şeye hazırlıklı olamazsınız.

“Regan. Geliyor musun?”

Regan başını kaldırıp hemen telefonunun ekranını kapattı. “Nereye?”

Marc omzunun üzerinden işaret etti. “Banyoya.”

Bu seks için olamayacak kadar sıradan bir davetti. Uyuşturucu demek istemiş olmalıydı.

“Sen git,” dedi Regan ve Marc başını olumlu anlamda salladı, öne eğilip onu alnından öptü.

“Ne yapıyorsun?” diye soran Marc, telefonunu işaret ediyordu.

“Hiçbir şey. Instagram’dayım.”

Marc omzunu silkip ona göz kırptı ve arkadaşlarından biriyle birlikte ortadan kayboldu.

Regan, telefonunun kilidini tekrar açmadan önce onun gitmesini bekledi, masada arkasına yaslandı ve Rinaldo Damiani için Google sonuçlarına baktı. Anladığı kadarıyla herhangi bir sosyal medya hesabı yoktu (Chicago Üniversitesinde öğrenci olduğunu gösteren bir LinkedIn sayfası vardı, ders kitabı göz önüne alındığında bu anlamlıydı) ama dikkatini çeken şey *ratemyprofessor.com* adlı bir sayfadaki sonuçlar olmuştı.

Rinaldo-Aldo’nun sonuçları içler acısı derecede kötüydü. Genel değerlendirmesi beş üzerinden 1,4, “tekrar alırım” oranı %7 ve zorluk derecesi 4,8’di. Etiketleri berbattı: “acı çekmeye hazır olun”, “zor not veren”, “anlaşılması imkânsız”, “inanılmaz derecede anlayışsız.”

Eleştiriler daha da saldırgandı. “Damiani tam bir pislik,” diyen bir öğrenci, Aldo’nun ek süre talebini nasıl kayıtsızca reddettiğini anlatıyordu.

Bir diğeri ise, “BAŞKA HERHANGİ BİR ASİSTAN ile çalışsanız daha iyi olur,” diyordu.

Hafif övgü dolu bir yorumda, “Damiani gerçekten çok zeki ve muhtemelen bir deli. İyi haber şu, bölümün belirlediği çan eğrisine göre not veriyor, yani istatistiksel olarak konuşursak birileri sihirli bir şekilde A alacak.”

En iyisi, ona üç yıldız vermişti. “Damiani tartışmayı seviyor ya da en azından DEHB** gibi bir şekilde saygı duyuyor gibi görünüyor. Fikriniz saçma bile olsa, yeterince mantık barındırıyorsa sizi daha çok sevecektir.”

Regan içkisinden bir yudum aldı, büyülenmişti. Aldo’nun bir öğretmen olduğunu tahmin etmemiştir, gerçi çok iyi bir öğretmen olmadığı da ortadaydı. Garip bir şekilde, kendini istemsizce ona karşı saygı duyarken buldu. Öğrencilerinden bu kadar kopuk olmak için ya acı verici derecede kararsız ya da mutluluk verici derecede cahil (ya da her ikisi de) biri olmak gerekiyordu ve her iki durumda da buna hayranlık duyuyordu. Bunu ilginç bulmuştu ve bu kesinlikle birine sunabileceği en büyük övgüydü.

Sonunda internetteki malzemesi tükendi ve kendini Aldo’nun Twitter hesabı olmadığı için rahatlamakla, özellikle iyi bir şey bulamadığı için hayal kırıklığına uğramak arasında bir yerde buldu. Gerçekten ne beklediğinden emin değildi. Sadece her şeyi çok tuhafına gitmişti ve Aldo, zihnine bir diken gibi saplanmıştı. Dilinin ucunda ya da çevresinin hemen kenarında gezinen bir şey gibi. Onun girdiği her odanın içinde olmasını ya da her merdivende hemen arkasındaki ayak sesleri olmasını bekliyordu. Onu sürekli evirip çeviriyor, görebildiği açılarını analiz ediyor ve başka neleri kaçırmış olabileceğini merak ediyordu.

* Dikkat eksikliği hiperaktivite bozukluğu. (ç.n.)

Eğer onu bir daha görürse ona bazı sorular sorması gerektiğini düşündü. Regan zihninde bir liste oluşturmaya başladı ancak tam olarak başarılı olamadı: “Kimsin?” ve belki de daha az gurur verici bir şekilde: *Nesin* sen?

Tecrübelerine göre, bir insan hakkındaki merak, hiçbir zaman iyiye işaret değildi. Merak tarif edilemeyecek kadar kötü ve cinsel cazibeden çok daha bağımlılık yapıcıydı. Merak genellikle son derece yanıcı bir şeyin tutuşması anlamına gelirdi ki Regan bunu hiç istemiyordu. Elbette, zaman zaman Marc’ı terk etmeyi düşünüyordu (Marc’ın asıl iş ortağı her zaman iğrenç bir buluşma teklif etmekten bir vuruş kadar uzaktaydı) ama kesinlikle ciddi bir şey için değil. Uzun süreli bir şey için değil. Başarısız (başarısız, başarısız ve başarısız) ilişkiler yaşamış olan Regan, kalıcı bir şey aramıyordu. Marc’ı terk etmeye razı olabileceği tek şey özgürlüktü ama bu ve bir erkeğe duyduğu merak genellikle aynı doğrultuda olmazdı.

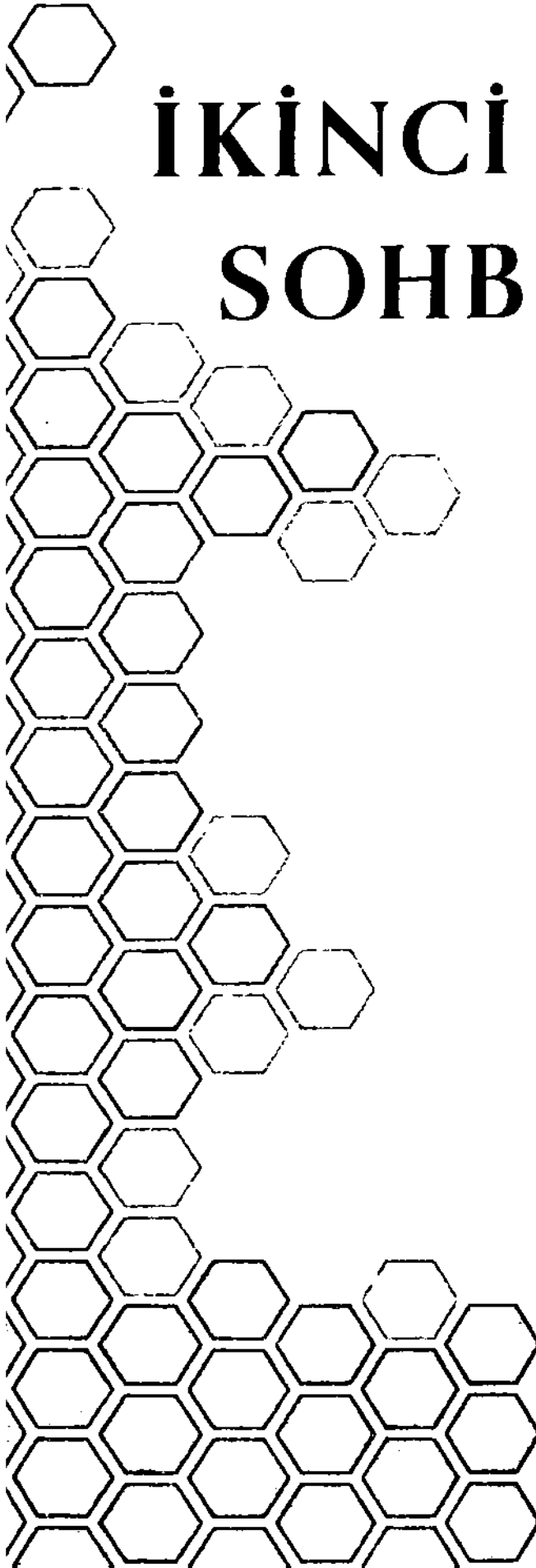
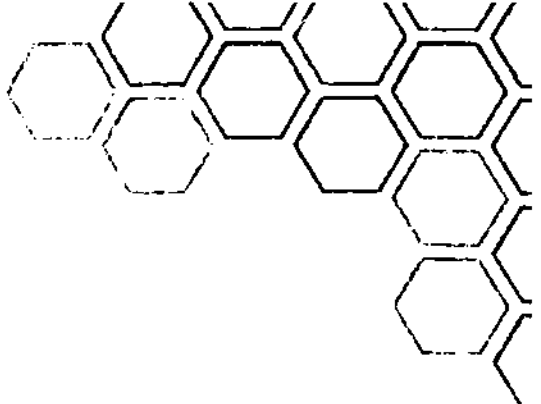
Yine de şu Aldo ilgi çekiciydi.

“Regan,” dedi Marc geri döndüğünde, o da kendisine uzattığı eli kabul etti. Muhtemelen dans pistinde biraz sürtüşecekler, çok geç saatlere kadar dışarıda kalacaklar, öğleden sonra yarı yolda uyanacaklardı. Bu beklentisiz bir hayattı ve en güvenli hayat da buydu. Regan her zaman en çok, kusurlarını yanlış anlamayan bir adamın ellerinde kendini güvende hissetmişti çünkü iyi ya da kötü, yeniden canlanma olasılığı onu etkilemeyecekti.

Regan, Marc’ın kendisini biraz kırık *sevdiğinden* şüpheleniyordu; onun sağlığı için endişelenmeyi seviyordu çünkü Regan’la ilgilenmek onu kendisine minnettar kılıyor, bu nedenle onu hazinelerinden biri olarak güvence altına alıyordu. Kendisini ve Marc’ı yaşlı halleriyle aynı sallanan sandalyelerde görmüyordu, hayır ama kırklı yaşlarının bir noktasında başka insanlarla kibar ilişkiler kurduklarını, yoga Regan’ı zinde tuttukten ve para Marc’ı avantajlı kıldıktan sonra bir garsona onlarla eve gelmesi için rüşvet verdiklerini görüyordu.

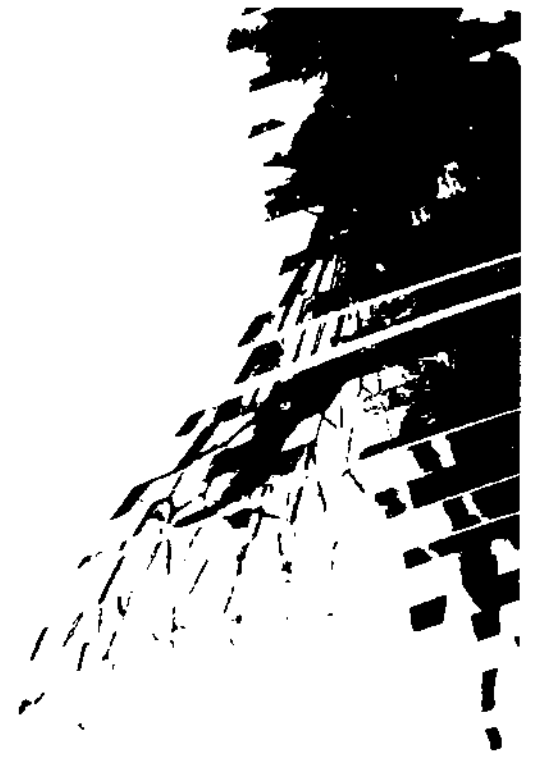
Bu aşk *değildi*. Regan onu *sevmiyor* değildi. Hem Marc da Regan'a tam da Regan'ın sevdiği şekilde âşıktı. Heyecan verici konuşmalar, gereksiz kaideler ve tutabileceğinin ötesinde vaat edilen hiçbir şey yoktu. Onun için mükemmel bir tamamlayıcıydı, bir eş bulmak kadar zordu. Bu yüzden, merak olsun olmasın, Regan'ın Aldo Damiani'yle bir daha konuşmak gibi bir planı yoktu.

ANLATICI, CHARLOTTE REGAN: Yine de önce o benimle konuşursa reddetmek muhtemelen kabalık olur.

İKİNCİ BÖLÜM

SOHBETLER.

Aldo, Charlotte Regan'ı arıyor değildi çünkü aramıyordu. İstatistiğin kesin olmayışını (gerçekten de matematiğin dolandırıcılığını) pek dikkate aldığından değil ama olasılık meselesi olarak yollarının ikinci kez kesişmesi ihtimal dışı değildi. Hayatlarının en azından bir yerde kesiştiğini zaten tespit etmişlerdi: sanat müzesi.

Yani bu gerçekten de tamamen tesadüftü.

“Regan,” dedi Aldo, Regan yabancıların yaptığı gibi başını kaldırıp baktı; şaşkınlık, ardından kısa bir yer değiştirme hissiyle. Bir turu yeni bitirmişti ve ona doğru ilerlemeden önce saatine baktı.

“Aldo,” dedi ve sonra, “Değil mi?” diye ekledi.

Aldo bu eklemenin onun değil, kendisinin yararına olduğundan şüphelendi.

“Evet,” diye onayladı Aldo, onu şımartarak. “Tur nasıldı?”

“Ah, bilirsin işte.” Regan elini havaya savurdu. “Herhangi bir turdaki insanların yaklaşık yarısının, kendi istekleri dışında orada olduğunu söyleyebilirim. Bu yüzden çoğunlukla en hevesli izleyiciye oynamakla ilgili.”

“Mantıklı.” Öğretmenlik de benzer bir deneyimdi.

“Evet.” Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı, bu kızlara özgü bir hareketti. İri gözleri, dar düğme bir burnu, kalp şek-

linde bir yüzü ve ağzının biçiminde titrek bir kırılganlık hissi ile güvercini andırıyordu. Yine de göz teması şahin gibi ve titizdi. Regan, onun boyuna çok yakın olduğu için kaçırması imkânsızdı.

“Zaman yolculuğu arayışın nasıl gidiyor?” diye sordu Regan, Aldo da omuz silkti.

“Nasıl baktığına bağlı.”

“Tahminimce kötü, hâlâ burada olduğunuza göre.”

“Çözersem kullanmak isteyeceğimi kim söyledi?”

Regan’ın dudaklarından yarım bir kahkaha döküldü. “Doğru, o zaman yeni bir hobi edinmen gerekir. Kanseri tedavi etmek,” diye önerdi. “Örgü örmek. Tığ işi.”

“Belki diğer ikisi ama kesinlikle kanseri tedavi edemem,” dedi Aldo. “Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Bu mutasyona uğramış bir hücre gerilemesi ve bunlar matematikle tahmin edilemez.”

“O zaman mahvolduk galiba,” dedi Regan.

“Bir şey bizi öldürmek zorunda,” diye onayladı Aldo. “Zaten üreme yıllarımızdan çok daha uzun yaşıyoruz. Belli bir noktadan sonra kaynakları aşırı kullanıyoruz.”

“Bu...” Regan gülümsemek ya da yüzünü buruşturmak için mücadele etti. “Kasvetli.”

Öyle miydi? Muhtemelen. “Sanırım.”

Regan, omzunun üzerinden baktıktan sonra tekrar ona doğru döndü. “Aslında söylediğin o şey hakkında düşünüyordum.”

“Hangi şey?”

“Kusursuz dairelerin doğada bulunmadığı hakkında.” Regan bir an duraksadıktan sonra konuşmasına devam etti. “Bunun doğru olamayacağını hissediyorum.”

“Bir tanesini düşündün mü hiç?”

“Mesele de bu zaten,” diyen Regan, kaşlarını çattı. “Düşünmedim. Gezegenler dairesel değildir, yörüngeleri de öyle.” Düşünmek için başını yana yatırdı. “Gözler, belki?”

“Küreler dairelerden farklıdır. Gözler de mükemmel küresel değildir. Ayrıca böcek gözleri altıgen olarak tasarlanmıştır, bu da ne demek istediğimi daha iyi kanıtlıyor.”

“Baloncuklar,” diye önerdi Regan.

“Küreseldirler ve gruplar halinde altıgen olurlar,” dedi Aldo, Regan kaşlarını çatarak ona bakıyordu. “Aslında ben de senin söylediğin bir şey hakkında düşünüyordum.”

Regan başını kaldırıp baktı. “Gerçekten mi?”

“Ee, tutuklandığını söylemiştin.”

“Ah.” Hatırladığı şeyin bu olmasından pek hoşnut görünmüyordu, yine de aklına takılacağını bildiğinden oldukça emindi. Belki de haklı olduğunun kanıtlanmasına içerleyen türden biriydi, bunu anlayabiliyordu.

“Şey, ben sadece... Bunu nasıl yaptığını bilmem gerekiyor,” diye itiraf etti Aldo ve kız ona açıklamasını gerektiğini belirten bir bakış attı. “Sahtecilikten... kurtulmak zor, değil mi? İnsanlar her zaman büyük banknotları kontrol ettiğine göre yakalanması çok uzun sürmüş olamaz. Küçük banknotlar kullanabilirsin ama matematiksel olarak konuşursak buna değmesi için...”

“Ben Amerikan banknotları yapmadım,” diyerek onun sözünü kesti. “Dijital sanatta oldukça iyiyim ya da bir zamanlar öyleydim. Yabancı banknotlar tasarladım ve onları Amerikan parası karşılığında borsaya götürdüm.”

“Bu,” dedi Aldo, bir an duraklamıştı. “Çok akıllıca.”

“Aslında pek değil. Bir gençlik hatası.”

Pek de pişman görünmüyordu.

“Benim için bir şey yapabilir misin?” diye sordu Aldo, bunun üzerine Regan gözlerini kırptırdı.

“Duruma göre değişir,” diye yanıt verdi Regan.

“Küçük bir iyilik, muhtemelen,” dedi Aldo.

“Bu sadece benim yapabileceğim bir ‘küçük iyilik’ mi?”

“Evet.”

Regan ona temkinli bir bakış fırlattı. “Sadece iğrenç olma. İğrenç mi?”

“Hayır, iğrenç değil. İğrenç olduğumu mu düşünüyorsun?”

“İğrenç *misin*?”

“Hayır. Ya da en azından ben öyle düşünmüyorum. Ben sadece...” Bu ondan uzaklaşıyordu. “Bak, sadece bana yalan söylemeni istiyorum.”

Regan gözlerini kırptırdı. Sonra kaşlarını çatı.

Ardından içini çekti.

“Bu da ne *demek* oluyor, Aldo?”

(Regan, adını ilk kez kullandığında, yabancılik çekiyormuş gibi davranmıştı. Ancak bu sefer, ismi daha önce aklından geçirdiğini duyabiliyordu.)

“Belli ki çok iyi bir yalancısın,” dedi Aldo ve Regan gülmek için kendini zor tuttu. “Bilim bir kontrol grubu gerektirir. *Bilinen* bir yalan,” diye açıkladı. “Olası yalanlarla karşılaştırmak için.”

“Peki, neden bir kontrol grubuna ihtiyacın olsun ki?”

Bu Aldo’ya fazlasıyla açık gelmişti. “Çünkü bana ne zaman yalan söylediğini bilmek istiyorum.”

Regan bir şey demek istercesine ağzını açtıysa da kapattı.

“Eğer bir yalancı *olsaydım*,” dedi. “Yalanlarım benim için son derece değerli bir para birimi olmaz mıydı?”

“Muhtemelen,” dedi adam. “Gerçi senin sahteciliğe karşı ahlaki bir karşıtlığın olmadığını zaten biliyorum.”

Regan’ın güvercin gözleri önce genişledi, sonra kısıldı.

Ardından kendisi için bir şeye karar verdikten sonra saatine tekrar baktı.

“Aç mısın?” diye ona soran Regan, başını kaldırdı.

“Pek değil,” dedi Aldo çünkü daha çok öğünler arasındaydı. “Genelde spor salonuna gittikten sonra yemek yerim, o yüzden...”

“Aldo.” Regan bir adım daha yaklaştı. “Benimle bir yere gitmek ister misin diye soruyorum. Bilirsin,” diye ekledi. “Konuşmak için.”

Aldo bir an için onun yüzünü izlerken göz temasını, gözbebeklerinin büyümesini inceledi.

“Yalan söylüyorsun,” diye tahmin etti ve kızın ağzı bir karış açık kaldı.

“Öyle mi?” diye sordu Regan.

“Sanırım öyle,” diye yanıt verdi Aldo, biraz daha düşündükten sonra konuşmasına devam etti. “Tekrar yap.” Elinde yeterince kanıt yoktu, bunları daha da derlemesi gerekecekti.

“Aldo,” diye iç geçirdi Regan. “Bu işler böyle yürümüyor. Ama ben bir şeyler yerken sen de bana eşlik edebilirsin. Kim bilir, belki sana yine yalan söylerim.” Regan, ona istediği bir şeyi teklif ettiğinin gayet farkında görünüyordu; başkalarının ne elde etmeyi umduğu konusunda çok net fikirleri olan biri gibiydi. “Belki de bunu yapmam,” diye ekleyerek onun teorisini destekledi.

“Ama her iki durumda da,” diye bitirdi sözlerini Regan. “Ben gidiyorum.”

Aldo bunu düşündü. Programının kesintiye uğramasından nefret ediyordu ama gidecek başka bir yeri de yoktu.

“Ne yemek istersin?” diye sordu ona.

“Tayland yemeği,” diyerek çok hızlı bir şekilde cevapladı Regan.

Aldo kaşlarını çattı.

“Bu bir yalandı,” diye tahmin etti.

Regan kendi kendine, “Hımm, acaba bunu yapmayı bir gün bırakacak mıydı?” diye düşündü ve arkasını döndü. “Sadece çantamı almam gerekiyor.” Omzunu savurup bir bakışıyla onu olduğu yere mıhladı. “Hiçbir yere gitme.”

“Gitmem,” dedi Aldo ve neden gideceğini düşünemedi. Bulmaca çözecek yeni bir şeye sahip olma ihtimali büyüleyiciydi, bu yüzden Regan, koridora doğru yüz yirmi derecelik bir dönüş yaparken onu izledi. Adımları önceden planlanmış ve telaşsızdı. Sanki kararsızlıkla tanımlanmış bir yol çizmiş, sonra onun izdüşümünü santime kadar takip etmiş gibiydi.

Aldo zihninde yeni bir dosya açtı, fark etmeden açtığı bir dosyaydı.

Adı *REGAN*’dı ve *YALANLAR* yazan alt bölümde, kızın kendisinden uzaklaşırken çıkardığı ayak sesini dosyaladı.

Regan, Aldo’yu caddenin karşısındaki bir otelin barına götürdü ve salonun arka tarafındaki bir masaya yerleşti. Saat henüz beşti, hâlâ erkendi ve bir piyanist sahne alıyordu ama başka bir gürültü kaynağı yoktu. Regan bir kadeh şarapla birlikte bir Nice salatası sipariş etti ve arkasına yaslanıp Aldo’nun bir bardak su istemesini izledi.

“Beni yemek yerken mi izleyeceksin?” diye sordu Regan eğlenerek. Bugünlerde pek bir şey yediği söylenemezdi ve haplar iştahının açılmasına yardımcı olmuştu. Bu özel ilaç kokteylinin ilk ayı onu o kadar hasta etmişti ki zahmetsizce on kilo vermişti, açlık hissi yavaş yavaş içten dışa çürümenin kokuşmuş hissine tercih edilir hale gelmişti.

“Bu seni rahatsız eder mi?” diye sordu Aldo.

“Hayır,” dedi Regan omuz silkerek ve şarabından bir yudum aldı. “Pekâlâ, öyleyse. Senin hikâyen ne?”

Aldo biraz kıpırdandı, sorudan rahatsız olduğu belliydi. Kendisi hakkında konuşmaya son derece ilgisiz görünüyordu ki Regan’ın bu konuyu açmasının nedenlerinden biri de buydu. Klinik olarak gözlemlenen kişinin kendisi olduğunu bilecek kadar birçok şeye yakından bakarak yeterince zaman geçirmişti.

“Teorik matematik alanında doktora yapıyorum,” diye yanıt verdi Aldo, genç kadın bunu zaten biliyordu ama ona söylemeyecekti. “Californialıyım. Tek çocuğum.” Su bardağından bir yudum aldı. “Önemli bir tutuklama yok.”

“Önemli bir tutuklama yok mu?” diye yineleyen Regan, kaşlarını kaldırmıştı.

“Tutuklama yok,” diye düzeltti Aldo hızlıca ve kadın alay etti.

“Belli ki *hurada* bir hikâye var,” diyen Regan, parmaklarını bardağında tıkırdatmaya başladı. “Çocukluk sicilinde bir şey mi var?”

“Geçmişte sorunlarım oldu. Sanırım ‘yasadışı maddeler’ deniyor.” Regan şaşkınlıkla gözlerini kırıştıtırırken Aldo suyundan bir yudum daha aldı. “Şimdi iyiyim.”

“Rehabilitasyon mu?” diye sordu Regan, bu düşünceyi biraz eğlenceli bulmuştu. Aldo tam olarak Kurt Cobain sayılmazdı.

Aldo başını iki yana salladı. “Babam bırakmamı istedi.”

Regan beklese de Aldo ayrıntıya girmede. “Bu mu... yani?” diye sordu, biraz etkilenmiş bir halde. “Uyuşturucu sorunun vardı, baban da, ‘Hey, bırak şunu,’ dedi ve sen de... bıraktın mı?”

“Şey, evet.” Aldo parmaklarını masada tıkırdattı. “Ben, ah.” Bakışları bir an için onunkilerden ayrıldı, sonra tekrar yükseldi. “Ee, aşırı doz aldım. Babam da çok üzüldü.”

Aldo anlattığı diğer şeyler gibi bunda da salt gerçeği söylemişti. Bu, Regan’ın şu anda onun hakkında sahip olduğu küçük veri koleksiyonu içinde eriyip gitmeden önce gerçekten, neredeyse hiç kayda geçmemişti. Regan ona ilaç (ya da kendi kendine ilaç ki onunki de öyle görünüyordu) kavramına aşına olduğunu söylemesi gerekip gerekmediğini düşündü ama genç adamın kayıtsızca reddeden tonu, sanki kesilmiş bir uzva atıfta bulunuyormuş gibi belirgin bir şekilde ayrı hissettirmişti.

“Anladığımı kadarıyla insanlar çocuklarının ölümün eşiğine gelmesinden pek hoşlanmıyorlar,” diye yorumladı Regan, işin kötü ve kasvetli tarafına odaklanmamayı tercih etmişti. Bunun üzerine Aldo’nun dudakları köşelerinden yukarı doğru kıvrıldı.

“Uyandığımda babam yatağımın yanında oturuyordu,” dedi Aldo. “Sadece, ‘Bir daha asla, tamam mı?’ dedi ve ben de... evet, tabii, tamam diye düşündüm.” Omzunu silkip su bardağını dudaklarına götürdü ve ruh halini tamamen bir kenara bıraktı. “Ben de bıraktım.”

“Bu,” diye başladı Regan ve başını iki yana salladı. “*Son derece* olasılık dışı.” Bağımlılık konusunda çok fazla deneyimi olduğundan değildi fakat dünyayı kavrayışı, onun hikâyesinin eksik olduğunu gösteriyordu. İnsanlar genellikle mükemmel bir dayanıklılıkla uyanmazdı ya da bir şey, iz bırakmadan yok olabiliyordu.

Öte yandan Aldo konuya olan ilgisini kaybetmişti. Regan bunu anlayabiliyordu. Bakışları teknik olarak hareket etmemişti ama içindeki odaklanma kıvılcımı azalmıştı.

“Yine mi zaman yolculuğu?” diye sordu ve Aldo gözlerini kırıştırarak kendini toparladı.

“Hayır, aslında,” dedi Aldo, cevabın genellikle evet olduğunu ima eden bir şekilde. “Yine senin sahte planını düşünüyordum.”

“O bir entrika değildi.” Kesinlikle bir entrikaydı.

“Bir şey için paraya mı ihtiyacın vardı?”

“Hayır,” dedi Regan. “Ben sadece...” Düşüncesinin söylemeye değer olup olmadığını hesaplayarak sözünü yarıda kesti. “Üniversite daha yeni bitmişti,” diye karar verdi. “O zamanki erkek arkadaşım bir sanatçıydı ve bu çoğunlukla onun fikriydi.”

Aldo bardağını ağzına götürdüğü sırada durakladı.

“Yalan söylüyorsun,” dedi.

Regan nefesinin ortasında duraksadığı fark etti ve şarabına uzanarak nefesini verdi.

“Bana inanmıyor musun?” diye sordu tarafsızca.

“Elbette, sana inanmıyorum. Eminim hayatında hiç başkasının fikrini kabul etmemişsindir.” Aldo’nun bardağı dudaklarına doğru yol almaya devam etti. Dalgın bir yudum aldıktan sonra, “Sanırım bu senin fikrindi,” dedi. “Ama bunu neden yaptığını anlayamıyorum.” Aldo onu yeniden inceledi, bunun etkisi yoğun bir şekilde asexual ve kesinlikle aromantikti. “Çok paran varmış gibi görünüyorsun.”

“İnsanların bir şeyleri sadece ihtiyaç duydukları için yaptıklarına gerçekten inanıyor musun?” diye sordu Regan ancak

bunu söyler söylemez muhtemelen onun da inandığını anladı. Aldo'nun bir alışkanlığından kurtulması gerekiyordu, o da kurtulmuştu. Dünyayı bir zorunluluk merceğinden görüyor gibiydi, sanki her şey tamamen refleksten ibaretti.

“Sanırım bir şeye ihtiyacın vardı,” diye temin etti onu. “Sadece para olmadığına eminim.”

Garson, Regan'ın sipariş ettiği salatayla birlikte geldi ki bu uygun bir zamanlamaydı. Peçeteyi kucağına yaydı, çatalıyla bir yumurta ve bir zeytin parçasını nazikçe böldü. Sonra onları ağzına atıp düşünceli bir şekilde çiğnedi.

“Bana babandan biraz daha bahset,” dedi bir süre sonra.

“O bir şef. Bir restoranı var.”

“Öyle mi?” Regan bir ısırtık daha aldı. “Yemek yapabiliyor musun?”

“Evet.”

“Hımm.” Regan çatalını bir süreliğine yere bırakıp ona baktı. “Peki, yapmayı seviyor musun?”

Aldo başını iki yana salladı. “Pek sayılmaz.”

“Mantıklı,” dedi Regan. “Ebeveynlerimizin sevdiği şeyleri gerçekten sevebileceğimizi sanmıyorum. Baba-oğul atletleri hep merak etmişimdir, biliyor musun?” Regan çatalını tekrar eline aldı. “Eğer babam Michael Jordan olsaydı, elime basketbol topu almamın imkânı yoktu.”

Aldo yüksek sesle, “Chicagolusun,” deyince Regan gözlerini devirdi.

“Bunu daha az röportaj gibi yapabilir misin lütfen?” diye iç geçirdi Regan. “Kendimi hayvanat bahçesindeki bir hayvan gibi hissettiriyorsun.”

“Hayvanat bahçelerini severim,” dedi Aldo.

“Herkes hayvanat bahçelerini sever. Mesele bu değil.”

“Yanıldığından oldukça eminim,” dedi Aldo.

“Ne konuda?”

“İnsanlar hayvanat bahçelerini sorun ediyor.”

“İnsanlar her şeyi sorun eder,” diyerek onu temin etti Regan, ardından yemeğinden bir ısırık daha aldı. “Mesele şu, beni çok yakından gözlemliyorsun.”

Aldo bir an için ona baktı, sonra hafifçe gülümsedi.

“Gerçek,” diye yargıladı.

Regan sırf denemek için ona ters ters bakınca Aldo’nun gülümsemesi genişledi.

“Peki. Nerelisin?” diye sordu Aldo, Regan da soru üzerine içini çekti.

“Buralıyım,” diye belirtti Regan ve kendini beğenmiş bir bakışla karşılaştı. “Şey, Naperville. Babam finans sektöründe çalışıyor.”

“Ve sen bir hırsızısın?” diye soran Aldo, hâlâ gülümsüyordu.

“Sanatçı olmak istiyordum,” dedi, ardından kendini düzeltti. “Olmaya çalışıyordum.” Bir zeytini alıp marul yaprağından ayırdı. “Ama evet.” Yemeğini bırakıp arkasına yaslandı ve dikkatini Aldo’ya yöneltti. “Eskiden bir hırsızdım.”

“Sana yakışıyor,” dedi.

Regan nedense ona inanmak istiyordu.

“Peki,” dedi Regan, bir süre durakladıktan sonra. “İstediğin yalanları bulabildin mi?”

“Sanmıyorum,” dedi Aldo. Su bardağı boşalmıştı ve parmaklarıyla bardağın kenarına hafifçe vurdu. “Sanırım bana hemen hemen doğruyu söyledin. Soygunun senin fikrin olmaması dışında.”

“Soygun değildi,” dedi Regan.

“Aslında bir soygundu,” dedi Aldo. “Bunu düşünen de kesinlikle sendin. Sadece nedenini bilmek istiyorum.”

Regan şarap kadehini eline alıp bir kez daha çevirdi. “Belki de çok kibirliyimdir,” diye önerdi. “Ya da kendi iyiliğim için fazla zekiyimdir. Ailemi üzmele fazla ilgileniyorum.”

“Bunlar,” dedi Aldo. “Kulağa yalan gibi geliyor. Ya da muhtemelen başka birinin doğruları.”

Öyleydiler. Özellikle de annesinin.

“Sanatçı olmak istediğini söylemiştin,” diye üsteledi Aldo.

Regan ifadenin bir soruya dönüşmesini bekledi ama öyle olmadı. “Evet ve...?”

“Peki, senin... bilirsin işte. Materyalin ne? Suç dışında.” Genç adamın gülümsemesi tuhaf bir hal aldı.

Regan bir şey demek için ağzını açtıysa da sonra kapattı.

“Teknik olarak sadece sanat okudum,” dedi Regan. “Sanat tarihi diplomam var.”

“Favori bir tablon var mı?”

Regan şarabından bir yudum alarak, “Hayır, pek sayılmaz. Belli tarzları seviyorum,” dedi. “Belli temaları. Ama tek bir favori parçaya sahip olmak nedense çocukça geliyor.”

“Yalan söylüyorsun,” dedi Aldo ve genç kadın ona tarafsız bir bakış attı.

“Benim hakkımda hep en kötüsünü düşünüyor gibisin,” dedi Regan, bunun üzerine Aldo başını iki yana salladı.

“Yalan söylemekte yanlış bir şey olduğunu sanmıyorum.”

“Yalan söylemek için söylenen bir yalan değilse, tabii?” diye tahmin etti Regan, etkilenmemiştii.

“Hayır.” Aldo bir kez daha başını salladı. “Her zaman doğruyu beklemenin gerçekçi olmadığını düşünüyorum. Ben sadece, bilirsin, denklemi çözmek istiyorum.” Ardından omzunu silktili. “Sanırım bu yüzden yalan söylüyorsun.”

“Beni bir matematik problemi gibi çözmek istiyorsun,” dedi Regan donuk bir sesle. “Ne kadar gurur verici.”

“Eğer yardımı olacaksa, genelde insanları çözmek o kadar da zor değil, nispeten.”

“Buna inanmakta güçlük çekiyorum.”

“Çoğu insan çok özel değişkenlerden oluşur. Bilirsin, hedefler, motivasyonlar, kusurlar, farklı derecelerde psikolojik travma...”

“Hayır,” diye düzeltti Regan. “Demek istediğim, herhangi bir şekilde karmaşık olduğuma inanmakta zorlanıyorum.”

Aldo bir an durup başını öne eğdi.

“Bunu gerçekten kastetmiyorsun, değil mi?” dedi.

“Suç işlemek bir insanı karmaşık yapmaz,” diye belirtti. “Herkesin bir geçmişi vardır.”

“Elbette,” dedi. “Ama ilginç olan bu değil.”

Aldo öne doğru eğilip olabilecek en kötü şeyi karşılamak için yer değiştirdi. Regan’ın tekrar fark ettiği gibi dikkat etmediği bir noktada karşılıklı hale gelen merak.

“Neden,” dedi Aldo usulca. “Bir soygun mu planladın?”

Regan ona sert bir ifadeyle baktı. Durumun istediği noktadan uzaklaştığı ortadaydı.

“Benim bir erkek arkadaşım var,” diye açıklamaya karar verdi.

“Bu sorunun yanıtı değil,” dedi Aldo.

Regan ağzını açıysa da kapattı.

Garson, “Başka bir isteğiniz var mı?” diye sorarak onu yerinden sıçrattı.

“Sadece hesap lütfen,” dedi Regan hızla.

Garson gittiğinde Aldo bir elini ağzına götürmüş, masanın öbür ucundan onu izliyordu. Parmaklarını sessiz bir telaşla masada tıngırdatırken diğer elini ön kolunu gererek masaya dayamıştı.

“Yani,” dedi Regan. “Eğer bu soruya cevap verirsem beni rahat bırakacaksın, öyle mi?”

Aldo’nun ağzı seğirdi. “Muhtemelen hayır,” derken parmaklarını tekrar masada tıkırdatıyordu. “Seni yalnız bırakmamı mı istiyorsun?”

“Önce ben sordum,” diye karşılık verdi Regan, sormamış olmasına rağmen.

Aldo omzunu silkerek, “Belki arkadaş olabiliriz diye düşünmüştüm,” dedi. “Ya da bu senin için fazlaysa, o zaman belki beş konuşma daha yapabiliriz.”

Regan sadece kibarlık olsun diye bile arkadaş olmaya evet diyebilirdi ama devamında gelen teklif sorgulanmayacak kadar tuhaftı.

“Beş mi?” diye yineledi. “Bu çok spesifik.”

“Evet.”

“Neden beş?”

“Makul bir sayı gibi görünüyor.”

“Bunun matematiksel bir anlamı olması mı gerekiyor?”

“Sanırım teorik olarak matematiksel faktör, senin parçalarının toplamını derlemek olacaktır.”

“Bunu toplam altı konuşmada yapabileceğini mi düşünüyorsun?” diye sordu Regan, ardından az önce ne söylediğini hatırlayarak gözlerini kırıştırdı. “Ah,” diye mırıldandı, başını ona doğru sallayarak. “Arılar.”

Aldo’nun ağzı en keyifli olduğu anlarda çarpık bir hal alırdı, bir tarafı ayrıcalıklı bir şekilde yukarı kalkarken diğer tarafı yerinde kalmak için savaşırdı. “Elbette, reddedebilirsin.”

“Ama reddetmeyeceğimi biliyorsun.” Regan şarabının kalanını yudumladı. “Bu sadece bir tahmin miydi?”

“Ah, evet,” dedi Aldo. “Kesinlikle.”

“Hesap, ne zaman hazır olursanız,” diyen garson, Regan’ın yanında yeniden belirmişti. Regan garsonun lafını bölüp kredi kartına uzandı ve onu tekrar aceleyle gönderdi.

“Pekâlâ. Toplam altı konuşma,” diye yavaşça kabul etti ve dikkatini tekrar Aldo’ya verdi. “Ama her seferinde benim hakkımda ne öğrendiğini bana söyleyeceksin.”

“Adil,” dedi Aldo. “Sen de aynısını yapacak mısın?”

Regan omzunu silkti. “Eğer istersen.”

“Bugün ne öğrendin?”

“Çok fazla arkadaşın olmadığını.”

Aldo’nun gülümsemeşi genişledi.

“Ya sen?” diye sordu Regan. “Benim hakkımda ne öğrendin?”

“Bir yabancıyla altı anlamsız konuşmayı kabul edecek kadar sıkıldığını,” diye yanıt verdi Aldo.

Regan gülümseyince Aldo da ona gülümseyerek karşılık verdi.

Garson, “Çok teşekkür ederim,” diyerek Regan’a kartını uzattı ve Regan yere baktı.

“Bahşış ne kadar?” diye sordu Aldo’ya, belki de onu test ediyordu. “Bir tür matematik dehası olduğun için.”

“Her zaman fazla bahşış veririm,” dedi Aldo. “Babamın bir restoranı var,” diye ona hatırlattı.

Regan başını kaldırıp ona bakarken bunu düşünüyordu.

“Bir dahaki sefere,” dedi. “Ya ikimiz de yeriz ya da yemeyiz.”

“Anlaşıldı,” dedi Aldo. “Ayrıca bahşışı iki katına çıkarmak muhtemelen yeterli olacaktır.”

Regan onun önerdiği gibi yaptı ve ayağa kalktı.

“Bir dahaki sefere,” diye teklif etti ve Aldo da başını sallayarak kabul etti.

“Bir dahaki sefere,” diye onayladı Aldo, sonra Regan gülümsemesini gizlemek için küpelerini düzeltiyormuş gibi yaparak kapıdan çıktı.

“Ben de bir daha ne zaman geleceğini merak ediyordum,” dedi Regan.

Aldo kendisine yaklaşıncı Regan, ona doğru eğilerek saçlarını düzgünce bir kulağının arkasına sıkıştırmıştı. Böyle davranmak gibi bir huyu var, diye düşündü Aldo; onu sohbetin coğrafyasına davet etme şekliydi bu. Regan’ın insanların davet edilmek istediklerini ne kadar çabuk öğrendiğini merak etti.

“Seni şimdi ya da asla diye etiketlemiştim,” diye devam etti Regan. “Ama zamanlaman pek iyi değil.” Arkasındaki buluşma noktasını işaret etti. “Beş dakika sonra Empresyonizm* turum var.”

* Işık, renk ve an kavramını öne çıkartan, doğadaki görünümünün sürekli değişim içinde olduğundan herhangi bir zamanın herhangi bir anına denk gelen görünümün bir daha aynı şekilde görünmeyeceğini fikrini temel alan sanat akımıdır. (e.n.)

“Evet, biliyorum,” diyen Aldo, müzenin broşürünü kaldırdı. “Empresyonizm turu için kaydoldum.”

Regan gözlerini kırptırarak istemsizce hafif bir kahkaha attı. Aldo’nun gözlemlerine göre sadece beklenmedik bir anda gülüyor ya da hiç gülmüyordu. Yine Aldo’nun söyleyebildiği kadarıyla Charlotte Regan’ın dışa vurduğu her eğlence gösterisi ya sahnelenmişti ya da bir isyandı, ikisinin arası yoktu.

“Ee, o zaman bu da altıdan biri sayılır,” dedi Regan ona. “Etrafta dolaşp daha fazla dilek dileyemezsin.”

Aldo başını iki yana sallayarak, “Eğer sohbet edersek sayılır,” diye kabul etti. “Aksi takdirde sadece güzel sanatları gözlemlemiş olurum.”

“Buna hile derler,” dedi Regan. “Sistemle oyun oynuyorsun.”

“Eğer arkadaşlığının kazanılması gereken bir ödül olarak görüyorsan, evet,” dedi Aldo. “Ama bu test edilecek bir hipotezse, o zaman ben sadece gerekli araştırmayı yapıyorum.”

Regan kaşlarını çatarak ona şüpheyle baktı. Genel olarak ondan şüpheleniyor gibiydi, bu da Aldo’nun hoşuna gidiyordu. Onunla tanıştıktan sonraki ilk beş dakika içinde doğrulanamayacak ya da reddedilemeyecek pek fazla şeyden şüphelenilmezdi.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Regan.

Aldo omzunu silkerek, “Senin ne gördüğünü görmek istiyorum,” dedi. “Seni doğal ortamında hiç gözlemlemezsem bunu nasıl yapacağım?”

“Bu bir iş,” dedi Regan. “Yaşam alanı değil.”

“Bedavaya yapmayı seçtiğin bir iş,” diye dikkat çekti Aldo ve Regan ağzını açtı.

“Affedersiniz,” diye araya girdi solundan biri. “Burası Empresyonizm turunun yapılacağı alan mı?”

“Evet,” dedi Regan ve Aldo aynı anda.

Regan ona susmasını sağlayan bir bakış attı.

Boston aksanlı bir turist olan diğer kişiyi de, “Evet,” diye onayladıktan sonra Aldo’ya döndü ve kaşlarını kaldırarak ona

uslu durması gerektiğini işaret etti. Adam cevap olarak omzunu silkti, yeterince masumdu.

Ne de olsa Aldo ona gerçeği söylemişti. Bu kadında çok tuhaf bir şeyler vardı ve karmaşık bir sorunu basitleştirme ihtiyacını hafifletmek için onu farklı çalışma alanlarına ayırmıştı. Bunlardan ilki onun sanatla olan ilişkisiydi. Regan'ın dediğine göre bir zamanlar hem sanatçı hem de suçluydu ve biri olduğunu gözlemleyemezse o zaman diğerini anlamlandırmanın bir yolunu bulması gerekecekti.

Aldo çoğunlukla bir tür aydınlanma bekliyordu. Charlotte Regan'ı kendisi için bu kadar anlaşılmaz kılan, birbirinden kopuk tüm parçaların tanınabilir bir şekil alacağı bir an olacağından ve o zaman sorunun temelini anlayacağından emindi.

Aldo'nun deneyimlerine göre herkes, kendileri için önemli olan şeylerle ölçülebilirdi. Örneğin babasını ele alalım. Masso terk edilme kompleksi, refleksif bir koruyuculuk, harika yemek sevgisi ve ağır bir sorumluluk duygusundan oluşuyordu. Dolayısıyla Masso'nun alışkanlıklara, güvenceye ve gerçeklerden belli ölçüde korunmaya ihtiyacı vardı. Bunu anlayan ve babasının davranışlarını güvenilir bir kesinlik derecesinde tahmin edebilen Aldo, bu nedenle başka şeylere odaklanabiliyordu.

Ancak Regan bir dizi bilinmeyen nitelik olarak kalmıştı ve Aldo'nun beynine davetsizce giriyor gibiydi. Yeterince bilgilendirici olan Empresyonizm turunun pek de aydınlatıcı olmadığı görmek onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Regan, Sanat Tarihçisi rolüne bürünmüştü ve bu rol, kendisinin tanınabilir bir versiyonundan ziyade omuzlarına attığı bir palto gibiydi. Sanat hakkında konuşma tarzında iç gözlemsel hiçbir şey yoktu; Aldo zaman zaman onun sanatla ya da sanatçıyla kişisel bir bağını ortaya koyabileceğini düşündü ama Regan'ın en coşkulu gözlemleri bile tutkudan biraz uzak duruyordu.

“Merhaba, affedersiniz,” dedi Aldo elini kaldırarak, bu Regan'ı şaşırtmıştı. “Bir sorum var.”

“Degas hakkında mı?” diye kuşkuyla soran Regan, arkasındaki dansçıların tablosunu işaret etmişti.

“Hayır,” dedi Aldo. “Sizin hakkınızda.”

Regan ona sabırsız bir ifadeyle baktı.

“Bir soru sorabilirsiniz,” diye izin verdi.

“Müzedeki en sevdiğiniz tablo hangisi?” diye sordu Aldo.

“Efendim, bu Empresyonizm turu,” dedi Regan. “Sorunuzun kapsamını sınırlamanız gerekecek.”

“Peki,” dedi Aldo. “Bu turdaki en sevdiğiniz tablo olsun o zaman.”

Regan bir an tereddüt etti, sonra kabul etti ve grubu odanın içine doğru çağırdı. “Bu,” diyerek bir su kanalı üzerinde günbatımını gösteren tabloyu işaret etti. Sanat hakkında hiçbir şey bilmeyen Aldo’ya bile renkler alacakaranlıkta çizilmiş izlenimi veriyordu. “Bu *Gece Müziği: Mavi ve Altın*, James McNeill Whistler’a ait. Akşamları yaptığı ve adını müzik parçalarından alan bir serinin parçası,” diye açıkladı Regan. “Modernizmin soyutlamalarının öncüsü olarak kabul edilir.”

“Neden?” diye soran Aldo, Regan’ın devam etmesine fırsat vermemiştir.

“Şey,” dedi Regan. “Çünkü resimsel ya da öyküsel değil, yani...”

“Hayır, özür dilerim. Neden bu tablo demek istemiştiniz?” diye açıkladı Aldo.

“Bir soru demiştiniz,” diye hatırlattı Regan ona.

“Pek adil görünmüyor,” diye cevap verdi Aldo. “Bu sadece ilk sorduğum sorunun bağlantısı.”

“İlk cevabımın tam olmadığını mı söylüyorsunuz?”

“Kısmen değil,” dedi Aldo. “En azından tatmin edici değildi.”

Regan canının sıkıldığını bir ifadeyle gizlemeye çalıştı. Ya gülümsemişti ya da başını sallamıştı.

“Efendim,” dedi sertçe. “Bu bir tur, özel bir konuşma değil.”

“Neden özel olması gerekiyor ki?” diyen Aldo, elini sallaya-

rak karşı çıktı. “Bu bizimle yaptığınız bir konuşma. Bilirsiniz, alenen. Sözde kamusal olarak.”

“Tüm sanat eserleri özeldir,” dedi Regan. “İlk soru koleksiyonla ilgiliydi ama şimdi benden kendimle ilgili kişisel bir şeyi açıklamamı istiyorsunuz.”

“Eğer tüm sanat eserleri özelse, o zaman bu da aynı sorudur,” diye karşı çıktı Aldo.

“Bu çok ucu açık bir yorum,” diye cevap verdi Regan.

“Sanatın çoğu ucu açık yorumlardan oluşur.”

Regan onaylamıyor gibiydi. “Sanatta kesinlik olmadığını mı düşünüyorsunuz?”

“Empresyonizm için kesinlikle yok,” dedi Aldo, bunun çok açık olduğunu düşünüyordu.

“Sadece bir nesnede gerçeği arıyorsanız, evet,” dedi Regan. “Ama bir duyguyu ya da bir hissi tanımlamak istiyorsanız, o zaman hiçbir şey sanattan daha kesin değildir.”

“Bu tablodaki hassasiyet nedir?” diye sordu Aldo ona.

“Şey, bu benim onu hassasiyeti için sevdiğimi gösteriyor, değil mi?” diye cevap verdi Regan.

“Öyle mi?”

“Kesinlikle hayır,” dedi Regan ve adam gözlerini kırptırdı.

“O zaman ne...”

“Whistler kasıtlı olarak spesifik tablolar yapmadı,” dedi Regan, tesadüfen söylenmiş gibi görünen bir cevapla. “Birçok insan onun çalışmalarıyla alay etti. Hikâye anlatmadığı için eserlerinin duygudan yoksun olduğunu düşündüler. Ama o bir hikâye anlatmaya çalışmıyordu... Whistler’a göre sanat bağlamdan bağımsız durmalıydı. Sanat sadece sanattı, önemsiz ayrıntılarıyla. Yıl mı? Önemsiz.” Regan kendi kendine konuşuyor gibiydi. “Yer? Neredeyse alakasız. Önünüzde gördüğünüz şey tek bir nefes alıp veriş, tek bir *an*. Bu, dünyanın en nesnel halindeki güzelliği çünkü sanatçı herhangi bir anlam ifade etmiyor. Sizi tanımlamaya ya da öğretmeye çalışmıyor ya da size hangi alanı işgal edeceğinizi söylemiyor, o sadece...”

Regan derin bir nefes aldı ve arkasındaki yavaşça solan güneşe bakmak için döndü.

“Renklere bakın,” derken sesi artık ısrardan çok yalvarır gibiydi. “Bakın, ne kadar kasvetli, ne kadar yalnız. Hiçbir duyutatmin olmasın diye tablolarına müzik adını vermiş. Işıkları görebilirsiniz,” diye eliyle işaret ederek ekledi. “Dünyada yalnız olmadığınızı kanıtlamak için. Etrafındaki her şey yavaş ve tutarsız bir şekilde akıp gidiyor ama sizi, yani gözlemciyi güneş batmadan hemen önce Manş Denizi’nin üzerinde otururken aldığınız bu tek nefes dışında bağlayan bir şey yok. Bu bir sanat çünkü sanattır; kendi içinde daireseldir,” dedi, sonra gözlerini kırptırdı, yüzünü ona döndüğünde aynı yarım gülümseme ağzının kenarlarında duruyordu. “Kusursuz bir daire,” dedi. “Çünkü aynı anda hem öyle hem öyleydi hem de öyle olacak.”

“Bu bir döngü,” dedi Aldo, “Daire değil.” Ama onun ne demek istediğini anlamıştı.

Regan bir kez başını sallayarak konuşmayı bitirdi.

“Neyse,” dedi onları Monet’ye götürürken. “Devam edelim.”

Aldo turun sonuna kadar başka bir şey söylemedi ancak son misafir kalana kadar bekledi.

“Ee,” dedi Regan, bakışları Aldo’nunkilere kayarak onu tekrar kendi düşünce alanına davet etti. “Benim hakkımda ne öğrendin?”

“Düşündüğüm kadarını değil,” dedi Aldo. “Ama bundan biraz daha fazlasını.”

“Çok yardımcı oldun,” dedi Regan sertçe. “Belirli bir şey var mı?”

“Sen söyle,” diye önerdi Aldo ama sonra, “Benim hakkımda ne öğrendin? Çünkü cevabın hiçbir şeyse, o zaman bu bir konuşma değildi,” diye belirtti. “Hiçbir şey öğrenmediysen sayılmaz.”

Regan ağzını açıysa da durdu.

“Sana bir şey sorayım,” dedi. “Bu turda kaç kişi vardı?”

Aldo bu soruyu düşündü. “Dört mü?”

“On beş. Sana bakan kızı fark ettin mi?”

“Hangi kız?”

“Sağdaki,” dedi Regan. “Kesinlikle. Ayrıca birbirimizi gördüğümüz üç seferde de aynı kıyafetleri giydiğinin farkında mısın?”

Aldo gözlerini kendi üstünde gezdirdi. “Kıyafetlerim temiz.”

“Sorduğum bu değildi,” dedi Regan hızlıca. “Peki, ya yanındaki çift?”

Aldo grubun görüntüsünü gözünde canlandırmaya çalıştıysa da bu onda sadece aşırı kalabalık hissi uyandırdı. “Ne olmuş onlara?”

“Sana *ters ters* bakıyorlardı.” Regan sevinmiş görünüyordu.

“Bunların konuyla ne ilgisi var anlamıyorum,” dedi Aldo, sonra Regan’ın yüz ifadesi dizginlenemez bir kahkahaya dönüştü. Kahkahanın sesi tavana kadar dans etti ve kulaklarında şaşırtıcı bir sıcaklıkla geri sekti.

“Çok sabit fikirli olduğumu öğrendim diyelim,” diyerek ona başını salladı. “Çözmeye çalıştığın şey her neyse onu çözmeye çok odaklanmıştın,” diye açıkladı. “Ve sanırım grubun en az yarısı seni öldürmek istedi.”

Bu sıra dışı bir şey değildi, Aldo zaman içinde bu tür şeyleri görmezden gelmeyi öğrenmişti. Regan karşılık vermek için ona baktı, belli ki aynı soruya onun da cevap vermesini bekliyordu -karşılık vermeye oldukça bağımlı bir insana benziyordu- ama bunu nasıl kelimelere dökeceğini bilemiyordu.

“Söyle gitsin,” dedi Regan ve adam içini çekti.

“Şey,” dedi Aldo. “Bir şey öğrendim. Sadece ne olduğunu henüz tam olarak kestiremiyorum.”

Kızın yüzünde daha önce yapmadığı özel bir ifade olduğunu öğrenmişti.

“Tablodan, *Gece Müziği*’nden bahsederken,” diyerek Aldo açıklarken genç kadın bir kaşını kaldırarak bekliyordu. “Bir şey öğrendim.”

Regan pek etkilenmişe benzemiyordu. “Ne öğrendiğini bilmiyorsan öğrenmiş sayılmazsın bence.”

“Şey, daha sonra anlayacağımdan şüphelendiğim bir şey gözlemledim. Belki dördüncü konuşma civarında,” diye tahminde bulundu Aldo.

Regan bir süre onu izlerken zihninde düşünceler geziniyordu, sonra elini uzattı.

“Bana telefonunu ver,” dedi ve Aldo cebinden çıkarıp onun avucuna yerleştirdi. Regan başını sallayarak aşağıya baktı. “Şifre yok, ha?”

“Çok fazla sırrım yok,” dedi Aldo, genç kadın telefonun rehber kısmını açıyordu.

“Bundan şüpheliyim,” diye mırıldandı Regan ve görünüşte onun telefon numarası olan şeyi yazdı. “İşte,” dedi, girdiği numarayı aradıktan sonra telefonu ona geri verdi. “Bu arada bu da sayılır,” diye ekledi ona bakarak. İfadeleri üzerinde ne kadar az düşünürse o kadar rahatlatıcı olduğunu fark etmişti ve bu seferki diğerlerinden daha tepkiseldi. “Bu iki numaralı konuşmaydı.”

“Pekâlâ,” dedi Aldo. Adil olan buydu. İkisi de bir şeyler öğrenmişti ve bu da gerekli parametreleri karşılıyordu.

“Sürprizlerden hoşlanmam,” dedi Regan ona. “Bir sonrakini önceden bilmek istiyorum.”

Bu da anlaşılabilir bir dürtüydü.

“Neden bir sonrakini sen seçmiyorsun?” diye önerdi Aldo.

Regan bir süre bunu düşünerek, “Yarın akşam,” dedi. “Dışarıda buluşalım mı? Sekiz gibi.”

Aldo zihninden programını yeniden düzenledi, sıradanlığın olağan noktalarını yeni bir tepe noktası etrafında oluşturdu.

“Evet, bunu yapabilirim,” dedi Aldo ve Regan başını sallayarak arkasını döndü.

“Yarın görüşürüz,” diyerek tekrar ondan uzaklaştı.

“Kalabalık yerleri gerçekten sevmiyorsun, değil mi?” diye soran Regan, Aldo’nun rahatsız bir şekilde oturmasını izliyordu. Her zamanki siyah kot pantolonunu ve yıpranmış deri ceketini giymişti; müze yerine River North’ta bir kokteyl barda oldukları için bu biraz daha anlamlıydı. Neyse ki sırt çantasını getirmemişti ama saçlarının bukleleri karmakarışık ve kaskın izi beliydi. Adamın duştan hemen sonra buraya geldiğini tahmin edebiliyordu.

“Kalabalıkları sevmem,” dedi Aldo. “Ama kimse sevmez.” Bir menü almadan önce etrafına bakındı. “Ne içersin?”

Regan genellikle birlikte olduğu kişinin aynası olmayı severdi. “Emin değilim. Bir fikrin var mı?”

Bira, belki de sert likör diye düşündü. Ya da belki de Aldo sadece *negronis** içen bir İtalyan’dı. “Şişe seçenekleri kadehlerden daha iyi,” dedi Aldo, üstüne şarap listesini gösterdi. “Bir tanesini paylaşmak ister misin?”

“Aklında ne var?”

Aldo listeyi taradı, biri sandalyesinin yanından geçerken bakışları kısa bir süreliğine yana kaydı, sonra biraz başarısız bir şekilde Regan’a yaklaştı. “Barbera,” diyerek şarap listesini ona doğru uzattı.

Kırmızı şarap. İlginç.

“Kulağa mükemmel geliyor,” dedi Regan.

“Yalan söylüyorsun,” dedi Aldo. “Beyazı mı tercih edersin?”

Evet, Regan onu tercih ederdi.

“Kırmızı da olur,” diye onayladı ve adamın ağzı hafifçe seğirdi.

“Biz zorunda değiliz...”

“Sorun değil,” diye tekrarladı Regan. “Ayrıca, belki onu içerek senin hakkında bir şeyler öğrenirim.”

Daha da önemlisi, bir şişe orada bir süre kalacakları anlamı-

* Bir ölçü cin, bir ölçü vermut rosso ve bir ölçü Campari’den yapılan, portakal kabuğuyla süslenmiş bir İtalyan kokteylidir. (e.n.)

na geliyordu. Şu anki rahatsızlığı düşünülduğünde, bunun bir kadehten daha somut bir garantisi vardı.

“Doğru,” diye onaylayan Aldo, başını olumlu anlamda salladı.

Aldo’nun *hoşuna gideceğini* söylememesi Regan’ı memnun etmişti. Bu onun en sevmediği cümlelerden biriydi, her zaman akılsızca bir güvenceydi. Birinin onun zevkini tahmin edebileceği varsayımından önceki tüm senaryolardan nefret ederdi. Ya onu kitlelerle aynı kefeye koyabilecek kadar evrensel olduğunu düşünüyorlardı ya da (genellikle yanlış bir şekilde) onun *özel* gereksinimlerini anladıklarını düşünüyorlardı ve hangi suçun daha kötü olduğundan emin değildi.

Öte yandan sonuçta şarabın iyi olduğunu düşünüyordu. Bunun için uygun kelimeleri bilmiyordu ama Aldo’nun herhangi bir teklifte bulunmaması onu rahatlatmıştı. Sadece bir yudum aldı ve omzunun üzerinden aynı rahatsızlıkla baktı.

Regan, onu buraya getirdiği için kendisine kızıp kızmadığını merak etti.

“Zaman yolculuğu araştırması nasıl gidiyor?” diye sordu ve Aldo cevap vermeden önce şarabın dilinde bir süre oyalanmasına izin verdi.

“Pek araştırma sayılmaz,” diye yanıt verdi Aldo. “Daha çok problem çözme gibi. Çözümü biliyorum ama nasıl çalıştığını bilmiyorum.”

“Bilimin böyle işlediğini sanmıyorum. Hipotez kurup sonra bunu test etmen gerekmiyor mu?”

“Ben teorik bir matematikçiyim,” dedi. “Hipotez kurar, sonra kanıtlarım.”

Regan bunu daha sonra kullanmak üzere zihninin bir köşesine not etti.

Aldo omzunun üzerinden arkasına baktıktan sonra bakışlarını yeniden ona çevirdi. Ya da daha doğrusu, kafasının içinde yaklaşık olarak onun oturduğu yerde var olan ama tam olarak olmayan bir şeye.

“Seni kaybettim,” diye belirtti Regan.

“Düşünüyordum da,” dedi Aldo. “Bir balarısının iğnesi ne kadar zararlıysa, işinde o kadar az etkili olma eğilimindedir. Arı kovanını ne kadar çok korumak zorunda kalırsa, o kadar az bal üretir.”

Aldo şarabından bir yudum aldığı sırada Regan, “Bana arılardan biraz daha bahset,” dedi.

“Aslında öğrenmek istediğin arılar değil,” dedi Aldo ihtiyatla, Regan’ın çürütmekten mutluluk duyduğu bir hipotezdi bu.

“Öyle değil mi?” diye karşı çıktı Regan. “Ayrıca, belki senin önem verdiğin şu arılar benim için sanatla eşdeğerdir. Belki bu bana, senin hakkında arılardan daha çok şey öğretir.”

“Benimle ilgileniyor musun?”

Tecrübelerine göre genellikle başka bir anlama gelen ifadesine rağmen nötr bir soru gibi görünüyordu. Genel olarak, Regan’ın önceki deneyimleri Aldo’ya uygulandığında yararsız olduğunu kanıtlıyordu.

“Şu anda buradayım, değil mi?” diye hatırlattı ona. “Genelde istemediğim şeyleri yapmam.”

Aldo bunu düşündü, bakışları kadehinin sapına odaklandıktan sonra onunkine çevrildi.

“Sana arılardan bahsedersen,” dedi Aldo. “Sen de bana soygundan bahsetmek zorunda kalırsın.”

Regan, onun sabit fikirli olduğunu zaten biliyordu. Zihnindeki listeye “işlemsel”i de ekledi.

“Bu eşit bir değiş tokuş olmaz,” diye itiraz etti Regan. “Biri kişisel.”

“Belki, ikisi de kişiseldir,” diye yanıt verdi Aldo.

Regan bir an bunu düşündükten sonra, “Belki,” dedi.

“Belki mi?”

“Evet, belki,” diye onayladı Regan. “Sen bana arılardan bahset, belki ben de sana...” *Soygun* demeden önce sözünü kesti, neredeyse onun yorumuna omuz silkecekti. Başkalarının kendi

hikâyesini sahiplenmesine ne kadar kolay izin verdiğini düşündü. “Ne olduğu hakkında.”

“Tamam,” dedi Aldo, bunun üzerinde düşünerek. “Bazı balıklarının iğneleri insan derisini delip geçemez. Yani tüm bu balı onlar yapıyor, değil mi?” dedi retorik bir şekilde ve o da başını salladı. “Ama belli ki insanlar balı onlardan alıyor ve onlar yine de bal yapmaya devam ediyor.”

Bu bir metafor olmalı, diye düşündü Regan.

“Bu bir metafor değil,” dedi Aldo.

“Elbette, değil,” diye onayladı Regan.

“Bazı kovanlar daha... düşmanca sanırım. Daha ölümcül.” Aldo şarabını yudumladı. “Kovanlarını ne kadar çok savunabilirlerse, genellikle o kadar az bal üretirler. Ayrıca kraliçe arılar da ilginçtir. Kraliçe arı, bazı yumurtaları dölleyip döllememeyi seçebilir.”

“Döllemezlerse ne olur?”

“Onlar baskın arılardır,” dedi Aldo. “Erkek arılar.”

Regan gözlerini kırıştırdı. “Affedersin, ne dedin?”

“Evet,” dedi Aldo, Regan’ın genel şaşkınlık hissine karşılık devam etti. “Ve erkek arıların sadece bir işi vardır.”

Regan kadehini yere bıraktı. “Sakin bana kraliçeyi becermek için olduğunu söyleme.”

“Kraliçeyi becermek için,” diye onaylayan Aldo, şarabından bir yudum daha aldı. Kadehine baktı. “Cimri,” derken odağı şaraptaydı ve o sırada Regan ayağını dürttü.

“Arılar hakkında konuşmaya devam et,” dedi. “Erkek arı, kraliçeyi becerdikten sonra ne olur?”

Aldo, “Şey, penisi kopar,” dedi.

Regan gözlerini kırıştırdı.

“Evet, sadece bir şansı var. Arılar uçarken çiftleşir, değil mi?” dedi Aldo ve Regan, sanki bu onun için bir şey ifade ediyormuş gibi başını salladı; sanki arıların çiftleşme ritüelleri daha önce hiç aklından geçmemişti. “Aslında erkek arıların

kraliçenin geldiğini görmek için daha büyük gözleri vardır. Bir kez çiftleşirler ve sonra...”

“O... ölüyor mu?” diye araya girdi Regan.

“Ölüyor,” diye onayladı Aldo. “Hayattaki tek amacı üremektir. Diğer türlerden farklı değil.”

“Bu...” Regan gözlerini kırıştırdı. “Peki bekle, kraliçe nasıl kraliçe oluyor?”

“Şey, o diğer arılardan daha gelişmiş,” dedi Aldo. “Eğer bir yumurta döllenmezse erkek arı olur. Döllenirse işçi arı, yani dişi olur,” diye açıkladı, bunun üzerine Regan tekrar başını olumlu anlamda salladı. “Sonra onu sınırlı bir kaynağı olan arı proteinleriyle beslerler. Sonunda larvaları bal özümüyle beslemeye geçerler. Ancak larvalardan birini arı proteinlerinden daha fazla beslemeyi seçerlerse, o larva sonunda kraliçe olur. Daha fazla gelişir ve daha fazla işçi arı üretebilir.”

“Peki, kraliçeyi kim seçiyor?”

“Kovan. İşçi arılar. Bunu genellikle mevcut kraliçe öldüğünde ya da zayıflamaya başladığında yaparlar.”

“Yani bir sonraki kraliçeyi onlar seçiyor,” dedi Regan, ardından kendini düzeltti. “Hayır... onu onlar mı yapıyor?”

Aldo şarabından bir yudum daha alarak başını olumlu anlamda salladı. “Evet.”

İlahi hakkın tam tersi, diye düşündü Regan; tanrısız bir kadınlar topluluğu. Gerçek bir ataerkil kâbus. Bu düşünce onu geçici olarak saygılı bir zevkle alevlendirdi.

“Ama...” Regan başını iki yana sallayarak kadehini eline aldı. “Ama bazı arılar,” dedi usulca. “Kovanı daha fazla koruduklarında daha az bal yaptıklarını mı söyledin?”

“Evet,” diye tekrarladı Aldo. “Arı kovanı savunmak için ne kadar çok zaman harcarsa, o kadar az bal üretir.”

“Yani dışarıda bir yerlerde, yapmaları gerekeni yapmak yerine intikam için insanları öldüren bir dişi arı kovanı mı var?”

“Evet,” diye onayladı Aldo. “Muhtemelen.”

“Bu...” Cesaret verici. Hatta canlandırıcı. Geçici olarak büyüleyici. “İlginç.”

Aldo başını olumlu anlamda sallarken yüzüne düşen bir bukleyi geriye doğru atıp yarım bir gülümsemeyle ona baktı.

Regan saç kesiminin talihsiz olduğunu bir kez daha düşündü. Adamda esrarengiz bir sis tabakasının altında fark edilmeyen belli bir dereceye kadar geleneksel yakışıklılık vardı. Ya da belki de yoktu, diye düzeltti içinden, Empresyonizm turu sırasında ona bakan kızı hatırlamıştı. Belki de o kız göz altı morluklarının, berbat saç kesiminin ve yanaklarının fazla ince görünümünün ötesine bakmış ve başka bir şey görmüştü. Regan’ın tahminine göre o gözlere ve o ağza sahipti, iyi ya da kötü, tüm bu tuhaflıklar onda da vardı. Regan’ın bir yanı, Aldo Damiani’nin arılardan bahsederken yakışıklı sayıldığını bilmediği için kızı mantıksızca kızdı.

“Peki,” dedi Aldo. “Artık soygunu öğrenebilir miyim?”

Regan kişisel geçmişinin ayrıntılarının bir Vikipedi sayfasından edinebileceği türden bir bilgi olamayacağını söylemeyi çok istiyordu -ne de olsa arılarla ilgili bilgiler de öyleydi- ama ona bir şey borçlu olduğunu hissediyordu.

Bu adamın işlemci doğası ona da bulaşıyordu.

“Bu bir soygun değildi,” dedi Regan.

Aldo isimlendirme üzerine bir tartışmaya müsait görünüyordu. “Neydi peki?”

“Karmaşık ama soygun değildi.”

“Neden değil?”

“Çünkü bir soygun şeyi ima eder... Bilmiyorum. Hırsızlığı.” Regan, şarabını yudumladı. “Sonuçta öyleydi,” diye itiraf etti. “Ama amaç bu değildi.”

Aldo şaşırmamış görünüyordu. “Amacın para olmadığından zaten emindim.”

“Hayır, pek sayılmaz. Bir tür diyelim.” Regan parmaklarını kadehinde tıkırdatmaya başladı. “Erkek arkadaşımın paraya ihtiyacı vardı,” diye itiraf etti. “Bu kısmı doğrudur.”

“Dur tahmin edeyim,” dedi Aldo. “Ailen ondan hoşlanmadı mı?”

Regan’ın ailesi onun flört ettiği hiç kimseyi sevmezdi, muhtemelen bu yüzden bu tür insanları seçiyordu.

“O bir heykeltıraştı,” dedi Regan. “Seramikle uğraşmıyordu ya da en azından sadece seramikle uğraşmıyordu. Pek çok farklı malzemeye erişimi vardı.”

“Yani becerikliydi?” diye tahminde bulundu Aldo.

“Evet, hem de çok,” dedi Regan. “Onunla farklı metal türlerini içeren bir enstalasyon üzerinde çalışırken tanıştım. Boş zamanlarında demircilik yapıyordu,” diye ekledi. “Bu onun tek gerçek gelir kaynağıydı, bu da çok fazla değildi.”

Aldo, “Hikâyeyi onun tarafından anlatıyorsun,” dedi. “Ben seninkini sordum.”

“Bu noktada bir nevi iç içe geçtiler,” dedi Regan omuz silerek, gerçi Aldo’nun bu ayrımı yapabilmesinden biraz memnun olmuştu. “Yani o sırada sahtecilik yapıyordu. Süslü kılıçlar, hançerler falan yapma fikri vardı. Rönesans fuarlarında satmak için.”

“Pekâlâ.”

“Onun bu kılıçları yeniden yapmasını izledim ve düşündüm ki... Bunu yapabilirim ama daha verimli bir şekilde.” Regan bunu yapmayı planladığını fark etmeden önce öne doğru eğildiğini hissetti. “Sonuçta bu sahte kılıçları para için yapıyordu. Ama ben,” diye düşündü, kadehini yeniden doldurmak için uzanmıştı. “Eğer istersem muhtemelen sahte para yapabileceğimi düşündüm, bu da işleri halletmenin daha hızlı bir yolu gibi görünüyordu. Aracıyı ortadan kaldırırdım. Tasarımları yeterince iyi yapabiliyordum ve onun da malzemelere erişimi vardı. Bunu düşündüm ama sadece eğlence olsun diye. Başta sadece kafamda evirip çeviriyordum. Fakat bu düşünce bir kez zihnimi kurcalayınca ben...” Boğazını temizledi. “Bundan sıyrılamadım.”

Aldo başını olumlu anlamda salladı. “Altıgenler,” dedi ve genç kadın hafifçe gülümsedi.

“Arılar,” diye kabul eden Regan, omuz silkti. “Her neyse, kendime başka şeyler yapmak için çok fazla alan bırakmış değildim. Sanatta uzmanlaşmak beni tam olarak herhangi bir kariyere yönlendirmiyordu. Öğretmeyi sevmiyorum ve akademiyle de ilgilenmiyordum...”

“Sanatçı olduğunu söylemiştin,” diye araya girdi Aldo. “Dijital sanat mı?”

“Sanatçı olmak *istediğimi* söyledim, evet ama değilim. Grafik tasarımcı olarak çalışmayı denedim,” dedi Regan. “Ama müşterilerim olmasını sevmedim. Kimse ne istediğini bilmiyor, gerçekten. ‘Şunu değiştir, beğenmedim,’ diyorlar ama sonra neyi değiştirmemi istediklerini asla açıklayamıyorlar. Başkalarının zevkleriyle uğraşmayı hiç sevmedim.”

“Anlaşılabilir,” dedi Aldo, kadehinin sapıyla oynuyordu. “Ben de başkalarının nasıl düşündüğünü tahmin etme zorunluluğundan hoşlanmıyorum.”

“Şimdi yapıyorsun, değil mi?”

Aldo başını iki yana salladı. “Seni tahmin etmeye çalışmıyorum. Seni anlamaya çalışıyorum.”

“Beni anlasaydın tahmin edemez miydin?” Regan onu yakaladığından emindi. Yoksa Aldo bunları neden yapıyordu?

“Kaçınılmaz robot efendilerimiz için daha uygun bir soru gibi görünüyor,” diye mırıldandı Aldo. Bir yudum alarak, “Açık olmak gerekirse bu benim uzmanlık alanım olan felsefi bir dolambaç değil,” dedi.

Regan bunun, Marc’ın kafası iyiyken zombi kıyametinde nasıl hayatta kalmayı planladığıyla birlikte yapmayı sevdiği türden bir konuşma olduğunu düşündü. Ancak Aldo’nun her varsayımsal durumun peşine düşmeye değmeyeceği görüşüne katılıyordu.

“Neden arılara odaklanmayı seçtin?”

“Altıgenler,” dedi yine. “Ben bir böcekbilimci değilim. Ya da bir arıbilimci.”

“O zaman neden matematikçisin?”

“Üniversitedeki ilk yılımda cebir dersi almıştım çünkü bölümüm için ihtiyacım olabileceğini düşünmüştüm.”

“Ana dalın neydi?”

“Kararsızdım,” diye cevap verdi Aldo. “Ama o derste başarılıydım, bu yüzden devam ettim. İki yılığına ayrılıp geri döndüm ve bir bölüm seçmek zorunda kaldım. Tüm kredilerim matematikten geliyordu, ben de devam ettim.” Bir yudum daha. “Bazı yüksek lisans öğrencileriyle çalışmaya başladım ve doktora programında kalmam istendi. Gördüğün gibi ayrılama-dım.” Yüzünde alaycı ve acımasızlık arasında bir yerde gezinen bir gülümseme hâkimdi, sonra konuşmasına devam etti. “Sanırım üniversite ayrılmamı söyleyene kadar kalacağım.”

Cümle tanıdık gelmişti. Regan ona özellikle neyin tanıdık geldiğini nasıl tanımlayacağından emin değildi ama Aldo’nun az önce işgal ettiği zihinsel alan her neyse, kendisinin de daha önce orada bulunduğundan emindi.

“Eh, bu da bir şeydir,” dedi Regan, kadehine bakarak konuşmasına devam etti. “Sanırım bugün biraz geçmişini öğrendim.”

“Ben de öyle sayılır, yine de sorumu tam olarak yanıtlamıyor.”

“Ne, soygunla ilgili olan mı?”

“Soygun değil,” dedi Aldo ve Regan’ın dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. “Bu bir... saplantıydı sanırım. En azından kısmen.”

“Kısmen mi?”

“Belki de geri kalanını başka bir zaman çözerim,” dedi Aldo. “Diğer üç konuşmadan biri sırasında.”

“Belki,” dedi Regan.

İkisi de duraksayarak bir an kendi düşüncelerinde kayboldular.

“Bunu sevdim,” dedi Aldo.

“Neyi?”

Aldo şarap kadehini dudaklarından uzaklaştırdı. “Beynini.”

Üç konuşma, diye hayret etti Regan ve bunun Rinaldo Damiani'nin cephaneliğindeki en büyük iltifat olduğunu çoktan anlamıştı. Belli ki altılı kuralı ile bir şeylerin peşindeydi.

“Teşekkürler,” dedi Regan ve aynı anda ikisi de kadeh kaldırdı.

Aldo ekrandaki Regan'ın ismine baktı ve ikinci zil sesinde cevap verdi.

“Dalga desenleri,” diye fısıldadı Regan.

Aldo gözlerini kısarak saate baktı. “Saat sabahın dördü, Regan.”

“Biliyorum. Uyuyamadım.”

Aldo yastığını yatak başlığı olmayan duvara yaslayarak doğrulup oturdu. Komodinin üzerindeki yanmayan sigaraya uzanırken bunu düşündü, sonra fikrini değiştirerek dikkatini tekrar Regan'a yöneltti.

“Ne olmuş dalga desenlerine?”

“Suya bir şey attığında,” dedi Regan. “Dalgaları. Bunlar dairelerdir.”

Sonucun dalgaları.

“Gözlerimiz onları mükemmel daireler olarak algılar,” diye devam etti Aldo. “Öyle olup olmadıklarını söyleyemeyiz.”

“Yine de sayılır, değil mi?”

Aldo bunu ya da en azından bir kısmını ona bırakacağını düşündü. “En zorlayıcı çelişki değil ama sayılır, evet.”

“Ekin çemberleri,” dedi. “Peri halkaları.”

“Bunlar doğal değil,” dedi Aldo. “Onlar doğaüstü.”

Regan düşünceli bir şekilde biraz mırıldandı. “Doğaüstü şeylere inanır mısın?”

“Sanırım bunu yapmamak sorumsuzluk olurdu,” dedi Aldo. “Eminim bazı açıklamalar vardır. Sadece bunları düşünecek zamanım yok.”

“Doğru. Zaman yolculuğunu çözmek için değil.”

“Doğru,” diye onayladı Aldo. “Her seferinde sadece bir imkânsızlık.”

Regan bir an sessiz kaldı. Aldo da bu sessizliği doldurma ihtiyacı hissetmedi. Bunun yerine Aldo başını arkaya yasladı ve aralarında salınan sessiz düşüncelerle oyalandı.

“Gökkuşakları,” dedi Regan.

“Gökkuşaklarına ne olmuş?”

“Daire olabilirler,” dedi Regan. “Şu yay, bilirsin işte. Dairesel, değil mi?”

“Olabilir. Ama simetri sadece ima edilir ve simetri de doğada pek sık görülmez.”

“Doğru,” diye iç geçirdi Regan. “Çizim derslerimden birinde simetri içeren bazı yüz kompozisyonları yapmıştık ve korkunçtu. Hatta rahatsız ediciydi.”

“Evet,” diye onaylayan Aldo, dışarıda hâlâ karanlık olan gökyüzüne bakıyordu. “Bu arada neden fısıldayarak konuşuyorsun?”

“Erkek arkadaşım uyuyor.”

“Ah,” dedi Aldo. “Sen de uyanık olacağımı mı düşündün, yoksa beni uyandırmayı mı planladın?”

“Dürüst olmak gerekirse seni düşünmüyordum.”

Nedense Aldo buna gülümsedi. “Aklından geçen başka bir şey var mı?” diye sordu.

Belli ki evet. “Neden altıgenler?”

“Çoğunlukla desenler,” diye yanıt verdi Aldo. “Onlarla karşılaşmıştım, özellikle de matematikte. Kuantum gruplarının temelini oluşturuyorlar.”

“Peki, doğada da varlar mı?”

“Evet. William Kirby arılara ‘cennette eğitilmiş matematikçiler’ derdi.”

“Ama bu yanlış,” dedi Regan, sesi sıkıntılı geliyordu. “Arılar tanrısızdır.”

Aldo kahkahasını bastırmak için eliyle ağzını kapadı. “Darwin bunun evrimle ilgili bir içgüdü olduğunu kanıtlamak için deneyler yaptı.”

“Ah, güzel.” Regan’ın sesi rahatlamış gibiydi. “Daha iyi.”

Aldo uzanıp yatağının yanındaki lambayı yaktı. Belli ki daha fazla uyumayacaktı. “Bu gece ne yaptın? Ya da dün gece, sanırım.”

“Hiçbir şey. İlginç bir şey yok. Son zamanlarda müzeye gelmedin,” diye sonradan ekledi Regan.

Aldo onu bunaltmak istememişti. İkisini zihninde ilişkilendirmesi giderek daha az tesadüf gibi geliyordu.

“Gittiğim yer orası,” dedi Aldo. “Ama tek orası değil.”

“Başka neresi var?”

“Mümkünse dışarısı. İdeal olan bu.”

“Ah.” Aldo, sanki Regan buzdolabından bir şey çıkarıyormuş gibi bir hareket sesi duydu. “Gün içinde ne yapıyorsun?”

“Sınıfa gidiyorum. Eğitim veriyorum. Spor salonuna gidiyorum.” Aldo fazla dolu olmayan daireesine göz gezdirdi. “Pek bir şey yok, gerçekten.”

“Hımm.” Regan soru düşünüyor gibiydi. “En iyi arkadaşın kim?”

“Bilmiyorum,” dedi Aldo. “Babam.”

“Vay be.”

Aldo bir kahkaha attı. “Seninki kim?”

“Bilmiyorum. Belli ki sen değilsin. Sen bir yabancısın.”

“Doğru,” diye onayladı Aldo. “Mükemmel bir nokta.”

“Yeğenim oldukça havalıdır,” dedi Regan.

“Yeğenin mi?”

“Evet, kız kardeşimin kızı.”

“Bir kız kardeşin olduğunu bilmiyordum.”

Aldo o sırada bir kapının kapandığını duydu. “Evet,” derken sesi artık bir fısıltının üzerine çıkıyordu. “Benden büyük. O bir doktor.”

“Regan adını da kullanıyor mu?”

“Hayır, sadece Madeline; kesinlikle Maddie değil, annem bundan nefret eder. İnsanlar bana Regan demeye onun yüzünden başladı aslında. Lisedeyken herkes bana ‘Küçük Regan’ ya da ‘Genç Regan’ derdi, sonra da öyle kaldı.”

“Aranızda çok yaş farkı var mı?”

“Benden dört yaş büyük.”

“Ve bir... bebeği var?”

“Yeni yürümeye başlayan bir kızı var. Adı Carissa. Madeline yanımda değilken ona Cari diyorum.”

“Senin çocuklarla arkadaşlık etmekten hoşlanan biri olacağını düşünmemiştim.” Regan’ın bir çocuğun gelişimini etkilediği düşüncesi bir bakıma büyüleyici olsa da kendisi kesinlikle öyle bir tip değildi. Biraz rahatsız ediciydi ama eğlenceli şekilde olduğu barizdi.

“Şey, bu...” Regan sözünü yarıda kesti. “Bundan nefret edeceksin.”

“Öyle mi? Pek olası görünmüyor.”

“Madeline sadece... o, bilirsin, mükemmel. Lanet olsun,” diye iç geçirdi Regan. “Bu çok klişe.”

“Klişeleri severim,” dedi Aldo, kendisi de ara sıra klişe olduğu için. “Onlara karşı değilim zaten.”

“Pekâlâ, sadece... Tamam, her neyse,” diye mırıldandı Regan, çoğunlukla kendi kendine konuşmuştu. “Mesele şu ki Madeline asla yanlış bir şey yapmadı. Doğruca Harvard Tıp’a gitti, doktor kocasıyla tanıştı, ikisi de burada ihtisas yaparken evlendi. Sonra birdenbire hamile kaldı, hem de eğitiminin *ilk yılında*? Evleneli yaklaşık beş saniye oldu ve bum, hamile kaldı. Cerrahi deha olan kız kardeşim doğum kontrolü yapamıyor ve *ilk* kez çıldırıyor.” Aldo, Regan’ın kendi kendine güldüğünü duydu. “Her neyse, ilk kez Madeline ve benim aynı takımda olduğumuzu hissettim. Ailelerimize söyleyeceği için çok gergindi ve... Bilmiyorum, sanırım biraz eğlenceliydi. Onu her şeyi

berbat ederken görmek.” Kısık bir sesle inledi. “Her neyse, ben korkunç biriyim.”

“Şey...” Aldo bir elini ağzına götürerek güldü. “Yani evet, sayılır.”

“Ah, *sağ ol*, Rinaldo...”

“Demek yeğenini seviyorsun,” diye üsteledi Aldo.

Regan iç çekerek, “Evet,” diye itiraf etti. “Seviyorum. O iyi bir çocuk. Madeline’ı da çıldırtıyor, bu da eğlenceli bir artı.”

Aldo kahkaha attı. “Bunu sevdim.”

“Ne, benim küçük olmamı mı?”

“Hayır, üzerine titriyor olman fikri.”

“Üzerine titremiyorum,” dedi Regan, sesinden yüzünü buruşturduğu anlaşılıyordu. “Çocuklarla ilgili püf noktanın onlara yetişkin gibi davranmak olduğunu düşünüyorum.”

“Çoğu yetişkine nasıl davranıyorsun?”

Sessizlik.

“Muhtemelen kötü. Belki de haklısındır.”

Aldo gülümsedi.

“Ee,” dedi. “Başka altıgenlerin var mı?”

Aldo bunu düşündü. “Babil’e ait bazı şeyler var.”

“Tanrım, elbette var,” dedi Regan gülerek. “Hangi Babil malzemeleri?”

“Ee, Babiller astronomiyle çok ilgiliydiler. Şu anki zaman kavramımızı bize onlar verdi. Ve daireler,” diye ekledi Aldo. “Her şeyi altmışlık birimlerle yapıyorlardı. Bir dakikada altmış saniye, bir saatte altmış dakika...”

“İşte, yine o altı.”

“Kesinlikle,” dedi Aldo. “Yani zamanı gerçekten sadece onların görmemizi istediği şekilde görüyoruz, bu da onu görmenin başka bir yolu olabileceğini gösteriyor.”

“Hangisi olabilir?”

“Ee, kuantum teorisi çoklu bir evrene işaret ediyor gibi görünüyor,” dedi Aldo. “Tüm zamanların, olasılıkların ve sonuçların birlikte var olduğu bir yer.”

“Altıgenler halinde mi?”

“Muhtemelen. Belki de.” Omuz silkti. “Ama aslında çoklu evrenin şeklini belirleyemeyiz çünkü kendimizin hangi evrende var olduğumuzu bilmiyoruz.”

“Neden çoklu evren yolculuğu yerine zaman yolculuğunu çözmeye çalışıyorsun?”

“Çoklu evren fikri senin seyahat etmeyeceğin anlamına geliyor,” dedi Aldo. “Her zaman her şeyin içinde var oluyorsun, bu yüzden gerçekten *deneyimleyebileceğin* bir şey olması açısından, o zaman...”

“Ah, selam,” dedi Regan, açıkça o olmayan biriyle konuşuyordu. “Affedersin, bir şey mi istedin?..”

Aldo sustu ve diğer uçtaki erkek sesini dinledi.

“Evet, hayır ben... Uyuyamadım... Evet. Kusura bakma,” dedi Regan, bu sefer Aldo’ya söylemişti. “Bir saniye, hayır, sorun değil, ben sadece... evet, tamam, devam et.”

Aldo, Regan’ın bulunduğu yerden uzaklaştığını duyabiliyordu.

“Özür dilerim,” dedi. “Marc’ın tuvaleti kullanması gerekiyordu.”

“Tuvalette miydin?”

“Evet, bilirsin işte. Bir kapısı var. Küvette oturuyordum.”

Aldo’nun aklına kısa bir süre için *Tiffany’de Kahvaltı* filmindeki Audrey Hepburn’ün pençe ayaklı küvet kanepesi geldi.

“Bu hiç de rahat olmasa gerek,” dedi.

“Neyse, sorun değil, artık orada değilim. Ne diyorduk? Babiller mi? Hayır... zaman yolculuğu.”

“İkisi de sanırım.”

“Zamanda yolculuk yapmak *ister* misin?”

Güzel soru. “Sanırım daha çok nasıl çalışacağını anlamak isterim ama böyle bir beklentim yok.”

“Biraz garip bir saplantı, değil mi? Eğer hiç kullanmayı düşünmüyorsan.”

“Şey, eğer çözebilseydim, o zaman tamam, belki kullanırdım. Ama...” Aldo bir an tereddüt etti. “Ee, matematikçilerin teori geliştirirken belli bir noktada durmalarının bir nedeni var,” diye açıkladı. “Eğer ilerleyen matematiği anlayacak kapasite yoksa o zaman onu anlamaya çalışmanın bir anlamı yok. Hepimiz kendi varoluşumuzu çözmeye çalışırken uykularımız kaçır.”

“Ama bunun için isteyerek uykularını *kaçırıyor*sun,” diye belirtti.

“Ben...” Bunu açıklamak zordu. “Evet çünkü...”

“Çünkü çözman gereken bir şey yoksa devam etmek için bir nedenin de yoktur.”

Belki de açıklaması o kadar zor değildi.

“Evet,” dedi. “Temel olarak.”

Birkaç dakika sessiz kaldı.

“Demek böyle yaptın,” dedi Regan.

“Ne yaptım?”

“Devam ettin. Sonra... bilirsin. Sana olanlardan sonra.”

“Ah.” Bunu tartışmak istediğinden emin değildi; diğer insanlar onun zihinsel dengesinin dirilişini bir tür dramatik olay olarak ele alma eğilimindeydi fakat onun için bu sadece tarihseldi. “Sanırım.”

“Hayır, kesinlikle öyle. Kendine çözülmesi imkânsız bir sorun buldun, böylece onu düşünmeyi asla bırakamayacaktın. Aslında çok zekice.” Regan’ın sesi etkilenmişe yakın geliyordu. “Diğer insanlar muhtemelen bunun çılgınca olduğunu düşünüyorlar, değil mi?”

“Babam da bir bakıma öyle düşünüyor. Anlamıyor,” diye itiraf etti Aldo. “Ama her gün bana zamanın neresinde olduğumuzu soruyor. Ben uyduruyorum tabii, o da hiç usanmadan yeni ve ilginç bir şeymiş gibi davranıyor ama bence bu onun ‘nasılsın’ demesinin bir versiyonu. Kontrol ediyor.”

Regan tekrar sessizleşti.

“Bu çok tatlı,” dedi. “Bunu sevdim.”

Aldo onun nasıl bir ifade takındığını merak etti.

“Daha sonra bir şeyler yapmak ister misin?” diye sordu Regan, ses tonu net ve acil bir şeye dönüştü. “Ya da bilmiyorum. Şimdi, sanırım.”

“Saat yedide bir işim var,” dedi. “Ama eğer istersen...”

“Pazar sabahı saat yedide ne yapıyorsun?”

Bundan nefret edeceksin, diye düşünen Aldo, biraz yüzünü buruşturdu.

“Kiliseye gidiyorum,” diye itiraf etti.

“Ne? Olamaz.” Regan şaşkın bir ses tonuyla konuşmuştu. “Dindar mısınız? Ama...”

“Pek sayılmaz,” dedi hemen. “Aslında hiç değil. Ama eskiden babamla giderdim, sonra bu bir rutin haline geldi. Erken saatlerdeki ayinleri seviyorum çünkü sessizler ve...”

“Ayin. Katolik misin?”

“Evet,” dedi Aldo, ses tonunun Katolikliğin özünü çürütmek için sakladığı eksantrik bir argümanı olduğu anlamına gelip gelmediğini belli belirsiz merak ederek; belki Medici Ailesi’ne karşı bir muhalefet. Gerçi sanatı seviyorsa muhtemelen hayır. “Ama sonrasında bir şeyler yapmak istersen...”

“Seninle gelebilir miyim?”

Aldo tamamen şaşırılmış bir halde gözlerini kırptırdı. “Gerçekten mi?”

“Evet. Uzun zamandır kiliseye gitmedim, sadece Paskalya ve Noel’de ailemle birlikte giderim. Seninle gelsem sorun olur mu?”

Aldo, Regan’ın bozabileceği herhangi bir zihinsel alan olduğundan şüpheliydi. Aslında, genellikle ezberci mekanikliğe ve ara sıra dolaşan düşüncelere ayırdığı yerin onun varlığıyla büyük ölçüde iyileşeceğini hissediyordu.

“Elbette,” dedi. “Streeterville’deki katedral Holy Name’e gidiyorum.”

“Ah, orası bana çok yakın. Saat yedide değil mi?”

“Yedi,” diye onayladı Aldo.

“Görüşmemiz bu zamankinden farklı bir konuşma olacak,” dedi Regan ona. “Bil diye söylüyorum.”

“Doğal olarak,” diye onayladı Aldo. “Bundan ne anladın?”

“Çoğunlukla mı? Kiliseye gittiğini,” dedi Regan ve Aldo güldü.

“Haklısın,” dedi Aldo. “Benim bundan çıkardığım en önemli şey, en iyi arkadaşının yürümeye başlayan bir çocuk olduğuydu.”

“O zaman bir sonrakinden biraz daha fazla yararlanmaya çalış,” diye önerdi Regan. “Ondan sonra... sadece bir konuşma mı kaldı?”

“Evet.”

“Boşa harcamasak iyi olur.”

Şimdiye kadar hiçbiri boşa gitmemişti, diye düşündü Aldo.

“O halde yedide görüşüyoruz?” diye sordu Regan.

“Elbette.” Saat beşti, bu da sabah sporu yapabileceği anlamına geliyordu.

Ya da. “Ya da Babiller hakkında konuşmaya devam edebilirim,” diye önerdi.

“Hımm. Cezbedici,” dedi Regan. “Başka ne yapmışlar?”

Aldo onun neye inandığını merak etti. Muhtemelen çoğu şeye ya da hiçbir şeye. “Astroloji?”

“Ahh, evet, tamam,” dedi Regan hızla ve konuya kapıldı. “Bana Babillerden ve yıldızlardan bahset.”

Aldo katedralin merdiveninde onu bekliyordu, üzerinde kollarını yukarı sıyırdığı uzun kollu bir gömlek ile her zamanki kot pantolonundan farklı bir pantolon vardı. Saçları bir kez olsun alnına dökülmemişti ama bu kıyafetten çok rüzgârın bir sonucu

gibi görünüyordu. Sonbahar iyice yaklaşmıştı ve Chicago en sert günlerinin daha tatlı bir versiyonunu yaşıyordu; muhtemelen kışın sertliğine dayanamayanlara belki de kapıyı aramaları gerektiğine dair hafif bir telkindi bu.

“Yürüdün mü?” diye sordu Regan ve o da başını olumlu anlamda salladı.

“Güzel görünüyorsun,” dedi Aldo.

Regan orta uzunlukta bir etek ve bir çift topuklu bağcıklı ayakkabı giymiş, uzun blazer ceketini mantıklı bir şekilde düşük topuzla eşleştirmişti. Kendini İyi Kız kostümü giymiş gibi hissediyordu ama bu ille de kötü bir şey demek değildi. Genelde öyle ya da böyle bir tür kostüm giyerdi. Regan’a göre kadınlar ve kıyafetlerle ilgili olan şey, hiçbir şeyin kalıcı bir ifade olmamasıydı. Bu, şu ya da bu tür bir kız olmaya dair herhangi bir taahhüt değildi fakat tamamen *bugün öyleyim*. Bu sadece o an için kendisinin hangi versiyonunu yansıtmak istiyorsa oydu. En az bir yıldır ilk kez bir yabancıyla ayine katılmıştı, nötr bir şekilde iyi niyetli olmakla bariz bir şekilde tutucu olmak arasında bir yer hedeflemişti.

“Teşekkürler,” dedi Regan ve birlikte içeri girdiler.

Katolikliğin rahatlatıcı yanı, coğrafi, zamansal ya da başka türlü çok az şeyin değişmesiydi. Regan’ın girdiği her Katolik mekânında ihtişama karşı tutarlı bir Barok bağlılığı vardı ve Holy Name de bir istisna değildi. Dışarıdan bakıldığında kendine has bir heybeti vardı; yüksek katlı endüstri kuzenlerinin yanında alaturka, taş badanalı tuğla ve çan kulesinden oluşan bir ada gibiydi. İçeride ise Regan’ın papalık açısından çok, tasarımına uygun olarak gördüğü şeylerin eklektik bir karışımı yer alıyordu. Bronz katedral kapıları bir hayat ağacına sahipti; uzaktan bakıldığında asılı bir haç, lüksün arsızlığını ayıklıyordu. Gotik uyanış mekânın şemasına hâkim olmuş, tavanlar yüksek ve tonozlu, şiddet ve putperestliğin yüce duygusu renkli ışık huzmelerinden içeri süzülüyordu.

Sanat Enstitüsü'nden farklı değildi, bu da mantıklıydı. Aldo'nun neden kendini burayla çevrelemeyi tercih ettiğini anlıyordu. Zenginlik içinde yıkanmak gibiydi, sadece daha soğuk ve otoriteyle katılaşmıştı. Kiliseler, Tanrı'ya değilse bile en azından ritüele olan bağlılıklarıyla kendi türlerinde müzelerdi ve birinin içinde var olmak, kendini adaletsizlikle cüceleştirmek demekti.

Daha fazla alan arama dürtüsünü anlıyordu. Bir hiçlik zerresi kadar küçülmek.

Aldo, ortalarından bir sıra seçti, önce ona işaret etti ve oturmadan önce selam verdi. Saygıdan ziyade alışkanlıkla yaptığı bir hareket gibi görünüyordu. Aldo'nun düşünmek ve rutin işler için farklı ifadeler kullandığını fark etmişti, bu ifade belirgin bir boşluğu da beraberinde getiriyordu.

Regan, başka şeyler yaptığında nasıl görüldüğünü merak etti; örneğin öğretmenlik yaptığında ki üstünkörü Google araştırması bunu pek de adanmışlık göstermeden yaptığını gösteriyordu. Aldo uyurken, rüya görürken, rahatlarken nasıl görüldüğünü merak etti.

Regan hafiften ürperdi.

“Üşüdün mü?” diye sordu Aldo.

Onun gibi bir şey. “Çok... sade, değil mi?”

“Bu soğuk bir kelime,” dedi Aldo, yarım bir gülümsemeyle. “Ayrıca evet, öyle. Ben bunu biraz ferahlatıcı buluyorum.”

Aldo öne doğru eğilip önündeki sandalyeden ciltsiz kitaplardan birini aldı. Regan onun hiç takı takmadığını gözlemledi. Dikkat çekici bir şekilde süssüzdü. Tırnaklarını yemiyordu (Regan yiyor sayılırdı ama kendini bundan uzak tutmak için düzenli olarak boyuyordu). Bunun yerine, Aldo'nun tırnakları düzgünce kesilmiş, hatta muhtemelen kesilmenin yanı sıra törpülenmişti. Kendi parmaklarında nadiren gördüğü o küçük soluk yarım aylar vardı tırnaklarında. Elini kitabın kapağının üzerine koyarak düzeltti ve hemen kıpırdanmaya başladı.

Aldo kendine has bir şekilde yerinde duramıyordu. Dizlerini oynatmıyordu. Daha çok parmak vuruşuna yakındı ama Regan'ın önce amaçsızca çizdiğini sandığı ama sonra amaçlı bir yazı olduğunu fark ettiği şeye çok hızlı bir geçiş yaptı. Karalama, aslında, sayılarla. Matematik denklemleri mi? Muhtemelen. Aldo, vurmaktan çizmeye ve karalamaya doğru sıralı bir ritimle hareket ediyordu. Regan, onun hareketlerini tercüme etme çabasıyla meşgul olduğu için ayakta durmaları gerektiğinde neredeyse kaçırıyordu.

Ayin tanıdıktı, sözler ve nakaratlar hep aynıydı. O günkü ilahi kanatlarla ilgiliydi. Katoliklik sağlıklı bir korku duygusunu savunduğu kadar uçmaya da hasretti. Kurum bu şekilde özellikle insaniydi.

Regan vaaz sırasında bir ara dikkatini şu an kesinlikle düşünceler içinde kaybolmuş olan Aldo'ya verdi. Bir şey düşünürken dudakları farklı bir şekil alıyordu, sanki kendi kendine yüksek sesle söylemenin eşiğindeymiş gibiydi. Parmakları kıpırdadı, sonra bir an durdu ve çizmeye geri döndü. Regan bunun altıgen olduğunu fark etti. Aldo aynı şekli defalarca çizdikten sonra durakladı.

Başını çevirip ona baktı.

Regan yakalanınca yüzünü buruşturdu.

Genç adamın ağzı bir soruyla yukarı kıvrıldı ve kaşları çatıldı. Regan, çözmekte olduğu problem için harcadığı tüm enerjiyi hissedebiliyordu ve bunun etkisi onda göğsüne inen bir darbe gibiydi. Aldo'nun dudağını bu kadar çekici kılan şeyin ne olduğunu düşünmeye çalıştıysa da yapamadı.

Regan çekinerek elini uzatınca Aldo'nun her santimi kıpırdamadan durdu.

Regan bu genç adamın ürkek olduğunu fark etti; yarı büyülenmişti ve elini geri çekmeyi düşündü ancak hiçbir zaman rahat bir insan olmamıştı. Bunun yerine parmaklarını kısa bir süreliğine onun parmak eklemlerine dayadı ve avucunu sol uy-

luğundan sağ uyluğuna geçirmek için elini kaldırdı. Ona göre bu herhangi bir cinselliği çağrıştırmıyordu. Faydalı olduğunu düşündüğü belli bir alan vardı ve Aldo belirsizlikten hafifçe kaskatı kesilmiş olsa da onun tanıyacağını düşündüğü bir hareket yaptı. *Devam et*, diye işaret etti Regan ve Aldo bir an kaşlarını çattıktan sonra başıyla onu onayladı.

Eteğinin kumaşına dikkatlice bir altıgen çizdi. Regan, onun dokunuşunun altında teninin karıncalandığını hissederken göğüs kafesine hafif bir ürperti yerleşti. Regan tekrar başını sallayarak bunu geçiştirdi.

Sonra Aldo sayılar yazmaya başladı. Regan iki rakamının şeklini fark etti, ardından bir beş (sonunda rakamın köprü kısmını geçti), en sonunda da Z harfini tanıdı. Aldo sigma gibi bir şey çizip daha fazla karalama yaptı, sonra geniş bir yatay çizgi çizdi. Bu adam kesinlikle matematik yapıyordu ve Regan da matematiğe sahip olmanın, onun düşüncelerini yönlendiren bir araç olmanın keyfini çıkarıyordu.

Sonra formüllerinin şekli değişti, enerjisi de onunla birlikte değişti. Sanki bir şey yakalamış gibi şimdi daha hızlı çiziyordu. Regan, tereddüdünün azaldığını görebiliyordu, artık ona dokunduğu gerçeğiyle ilgilenmiyordu. Genç kadın bunu heyecan verici mi, yoksa aşağılayıcı mı bulacağından emin değildi. Aldo hararetli bir şekilde düşünüyordu ve Regan onun ne yazdığının izini hızla kaybetti. Arada sırada bir sayı yakalıyordu. Bir üçgen. Bir ya da iki kez adamın bir soru işareti çizdiğinden emin oldu, sanki kendine daha sonra geleceğini hatırlatıyordu ama adam daha sonra gelmeyecekti. Teninin ortası -aslında, onu rahatsız etmek istemediği için alışılmadık bir şekilde hareketsiz tuttuğu uzvu- muhtemelen geri döndüğünde orada olmayacaktı. Dokunuşu hızlı ve hafifti. El onun üzerinde dalgalandı ve Regan elini tutma, bu derece çılgınca bir odaklanmadan faydalanabilecek başka bir yere koyma dürtüsüyle savaştı. Ya kilise soğuktu ya da başka bir şey onun dokunuşundan yayılan sıcaklığın farkına varmasını sağlamıştı.

Adamın solak olduğunu geç olsa da fark etti ve bir an için bunun ne kadar nadir olduğunu düşündü. Aklına Aldo Damiani'nin de muhtemelen nadir bulunan biri olduğu geldi.

Sonra vaaz sona erdi ve Aldo karalamayı bıraktı, atmosferdeki değişimi fark ederek etrafındaki insanların varlığını anladı. O zaman tamamen kayıtsız değildi, yine de bacağının şimdi onunkine yasladığını fark etmemiş gibiydi. Kalçasından dizine kadar birbirine değiyordu, eklem konjonktürünün düz bir çizgisi. Aldo elini havaya kaldırdı, parmakları bir an kararsızlıkla avucunun içine kıvrıldı ve sonra dikkatlice geri çekti.

Regan içinden bir kıvılcım çıktığını hissetti, ironik bir şekilde inancını itiraf etmek için ayağa kalktı.

Yanında duran Aldo, ezberinden bir şeyler okumaya devam ediyordu. Regan, bunun her hafta yaptığı bir şey olduğunu hatırladı, yani bu mantıklıydı. Bu onun ritüelinin bir parçasıydı. Ondan önce de her pazar bunu yapmıştı ve bundan sonra da her pazar yapacaktı. Aldo'nun başkalarını kendi dünyasına ne sıklıkta kabul ettiğini merak etti, bir an için belki de kendisinin ilk olmadığını düşündü ama sonra bunu neredeyse aynı hızla reddetti. Ne de olsa onun hangi hareketlerinin pratik, hangilerinin pratik olmadığını biliyordu. Birinin kendisine bu kadar yakın olmasına alışık değildi. Bu gözle görülür bir şekilde plansızdı.

Regan bu gerçeğe ne yapacağından emin değildi.

Rahip, İsa'nın bedenini ve kanını kutsarken Regan bunun hakkında hiçbir şey düşünmedi. Doğrusunu söylemek gerekirse vampirlik hakkında da pek bir şey düşünmemişti. Onun dünyasında hiçbir şey gerçekten grotesk* değildi. Aklı başka yerlerde dolaşıyordu (elbette bir günahtı ama en azı) ve Aldo eline uzanana kadar birdenbire bunun genelde nasıl olduğunu hatırladı.

Avuç içi sıcak ve kuruydu, parmak eklemlerinin etrafında

* Dünyayı yabancılaştıran ve onu eğlenceli hayali bir alana götüren, içinde esrarengiz, tekin olmayan güçlerin egemenliğinin yansıdığı, aslında bir araya gelmez gibi görünen şeylerin bir oyun havasında birleştirilmesidir. (e.n.)

nazikçe kapanıyordu. Bu duayı biliyordu. Bunu muhtemelen Marc bile biliyordu, o bir Beyaz Anglo-Sakson Protestan'dı. Regan, Aldo'nun elini gevşekçe tuttu, tam olarak nefes almıyordu. Kendini tutması için zorlayıcı bir neden olmadığını hatırlayana kadar onu daha ayrıntılı olarak değerlendirememekten yakındı.

Aldo Damiani ile bundan sonra sadece bir kez daha konuşacaktı.

Regan elini öne doğru kaydırды, parmaklarıyla onun parmak eklemlerinin tepelerinde gezindi. Onun kendisine biraz şaşkınlıkla baktığını hissetti ama o eline bakıyordu. Parmak eklemlerinde belli belirsiz yara izleri vardı. Parmaklarında da bir ya da iki tane. Onların üzerinde yatay olarak gezindi, sonra dikey olarak her bir parmağından aşağıya ve tırnak yataklarına kadar...

Dua sona erdi.

Aldo elini bırakmadı.

Regan avucunu ters çevirip inceledi. Parmaklarını elinin yanından kıvrılan ve başparmağının tendonunun etrafında son bulmadan önce ikiye, muhtemelen üçe ayrılan yaşam çizgisinin üzerinde gezdirdi. Elini bileğinin etrafına sarıp ölçtü ve başını kaldırıp genç adamın gözlerine bakarak tepkisini merak etti.

Aldo onu şaşkınlıktan ziyade merakla izliyordu.

Regan'ın dikkati onun elindeydi.

Yaşam çizgisinin üstünde akıl çizgisi, sonra da kalp çizgisi vardı. Regan bunu küçük bir kızken okuduğu ve kütüphaneden hiç çıkarmadığı bir kitaptan hatırlıyordu. Annesinin Eski Dünya'dan kalma batıl inançları vardı ama Regan bulabildiği yeni inançları araştırmaktan kendini alıkoyamamıştı. Her iki çizgi de avucunun içinde genişçe uzanıyordu, temiz ve düzenliydi. Onunki gibi parçalanmış ve perdeli değildi. Her zaman onunkinin iki kalbi, iki akli, iki yüzü olduğu anlamına geldiğini düşünürdü. Başparmağını adamın parmak eklemleri üzerinde gezdirdi, bir minnettarlık-güven-özür ifadesiydi bu.

Arkasında biri boğazını temizledi. Komünyon vakti gelmişti.

Regan sunağa doğru ilerlemek üzere Aldo'nun elini bırakmak için hamle yaptı ama Aldo elini sıkıp diğerlerinin geçmesine izin vererek geri çekildi. Dört ya da daha fazla kişiden oluşan yavaş bir grup yanlarından geçerek orta koridora doğru ilerledi ama Aldo onu bırakmadan yerine oturdu. Aldo'nun yanındaki yerini alan Regan, ellerini tahta sıranın üzerinde duran kendi bacağı ile Aldo'nun bacağı arasındaki dar boşluğa koymaya karar vermeden önce bir an için birleşmiş elleri aralarında süzülde.

Sonra Regan yutkundu ve parmak uçlarını onun avucundaki kabarık nasırların üzerine yerleştirdi. Adamın eli gevşediğinde bir şekilde daha belirgin oluyorlardı. İşaretparmağı-orta-yüzük-parmak ucunu teker teker onunkilere göre yerleştirdi ve Aldo, parmaklarını onunkilerin etrafında kıvrırarak işaretparmağının boğumu boyunca yavaş bir daire çizdi.

İkisi de sunağa bakıyordu, diğer parçaları hareketsiz ve durgundu. Regan parmaklarını onunkilerin arasına sokup dikkatlice birbirine geçirdi.

Aldo'nun başparmağı onunkinin üzerinde gezinen bir çizgiyi okşayıp ilk boğumdan ikinciye doğru yukarı doğru yolculuk etti.

Regan da kendi başparmağını onun bileğinin kıvrımına doğru çekti.

Müzik sona erdi. Dua yeniden başladı.

Aldo onun elini ters çevirdi, bu kez ellerinin sırtları birbirine değiyordu.

Regan kalbi boğazında atarken elini onunkine doğru hafifçe bastırdı.

Rahip konserve yiyecekler hakkında bir şeyler anons etti.

Kutsamalar, kutsamalar, kutsamalar. Avuç içleri tekrar buluştu. Aldo'nun parmakları elbise kolunun altından uzanıp bileğinin üzerinde gezindi. Regan giderek nefesinin farkına varma-

ya başladı. Burnundan nefes aldı, yutkundu ve nefesini verdi. Göğüs kafesi genişledi, yer açmak için gerildi. Göğüslerinin yoğun bir şekilde farkında olduğunu hissetti.

Etraflarındaki cemaat hareketlenince Aldo onu serbest bıraktı.

Eli tekrar yanına doğru süzüldü.

Rahip gittikten sonra ayağını sürüyerek dışarı çıkmak, en sıradan şekilde gerçekleşen bir süreçti. Regan kendini yeniden ölümlü hissetti; saygısı azalmış, her türlü büyüklüğü tükenmişti. Kendini ağır, bedensel ve donuk hissediyordu, dışarıdaki gökyüzü geldikleri zamankinden daha parlak değildi. Aldo'ya bakmak için ondan yana döndü, bir şey söylemek için ağzını açtı ve gözleri Aldo'nun gözlerine takılınca durdu.

Bu genç adamın sadece alışılmadık derecede yakışıklı olmadığını fark etti.

Alışılmadık derecede güzeldi.

“Ne öğrendin?” diye sordu Aldo tarafsızca.

Seni bir ömür boyu inceleyebileceğimi, tüm tuhafliklerini ve ayrıcalıklarını örümcekli avuçlarımın ağlarında taşıyabileceğimi, buna rağmen elim boş hissedeceğimi...

“Sen... dövüş sanatları yapıyorsun,” dedi Regan, boğazını temizleyerek. “Ya da öyle bir şey. İlk başta ağırlık kaldırdığını düşünmüştüm. Ellerindeki nasırlar yüzünden normale dönmekte zorlanıyordun ama sanmıyorum.” Seni tanıdıktan sonra olmaz. “Parmak eklemlerin morarmış.”

Regan'ın verdiği cevap onu hayal kırıklığına uğrattıysa da bunu belli etmedi. “Öyle,” diye onaylayarak başını salladı.

“Ya sen?” diye sordu Regan, nefesi kesilmişti. En son ne zaman böyle bir endişe ya da muhtemelen beklenti hissettiğini hatırlayamıyordu. “Benim hakkımda ne öğrendin?”

Aldo hiç konuşmadan öne uzanıp genç kadının sağ elini tuttu ve yüzüğünü yana çevirdi.

Regan aşağıya baktı ve yüzüğün altında ortaya çıkan soluk teni fark etti.

“Bunu çıkarmayacaksın,” dedi Aldo, başını kaldırmadan.

“Hayır,” diye itiraf etti Regan.

“Bunu sana kim verdi?”

Genellikle nesilden nesle aktarılan geleneksel bir mücevher parçasıydı.

Genellikle.

“Ben,” dedi Regan ve Aldo başını olumlu anlamda sallayarak elini bıraktı.

“Alışılmadık bir konuşma şekli,” diye belirtti Aldo. “Bu sayılır mı?”

Eğer bu bir sohbet değilse o zaman tamamen başka bir şeydi ve Regan bunu henüz düşünmek istemiyordu.

“Evet,” dedi Regan. “O zaman sadece bir konuşmamız daha kaldı.”

Aldo başıyla onu onayladı. “Sadece bir tane.”

Biri yanlarından geçip gitti. Aldo omzunun üzerinden mutsuzca baktı, sonra ona döndü.

“Sonuncuyu şimdi yapalım mı?” diye sordu.

Regan kısa bir süreliğine paniğe kapıldı.

“Hayır,” dedi. “Hayır... Aslında gitmem gerek. Gitmeliyim.”

Başını sallayan Aldo, onu anlıyor gibiydi ve Regan gitmek için döndüğü sırada durdu.

“Aldo,” diye seslendi Regan.

“Regan,” diye yanıt verdi Aldo.

“Ben...” *Bir daha asla kimsenin elini tutma.*

“Görüşürüz,” dediğinde genç adam başını salladı.

“Elbette,” dedi Aldo. Regan hızlı adımlarla uzaklaşmaya başladığında Aldo’nun onu durdurmaya yeltenmediğini fark etti.

“Ah, üzgünüm...”

“Sorun yok,” diye mırıldandı Aldo, çarpışmayı görmezden gelmeye hazırdı, ta ki çevresinde kan kırmızısı bir parıltı yaka-

layana kadar. “Regan,” dedi kendini durduramadan, küpelerinin tanıdık görüntüsünü fark etmişti. Az önce çarpıştığı adamın yanındaki kadın olduğu yerde donakaldı.

“Aldo,” dedi Regan, üçünü de kalabalık kaldırımdan uzaklaştırırken sesi yüksek, parlak ve sahteydi. “Burada ne yapıyorsun?”

“Aldo?” diye tekrarladı şekilsiz bir engelden omuzlar, saçlar ve uzuvlarla eşleştirilmiş bir yüze doğru bürünen adam. Aldo’dan daha uzun boylu, birkaç yaş daha büyük ve beyaz tenliydi. “Sakin bana bunun o matematikçi olduğunu söyleme!”

“Evet, bu arkadaşım Aldo,” diye onayladı Regan. “Bu da erkek arkadaşım Marc,” diye özür dileyen bir bakışla ekledi ve Marc tokalaşmak için Aldo’ya elini uzattı, Aldo da biraz çekingen bir tavırla elini uzatıp sıktı.

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi Aldo.

“Hyde Park’ta yaşadığınızı sanıyordum,” diyen Marc, onay için Regan’a bakmıştı.

“Hayır, hayır, Aldo Hyde Park’ta *çalışıyor*,” diye hemen düzeltilti. “Kendisi Chicago Üniversitesinde profesör.”

“Doktora öğrencisi,” dedi Aldo.

Regan, “Evet, öyle,” diye onayladı ve Marc başını salladı.

“Sadece bir şey alıyordum,” diyen Aldo, belli belirsiz etrafı işaret ediyordu. “Babamın doğum günü için.”

“Ah,” dedi Regan, hafifçe yumuşayarak ama Marc yine başını sallamakla yetindi.

“Harika,” dedi. “Biliyor musun, Regan’ın sabahın beşinde küvette kiminle konuştuğunu merak ediyordum.” Gülerek başını salladı. “Sonunda seninle tanıştığuma sevindim, dostum. Regan senden ilk bahsettiğinde, ‘Aldo mu? gerçekten mi?’ diye düşünmüştüm ama şimdi anlıyorum.”

“Rinaldo’nun kısaltması,” diye araya giren Regan, açıklamaya çalışıyordu.

“Ah, ilginç,” dedi Marc ve Aldo bir an arıları düşündü.

Özellikle de erkek arıları.

“Pekâlâ, biz gidelim,” dedi Regan. “Bırakalım da sen işine dön.”

“Evet, tabii,” dedi Aldo, rahatlamış bir halde. “İyi akşamlar.”

“Sana da,” dedi Marc. “Hey, bir ara hep birlikte yemeğe çıkmalıyız, değil mi, bebeğim?”

“İyi fikir!” dedi Regan.

“Elbette,” dedi Aldo ve arkasını dönerek ters yönde ilerlemeye devam etti.

Crate & Barrel’ın içindeyken (Masso’nun yeni bir şarap açacağına ihtiyacı vardı) bir mesaj aldı, telefonu cebinde vızıldıyordu. Peynir tahtalarından uzaklaşarak telefonunu çıkardı ve ekranda Regan’ın adını gördü.

Bu, altıncı görüşme olarak sayılmaz.

Hayır, diye onayladı Aldo ve çatal bıçak takımına dönmeden önce telefonunu cebine geri koydu.

Evde, bıçak çekmecesinin üzerinde, mutfak tezgâhında Aldo’nun genellikle yanında taşıdığı defter duruyordu. Defter doluydu, aslında bu her altı ayda bir olurdu ama bu sefer sadece dört ayda dolmuştu. Her şeyden çok bir dürtünün sonucu olan çizimler genellikle aynıydı; geometrik desenler, genellikle altıgenler, hepsi farklı şekillerde gölgelendirilmiş ve daha küçük veya daha büyük artışlarla çizilmişti. Aldo şekillerin dışına pek çıkmazdı, gerçi yakın zamanda bir çift dudak çizmişti. Muhteşem, mağrur bir çene. Altıgen ışıklardan oluşan bir deseni kıran bir çift göz. Defteri bıçak çekmecesinin yukarısında, mutfak tezgâhının üzerinde bırakmıştı ve dışarıdayken yenisini alması gerekecekti.

Kendi kendine kaşlarını çatarak çatal bıçak takımına baktı.

Yeni bir soyma bıçağı alma zamanı gelmişti.

Bu olmayan konuşma için Regan kot pantolon giyiyordu.

“Burası Matematik Binası mı?” diye sordu dışarıda bekleyen öğrencilerden birine, onlar da dalgın dalgın başlarını sal-

ladılar. “Bodrum katı... aşağıda, sanırım?” Ardından öğrenci merdiveni işaret etti. “Harika, teşekkürler.”

Regan biraz ürperdi. Hava oldukça soğumuştı ve aceleyle içeri girdi.

Beş dakika erken gelmiş, sınıfın arka tarafında bir yere oturmuştu. Diğer öğrenciler dizüstü bilgisayarlarını çıkarmış, derse hazırlanıyor ve çalışmalarını hakkında homurdanıyordu. Güneş ışığı almayan o küçük, sıkışık sınıflardan biriydi. Tahta boş duruyor, doldurulmayı bekliyordu. Birkaç yan bakış yakaladı, bir ya da ikisi birkaç saniye fazla uzun sürdü. Cevap olarak kibarca gülümsedi ve kafalar utanç verici bir pişmanlıkla öne eğildi.

Aldo öğleden sonra saat tam üçte içeri girdi ve orta kordorda ilerledi. Sırt çantasından bir ders kitabı çıkardı, odanın başındaki masanın üzerine düz bir şekilde koydu ve aşağıya baktı. “Zincir kuralı,” diyerek kimseyi selamlama zahmetine girmeden derse başladı.

Sadece odayı taramak için başını kaldırdı ve onu görünce bir an duraksadı.

Gözlerini kırptırdı.

“Zincir kuralı,” dedi Aldo tekrar ve ses tonunda herhangi bir ayarlama yapmadan tahtaya döndü, tamamen anlamsız gibi görünen bir şey yazdı. “İki bileşik fonksiyonun türevini bulmak için kullanılır.” Durakladı ve omzunun üzerinden bakmadan isteksizce, “Sanırım bir örnek istersiniz?” diye sordu.

“Evet,” dedi ön sıradaki insanlardan biri.

Regan kahkahasını bastırmaya çalışırken Aldo, “Peki,” diye iç geçirdi. “Diyelim ki biri uçaktan atladı. Bir dizi faktörü hesaplamak istersiniz; hız, atmosferik basınç, kaldırma yüksekliği.”

Aldo kontrol etme zahmetine girmemişti ama Regan’ın bulunduğu noktadan birkaç kafanın anlayışla başını salladığını fark etti.

“Sadeleştirecek olursak,” dedi Aldo. “İlgili tüm faktörleri alır ve birleşik bir yaklaşım uygular.”

Birkaç kafa daha.

“Her neyse,” dedi Aldo ve tahtayı Mısır runik harfleri ve şeytan çağırma büyüleriyle doldurarak (ya da Regan öyle olduğunu varsayıyordu) saat 15:51’e kadar devam etti ve gelecek hafta ara sınavlarının yapılacağını belirten yapmacık bir hatırlatmayla sınıfı serbest bıraktı. Birisi Aldo’nun bir çalışma seansı düzenlemeyi planlayıp planlamadığını sordu. Yapacağını doğruladı. Aldo’nun bakışları Regan’a kaydıkdan sonra tekrar sınıfa döndü. Öğrenciler ayağa kalkıp çalışkan karıncalar gibi dışarı çıktı. Sonra Aldo tahtayı sildi, ders kitabını çantasına geri koydu ve sınıfın orta koridorunda geri çekilerek Regan’ın sırasının yanında durdu.

“Altı numaralı konuşma mı?” diye sordu sertçe.

Regan başını iki yana salladı. “İnan bana,” dedi. “Bundan kesinlikle hiçbir şey öğrenmedim.”

Aldo gülümsedi.

“Aç mısın?” diye sordu ona.

“Hem evet hem hayır,” diye cevapladı Regan, ayağa kalkarak. “Şey, evet,” diye düzeltti kendini. “Ama önce bunun konuşmalardan biri olamayacağını söylemem gerek.”

“Neden olamaz?”

“Çünkü bu öncelikle lojistikle ilgili,” diyen Regan, onu kapıya doğru yönlendirdi. “Ailemin yıldönümü partisine benimle gelmeni istediğime karar verdim.”

Aldo bir şey düzgün çalışmadığında yaptığı gibi bir an dondu kaldı. Regan eliyle kapının kolunu işaret ederek herhangi bir şey demeden kapıyı açmasını önerdi ve Aldo da duraksayan bir hareketle ona uydu, koridorda ona katılmadan önce geçmesine izin vermek için kenara çekildi.

“Ne zaman?” diye sormayı başardı.

Regan kahkahasını bastırdı. “Neden gitmeni istediğimi sormayacak mısın?”

“Lojistiğe odaklanıyorum,” dedi. “Bunun bir konuşma olmasını istemiyorum.”

“Doğru,” dedi Regan. Mükemmel bir nokta. “Cumartesi günü. Ve muhtemelen gece kalman gerekecek.”

Aldo yüksek sesle sormak istemediği bir şeyle boğuşuyor gibiydi.

“Marc’tan ayrılıp ayrılmadığımı mı merak ediyorsun?” diye tahmin etti Regan.

Aldo şiddetle başını iki yana sallayarak, “Bana söyleme,” dedi.

“O zaman ben kendi kendime konuşacağım,” diye önerdi Regan.

Aldo bu sefer başıyla onaylayarak, “Tamam,” dedi ve kapıyı tekrar tutarak ona dışarı çıkmasını işaret etti.

“Şey,” diye nefes verdi Regan. “Mesele şu ki ailem Marc’tan hoşlanmıyor ve ben de nutuk dinleyecek havada değilim. Yalnız gitmek istemiyorum çünkü korkunç olacak ama aynı zamanda beni gerçek şeyler hakkında sorgulamalarını da istemiyorum. Geleceğim hakkında. *Planlarım* hakkında. Düşündüm ki eğer yanımda bir...” Ona şöyle bir baktı. “Şey, bir arkadaş değil. Ama birini getirirsem... Muhtemelen soru sormayacaklardır... yani her neyse, yine kendi kendime sesli düşünüyorum.” Aldo onu sola doğru yönlendirirken Regan paltosunu sıkıca sardı. “Ama birini getirecek olsaydım, cumartesi sabahı erkenden müsait olmaları gerekirdi. Naperville’e arabayla yaklaşık bir saatlik yol var ve...”

“Bu kısmı bana söyleyebilirsin,” dedi. “Bu lojistik bir mesele.”

“Ah. Doğru.” Regan durakladı ve istemeden de olsa, henüz gerçek hayatta görmediği bir motosiklete doğru yürümelerine izin verdiğini fark etti. “Ah. Bu nedir?”

“1969 model bir *Ducati Scrambler*,” diye yanıt verdi Aldo. “Aç olduğunu söylemiştin.”

“Kampüste yemek yok mu?”

“Var,” diye onayladı Aldo. “Ama ben istemiyorum.” Ardından ona kaskını uzattı. “Hayır diyebilirsiniz.”

Regan gözlerini kısarak kaskı kabul etti. “Demeyeceğimi biliyorsun, değil mi?”

Aldo’nun gülümsemesi genişledi. “Ne doğrulayabilirim ne de reddedebilirim,” dedi motosikletin üzerinden bir bacağını sallandırarak. “Çünkü bu bir lojistik değil.”

Regan beklediği gibi olmasa da bir dereceye kadar isteksizce onun ardından bindi. Motosikletli bir çocuk ona ilk kez binmeyi teklif etmiyordu ama kesinlikle ilk kez kabul ediyordu. Aldo Damiani’ye dolaylı olarak güvenmek, Regan’ın sürekli inkâr edecek enerjiden yoksun olduğu kişisel bir merak meselesi gibi görünüyordu.

“Dikkatli ol,” diye uyardı Regan onu, kaskı takarken. “Değerli kargo.”

Aldo omzunun üzerinden başını hafifçe arkaya doğru eğdi. “Sıkı tutun,” dedi ve kadın kollarını adamın gövdesine dolamak için hamle yaptıktan sonra bir engel olduğunu fark ederek durdu.

“Sırt çantası takıyorsun.”

“Evet, ne?..”

“Bu...” Aramızda bir engel. “Hiç rahat değil.”

Aldo omuzlarını geriye atıp çantasının askılarının düşmesine izin verdi ve sonra sırt çantasını bir tarafa kaydırarak ona uzattı. “Takmak ister misin?”

Başka bir seçenek yok gibiydi. “Elbette.”

Regan, bunun eski zamanlardan kalma, büyüleyici bir yanı olduğunu düşündü. Çok retro bir şövalyelikti ve tersi de geçerliydi -Regan onun kitaplarını taşıyordu- bu yüzden daha da iyiydi. Sırt çantasını taktı, omuzlarını geriye doğru çeken ders kitabına uyum sağlamak için kayışları sıkılaştırdı, sonra gidonun üzerinde beklentiyle eğilen Aldo’nun omurgasının eğimine dikkatle baktı.

Adamın deri gibi kokup kokmadığını merak etti.

Bunu öğrenmek üzere olduğunu fark etti.

Bir an seçenekleri gözden geçirdi. Öne eğilip eğilmemeyi

düşündü (ani yakınlık beklentisiyle meme uçları ürperdi) ya da buluşmadan önce birbirine karışmış kısımlarının sağladığı aralığını keşfederek alanı mı hissetmeliydi? İkincisini tercih etti, önce avuçlarını adamın beline yerleştirdi, sonra kollarının onu sarmasına izin verdi. Kendini düzgün bir şekilde sabitleyemeyecek kadar uzakta olduğunu fark eden Regan, kalçalarını bisikletin üzerinde öne doğru kaydırды, bacakları genç adamın kalçalarının dış kenarlarını kavradı. Aldo dönüp ona tekrar baktı.

“Hazır mısın?” diye sordu.

Sadece lojistik bir soruydu, diye hatırlattı Regan kendine.

“Evet,” dedi.

Adamın deri gibi koktuğunu doğruladı, ayrıca hafif ve belli belirsiz misk gibi bir şeyle birlikte deniz esintisi ile çamaşır deterjanı tınısı da kokuyordu. Regan onu duyularına göre inceledi. Aldo kesin bir his veriyordu, kalıcı kokuyordu, sesi sertti. Boynunun arkası asi buklelerle doluydu, birinin onu kesmesi gerekiyordu. Ona bu şekilde sarılıp kolları ona kenetli halde beklerken aldığı keskin nefesi yanlış anlamak mümkün değildi.

Aldo güvenli olmayan bir sürücü değildi. Hareket eder gibi, düşünür gibi, hesaplayarak sürüyordu. Etrafına bu kadar az dikkat eden biri için motosiklet üzerinde olağanüstü dikkatliydi, neredeyse paranoyayla etrafındaki engellere bakıyordu. Regan’a gelince, saçlarıyla ilgili endişelerini bir kenara bıraktığında, neden onu tercih ettiğini anlayabiliyordu. Etrafında dört kapının ve çelik bir çerçevenin olmaması, çevresini algılayışını değiştirdi ve onunla kaynaşmaya başladıkça yeni ve eski bir huzursuzluğu serbest bıraktı. Regan ikinci bir benliğin göğsünün boşluğundan dışarı kaydığını hissederken bir çift alternatif kol Aldo’nun beline sarılarak fısıldamaya başladı: *Daha hızlı, daha hızlı, daha hızlı.*

Aldo onu fazla uzağa götürmedi, Loop’un en güneyinde bir restoranın önünde durdu. Oradaki hareketler -kızın sırt çantasını ona uzatması, genç adamın kızın girmesi için kapıyı tutma-

sı- sessiz ve belli belirsiz bir şekilde garipti. Ayakları hayal kırıklığıyla kaldırıma vurdu, yürümek zorunda bırakılmanın onur kırıcılığından yakındı.

“Buranın nesi güzel?” diye sordu Regan ona.

“Her şeyi,” diye yanıt verdi Aldo. “Ruh haline göre değişir.”
Kendi kendine bunun lojistik bir soru olduğunu hatırlattı.

“Tatlı?” dedi Regan.

“Pasta,” diye önerdi Aldo, cam vitrinlerdeki çikolata ve kırmızı kadifeyi gösterdi. Regan nezaket gereği güldü.

“Pasta için biraz erken değil mi? Ya da geç değil mi?”

Aldo saatine baktı. “Saat dört buçuk,” dedi. “Yemek arasında sayılır, değil mi?”

Garson kız onu tanımış gibi yanına geldiğinde, Aldo Regan’a eliyle işaret etti.

“Kırmızı kadife kek lütfen,” dedi Regan.

“Her zamankinden mi?” diye sordu garson Aldo’ya, o da başını salladı.

“Evet, lütfen.”

Garson kız ona anaç bir tavırla göz kırptı ve gözden kayboldu.

Regan masaya yerleşmeye çalışarak kıpırdandı ve Aldo elindeki su bardağının üzerinden ona baktı.

“Sadece arayabilirdin,” diye belirtti Aldo. “Ya da mesaj atabilirdin.”

“Böylesinin daha adil olacağını düşündüm,” dedi Regan.
“Beni çalışırken izlediğin için.”

Aldo bunu kabul edilebilir bir yanıt olarak görüyor gibiydi.

(Alakasız bir şekilde ona olan bakışı boğazını kaşındırıyordu. Sanki boğazının derinliklerinden bir şeyler çıkarması gerekiyordu.)

“Seninle nasıl konuşacağımdan emin değilim, bilirsin işte. Bir konuşma kaldı,” dedi Regan.

“Konuşmak zorunda değiliz,” diyen Aldo, omzunu silkip masada arkasına yaslandı. “Sessizlik benim için sorun değil.”

“Tamam.” Regan bunun bir bakıma rahatlatıcı olduğunu düşündü. O gün çok konuşmuştu ve neredeyse hiçbiri yardımcı olmamıştı.

(Marc o sabah ona, “Ailenle bir hafta sonu geçirmekten kurtulmuş olmak hoşuma gitse de,” demişti. “Bu Aldo denen adamla birlikte olman konusunda endişelenmeme gerek var mı?” diye sormuştu.

Bir yanı zaten endişelenmemiş olmasına içerlemişti.

“Elbette, hayır,” demişti Regan. “O benim arkadaşım. Ayrıca hadi ama... Onunla tanıştın, çok eğlenceli olacak.”

“Ah, anlıyorum.” Bu kadar kolaydı; Marc kıkırdayarak başını sallamış, onu daha fazla sorgulamaya gerek duymamıştı. “İşte orada. Kaos Kraliçesi.”

Kaosun hatırı için kaos. Regan’ın etiketi ve onu bu kadar güldüren şey.

“Yani senin için sakıncası yok mu?” diye üsteleyince Marc omuz silkmişti.

“İkimiz de en çok olay çıkardığında mutlu olduğunu biliyoruz,” diyerek kahve demleme işine kaldığı yerden devam etmişti. Bu kadarıyla yetinmişti. Ne çelişkili ne de dramatikti; Regan’ın iniş ve çıkışlarının her tonunu zaten görmüştü. Bazen bir mucizeydi, zeki, yaratıcı, esprili; bazen sadece tahmin edilebilir, şımarık, manik, kibirli. Hiçbir zaman acımasız değildi ama her zaman dürüsttü. Marc’ı dürüstlüğü için seviyordu. Kendi kendine, onun açık sözlülüğü için minnettar olduğunu hatırlattı.)

Pasta geldi, krem peynir kreması katmanlarının yanında bir yığın çırpılmış krema tabağı süslüyordu. Regan çatalı her ikisine de batırarak aşırılığın saçmalığını kucakladı (bir restoranda bu kadar şaşaaya gerek var mıydı?) ve oburca ağzına attı. Zengin, adından da anlaşılacağı gibi kadifemsiydi. Onu seçme eylemi güven verici bir şekilde lüks, abartılı hissettirdi ve Regan memnuniyetle oturduğu yerde kayarken dizi Aldo’nunkine çarptı.

“Güzel mi?” diye sordu Aldo.

“Harika,” dedi Regan, başını kabinin vinil minderine yaslayarak, iki bacağını da tamamen açmış, adeta kendinden geçmiş bir halde yere doğru kayıyordu.

Aldo bilmiş bir tavırla gülümsedikten sonra bakışlarını tabağına indirdi.

(“Ne kadar takıntılı olduğunuzu söyleyebilir misiniz?” diye sormuştu psikiyatr ona.

Regan, bir yabancıyla altı kez konuşmayı kabul edecek kadar diye düşünmüştü.

“Bilmiyorum,” demişti. “Belki biraz.”)

Ayak bileğinin dış kemiği Aldo’nun iç kemiğine değdi ve orada kaldı.

(“Peki, ruh haliniz nasıl?” diye sormuştu doktor.

Regan, hiç hap kullanmadığı belli olan doktora, haplarla ilgili olan şeyin, iniş çıkışların hâlâ yaşandığı olduğunu söylemek istemişti; sadece artık farklıydılar, sınırlama parantezleri içindeydiler. İçindeki bazı kanunsuzluklar hâlâ oradaydı, daha yükseğe çıkmak için çılgılık atıyor ve daha alçağa inmek için pençeliyordu ama nihayetinde haplar gevşek kısıtlamalardı, uyusuk bir şekilde küçülme yöntemi.

Regan ne zaman bir hapi avucuna alsa yeni bir boğulma yaşıyordu; kalbini çarpmaya zorlayan uzak bir ihtiyacın silik bir anısı. Anlamsız öfke, kurumuş hıçkırık, psikotik neşe arzuluyor ama sadece hiçbir şeyin nabzını bulamıyordu.

Aşırılıklarının uçuculuğu olmadan, kendisi neydi ki?

“İdare ediyorum,” demişti.)

Regan, gözlerini kırpıştırarak elindeki ana geri döndü, pastadan bir ısırık daha aldı ve tekrar Aldo’ya baktı. Onun sessizliği kendisinininkinden daha az ağırdı ya da öyle olduğunu düşündü. Dingin görünüyordu ya da en azından sakindi. Uzaklara dalmıştı, bakışları bir şeye sabit değildi.

Saçları gözlerine düşüyordu ve bu Regan’ı fena halde kıskırtıyordu.

“Uzakta mı oturuyorsun?” diye sordu Regan ona ve Aldo başını kaldırıp kendini şimdiki zamana geri döndürdü.

“Hayır,” dedi. “Sadece birkaç sokak ötede.”

Güzel. Mükemmel. İdeal.

“Saçını keseceğim,” diye bilgilendirdi onu.

(“Ne kadar takıntılı olduğunuzu söyleyebilir misiniz?” diye sormuştu doktor.

Siktiğimin şeyini hatırlayamıyorum! Regan çığlık atmamıştı.)

Aldo’nun bakışları onunkilere yoğunlaştı, zihninde bir yerlerde bir gevezelik gözle görülür bir şekilde yüzeye çıkıyordu.

Sonra aniden sessizleşti. Gözlerinde yumuşak bir kabulleniş vardı.

“Tamam,” dedi ve dikkatini sandviçine geri verdi.

Regan’ın kendi dairesine girmesine izin vermek tam da Aldo’nun hiç umursamadığı türden bir muammaydı çünkü bu konudaki tahminleri ölçmek zordu. Örneğin, Regan onun nasıl yaşadığını gördükten sonra onun hakkında farklı mı düşünecekti? Şu anda onun hakkında ne düşündüğüyle ilgili bir fikri olduğunu varsayarsak ki yoktu. Yine de onu sıkıcı bulur muydu? İşlevsiz? Nihayetinde onu tanıdığı kadarıyla bir sonuç çıkarmak isteyecek miydi ve bulunduğu her yere bu kadar ayrıntılı bir şekilde tanık olduktan sonra orada herhangi bir gece uyuyabilecek miydi?

Bunun bir önemi yoktu. Aldo nadiren uyurdu ve Regan zaten onun diğer tüm mekânlarında bulunmuştu.

Aldo kapıyı onun için açık tutarak içeri girmesine izin verdi ve Regan sanki bir şeyi rahatsız edecekmiş gibi sessizce, dikkatlice içeri süzüldü. Merak etme, tam uyum sağlayacaksın, diye düşündü Aldo. Merak etme, burada kırabileceğin hiçbir şey yok.

Regan içeri girince doğrulup yukarı baktı. “Yüksek tavanlı.”
“Evet,” diye onayladı.

Regan etrafına bakarak başını olumlu anlamda salladı, ardından ondan yana döndü.

“Tıraş makinen var mı, bilirsin işte. Tıraş makinesi?” dedi.
“Makas? Onlara ne dendiğini bilmiyorum.”

Aldo bir kaşını kaldırdı. “Aletin adını bile bilmiyorsan kafama ne yapacağın konusunda endişelenmeli miyim?”

“Daha kötüsünü yapamazdım, inan bana.” Regan gözlerini yeniden onun gözlerine dikip saçlarını inceledi. “Gerçekten çok kötü. Ayrıca seninle tanıştığımдан beri hiç kesmedin, yani...”

Regan konuşmasına daha fazla devam etmedi.

“Banyo,” dedi Aldo, ona doğru işaret ederek ve o da omuzlarını geriye atıp başını salladı. Aldo, onun yer kaplamak konusunda farklı bir yeteneği olduğunu düşündü. Çevresini egemenliğinin bir parçası haline getirmiş, atmosferi adımlarının darbesine boyun eğmişti. Aldo ise genellikle odanın yasalarına ve geleneklerine tabiydi.

Regan içeri girer girmez kendini tezgâhın üzerine attı ve her zamanki keskin gözlemciliğiyle, bir yıl önce Noel’de aldığı ve hiç dokunmadığı saç kesme setini ararken onu izledi. Kılıfın üzerindeki toz tabakasını üflemeği bekliyordu.

Seti çekmecelerden birinden çıkardığı anda Regan tekrar aşağı sıçrayıp ona uzandı.

“Tamam, şimdi...” Kaşlarını çatarak etrafına bakındı. “Otur,” dedi, önce eliyle tuvalete oturmasını işaret etti ama sonra durdu. “Hayır, bekle. Önce gömleğin.”

Aldo gömleğe baktıktan sonra tekrar ona döndü. “Ne?”

“Ee, sanırım sende şu önlüklerden yok. Ya da her neyse.”

Aldo için Regan’ın üzerindeki çıkarmasını istediğini anlaması kısa bir an sürdü.

Gecikmiş bir ürpertiyle, soğuk havanın çıplak tenle buluşmasıyla bunu yerine getirdi, sonra da istediği gibi oturmak için

yere bıraktı. Bu sırada Regan banyoda dolaşıyor, bir bıçak boyu seçiyor ve bir makası inceliyordu. Sessizce seçimini yapıp makineyi fişe taktı, sonra Aldo'nun arkasına geçip aynadaki yansımasında onu izlerken ensesine baktı. Aldo odaklanmış bir halde kaşlarını çatıyordu; elleri adamın omzundaki yara izlerinin (yol isiliği, kalıcı) üzerinde hafifçe durduktan sonra saçlarını parmaklarının arasında gezdirdi. Tırnakları kafa derisini hafifçe sıyırdı ve gözlerinin kapanmasına izin verdi, dokunuşuyla bir anlığına rahatladı.

Gözlerini açtığı anda onu aynada kendisini izlerken buldu. Regan başka tarafa bakmadı, başparmağı ensesinden sırtına doğru nazikçe bir çizgi çizdi.

Sonra Regan hızla nefesini verdi ve dikkatini tekrar saçlarına çekmek için aşağı baktı.

Aldo ne beklediğinden emin değildi. Regan bir şekilde sistemli görünüyordu, bir saldırı planı ya da en azından bir çeşit sıralı coğrafya sanatı hâkimdi. Sanatın hassas olduğunu söylemişti ve o da ona inanmıştı. Kendisi öyle olduğuna inansın ya da inanmasın, onun bir sanatçı olduğundan emindi artık. Regan sürekli bir alt resmin ortasındaydı, her şeyi olabileceği gibi hayal ediyor, sonra da onları istikrarlı bir şekilde gerçeğe dönüştürüyordu.

Bakışları tamamen odaklanmıştı, canlı ve parlaktı. Dişleriyle dudağını kemiriyor, pembe dili arada bir konsantrasyonla dışarı kayıyordu ve Aldo ona o kadar odaklanmıştı ki kız geri çekilip aynada göz göze gelene kadar saçına ne yaptığını fark etmemişti.

Saçlarını o kadar kısa kesmişti ki artık kıvrıcık olmaktan çok dağınıktı, gözlerinden ve alnından güvenli bir şekilde uzaklaştırılmıştı. Aldo sonucu pek önemsememiş olmasına rağmen bunu tatmin edici bulmuştu; parmaklarını hafif solgunluk üzerinde gezdirerek onun gözüne güvenmekte haklıydı.

"İşte," diye mırıldandı Regan kendi kendine, başının üstündeki kırılmış dalgaları karıştırdı ve el işçiliğine bakmak için

onları düzeltti. “Şimdi birileri seni önemsiyor gibi görünüyor.” Bir an eli havada öylece kalırken gözleri tekrar aynadaki Aldo’ya dikildi.

Aldo başını onun gövdesine yasladı ve ne olacağını görmek için orada dinlendirdi. Buna karşılık Regan başparmağının ucunu Aldo’nun şakağında gezdirdi; sonra daha aşağıya, yanağının kemiğini okşadı. Bir elini arkasına kaydırarak parmaklarını Regan’ın dizinin arkasına doladı; Regan kendi elini tekrar onun saçlarında gezdirdi, nefesi Aldo’nun başının ağırlığı altında hızlandı.

Aldo gözlerinin kapanmasına izin verdi, sonra açtı.

“Saat kaçta?” diye sordu.

Regan rahatlamış görünüyordu. “Yedi?” diye önerdi. “Arabayı ben kullanırım.”

“Ne getirmem gerekiyor?”

“Hımm.” Regan’ın parmak uçları köprücük kemiğini okşayarak dar çene kemiğinde gezindi. “Ceket? Pantolon? Sende var mı?”

“Takım elbisem var,” diye güvence verdi Aldo ona, avucuyla genç kadının baldırından aşağı inerek işaretparmağının ayak bileğine dokunmasına izin verdi. Sonra elini çekerek kendi güvenli alanına çekildi. “Bazı şeyler için mülakata girmek zorunda kaldım, Chuck.”

Regan gözlerini kırıştırdı.

“Charlotte,” diyerek elindeki makası sert bir şekilde lavaboya bıraktı. “Bana Charlotte demelisin.”

Aldo ayağa kalkıp yüzünü ondan yana döndü. “Elbette,” diye onayladı, kapı pervazına yaslanarak. Regan koridorda dolaşırken alelade bir tavırla kapıya yöneldi. “Başka bir şey var mı?”

“Hayır. Pek sayılmaz.” Regan yarı kahkaha atarak durdu. “Bekleyemeyecek bir şey yok zaten.”

Aldo başını salladı ve saatine baktı; saat neredeyse altı olmuştu. “İstersen seni eve götüreyim?”

Regan başını iki yana sallayarak, “Sorun değil, metroyla giderim,” dedi.

“Emin misin?” Kırmızı Hat’a sadece bir blok kadar vardı.

“Evet.” Kıpır kıpır ve huzursuz görünüyordu. Belki de yalnızlığa ihtiyacı vardı.

“Umarım bir şey öğrenmemişsinizdir,” diye belirtti Aldo.

Regan bakışlarını ondan kaçırdı. Gözlerini yeniden ona odakladığında net bir ifade hâkimdi.

“Hiçbir şey öğrenmedim,” diye güvence verdi ona. “Cumartesi görüşüyor muyuz?”

“Evet.”

Aldo, genç kadın giderken ona kapıya kadar eşlik etmedi, bunun yerine şimdi banyosunun zeminine yayılan cansız buklelere baktı ve başının üstündeki boşluğa dikkatini verdi. Aynada kendine tekrar baktı ve onun yaptığı gibi saçını düzeltti.

Onun ne gördüğünü görmek gerçekten büyüleyiciydi. Zihnindeki bir şeyi gerçek bir şeye dönüştürebilmesi şaşırtıcıydı. Bu kadın pratik sihre sahipti.

Koridordaki dolaba doğru yürüdü ve onun bulunduğu yerleri zihnine kazıdı.

Burası. Burası. Orası.

Zihni onun dokunuşunun şeklini takip etti, desenlerini ve şekillerini kopyaladı; gözlemleri birbirine bağladı. Tereddüdünün hızı. Nefesinin gücü. Onu kafasında evirip çevirdi, gerçekler, ayrıntılar ve gözlemler, zihnini parmaklarının yaptığı gibi onun etrafına sardı.

Sonra süpürgeyi açtı ve sesin onu boğmasına izin verdi.

“Bu konuda gerçekten ciddi misin?” diye sordu Marc kıkırdayarak, onun hafta sonu çantasına bir çift topuklu ayakkabı atmasını izliyordu. “Yani, yapacağını söylediğini biliyorum ama...”

“Gördüğün gibi hazırlanıyorum,” dedi Regan. Alnındaki saçları geriye doğru itmişti, bir yıldönümü partisine cenaze rengi giydiği için annesinin söyleneceği anlamına gelse bile onu her zaman iyi gösteren elbiseyi getirip getirmemesi gerektiğini düşünüyordu.

Madeline muhtemelen kırmızı giyerdi. Kırmızı Madeline’in rengiydi ve tesadüfen ya da değil, aynı zamanda bir kutlama rengiydi. Kırmızı renk, Helen Regan’ın (geçmiş yaşamında Yang) Çin kültürünün az da olsa koruduğu kısmında iyi şans anlamına geliyordu ancak Regan, büyük kızının üzerinde bu kadar çarpıcı durmasaydı, geleneğin bu unsurunun da hemen bir kenara atılacağından oldukça emindi. Regan’ın kızları çocukken ikisine de her yerde aynı kırmızı elbiseler giydirilmişti; bu elbiseler zamanla dans yarışmalarında giyilen kırmızı kostümlere ve Madeline’in mezuniyet balosunda taktığı kırmızı dudağa dönüşmüş, bu da üniversiteden sonra onun imzası haline gelmişti. Yine de bu renk hiçbir zaman Regan’a ait olmamıştı.

Lal küpeler hariç ama onlar sayılmazdı.

“Ee, şu adam,” dedi Marc, düşüncelerini bölerek. Tedirginliği her halinden belli olan Regan, ona baktı. Onun zihnini okumak zorunda kalmaktan nefret ediyordu.

“Adı Aldo.”

“Tabii, öyle.” Marc bir elini kirli sakalında gezdirdi. “Tam olarak ne yapıyorsun, Regan?”

“Sana söyledim ya. Hazırlanıyorum.” Belki de mor şal elbiseyi götürse daha iyi olacaktı. Annesinin zevkine göre hâlâ kasvetliydi ama Regan mücevher tonlarını severdi. Ayrıca daha önce hiç annesinin zevkine uymamıştı ve şimdi de uymayacağı kesindi.

“O *adamla* ne yapıyorsun demek istedim, Regan. Sana yeterince ilgi göstermiyor muyum?”

“Bana fazlasıyla ilgi gösteriyorsun.” Düşüncesini yeniden gözden geçirdiğinde mor elbisesinin boğucu olduğuna karar

verdi. Mavi ipek daha gurur vericiydi. Yine de amacı gururunun okşanmasıysa o zaman bariz seçim siyahtı, bu yüzden başladığı yere geri döndü. “Aslında daha az ilgi göstermeni isterdim, ne de olsa meşgulüm.”

“Regan,” diyerek iç geçiren Marc, dolabını incelemek için hareketlenen Regan’ın kolunu yakaladı. “Sadece bunun bir tür... nöbet olup olmadığını söyle bana.”

Regan şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve dönüp ona baktı. “Anlamadım?”

Regan bariz bir *ses tonu* kullanmıştı ve adam uyarı işaretlerini biliyordu. Onun ruh halindeki ani değişimleri eksantrik paketin bir parçası olarak görüyordu ve muhtemelen yokluğunda içki içerken bundan yakınıyordu.

Kadınlar, dediğini hayal etti Regan, *haksız mıyım?*

“Böyle davranma,” dedi Marc. “Seni hiçbir şeyle suçlamıyorum. Sadece soruyorum.”

Regan sinirlendi; ilaçlarını aldın mı diye sormamıştı ama almadığını ima ettiğini duyabiliyordu. “Ben iyiyim,” diyerek dikkatini hazırlanma sürecine geri verdi. Aslında Marc’ın hoş olmayan imaları dışında kendini iyi *hissediyordu*. Aslında *şaşırtıcı* derecede iyiydi. Daha doğrusu heyecana benzer bir şey hissediyordu, bu da ailesiyle yüzleşme düşüncesinden duyduğu olağan varoluşsal korkuya şaşırtıcı ama son derece hoş bir alternatifti. “Aldo’nun, biliyorsun. Bir arkadaş,” diye hatırlattı ona. “Bir destek, gerçekten.”

Aldo oradayken Regan, ailesinin onu neyin peşinde olduğu konusunda fazla sıkıştıracağından şüpheliydi. Büyük olasılıkla katı ve resmi davranacaklar, Orta Batı nezaketinin ötesine geçmeye isteksiz olacaktı. Sohbeti kısa kesmeye meyilli olan Marc ise asla o kadar güvenilir değildi; ortama *karıştırdı*. O bir *karıştırıcıydı*. Öte yandan Aldo, onun yanında demirbaş gibi dururdu.

“Ondan hoşlanıyorsun,” diye gözlemledi Marc.

“*Bu* bir suçlama mı?” diye sordu Regan ona bakarak. Marc cevap vermedi.

Hemen hemen aynı anda, Regan birden yıllardır giymediği bir elbiseyi hatırladı ve onu bulmak için dolabına yöneldi. Son aylarda biraz kilo vermişti ama o elbisenin üzerine tam oturacağını düşünmüştü. Suçlu olduğu günlerde daha zayıftı; uyku o zamanlar nadiren görülen bir şeydi ve belirli bir göreve odaklanma eğilimi, oldukça fazla öğün atladığı anlamına geliyordu.

“Regan,” dedi Marc tekrar. “Eğer bu adam... Yani, eğer o sadece hevesini almak istediğin biriye...”

Marc sözlerine devam etmeyince Regan, elbiseyi dolabın gerisinden çıkardıktan sonra kaşlarını çatarak ona döndü. “Ne?”

“Benim için fark etmez. Yani, sadece bilmek istiyorum,” diye düzeltti kuru bir kahkaha atarak. “Ama bilirsin işte.”

O an Regan’ın midesinde bir şeyler düğümlendi. Bu tamamen program dışı gerçekleşiyordu. Marc’ın evliliğin en az bir yılı dolana kadar onun üzerindeki sahiplenme duygusunu kaybetmemesi gerekiyordu.

“Umarım bu bir tür zayıf ters psikoloji denemesidir,” diyen Regan, tepkisini ölçmeye çalışıyordu.

Marc başını iki yana salladı. “Öyle değil. Sadece, bilirsin işte.” Omzunu silkti. “Seni tanıyorum, Regan.”

Hoş bir duyguydu ya da öyle olabilirdi ama kulağa hiç de samimi gelmiyordu. Alay eder gibiydi ve Regan kollarını göğsünde kavuşturarak ona doğru döndü. “Bilmece gibi konuşmaktan vazgeçer misin, Marcus? Söylemek istediğin her neyse bana direkt söyle.”

Muhtemelen biraz fazla savunmacıydı.

“Öyle mi?” dedi Marcus, sesi biraz fazla kabaydı. “Peki, Regan. Söylüyorum, saçma falan değil. Eğer istiyorsan onu becer gitsin.” Regan bir dereceye kadar irkilmediğinden emin olmasına rağmen irkilmemeye çalıştı. “Neden önemli değil biliyor musun? Çünkü bana geri döneceksin,” dedi Marcus ve yine

rahatsız edici bir uyumsuzluk vardı; yumuşak sözler, sert niyetler. “Çünkü seni tanıyorum. Çünkü seni *anlıyorum*. Heyecan istediğini sanıyorsun, yeni ve ilginç şeyler istediğini sanıyorsun ama bebeğim...”

Marc ona doğru bir adım atıp soğukkanlılıkla genç kadının saçlarını yüzünden uzaklaştırdı.

“Eninde sonunda o adamın gerçek seni anlayacağını biliyorsun,” diye mırıldandı ona. “Onun için rol yapacaksın, değil mi, herkes için yaptığın gibi... ama bu seni tüketip bitiriyor.”

Regan küçümsenmekle yakalanmak arasında bir yerde sıkışıp kalmıştı.

Tahmin edilebilir olmaktan daha kötü bir şey yoktu. Sıradan hissetmekten daha küçük bir şey yoktu.

Her ikisi de olduğunun hatırlatılması kadar hayal kırıklığı yaratan başka bir şey yoktu.

“Biz aynıyız, Regan,” diye hatırlattı Marc ona. “Bunun azı pek hoş değil, değil mi? Ama benim için başka bir şey olmak zorunda değilsin. Kendi berbat halin olabilirsin.” Kulağına doğru bir kahkaha atarken dudakları yanağını okşuyordu. “Ben yine orada olacağım, herkes yüz çevirdiğinde bile.”

Tatlılığı her zaman orta derecede acıydı. Açık sözlülüğünde hep can acıtıcı bir nokta olurdu. Onda sevdiği şey buydu aslında; güç duygusu. Marc Waite, her zaman güzel bir şekilde mesafeliydi.

Aralarında sürekli bir dengesizlik vardı ve ikisinin de bunu anladığını biliyordu. Marc Waite, onu bulduğunda bir hiç olmaya o kadar yakındı ki tüm ilişkilerini ona bir şeyler ya da her şeyi borçlu olarak geçirecekti, sırf mantıklı herhangi bir insan gittiğinde kaldığı için. Tamamen romantik değildi. Aslında öyleydi, sapkınca öyleydi. Seksin ateşi söndüğünde bile altta yatan bir benzerlik duygusu olurdu. Marc’ın büyüleyici ahlaksızlık kusurlarıyla boktan olduğu ama Regan’ın her zaman daha boktan, bencil, değişken ve kibirli olacağı anlayışı. Mükemmel,

boktan bir yapbozun tamamlayıcı parçaları; Regan bozuk olan, Marc ise normal olan. O her zaman hasta, Marc ise her zaman iyi olacaktı.

“Yani hükmen kazanmaktan memnunsun,” dedi Regan ona bakarak. “Bu mudur yani? Sonunda beni terk edeceği için Aldo’yu becermeme izin var mı?”

Marc’ın irkilmesini diledi ama irkilmemişti. Bunu gerçekten beklemiyordu. Yeterince uyuşturucu alırsan hiçbir şey seni korkutamazdı, şok değeri üzerine kumar oynayan bir kadın seçersen sonunda sadece başa çıkmak için uyuşurdun.

“Ya öyle,” dedi Marc. “Ya da seni seviyorum.” Omzunu silerek genç kadını bıraktı ve arkasını döndü. “Senin için hangisi uygunsa, Regan. Nasıl gerekçelendirirsen gerekçelendir.”

Marc elbiseyi ona bıraktığında kumaş genç kadının elleri arasında katlı bir halde duruyordu, arkasından bir şeyler fırlatmak istese de onun yerine gidişini izledi.

Onun sırtını görmekten nefret ediyordu. Bu ona bir şeyler yapıyor, onu önemsiz, yetersiz ve değersiz kılıyordu. Zemindeki çatlaklardan bu şekilde kayabilir, küçüklüğü yüzünden hiçliğin içinde kaybolabilirdi ve o da bunu biliyordu. Göğsünde eski bir acı gümbürtüsü koptu ve rahatlamak için sıkıca tuttuğu elbiseye baktı.

Yeşil ilginç bir renkti. Pek çok çağrışımı, pek çok biçimi vardı. Bazen zümrüt gibi parlak, bazen çamurlu ve donuktu. Bazen yeşil o kadar koyu olurdu ki ilk bakışta siyah görünürdü ya da en azından olduğundan çok daha koyu bir tona bürünürdü. Bu elbise ikincisiydi. Yerini belirlemek zordu ancak belirli ışık huzmelerinde yoğun bir şekilde belirginleşiyordu; yeşil, kesinlikle yeşildi. O kadar yeşildi ki başka bir şey olarak algılanması ya da başkalarının bunu fark etmemesi anlaşılmazdı. Bir cephaneliğin ışığında yeşil. Bir kilisenin fonunda yeşil. İçki içerken, pasta yerken, önemsiz şeylerle uğraşırken yeşil. Aldo’nun yansımasında yeşil, ona bakarken, parmakları tövbe edercesine

baldırına sarılmıştı. Sırt kesimi derin ve şıktı, sutyen söz konusu bile olamazdı. Muhtemelen iç çamaşırı da öyle. Onunla dans ettiğinde, *eğer* Aldo dans ederse -eğer dans etmesini isterse edeceğine dair garip bir şüphesi vardı- o zaman ellerinin açık bir ten bulmadan dinlenebileceği bir yer olmayacaktı. Adamın parmaklarının kalçasında iz sürdüğünü hatırladı, ayırt edilemeyen bir hesaplama silsilesi. Zihninde onunla ilgili anılarını yeniden düzenledi, dokunuşunun hafifliğini anımsadı ve sırtının küçük noktasından omurgasına doğru yükseldiğini hayal etti.

Sonra ürperdi.

Elbiseyi bavulunun üzerine bırakıp banyoya yöneldi. Marc oturma odasında bir yerdeydi, güvenli bir şekilde menzilinden uzak duruyordu ama bazı şeyler için hâlâ gizli yerler, kapalı kapılar gerekiyordu. Taytıyla kazağını çıkardı ve küvete çırılçıplak uzanırken porselenin soğukluğu karşısında biraz titredi.

Onu aramayı düşündü. Bunun olasılığı karşısında içinde önemsiz sayılmayacak bir heyecan duydu. *Bu bir konuşma değil*, dediğini hayal etti. *O yüzden konuşma. Sadece burada benimle kal, sadece nefes al.* Marc'ın bu konuda ne düşüneceğini merak etti, sadece onun sesini dinliyordu. Elbette, Marc bu tür şeylere bayılırdı. Güzel olan her şeyin, şehvetli olan her şeyin âşığıydı ama onları en çok bir bakıcı, bir koruyucu olarak severdi.

Aldo, dedi Regan gözleri kapalı bir halde, benim hakkımda bir şey öğrendin mi?

(Koşmak için yeterince dikkat etmiyor muydun?)

Avucu yoga ve pilatesle saatlerce terleyerek inşa edilmiş kısımlarına doğru kaydı; "tatlı yok, teşekkürler" ile hafif akşam yemeklerinin sonuçları ve düz, kesintisiz yüzey olarak kalması için gereken her şey. Regan, vücudu üzerinde, ona bakış açısını takdir edecek kadar çok çalışmıştı; genetik, ona elverişli bir el vermiş olsa bile *tüm* bunları yapmamıştı. Kalçakemikleri diktirler gibi belinin vadisinden yukarı doğru çıkıntı yapıyordu ve

onları en çok bu yüzden seviyordu. Bu açıdan bakıldığında bir silah gibi görünüyordu. Ya da en azından biraz savunma sağlayabilecek bir manzara gibi.

Aldo'nun göğsüne ve sırtına bakışı, hem gerçek hem de yansıması, o zamana kadar hafızasına kazınmıştı. Bu tür şeyler ve tutarsızlıklar için her zaman iyi bir gözü vardı. Omuzlarının etrafındaki kaslar, kanatlarının olacağı yerler çok büyüktü. Eğer takım elbisesi özel dikim değilse ki öyle olmadığından emindi, üzerine tam oturduğundan şüpheliydi. Annesi ona sert bir bakış fırlatacaktı ve Aldo bunu fark etmeyecekti bile. Aldo başka bir yere bakıyor olacaktı, ağzı adının şekline göre biçimlenmişti, tüm vücudu gergin ve kararsızken kesin ve kararlı bir şekilde ona doğru eğilmişti.

Piç kurusu, haklıydı. Altı konuşma bile yapmamıştı ve onu hayata döndürecek kadar iyi tanıyordu. Yeşil gözleri, omurgasını kaplayan kas yastığı, köprücük kemiğinin keskin kemiği. O ağız. Elmacık kemikleri ve o ağız. Gözleri. Solak eli. *Bana yalan söylemeni istiyorum*. Damarlarında küçük bir vızıltı dolaştı. Elleri, uzun parmakları onunkilere dolanmıştı. Seks onun için bir matematik problemi miydi? Çözmesi gereken bir denklem? Kendisi her zaman oldukça metodik olduğunu düşünmüştü. Penetrasyon ve sürtünme, a artı b. Kokain kullanan bir risk fonunun yapabileceği kadar kolay.

O anda telefonu çalınca Regan gözlerini açtı. Elleri hâlâ bacaklarının arasındayken küvetin kenarına eğildi ve ekrana baktı. Arayan Aldo'ydu, iyi insan lafının üzerine gelirmiş.

Regan boştaki eliyle uzanıp cevap vermek için ekranı kaydırırdı. "Alo?"

"Takım elbise mi? Tek gereken bu mu?"

Sesi her zaman biraz kuru, neredeyse keskindi. Ona sek şampanyayı hatırlatıyordu.

"İstersen araba sürmek için bir şey. Evde giymek için başka bir şey daha."

“Nefes nefese kalmış gibisin,” diye dikkat çekti Aldo.

“Öyleyim. Sayılır.”

“Koşuyor muydun?”

“Sayılır.” Regan aşağıya, elini sıkıştıran uyluklarına baktı. “Kesinlikle.” Hattın diğer ucundan bir siren sesi duydu. “Sen neredesin?”

“Çatı katımda.” Regan, Aldo’nun bir şey çektiğini duydu. “Seninle konuşmak istedim ama ne yazık ki mekân dışındayım.”

“Yarın konuşabiliriz,” dedi Regan. “Uzun bir araba yolculuğu olacak.”

“Belirli bir konu var mı?”

“Bakalım, aklımıza ne gelecek.”

Aldo usulca nefes verince Regan, vücudundaki tüm tüylerin diken diken olduğunu hissetti. “Pekâlâ.”

Burada bitebilirdi.

Burada *bitmeliydi*.

“Aldo,” dedi. Siktir! Siktir! Siktir! “Kahveni nasıl seversin?”

“Ben kahve içmem.”

Elbette, içmiyordu. “Peki, sana ne getirebilirim?”

Bunlar lojistikti. “Hiçbir şeye ihtiyacım yok, Regan.”

“Bana iyilik yapıyorsun, Aldo. Sana bir şey getirmeliyim.”

Durakladı. “Öyle mi?”

“Ne?”

“Sana iyilik mi yapıyorum?”

Kahretsin. Regan kulağını küvete yasladı ve parmaklarının gezinmeye devam etmesine izin verdi.

“Yapmıyor musun?”

“Pek de iyilik sayılmaz. İşin çoğunu sen yapıyorsun ve ben de pek iyi bir parti konuğu değilim.”

Tanrım, hayır, tam bir felaket olurdu. “İyi olacaksın.”

“Dikkatli ol,” diye uyardı Aldo. “Bu neredeyse bir konuşma.”

Muhtemelen kafası iyiydi, değil mi?

“Aldo.”

“Regan?”

Öyle olmasa bile hoşuna giderdi, diye düşündü Regan. Herkesin hoşuna giderdi. Çıplağım. Kendime dokunuyorum. Daha önce de seni düşünüyordum, şimdi de seni düşünüyorum, seni düşünerek boşalacağım.

Erkekler buna bayılırdı. Çok kolaydı. Her şey çok trajik bir şekilde ilkeldi.

“Bana eşlik edecek olmana sevindim,” dedi Regan soluk soluğa.

“Bunu benden istediğin için memnunum. Lojistik açıdan, elbette.”

Lafı açılmışken.

“Muhtemelen kapatmalıyız,” dedi Regan gözlerini kapatarak. Aldo’nun bir nefes daha çektiğini duydu.

“Konuşmak zorunda değiliz,” dedi Aldo, tekrar nefes vererek. Mükemmel, diye düşündü.

“Tamam,” dedi.

Şimdiye kadar onun nefes alıp veriş hızını belirlemişti; üç nabız girişi, iki nabız çıkışı. İçeri, dışarı, ölçülü bir girişle. Kendi ritmini onun ritmine göre ayarladı çünkü kendi ritmi başka arayışlar içinde kaybolmuştu.

Regan on nefes alıp verişinden sonra boşaldı; kalbi güm güm atıyordu, sesin imasını boğmak için dişlerini altdudağına geçirdi.

“Aldo.” Yarı söylenmemiş, fısıltılı bir iç çekiş gibi ağzından kaçtı; daha çok bir nefes gibi öylece bedeninden taşıyordu.

Aldo, bunu ya da başka bir şeyi duyduysa bile yorum yapmadı.

“Çay iyi olur,” dedi sonunda. “Eğer istersen. Kahve yerine.” Lojistik. Regan gözlerini tekrar kapattı.

“Krema ya da şeker ister misin? Limon? Bal?”

“Sadece çay, lütfen.” Aldo’nun ayağa kalktığını duydu. “Gitmene izin vereceğim.”

O eski refleks hiç ölmedi; gitme, sadece kal. Gelgit gibi üzerime çök, bir battaniye gibi ört beni, güneş gibi sar beni.

Gitme, gitme, gitme.

“Tamam,” dedi. “Sabah görüşürüz, Aldo.”

“Hoşça kal, Regan,” dedi Aldo, ardından Regan telefonu kapattı, telefonun elinden düşüp düz, hareketsiz ve dingin bir şekilde çıplak gövdesine yerleşmesine izin verdi.

Bu hiç iyi değildi, diye düşündü usulca. Bu yeterli bile değildi. Asla tam olarak söndüremediği açgözlülüğü, bastıramadığı korkusu, sürekli tepesinde dolaşan bir dehşet duygusu vardı. Söndürmeyi asla başaramayacağı bir ihtiyacı, birkaç ihtiyacı vardı. Ama insanlar muhtaçlığı sevmezdi, o da bunu dönüştürmeyi öğrenmişti. Zekice gizlenmiş bir şekilde, dürtüleri kendisiyle eşleşen birinin içine gömmeyi. Uyumlu parçalara tamamlayıcı şekiller.

Kusurların sadece doldurulması gereken boşluklar olduğunu düşünüyordu.

“Marc,” diye seslendi ve onun ayak seslerinin banyo kapısına doğru yaklaştığını duydu. Hiçbir açıklamaya ya da davete ihtiyacı yoktu. Affedilmeyi istemeyecekti ve haklı olarak o da affetmeyecekti.

Marc küvetin yanına gelip suyu ayak tabanlarından aşağı damlayacak kadar açtığında Regan gözlerini kapattı. Alttaki soğuk porselenle buluştuğu yerde topuklarının şeklini okşadı ve Marc bir elini kalçasında gezdirdi.

“Şimdi daha iyi misin?” diye sordu.

Kendine, imkânsız beklentiler içinde olmamanın rahatlatıcı olduğunu hatırlattı. Ya da yetersiz olanlara bile.

“Olacağım,” dedi Regan, nefes vererek.

Ancak bunu gerekçelendirmek zorundaydı.

Aldo, sigarasından bir nefes daha çekerek esintiye bıraktı. Soğuk hava ısırılmıyordu, bu da iyi bir şeydi. Bu misafirperver

akşamlardan sadece birkaç tane kalmıştı. Bunlardan biri de erte-si akşamdı ama o zaman meşgul olacaktı. Bir partide. Regan'la.

Bir keresinde babasına annesiyle tanışmanın nasıl bir duygu olduğunu sormuştu. "Bir uçurumdan atlamak gibi," diyen Mas-so, daha fazla sorgulamayı önleyecek bir cevap vermişti.

Aldo binanın kenarından aşağıya baktı ve düşüşün uzunlu-ğunu düşündü. Yüksekliğe olan düşkünlüğünden kaynaklanan bir alışkanlıkla aşağıya bakarak düşüşten sağ çıkamayacağı yaklaşık noktayı belirlemeye çalışırdı. Böyle anlarda, risk vaa-dini içine çekecek kadar yüksekte, şehir sokaklarının yontulmuş çizgileri onun süregelen melankolisini ortaya çıkarırdı; o *l'ap-pel du vide*, boşluğun çağrısı.

Aldo'nun deneyimine göre boşluk birçok dilde konuşuyor-du. Kalabalık kavşaklar, çarpan dalgalar, dairesindeki çok dur-gun sesler, isterse teknik olarak hâlâ alabileceğini bildiği küçük plastik şişeler. Genellikle boşluk onunla konuştuğunda, Aldo zaman üzerine daha fazla düşünerek karşılık verirdi. Zaman ve bazen de seller. Her eski kültürün bir tufan hikâyesi vardı. Bir tane olmalıydı, hepsini silip süpüren bir şey. O zamanlar toprak intikamcıydı.

Uzun bir nefes daha çekip bıraktı. Sigara içmenin kendini ateşe vermeye ne kadar yakın olduğu söylenmezdi. Bazı gün-ler, sonucundan çok eyleminden keyif alıyordu. Bir şeyi yaka-bileceği, için için yanan külü göğsünün içine hapsedebileceği, sonra her şeye gücü yeten bir tanrı gibi dışarı üfleyebileceği his-si. Yangınlar, seller. Salgın hastalıklar ve çekirgeler. Regan'ın bunu düşünüp düşünmediğini merak etti ve ona sormak için tekrar aramayı düşündü, sonra kendini durdurdu.

Bir dumanı üfleyip dumanın uzaklaşmasını izledi.

Bazen Aldo tam da beklediği şeyin bir düşüş olduğunu dü-şünüyordu.

Regan beş dakika gecikmişti, ancak Aldo bunun Regan için yine de oldukça erken olduğunu bilemezdi (ama muhtemelen tahmin edebilirdi). Binanın dışında bekliyordu, omuzlarına bir spor çantası atmıştı ve boşluğa bakıyordu. Parmakları görünmez bir sigara tutuyormuş gibi birbirine kenetlenmişti.

“Merhaba,” dedi Regan, camı indirerek. Aldo ona gözlerini kırıştırarak baktıktan sonra yeniden ona odaklandı.

Saç kesimiyle mükemmel bir iş çıkarmıştı.

“Merhaba,” diye karşılık verdi Aldo, ardından aracın kapısını açıp S-Serisi’nin yolcu koltuğuna yerleşti ve yönünü bulmak için bir an bekledi. Etrafına dikkatle baktı, sonra omuzlarının geriye doğru çökmesine izin vererek yeni ortamına uyum sağladı. Regan onun bu adaptasyon sürecine gülmek istedi ama sadece orta konsoldaki bardak tutucusuna çayını koyduğu yeri işaret etti.

“Siyah çay olur mu?” dedi.

Aldo başını salladı. “Teşekkür ederim,” dedi, sonra bir an için sıkıntılı göründü. “Gerçekten,” diye yavaşça ekledi, sanki ilk minnettarlık ifadesinin yeterli olmadığından korkmuş gibiydi ve Regan onu rahatlatmak için uzanıp dizini okşadı.

“Sorun değil,” dedi.

Aldo’nun bakışları onun eline kaydı.

Regan elini geri çekip direksiyonun üzerine koydu ve şeridine geri dönerek otoyola doğru yönelirken Aldo çayına uzandı.

“Ee,” dedi Aldo, başını koltuğa yaslayarak. “Şu son konuşma hakkında,” diye önerdi ve Regan küçük bir rahatlama kıpırtısı hissetti. “Bence bunu şimdi yapmalıyız.”

“Öyle mi?”

“Evet.” Aldo başını çevirip ona baktı. “Artık sessizliğin gayet iyi olduğunu bildiğimize göre,” diye belirtti. “Bunun sonucusu olmasında gerçekten yanlış bir şey yok. Teknik olarak bir daha konuşmamız gerekmeyecek.”

“Doğru,” dedi Regan. “Mükemmel bir noktaya değindin.”

“Yine de yeniden müzakere etme seçeneğini asla göz ardı etmedik.”

Regan, bunu önerenin o olmasından memnun bir şekilde başını salladı. “Kesinlikle doğru. Sekizgenlere karşı herhangi bir itirazın var mı?”

“Geometrik şekiller arasında en sevdiğim değil ama kesinlikle geçersiz sayılmaz.”

Regan kendi kendine gülümsedi ve otoyola çıkmak için sinyal verdi.

“Ne hakkında konuşalım?” diye sordu Aldo ona.

“Kişisel bilgiler.” diye yanıt verdi Regan. “Sırlar.”

“Bütün sırlarımı biliyorsun.”

Regan ona uyarıcı bir bakış fırlattı. “Bana *tüm* sırlarını beş konuşma boyunca mı anlattın?”

Aldo omzunu silkti. “Çok fazla sırrım yok. Ya da hiç yok, gerçekten.”

“Eminim *birkaç* sırrın vardır.”

“Bilmek istediğin özel bir şey var mı?”

Şimdi o söyleyince, evet.

“Hadi seks hakkında konuşalım,” diye önerdi Regan, doğal bir ifadeyle.

Aldo çayından bir yudum aldı.

“Tamam,” dedi. “Ne bilmek istiyorsun?”

“En son kiminle seks yaptın?”

“Spor salonuma gelen bir kızla,” dedi.

“Çıktınız mı, yoksa?..”

Aldo gülümseyerek ona baktı. “Adı Andrea. Andie olarak biliniyor.”

“I ile mi?”

“Bir I ve E ile.”

Regan yüzünü buruşturunca Aldo güldü.

“O bir eğitmen. İki kez çıktık, dört kez yattık. Sonuncusu yaklaşık üç ay önceydi.”

“Yanlış olan neydi.”

“Hiçbir şey,” dedi Aldo. “Garip saatlerde çalışıyor, ben de o saatlerde orada olmuyorum. Ayrıca bir yere varacağı da yoktu.”

“Neden?”

“Tuhaf,” dedi Aldo, başka bir yan bakışla. “Bazı insanlar arılarla ilgilenmiyor gibi görünüyor.”

Regan bastırmak için acele ettiği bir memnuniyet duygusu yaşadı.

“Ona tanrısız kolonilerden bahsettin mi?”

“Bunların teknik olarak benim sözlerim olduğunu sanmıyorum, yani hayır.”

“O zaman her şeyi berbat ettin,” diyen Regan, aracı sol şeride yönlendirdi. “Ciddi ilişkin var mı?”

Aldo başını iki yana salladı. “Gerçekten uzun süreli ilişkilere elverişli bir kişiliğim yok.”

“Ben de öyle ama işte buradayız.” Regan kaşlarını çatarak ona baktı. “Peki bunu sana kim söyledi?”

“Kimse,” dedi Aldo. “Ama benim gözlemlerim var.”

“Hımm, kulağa çok heteronormatif geliyor,” diye yorumladı Regan, gözleri ışıldayarak ona bir bakış attı. “Bağlanmaya alerjisi olan bir adam mı? Çığır açıcı.”

“Bağlılık iyidir,” dedi Aldo. “En azından teorik olarak. Ama diğer insanların benden ne istediğini anlamakta güçlük çekiyorum.”

“Bir dâhi olmana rağmen mi?”

“Ben o tür bir dâhi değilim,” dedi Aldo. “Yine de muhtemelen öyle olduğunu tahmin ediyorum.”

Belli ki konuyu saptırıyordu ama Regan bunun adil olduğunu düşündü.

“Bu,” dedi Regan. “Söylenecek en tuhaf şey. Öyle değil mi?”

“Bence sen diğer insanlarla nasıl uyum sağlayacağını çok iyi biliyorsun,” dedi Aldo ve ekledi: “Bu iyi bir şey.”

“Pek öyle görünmüyor.”

“Öyle değil mi?”

“Ee, bana zaten yalancı olduğumu söyledin,” diye dikkat çekti Regan. “Benim de sahte olduğumu mu düşünüyorsun?”

“Sahte olduğunu mu düşünüyorsun?”

Regan yüzünü ondan yana çevirdi. “Sorduğum bu değildi.”

Aldo gülümseyerek, “Bence,” dedi. “Kafanın içi özel bir anahtar seti gerektiriyor olmalı.”

“Bütün bir set mi?”

“Ah, neredeyse kesinlikle,” diye yanıtladı. “Bence birinin sana yaklaşabilmesi için ona her seferinde bir anahtar vermek gerekiyor. O zaman bile, aynı anda yalnızca bir katman açılabilir.”

İlginç. “Hangi anahtarlar hangi sırayla?”

“Emin değilim,” dedi Aldo. “Geçmişin, sanırım, oldukça basit bir anahtar.”

Adil olan buydu. “Başka bir şey var mı?”

Regan, Aldo’ya baktı ama genç adam bir şeye fazlasıyla odaklanmış görünüyordu.

“Peki ya seks?” diye sordu. “Önceden kararlaştırılan konu bu olduğuna göre.”

“Sanırım,” diye söze girdi Aldo, biraz gergin görünüyordu. “Senin için aşk ve seks iki farklı anahtar olabilir. Hatta belki ikiden fazla.”

“İkiden fazla mı?”

“Şey, bilemem,” dedi Aldo, omzunu silkerek. “Düzgün bir düşünce deneyi yapmak için gerekli araçlara sahip değilim.”

Kontrol etti ama bu bir ima değildi. Diğer her şey gibi gerçektir. “Bazı değişkenler eksik mi?”

Bir omuz silkme daha. “Bu sadece bir tahmin.”

“Ee, tahminler burada para birimi olarak kabul edilir,” dedi Regan umursamazca. “Teoriler, belirsiz hisler ve sahte banknotlarla birlikte.”

Aldo parmaklarını kâğıt *Starbucks* bardağına vurdu. “Bence birine ihtiyaç duymadan önce onunla fiziksel olarak ilişki kura-

bilirsin,” dedi yavaşça. “Ve bence onları sevmeden önce onlara ihtiyaç duyabilirsin.”

“Peki, bunu neye dayanarak söylüyorsun?”

“Beş buçuk konuşmaya,” dedi.

Kesinliğinde büyüleyici bir şey vardı.

“Bir şeyi atladın,” diye itiraf etmeye karar verdi Regan. “Birini istemeden önce onunla yatabilirim aslında. Ve onları istemeden önce onlara ihtiyacım var.”

Aldo ona baktı. “Her zaman mı?”

“Tarihsel olarak, evet,” dedi. “Ve tarih hakkında ne hissettiğimi biliyorsun.”

Aldo çayından bir yudum alıp başını tekrar arkaya yasladı.

“Sahtecilik yapan erkek arkadaşına ne oldu?” diye sordu.

“Hiçbir şey,” dedi Regan, omzunu silkerek. “Alışılmadık bir şey değil. İlişkilerimin raf ömrü yaklaşık bir yıl, bazen iki yıl.”

“Bir ilişki içinde olmayı mı tercih ediyorsun?”

Regan bu konu hakkında düşündü. “Aslında daha önce tercihlerimi düşünmemiştim ama evet, muhtemelen. Birini aradığımdan değil,” diye açıklarken parmaklarını direksiyona vuruyordu. “Daha çok onlar ortaya çıkıyor ve ben de içine düşüyorum.”

“Marc’ta da böyle mi oldu?”

“Evet.”

Marc hakkında söyleyeceği her şeyin boşa konuşmak olacağı hissine kapıldı.

“Bazen,” dedi Regan. “Başka biriyle birlikteyken uyuyormuşum gibi bir hisse kapılıyorum.” Parmaklarını tekrar direksiyona vurdu, acaba bundan bir anlam çıkarmayı başarabilecek miydi, yoksa kendini iğrenç bir kendine acıma uçurumuna mı düşürecekti?

Yine de konuşmaya devam etti. “Bazen oradaymışım gibi hissediyorum ama tam olarak değil. Tam olarak değil. Sanki bir parçam bir yüzyıl sonra uyanacak ve her şey tamamen tanımla-

namaz olacak,” dedi hüznünlü bir kahkahayla. “Bilirsin işte, *Rip Van Winkle** gibi bir şey.”

Aldo bir an sessiz kaldı.

“Zaman yolculuğu,” dedi.

Regan gülümsemeye karşı koydu ve başını uyarıcı bir şekilde salladı.

“Yine de bunu çözmeye çalışmıyorum.”

“Yani?” diye sordu Aldo tarafsızca. “Bu muhtemelen önce senin çözeceğin anlamına geliyor.”

“Dâhi olduğum için mi?”

“Çünkü sen bir dâhisin,” diye onayladı Aldo, sonra hiç düşünmeden konuşmasına devam etti. “Sanatını görmek istiyorum.”

Regan bir şey demek için ağzını açtıysa da durdu.

“Bu bir anahtar,” diye belirtti Aldo, bunun üzerine Regan gözlerini devirdi.

“Bende hiç yok,” dedi genç kadın. “Yıllardır hiçbir şey yapmadım. Yıllardır.”

“Bir eskiz bile mi?”

“Bir eskiz bile yok,” dedi Regan, başını iki yana sallayarak. “Zamanım olmadı.”

Bu bir yalandı.

“Yalan söylüyorsun,” dedi Aldo.

Regan iç çekti. “Biliyor musun, bir kadını sürekli yalan söylemekle suçlamak hiç hoş değil.”

“İstersen yalan söyleyebilirsin,” diye onu temin etti Aldo. “Ben sadece ne zaman olduğunu bilmek istiyorum. Bilirsin, en azından kayda geçmek için. Bir sistem kurabilirsek belki önceden de bilebiliriz.”

“Kontrol sorunları,” dedi Regan yüksek sesle, kaşları çatılmıştı.

*Amerikalı yazar Washington Irving’in 1819’da yayımlanan hikâyesinde Rip Van Winkle’in sihirli Catskill Dağları’nda karşılaştığı kâşif Henry Hudson ve tayfalarının hayaletlerinin büyüyle yirmi yıl ve Amerikan Bağımsızlık Savaşı boyunca uyumasını konu alıyor. (ç.n.)

Aldo bunda bir sorun görmüyor gibiydi. “Cehaleti mi tercih edersin?”

“Muhtemelen tercih etmeliyim,” diye itiraf etti. “Cehalet gerçekten de mutluluktur.”

Ancak Aldo’nun bu konuda bir sorunu *varmış* gibi görünüyordu. “Sanırım mutlu olmaktansa bilgili olmayı tercih ederim.”

“Yani mutluluk yerine bilgi sahibi olmayı mı tercih edersin?”

Aldo bu konu hakkında düşündü. “Evet,” diye yanıt verdiyse de sonra tereddüt etti. “Bazen,” diye devam etti konuşmasına usulca. “Mutluluk... sahte görünmüyor mu? Sanki birinin icat ettiği bir şeymiş gibi. Asla ulaşamayacağımız imkânsız bir hedef, sadece hepimizi sessiz tutmak için.”

“Neredeyse kesinlikle,” diye onayladı Regan.

Birkaç dakika sessizlik içinde yol aldılar.

“Annenin adı ne?” diye sordu Regan sonunda.

“Ana,” diye yanıt verdi Aldo.

“Onu hiç merak ettin mi?”

“Evet.”

“Onunla tanışmayı hiç denedin mi?”

“Hayır. Denesem bile onu bulabileceğimi sanmıyorum.”

Regan ona sempatik bir yüz ifadesi takındı. “Şey, kahramanlarınızla tanışmayın derler.”

“O benim kahramanım değil,” dedi Aldo. “Ama ne demek istediğini anlıyorum.”

“O zaman sadece sen ve baban mı vardı?”

“Ve büyükannem, evet.”

“Onunla yakın mısın?”

“Yakındım.”

“Ah.” Regan yüzünü buruşturdu. “Özür dilerim.”

Aldo omzunu silkti. “Bilemezdin.”

“Evet, yine de...”

“Peki ya senin annen?”

Regan dudağını çiğnedi.

“Başka bir anahtar,” diye belirdi Aldo, konuşmasına devam ederek. “Yanıt vermek zorunda değilsin.”

“Ee, onunla tanışacaksın,” dedi Regan, omzunu silkerek. “Bu yüzden anlamam çok uzun sürmez. Ben bir tür ders kitabı vakasıyım, biliyorsun. Narsist anne, yüksek başarılı kız kardeş, iş takıntılı baba. O kadar yaygın ki neredeyse Freudyen.”

“Ben buna inanmıyorum. Ayrıca Freud büyük ölçüde gözden düştü.”

“O zaman ben de bu çizgide biriyim,” dedi Regan. “Her psikolog daha önce benim bir versiyonumu görmüştür, eminim.”

Aldo ona uzun, inceleyen bir bakış attı. “Bunu sana kim söyledi?”

Doktoru. Avukatı.

Bir yargıç. Akranlarından oluşan bir jüri.

Marc.

“Hiç kimse.” Regan bir an onun bakışlarına karşılık verdikten sonra tekrar yola döndü. “İlk öpücük?”

“Altıncı sınıfta, Jenna Larson. Seninki?”

“Dokuzuncu sınıfta,” dedi Regan. “Geç açıldım.”

“Muhtemelen en iyisi. Benimki berbattı.”

Regan kahkaha attı. “Benimki de öyleydi. İlk seferin?”

“On altı yaşındaydım,” dedi. “Tribünlerin altında. O anarşistlerden biriydi, otçu tipler.”

“Tanrım, elbette öyleydi. Ben de on altı yaşındaydım,” dedi. “Su topu takımının kaptanıydı.”

Aldo kıkırdadı. “Elbette, öyleydi.”

“Adı Rafe’ydi,” dedi Regan ve Aldo inledi.

“Tabii, öyleydi,” dediler hep bir ağızdan.

Kahkahalar dudaklarından döküldüğünde, Regan göğsündeki boşluğu dolduran başka bir şeyin onun yerini aldığını hissetti. Başka bir dürtü uzuvlarını kıpırdattı ve uzanıp elini Aldo’nun dizine koydu.

Bu kez Aldo irkilmedi. Elini onunkinin üzerine koyup bir an

öyle durdu, sonra başparmağını parmak eklemlerinin üzerinde gezdirdi. Regan tatmin olmuş bir şekilde elini geri çekti ve iki elini de direksiyona sabitledi.

“Dans etmek hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu Regan ona.

“Lisedeyken büyükannem öğretmişti,” dedi Aldo. “Nasıl yapıldığını biliyorum.”

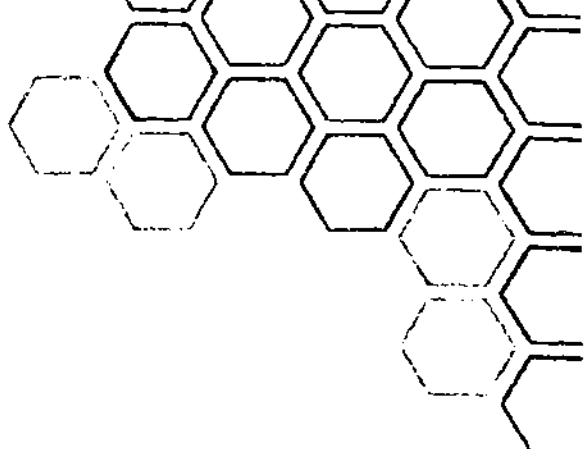
“Sorduğum bu değildi.”

Regan onun gülümsediğini fark etti.

“Bana sonra sor,” diye önerdi Aldo.

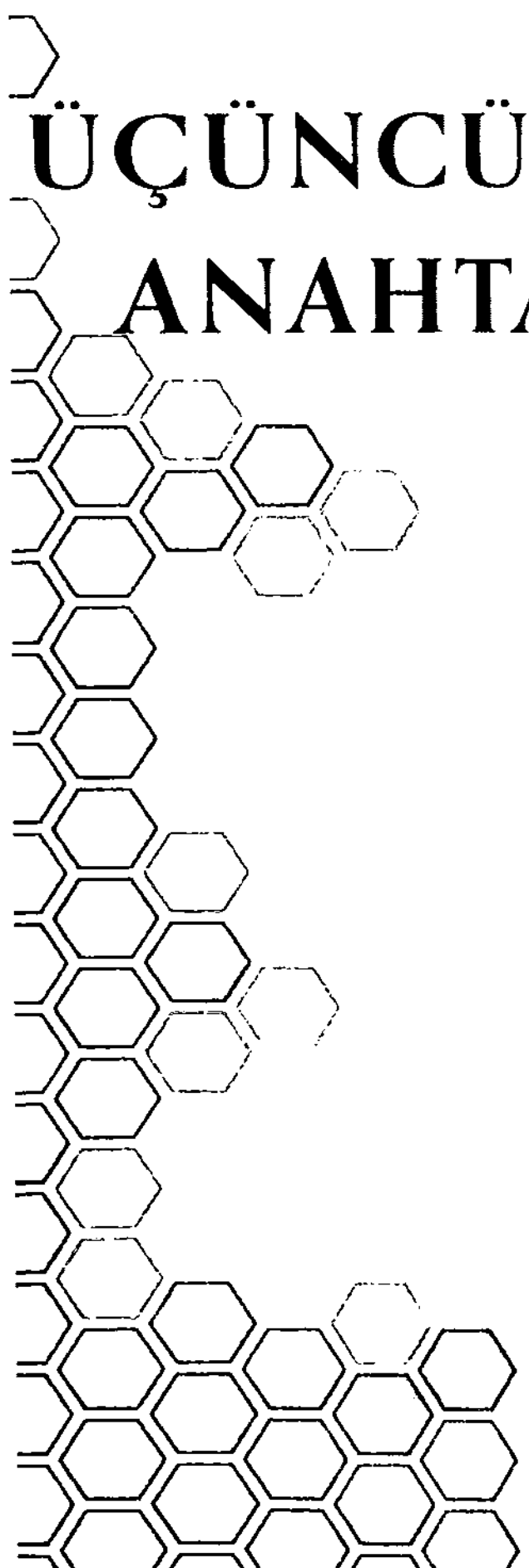
“Tamam,” diye onayladı Regan.

Altı konuşma, diye düşündü bir kez daha hissedilir bir şüpheyle ve yine de daha fazlasını öğrenmek için sabırsızlanıyordu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ANAHTARLAR.

Aldo'nun zaman konusundaki düşüncelerinden biri, kavramsal olarak her şeyin sıradan ve özel olmaktan çıkmasının ne kadar zaman aldığıydı. İnsanlar varoluşun tekrar eden doğası söz konusu olduğunda çok kolay duyarsızlaşıyor, çaresizce uyuşuyorlardı. İlk olarak Regan'ın kendi hayatıyla ilgili merak duygusunu kaybetmesinin ne kadar sürdüğünü, ikinci olarak da hiç merak duygusu olup olmadığını düşündü.

Aldo, kendi anne babasının hiç evlenmemiş olması ve büyükannesinin o doğmadan çok önce ölmüş olması sebebiyle hiç yıldönümü partisi yaşamamıştı ama bu tür partilerin genellikle makul büyüklükte olduğu izlenimini edinmişti. Ebeveynler John ve Helen ile iki çocuk Madeline ve Charlotte'un yanı sıra Madeline'in kocası Carter Easton ve kızları Carissa'dan oluşan Regan Ailesi için durum böyle değildi. Aldo, Regan'ın kendisini neden ilk ismiyle çağırması konusunda uyardığını mantıksal olarak anlamıştı ve Regan'ı bu ortamda görünce bunu sezgisel olarak kavramaya başladı. Regan onun her zamanki ismiydi ama buradayken o Charlotte'tu ve Aldo onu tamamen ayrı bir kimlik olarak görmeye başlamıştı.

Örneğin Charlotte, büyüdüğü eve girdiğinde daha sönük bir Regan'dı; sanki başka her yerde kolayca başarılan bu alanı doldurma çabası, kişiliğinin belirli yönleri için gereken enerjiyi tüketmiş gibiydi. Regan'ın tipik olarak durgun bir şekilde dur-

duğu yerde, Charlotte tüm bedeniyle gerim gerim gerilmişti ve parmak eklemleri bembeyaz olana kadar kadehini sıkı sıkıya kavriyordu. Aldo onun ellerine bakmamak için elinden geleni yapıyor, sanki yerinde olmayan bir şeymiş gibi sürekli ellerine geri çekiliyordu. Kadının rahatsızlığı onun için aşılmaz bir dikkat dağınıklığıydı.

“...ne yapıyorsun, Aldo?”

Aldo gözlerini kırptırdı, Regan’ın annesinin kendisiyle konuştuğunu fark edince bakışlarını genç kadından ayırdı. Annesi daha ufak tefek bir kadındı (Regan’ın boyu belli ki babasından miras kalmıştı -John, ikinci kızı gibi zayıf ve neredeyse leylek gibi boyu vardı. Diğer iki kadın ise minyondu ve nasıl denir bilinmez ama kadın gibilerdi işte.) ve Aldo aşağı bakmak zorunda kaldı, kıyaslandığında rahatsız edici bir şekilde fazla iriydi.

“Efendim?” dedi Aldo isteksizce. Regan’la konuşmayı tercih ederdi, o da yeğeni Carissa’yla konuşmayı tercih ediyor gibiydi. Aldo, kendi kendine bunun muhtemelen öngörmesi gereken bir şey olduğunu hatırlattı. Parti olaylarını resmi olarak modellememişti ama (muhtemelen) tahmin edebileceği gibi ilerliyordu.

“Ne iş yapıyorsun?” diye tekrarladı Helen, bu sefer bezgin bir tavırla konuşuyor gibiydi.

“Matematik,” diye yanıt verdi Aldo, boğazına bir şey takıldığını düşünerek bir an durakladı. Bir şey yoktu.

“Bir programcı gibi mi?” diye üsteledi Helen.

“Hayır. Teorik matematik.”

“Anne, sana söylemiştim,” dedi Regan, Carissa’yı kucağına alıp küçük kızın bacaklarını kalçalarına dolayarak sohbetlerine katıldı. “Aldo Chicago Üniversitesinde profesör.”

“Asistan,” diye düzeltti Aldo. “Kadrolu değil. Ben doktora öğrencisiyim.”

“Ah,” dedi Helen. “Kadrolu olmayı mı umuyorsun?”

“Özellikle öğretmenliği sevmiyorum,” dedi Aldo.

“Yine de işinde oldukça iyi,” diye katkıda bulundu Regan. “Neyse, sonuçta o bir dâhi..”

Carissa onun saçına yapışırken Regan, Aldo’ya bakıp gülümseyerek göz kırptı.

“‘Teorik matematik’ için çok fazla iş piyasası var mı?” diye sordu Helen.

“*Anne*,” dedi Regan, uyarırcasına.

“Emin değilim,” diye yanıt verdi Aldo, aslında bunu öğrenmeye hiç zahmet etmemişti.

“Charlotte, sadece soru soruyorum. Chicagolu musun?”

Helen’in yine kendisine hitap ettiğini fark etmesi bir anını aldı.

“Hayır. Californialıyım,” diye açıkladı Aldo. “Pasadena.”

Regan’ın giderek artan sıklıkta ona doğru baktığını fark etti, bu yüzden yanlış bir şey söylediğini tahmin etti. Ne söylediğinden ya da nasıl söylediğinden tam olarak emin değildi.

“Babam hâlâ orada yaşıyor,” diye ekledi Aldo. Belki de kelimeler arasında çok fazla sessizliğe izin veriyordu. “Bir restoranı var.”

“Öyle mi?” dedi Helen.

“Evet.”

“Aldo mükemmel bir aşçıdır,” diye ekledi Regan.

Helen, Aldo’ya keskin bir bakış attıktan sonra Regan’a döndü. “Senin için ne zaman yemek yaptı?” derken sadece kızıyla konuşuyordu. Aldo bir anda ortadan kaybolduğu hissine kapılarak ellerini ve ayaklarını kontrol etme içgüdüsüyle savaştı.

Helen’in sorusunun cevabı hiçbir zamandı ve Regan’ın elinde Aldo’nun gerekli becerisini ölçecek nitelikte ya da başka türlü bir kanıt yoktu. Ancak bu, sanki bunlar dikkate alınması gereken konular değilmiş gibi ilerlemesine engel olmadı.

“Biz arkadaşız, anne. O bana yemek yaptı, ben de onun saçını kestim. İyi görünüyor, değil mi?”

Aldo’nun gözlemine göre bu bir soruydu ama aynı zamanda bir şekilde tehdit de içeriyordu.

“Ne zamandan beri arkadaşsınız?” dedi Helen. “Adını hiç duymadım.”

“Şu anda onunla görüşüyorsun, değil mi?”

“Charlotte. Lütfen yapma.”

“Anne, saçmalıyorsun.”

Aldo artık onun yemeklerini tartışmadıklarını hissetti. Regan’ın dar belini saran ve kalçalarından hafifçe dışarı taşan koyu yeşil elbisesine baktı. Ona güzel görüldüğünü söylemesi gerektiğini düşündü, gerçi bu muhtemelen yetersiz bir kelimeydi.

“...tek istediğim bir kez olsun bu kadar sorumsuz olmaman...”

“...sorumsuz *davranmıyorum*, gelmemi isteyen *sendin*...”

Aldo bir kez daha gözden geçirince belki de “güzel” kelimesini hiç kullanmaması gerektiğini düşündü. Birçok insanın Charlotte’a güzel görüldüğünü söylediğini ve Regan’ın da muhtemelen bunu asla unutmamak için zihnine kazıdığını tahmin ediyordu. Belki de sadece çocuklar için kullanılan bir kelimeydi. En azından biraz çocukça hissettiriyordu. Bununla bağlantılı olarak, yürümeye başlayan Carissa artık yoktu. Regan çocuğu yere bırakıp arkasını dönmüş, annesine bakıyordu ve Aldo onun açıkta kalan sırtındaki gergin çizgileri görebiliyordu.

Güzel, diye düşündü tekrar ve kendini başka bir şey düşünmeye zorladı. Zaman beklentisi her zamankinden daha da bulanık görünüyordu. Regan’ın omurgasının çentiklerinden aşağıya doğru yavaşça ilerleyerek, karamsar bir şekilde yerinde sürüklenmeyi tercih etmek için her zamanki hızından vazgeçmiş gibi görünüyordu.

“Aldo, sana içki ikram eden oldu mu?” diye arkasından bir ses geldi.

Bu Regan’ın kız kardeşi, Carissa’nın annesi Madeline’dı. Aldo, nispeten küçük bir çalışma olmasına rağmen ilgili tüm rolleri ve karakterleri haritalandırmaya başlamıştı. Grafikler onun için rahatlatıcıydı. Kaos organizmalarını düzene sokmak, zamanını geçirmenin hoş (*daha* hoş) bir yoluydu.

“Gerek yok,” dedi Aldo ve Madeline genişçe gülümsedi. Madeline’in gülümsemesinin Regan’ın ya da Charlotte’unkinden daha pratik olduğunu fark etti. Bunu sık sık yapıyor gibi bir hali vardı.

“O zaman içki içmeyeceksek,” diye önerdi Madeline. “Biraz hava almaya ne dersin?”

Sesinde nazik bir aciliyet vardı ve bunu onu Regan’dan uzaklaştıran bir hareketle eşleştirdi. Aldo isteksizce onu takip etti, dönmeden önceki son bakışında Regan’ın gergin duruşu dikkatini çekmişti.

Madeline, fiziksel yapısının yanı sıra davranış olarak da Regan’dan oldukça küçüktü. Tilki gibi yüzü, küçük burnu, berrak gözleri ve ince yüz hatları vardı. Koyu renk saçları narin bir altın rengine dönüşerek bir omzunun üzerinden dökülüyordu. Bırakın tıp diplomasını, çocuk sahibi olmuş bir kadın olduğuna inanmak bile zordu. Sanki yirmili yaşlarının başında ya da bir tür orman perileri korusundan habersizce koparılmış gibi görünüyordu. Kırmızı bir elbise giymişti ve fazlasıyla güzel görünüyordu. Aldo, onun bu iltifatı takdir etmeye daha meyilli olacağını tahmin ediyordu ama genç Regan, böyle bir şeyi güvenilir bulursa büyük Regan’ın onu bir yere saklayıp elektriğine güç sağlamak için kullanacağından şüpheleniyordu.

“Burası güzel görünüyor,” diyen Madeline, onu çimenliğe yönlendirdi. Masso’nun restoranının küçük verandasında kullandığı ısı lambalarının aynısından sipariş etmişlerdi ama Aldo, Madeline’in ekim havasında hâlâ biraz titrediğini fark etti.

“Eğer üşüyorsan...”

“Hayır, ben iyiyim,” dedi Madeline çabucak, yüzünde gergin bir gülümsemeyle. Dışarıda, evden güvenli bir şekilde uzakta bir barmen vardı. “İçki istemediğine emin misin?”

“Hayır, teşekkür ederim,” dedi Aldo, sonra aklından geçirdiği için, “Barı dışarıya koymak iyi fikirmiş. Daha iyi sıra olur,” dedi ve kimsenin partiye giriş çıkışları engellemediğini gözlemledi. “Akıllıca.”

Madeline gülümsedi. “Bunu yeterince yaptıktan sonra bir iki şey öğreniyorsun, yine de teşekkür ederim.”

Aldo ona doğru baktı. “Bunu sen mi yaptın?”

Bunun farklı bir gülümsemeye yol açtığını fark etti. Görünüşüne iltifat etmekten daha değerli bir şey söylediğini tahmin etti.

“O kadar da zor değil, gerçekten,” dedi Madeline. “Annemle babanın Carissa’nın ilk doğum günü için düzenlemekte ısrar ettikleri partiye inanamazsın.”

“Hayal edebiliyorum.” Aldo gerçekten hayal edebiliyordu ama bu daha çok başkalarının kullanmayı sevdiği bir cümleydi. *Hayal edebiliyorum*, sanki düşüncelerini sık sık bu cümleye ödünç veriyorlarmış gibi. Çoğu insan gerçekten de örüntü tanıma, kafalarında veri modelleme kapasitelerini ifade ediyordu. Muhtemelen Regan hariç, birçoğunun gerçek hayal gücünü kullandığından şüpheliydi. Bunu ona daha sonra sormayı aklına koymuştu. *Bir şeyler hayal ediyor musun? Hayatın bir rüya mı yoksa bir çizelge mi? Bunu öyle ya da böyle düşündün mü?*

Madeline’in bunlara cevap vereceğini biliyordu ve bu öngörü karşısında ürperdi.

Madeline omzunun üzerinden bakarak, “Hava biraz soğuk,” dedi. “İçeri girerdim ama onlara biraz zaman vermeliyiz. Kız kardeşim adına üzgünüm.”

Aldo bu iki düşüncenin birbiriyle nasıl bağlantılı olduğunu hemen anlayamadı.

“Neden?” diye sorunca Madeline gözlerini kırptırdı.

“Şey, onun nasıl biri olduğunu biliyorsundur, eminim,” dedi. “Biraz zor biridir.”

“Zor,” diye yineledi Aldo, bu kelime karşısında endişelenirken Madeline omzunu silkti.

“O hep böyleydi. Kavga çıkarmaya çok yatkındır, özellikle de annemle. Ona her zaman fazla savunmacı olduğunu ve annemin onu önemseydiğini gösterme şeklinin, bilirsin işte, bazen

zorba olduğunu söylerim. Maalesef beni annemin tarafını tutmakla suçlar, bu yüzden gerçekten biraz kaybet-kaybet durumu...”

“Elbette, zor biri,” dedi Aldo, hâlâ ilk sözde takılıydı. “Aslında zordan da öte. O...” Durakladı, açıklamakta zorlanıyordu. “Her denklemin içinde değişkenler vardır,” diye denemeye kalkıştı ve Madeline, konuştuğu pek çok insan gibi ona şaşkınlıkla karışık eğlenmiş bir bakış attı. “Bunu biliyor olmalısın,” diye hatırladı. “Sen bir bilim insanısın.”

“Bir tür,” diye onayladı Madeline ve Aldo da başını salladı.

“Çoğu insan nispeten basittir. Çevresel faktörler, genetik eğilimler, doğuştan gelen özelliklerin bir kombinasyonu...”

Aldo, Madeline’in kendisiyle hemfikir olup olmadığını kontrol etti. “Anlıyorum,” dedi kadın, anlıyormuş gibi başını sallayarak.

“Pekâlâ,” dedi Aldo. “Yani çoğu insan X ve Y ’nin oldukça basit fonksiyonlarıdır, beklenti kısıtlamaları dahilinde davranırlar.”

“Sosyal yapılar mı?” diye tahminde bulundu Madeline.

“Muhtemelen,” diye onayladı Aldo. “Yani bu parametreler dahilinde, bazı insanlar üstel fonksiyonlardır, yine de büyük ölçüde tahmin edilebilirler. Regan...” *Charlotte*, diye hatırlattı kendine, artık çok geçti fakat bunu kaçınılmaz bir hata olarak görmedi. “Sadece zor değil, aynı zamanda karmaşık. Çelişkili biri... Yalan söylediğinde bile dürüst,” diye örnek verdi. “Ve nadiren aynı versiyonu iki kez kullanıyor. O kafa karıştırıcı, gerçekten karmaşık. Sonsuz.” Doğru kelimenin bu olduğunu düşündü ve kelimeyi bulduğunda ona yapıştı. “Hesaplanabilmesi için sonsuza kadar ölçülmesi gerekir ki bunu hiç kimse yapamaz.”

Madeline’a baktı, o da ona yarı şaşkın bir ifadeyle gülümsedi.

“Mantıklı geliyor mu?”

“Evet,” dedi Madeline yavaşça. “Öyle.”

Aldo, Madeline’dan hoşlandığına karar verdi.

“Her neyse,” dedi, yeterince uzattığını düşünerek. İnsanlar genellikle onun teorilerini umursamazdı ve bu konuda söyleyebileceği daha çok şey olmasına rağmen kendini düzgünce özetlemeye zorladı. “Onun için özür dilememelisin.”

“Hayır,” diye onayladı Madeline. “Sanırım özür dilememeliyim.”

Bir an sessiz kaldılar çünkü konuşma sırası ondaydı. Ancak Madeline daha çok kendi düşünceleriyle ilgileniyor gibiydi ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturduğunda Aldo kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu fark etti. O sırada cebindeki telefonu çaldı; muhtemelen babası uslu durup durmadığını soruyordu. *Başkaları konuşurken tavana bakmamaya çalış*, derdi Masso genellikle ama Aldo bunu yapmakta zorlanırdı. Şu anda tavanı, yıldızlarla dolu bir gökyüzüydü. Eğer bir sigara ve sessizlik olsaydı, çatısının üstünde geçirdiği diğer akşamlar gibi bir akşam olurdu.

Ama öyle olmadığını hatırladı çünkü Regan yakınlarda bir yerdeydi.

“Üşüyorsun,” dedi Aldo, Madeline’a. Kadının ısınmak için kollarını kendine doladığını fark etmişti. “Sen içeri gir, ben biraz daha dışarıda kalacağım.” Ardından yalan söyledi. “Bir içki alacağım.”

Madeline başını olumlu anlamda sallarken bile hâlâ düşünceliydi. “Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi.

“Seninle de,” diye karşılık verdi Aldo, başını üstünkörü sallamıştı. Sonra Madeline ona gülümseyerek eve geri döndü.

Aldo parmaklarının arasında görünmez bir eklemi yuvarlayarak çimenlerin kenarına doğru ilerledi. O sabah Regan’la birlikte geldiğinde, evinin dar bir dereye baktığını fark etmişti, şimdi orayı görebilmeyi diliyordu. Bunun yerine sadece sesini duyabiliyor, gerçekten orada olup olmadığını ya da sadece hayal gücünün bir parçası olup olmadığını tahmin etmek zorunda kalıyordu. İçinden bir ses içine atlayıp ne olduğunu öğrenmeyi düşündü. Her sorunu açıklamak teoriye bırakılamazdı.

Arkasından gelen, “Sana bir şey getirdim,” sesi onu düşüncelerinden sıyırdı ve döndüğünde Regan’ın çimenlikten ona doğru yaklaştığını gördü. Rüzgâr saçlarını omuzlarına savurmuştu ve Regan saçlarını gözlerinden uzaklaştırarak ona özür dileyen bir bakış attı.

“Al bakalım,” dedi Regan, bir esrardan geriye kalanları uzatmıştı. Aldo ona şüpheyle baktı. “Hadi ama,” diyerek gözlerini devirdi. “Eski yatak odamda bıraktığım boktan ot zulasına dayanamadım. Yine de hiç yoktan iyidir.” Bir yandan otu parmaklarının arasında baştan çıkarıcı bir şekilde oynatıyordu.

Aldo uzanıp esrarı ondan aldı. Genç kadının parmak uçları sıcacıktı.

“Üşümüyor musun?” diye sordu Aldo ona kayıtsız bir tavırla. Regan omzunu silkip plastik bir çakmak tuttu ve dudaklarının arasına yerleştirmesi için ona işaret etti.

“Çok değil,” dedi Regan, adam ona uyarken. Genç kadın bir eliyle onun çenesini tutup çakmağı çevirdi ve sigarasının ucuna tuttu, bodur ucu yanana kadar alevlere doyurdu. “İşte,” dedi, adam içine çekerken kendinden memnun olduğu belliydi. “Daha iyi misin?”

Regan, Aldo’nun çenesini serbest bırakınca genç adam nefes verdi. Çok iyi bir ot değildi ama daha kötülerini de içmişti.

“Elbette,” dedi Aldo, gözlerini ota dikerek. “Gerçi daha önce de çok kötü değildi.”

Regan aynı fikirde değilmiş gibi görünüyordu ama bu konudaki kendi hislerini bir kenara bıraktı.

“Madeline’la konuştuğunu duydum,” dedi meydan okurcasına.

Aldo omzunu silktilti. “Biraz. Çoğunlukla matematik hakkında.”

“Arılar değil mi?”

“Arılar değil,” dedi ve ona esrarı uzattı. “Arılar senin için.”

Regan ona gülümseyerek otu kabul etti.

“Teşekkürler,” dedi, sanki adam ona güzel olduğunu söylemiş gibi.

“Rica ederim,” dedi Aldo.

Regan derin bir nefes alıp dumanı fazla içine çekince öksürmeye başladı. “Bu şey hatırladığımdan daha güçlüymüş,” derken öksürmeye devam ediyordu. Aldo esrarı ondan almak için elini uzatırken kıkırdadı.

“Bunun için başın belaya girmeyecek mi?”

Regan arkaya göz atarak omzunu silkti. “Ben bir yetişkinim, Rinaldo. Ya da ona benzer bir şey.”

“Hımm.” Aldo bir nefes daha çekti, artık daha rahattı. Gökyüzü yıldızlarla kaplıydı. Ayakları çimlere basıyordu. Regan artık görmese bile burada bir mucize vardı. Genç kadın artık hissetmese bile, Aldo her ikisi için de hissedecekti. Bunu daha sonra onun için tercüme edecekti. Bunu onun için çizmeyi, yazmayı ya da grafik haline getirmeyi öğrenecekti. Regan görebildiği şeyleri takdir ediyor gibiydi. Bakışlarının omuzlarındaki yara izlerinin üzerinde gezindiğini, onu içine çektiğini düşündü. Evet, onun için çizecekti, sonra o da görecek. Genç kadın bunun şekillenmesini izleyecek ve onun anlayabileceği bir şekilde söylediğini bilecekti, işte o zaman sıradan özellikleriyle bunun bile bir mucize ve ihtişam olduğunu anlayacaktı.

Aldo, bunu göremediği için onu suçlamıyordu. Unutmasına izin verdikleri için diğer herkesi suçluyordu.

Regan eğilip bir nefes daha çekmesi için elini ağzına götürdü. Parmakları onunkilerin etrafında kıvrıldı, parmak eklemelerinin üzerinden geçti ve işaretparmağıyla başparmağının arasındayla tuttuğu sigara aşağı doğru kaydı.

“Dans etmeye ne dersin?” diye Regan, dudaklarını ıslatıp nefesini içine çekmişti. Bu kez nefesini yumuşak bir şekilde verdi, ona o kadar yakın duruyordu ki genç adam sanki kendisi almış gibi nefesini hissedebiliyordu.

“Evet,” dedi Aldo, bunu her şeye söyleyebilirdi, bir isyan önerebilirdi ve yorulmadan bir balta, bir dirgen, Kral Arthur’un meşhur kılıcı Excalibur’un kendisini arardı... Sonra Regan

ona gülümsedi, onayını tam olarak görmesine izin vermek için çenesini kaldırdı. Bunun olasılığı, herhangi bir şeyin olasılığı, genç adamın damarlarında uğuldadı.

Ardından Regan sadece onun sessiz olabileceği kadar sessizleşti, her hareketi inanılmaz derecede gürültülüydü.

“Saçların güzel görünüyor,” diye mırıldandı Regan, parmaklarını şakağına yakın saça doğru kaldırdı. Genç adamın saç tellerini geriye doğru iterken tırnakları kafa derisini hafifçe okşuyordu.

Kızın parmakları aşağıya doğru kayarak yanağında ve ağzında hafifçe gezinirken genç adam sigarasından bir nefes daha çekti. Tırnaklarının koyu renkli uçları üstdudağının şeklini aldı, onunla birlikte kıvrıldı ve tam da bu anın başka bir versiyonunda Regan, bana yaklaş, ne olacağını görelim, yıldızların teninde nasıl parladığını görelim, dedi.

Bunun yerine şu andaki Aldo ise, “Hadi gidelim,” dedi ve parmaklarının ucunu yalayarak aralarındaki sigaranın için için yanan kenarını söndürdü. Regan’ın koyu renk gözleri ciddiyetle adamın hareketlerini takip ederken adam kalan sigarayı ceketinin göğüs cebine sokup göğsüne iyice bastırdı.

“Hadi,” diye onayladı Regan ve koluna girerek onu eve yönlendirdi.

Sen bir yetişkinsin, Charlotte, öyle davran.

İlgi çekmek için mi? Şimdiye kadar sana yeterince ilgi vermedik mi?

Kardeşine bak, Charlotte, Madeline’a bak. Onun bir hayatı, ailesi, iyi bir işi var. Sonsuza kadar böyle sorumsuzca davranamazsın. Neyi kanıtlamaya çalışıyorsun? Bu adam, her kimse, onu buraya beni üzme için mi getirdin? Bizi üzme için, öyle mi? Kaba biri, şu an evimizde ve bize pek zaman ayırmıyor. Marc nerede? Yoksa daha şimdiden ayrıldınız mı? Sana hep

söylüyorum. Charlotte, yetişkin bir ilişkide olmak istiyorsan yetişkin gibi davranmalısın. Her şey seninle, ne istediğinle, ne hissettiğinle ilgili değil. Büyümek ve dünyada kendinden başka insanların da olduğunu fark etmek bununla alakalıdır.

Elbette, o adamdan hoşlanmadık. Neden hoşlanalım ki? O garip biri, Charlotte, baksana ne kadar garip. Para için mi seninle takılıyor? Umarım ona bir söz vermemişsindir. Hayır, üzülme, yine isterik olma, sadece seni korumaya çalışıyoruz. Ayrıca bunu hep yaptık, değil mi? Ama bunu fazla uzattın, Charlotte. İlaçlarını alıyor musun? İstedığımız gibi doktoruna gidiyor musun?

Aptal olmadığını biliyorum. En kötüsü de bu Charlotte, ne kadar zeki olduğunu biliyorum. Ne olabileceğini biliyorum ama sen bunu boşa harcıyorsun, değil mi? Potansiyelini böyle öfke nöbetleriyle harcıyorsun, sebepsiz yere isyan ediyorsun. O mu? O bir hiç, Charlotte! Hedefi olmayan, hiçbir şeyi olmayan biriyle yuva kurmak mı istiyorsun? İstemediğini biliyorum. Seni tanıyorum, bu oyunu da biliyorum ve bundan bıktım.

O senin arkadaşın, evet, bunu söyledin. Tamam o zaman, daha iyi arkadaşlar seç. Marc, dünyada en sevdiğimiz kişi olmayabilir ama en azından seninle ilgileniyor, sana destek olabiliyor ve sen buradasın, sanki hiçbir şey değilmiş gibi bunu tehlikeye atıyorsun. Bu partiye başka bir adam getirdiğini biliyor mu? Bu adamı tanıyor mu? Bu... Adının ne olduğu umurumda değil, yüzümüze bile doğru düzgün bakmıyor, Charlotte! Sanki biz burada yokmuşuz gibi... Sen de şimdi olay çıkarıyorsun...

Öylesin, Charlotte. *Öylesin*. Bunu hep yaptın. Değiştğin konusunda ısrar ediyorsun, yine de aynı hataları yapıyorsun. Şu ressamın adı neydi? O, evet, berbat fikirlerinden biri daha. Hayatını kaybolmuş, hırslı ve azmi olmayan adamlar için harcarsan olacağı bu. En azından Marc'ın bir işi var, *gerçek* bir iş. Onun gibi biriyle bir hayat kurabilirsin, Charlotte. Şimdi aptalca bir şey yapacağını görebiliyorum? Pervasızca bir şey? Elbette, yapacaksın, seni ne kadar iyi tanıdığımı görüyor musun? Güzel.

Hayatını mahvet o zaman, Charlotte, bırak baban sorunlarına para saçsın, bakalım sana bir faydası olacak mı? Seni ne kadar iyi tanıdığımı görüyor musun? Şu anda bile ne düşündüğünü nasıl bildiğimi?

Seni tanıyorum, Charlotte. Seni o kadar iyi tanıyorum ki ben yokken bile kafanın içinde çınlayabiliyorum, bu kocaman lanet evin arka bahçesinde tuhaf küçük matematikçinle sigara içerken bile beni duyabildiğini biliyorum. Beni hissettiğini biliyorum, hayal kırıklığımı hissediyorsun, onun saygısız ağzının kutsanmış şekline dokunurken ve kafadaki bu sesin senin olduğu için mi, yoksa benim olduğum için mi daha acımasız olduğunu merak ederken tüm bunların kemiklerinde sızladığını hissediyorsun. Olması gerektiği gibi davranmıyor Charlotte, kendine iyilik yapmıyorsun, ona iyilik yapmıyorsun, lanet olsun, Marc'tan hiç bahsetmeyeyim bile. Her zamanki gibi ortalığı karıştırıyorsun. Haplarını aldın mı? Onları ellerinde tuttun mu, avuçlarının arasına aldın mı ve sana ne kadar hasta ve ne kadar çaresiz olduğunu hatırlatmalarına izin verdin mi?

Ot bile onu, beni, duyularındaki her şeyi köreltemez. Beni hâlâ kulaklarına pompalanan kan gibi duyuyor, parmaklarının uğultusu gibi hissediyorsun. Dudaklarının değdiği her şeyin seyrekliğini, dokunuşunun hiç gitmediği her yerin enginliğini hissediyorsun. Ah, belki onun hakkında yanılıyorum, belki bununla kendini rahatlatabilirsin ama senin hakkında asla yanılmıyorum. Onun seni istemesini istiyorsun, değil mi? Onu bir çapa gibi, bir ağırlık gibi hissetmek istiyorsun. Onun seni sürüklemesini, bir şeye bağlamasını istiyorsun. Seni böyle kendine çekmesini istiyorsun, dans olmayan ama şimdiye kadar kimseyle etmediğin kadar dans olan bu dans gibi ama adımlarını bile bilmiyorsun, değil mi Charlotte? Elleri belinde ama daha önce kaç el orada oldu? Saklamaya çalış, yapamazsın, içini göreceksin. Herkes senin içini görür. Herkes içini görür ve öte tarafınızda hayatın sızsız nasıl görüldüğünü keşfeder, ardından kaçınılmaz olarak rahatlayarak ona doğru koşarlar.

Bu adamla olursan hata yapacaksın, Charlotte. Bu hatanın ne olacağını ben de bilmiyorum, sen de bilmiyorsun ama önemli değil, ikimiz de biliyoruz ki yapacaksın. Sırf elleri teninde olsun diye buna değecek mi? Parmaklarının arasından kayıp gitmesine, bünyesindeki çatlaklardan kan akıtmasına, insanların terk edeceği türden bir insan olduğunu hatırlatmasına değecek mi? Belki de değer çünkü o adamın şu ağzına bak, gözleri üzerindeyken aldığı şekle bak. Onunla sevişmezsin, sanat yaparsın. Belki buna değer, yine de sanat trajedidir. Sanat kayıptır. Vazgeçilmiş bir anın kısacık nefesi, yarım kalmış şeylerin mahremiyeti, geçip giden yaz mevsimidir. Bir Hollanda natürmordunun köşesindeki soyulmuş limon ve kılçıklı balıktır; çürümüş, ölmüş ve gitmiştir. Yanında yatan, bacakları seninkilere dolanmış, sadece gelecek ay, gelecek hafta, bundan on dakika sonra düşüncelerinde bir hayalet olacağını bildiğin o adamdır. Bunu sanat yapan şey bu Charlotte ve sen bunu her zaman anladın. Her zaman, her şeyin ötesinde, güzelliği yapanın acı olduğunu anladın.

Büyü artık, Charlotte ve her şeyi olduğu gibi kabul et. Saçları güneşli bir pazar sabahı gibi kokan Rinaldo Damiani'ye âşık değilsin, onu tanımıyorsun bile, o da seni tanımıyor. Ellerini omuzlarındaki yara izlerine koyabilir ve onu her acıdan kurtarmak için can atabilirsin, yine de ona âşık olmayacaksın çünkü bu aşk değil. Aşk bir ev, bir ipotek ve kalıcılık vaadidir; aşk ölçülü ve tempoludur. Öte yandan bu, nabzının çok hızlı atmasını sağlayan bir uyuşturucudur. Uyuşturucuyu bilirsin, değil mi Charlotte? Coşku şişelenebilir, içilebilir, dilinde çözülür ve boş göğsünün boşluğunda yanar. Elleri senin üzerinde, bu korunabilir, boyanabilir, hayal gücünün tuvaline işlenebilir ve özel özlemlerinin, küçük hayallerinin, çarpık rüyalarının mahzenlerinde kalabilir.

Kabul et, Charlotte. Kabul et ve büyü. Sen bir yetişkinsin, Charlotte, öyle davran.

Charlotte Regan, seni aptal, transa girmişsin, uyan.

Uyan, Regan.

Regan, bana bak. Uyan.

Kafanın içindeki sese sessiz olmasını söyler misin? Şu anda burada olmadığını biliyorum, gidemeyeceğim, dokunamayacağım ya da göremeyeceğim bir yerde kaybolduğunu biliyorum fakat yeşil gözlerimin içine bak ve bana başka neyin önemli olduğunu söyle. Arılar, Regan, arıları düşün, zamanın ve mekânın mantıksızlığını düşün, imkânsız şeyleri düşün. Babil'deki yıldızları düşün ve söyle bana Regan, konuştuğumuz bunca zaman boyunca nefesini ve nabzını benimkiyle, düşüncelerini benim düşüncelerimle uyumluyordun; beni nasıl seveceğini öğreniyordun, değil mi? Eğer ben imkânsız sorunların âşığıysam, o zaman sen de beni imkânsızlıklarım için sevmiş olacaksın, söyle bana Regan, bundan, benden, bizden başka neyin önemi var?

Hiçbir şeyin.

Hiçbir şeyin.

Hoş geldin, Regan.

Sen buralarda değilken seni çok özledim.

“Aldo?”

Gözleri hızla açıldı. Belli ki uyumuyordu, otun da yardımı olmuştu ama John ile Helen Regan'ın misafir odasındaydı ve bu onu uykuya en ufak bir yaklaşımda bile uyutamayacak kadar yabancı bir düşünceydi. Buna rağmen, karanlıkta duyulan Regan'ın sesi ürkütücüydü. Kapıyı dikkatle iterek açarken yarı rüyadaydı.

Hafifçe doğruldu, pencereden çıplak bacaklarına düşen ay ışığının hareketini yakaladı. Regan kapıya yakın bir noktadan kaçınıp ahşap zemini süzülerek geçti ve yatağın kenarına tünemeden önce adamın yattığı yere doğru hafifçe sıçradı.

“Seni uyandırdım mı?” diye sordu ona. Dağınık ve yarı kuru saçları, yüzünü çevreleyerek ortadan bir perde gibi ayrılmıştı.

“Hayır,” dedi. “Pek sayılmaz.”

“Güzel.” Regan onu dirseğiyle dürtüp yanına kaydı. “Eğlendin mi? Ya da... bilirsin işte. Onun gibi bir şey.”

“Onun gibi bir şey,” diye onayladı Aldo, yüzünü ona dönmek için yan döndü. “Kesinlikle öyle bir şeydi.”

“Güzel.” Regan fısıldayarak konuşurken neredeyse tanımlanamaz bir şeyle titreşiyordu. Heyecan belki de. Ne de olsa onun odasına gizlice girmişti ve belki de gençlik isyanının tüm unsurları yaşla birlikte kaybolmuyordu. “İyi dans ediyorsun.”

Regan da öyleydi. Ailesinin geri kalanı gecenin ilerleyen saatlerinde onları çoğunlukla yalnız bırakmıştı ve annesi Helen, başının arkasındaki duvara kasıtlı olarak bakmıştı. Bunun tatsız bir ilgisizlik olduğunu (aptal değildi) anlayabiliyordu, kızması ya da daha yararlı bir şekilde onarması gereken bir şeydi ama mümkün olduğunca az iletişim kurmaları fikrine tamamen karşı değildi.

Regan ona yaklaştı ve başını kaldırarak ona baktı.

“Bir süredir bunu yapmamıştım,” dedi. Dans etmeyi kastediyordu.

“Ee, iyisin. Çok iyisin.”

Genç kadının parmakları belli belirsiz uzanıp State Street’in genç adamın omuzlarında bıraktığı izleri buldu. Pencereden gelen parıltı silüetlerinin parçalarını aydınlatıyordu, onun sağ tarafı ve onun sol tarafı. Ay ışığının üzerlerine düşme şekli ona ikiye bölünen ve her bir kısmın yansımasının belli olduğu iki insanın yarısı gibi görünüyordu. Kadının dokunuşunun yankılarının kollarından bacaklarına, ayak tabanlarına kadar tüylerini diken diken ettiğini hissetti.

“Özür dilerim,” dedi Regan. “Ailem için.”

“Neden?”

Regan’ın küçük yarım gülümsemesinin sadece yarısını görebiliyordu, karanlıkta parçalanmış bir memnuniyet hilali. “Fark etmedin mi? Hayır, elbette, fark etmedin,” diye iç geçirdi. “Hiçbir şey söylememeliydim.”

“Artık çok geç,” diye dikkat çekti Aldo ve genç kadının yüzündeki gülümseme yüzünü buruşturmaya dönüştü.

“Ee, senden hoşlanmamaları şaşırtıcı değil,” dedi Regan. “Seni anlamıyorlar ve ayrıca kimseyi sevmiyorlar.” Başparmağını onun köprücük kemiğinde kaydırды. “Marc’tan da nefret ediyorlar. Sadece farklı nedenlerden dolayı.”

Aldo, kızın zihninin bir yerinde onu çizdiği izlenimine kapıldı.

“Ne gibi nedenler?”

“Ne gibi nedenler bilmiyorum.” Regan geri çekilerek elini çarşafa düşürünce Aldo sorduğu soruya pişman oldu. “Marc, bilirsin, normal türden tahammül edilemez biri. Gürültülü, gösterişli, hepsi bu.”

“Peki, ben... anormal miyim?”

“Ah, son derece,” dedi Regan, sonra güldü. “En tuhafı sensin, Aldo.”

Regan bunu o kadar tatlı söylemişti ki Aldo, neredeyse ona teşekkür edecekti.

Sonra ikinci kez düşününce (teknik olarak üçüncü kez) bunu gerçeğe döktü. “Teşekkür ederim.”

“Rica ederim,” diye karşılık veren Regan, sırtüstü dönüp gözlerini kapattı. “Her neyse, bunu kişisel algılama derdim ama sanırım hiçbir zaman algılamıyorsun.”

Her zaman değil, demek istedi ama gerçeğe yeterince yakın olduğu için itiraz etmedi. “Asıl özür dilemesi gereken benim.”

Bu genç kızın bir gözünü açmasına neden oldu. “Ne?”

“Şey, işleri senin için kolaylaştırmamı istedin,” dedi Aldo. “Ama ben yapmadım.”

“Bu...” Regan ayağa kalktı, şimdi farklı bir enerji saçıyordu. Tanımlayamadığı bir enerji. “Yapma.”

Aldo da onun yaptığı gibi ayağa kalktı. “Ne yapmayayım?”

“Böyle... düşünme. Bilmiyorum.” Regan tedirgin bir halde başını sallıyordu. “Hatalı olan onlar, biliyorsun. Hem Madeline

seni sevdi." Eliyle yorganı düzeltirken beklenmedik sürtüşmesinin neden olduğu hasarı onarmak ister gibiydi.

Regan ona sessizce yalvarırken Aldo ona uzun uzun baktı, sadece bakıyordu. O zamana kadar onun gözlerini planladığından birkaç kez daha fazla çizmişti ve tahminlerinin, uygulamada eksik olsa da geometrik olarak doğru olduğunu görmekten memnundu. Gerçek hayatta o gözler birer silahtı ya da muhtemelen anti-silah. Onu hapisneden uzak tutmuşlardı, Aldo bundan emindi. Geniş çerçeveli ve büyük boy, masumiyetin küçük resim kutuları. İçinde gizlenen her şeyle alay eden çerçeveler.

"Ve ben," dedi Regan, o kadar gecikmişti ki Aldo ne hakkında konuştuklarını unutmuştu.

"Ve sen ne?"

"Senden hoşlanıyorum," dedi Regan, yanağını ovuşturarak. "Yani," diye ekledi hemen, söylediği cümleyi flörtöz bir tavırla gizlemek için acele ederek. "*Bu yedinci konuşmamız, yani bunun bir anlamı olmalı.*"

"Öyle mi?"

Regan bir an sessiz kaldı, kendine sakladığı gerçeklerle boğuşuyordu. Aldo genç kadının dürtülmeye ihtiyacı olduğunu hissetti. Bir ayna hareketi. Ona doğru eğildi, dokunmadan önce durakladı ve kadının içindeki yankıların kendisinde de yankılanması için bir an durakladı. Tekrar hissedebiliyordu, kızın odaya girdiğindeki uğultu, şimdi olasılığın sarsıntılarıyla dolu olan o boş alanda titreşiyordu. Boşluğu kendisiyle doldurabilir, onu itebilir ya da daha yakına çekebilirdi. Regan onun kaburgalarını ayırabilir ve onu orada içi boş, *bu kadar ıslak olacağını düşünmemiştim* dercesine bakan iri gözleriyle bırakabilirdi.

Aldo, genç kadının ellerine kıpkırmızı dökülüşünün, dar tırnaklarının yataklarına sızışının ve sonsuza dek çarşafarla yerleri -ve eğer şanslıysa vicdanını- lekeleyişinin korkunç görüntüsü içinde orada bekledi, bu süre zarfında Regan'ın kendisinin çok-

tan katettiği mesafeyi kapatışını izliyordu. Saçlarının, teninin ve tereddüt etmemesinin kokusunu alabiliyordu. Doğrularının diğer yarısı yalandı.

“Şu an hayal mi görüyorum?” diye sordu Regan.

Aldo başını iki yana sallarken zihninden şunlar geçiyordu: Hayır, görmüyorsun. Eğer öyleyse ben de hayal görüyorumdur.

“Ah,” dedi Regan.

Regan öne doğru eğilince Aldo yine aralarındaki mesafeyi kapattı. Alınları adeta eski dostlar gibi buluştu. Merhaba, nasılsın, uzun zaman oldu, burada seninle olmak ne güzel. Bu arada elleri yorgun esirler, temkinli savaş esirleri gibi geride kaldı.

“Bunlar benim anahtarlarım,” dedi. “Eğer onlardan birine sahip olsaydın.”

Bu imalı bir soruydu. Tüketimin, zevkin, etobur zihninin geçici hevesleri için sadece bir parçamı açabilseydin, hangi parçamı görmek isterdin?

Yanıtı ya da en azından onun istediği yanıtı tahmin etmek daha zordu. Bir tarafta seks olduğu çok açıktı. Genç kadının aklında seks olduğuna hiç şüphe yoktu. Artık onun da vardı. Şimdi olduğundan daha fazla, gerçi şimdi ona bu kadar yakın oturmak daha kaçınılmazdı. Onun ne kadar yakın ve baştan çıkarıcı olduğunu görmezden gelebilecek kadar kayıtsız değildi. Aslında onun için bir cevap hazırlamıştı, işi kolaylaştırmıştı. İşte, sana ne istediğini söyleyeyim. Aslında, sana göstermeme izin ver. İzin ver, ikimiz adına karar veren ben olayım. Beni istediğini kabul etmeni sağlayacak şekilde seni isteyen ben olayım ve ikimizi de “İstiyor musun?”, “Emin misin?”, “Nasıl yapıyorsun?” gibi bıkırtıcı sorularla uğraşma zahmetinden kurtarayım.

Aldo, genç kadının yanağının yumuşaklığını hayal edebilir ya da kendisi hissedebilirdi, bu ona bağlıydı. Onun gözlerinin kapalı, kendisinininkilerin açık olduğu yerde kirpiklerinin dalgalanışını görebilir, onun saf kızı oynayıp izleyebilir, başrolü onun istediği gibi oynamasına izin verebilirdi. Saçları çiçek gibi

kokuyordu çünkü onları bu evde, aynı çatı altında bir yerlerde yıkamıştı. Onun yakınında bir yerde, bu duvarların içinde bir yerde çıplaktı; suyun kafa derisinin tepesinden aşağı dökülmesine, bir yumurta gibi çatlamasına ve alnından aşağı damlamasına izin vermişti -aynı alın şimdi onunkine bastırılmıştı- sonra dudakları vardı. Bu damlacıklar burnu boyunca şimdi onun yapabildiği gibi kayabilirdi, arada sadece santimler vardı. Su, dudaklarının küçük çatlaklarına düşebilirdi, dişlerinin şimdi beklentiyle kaydığı çatlaklara... Sonra çenesinden aşağıya akarken geri kalanı omuzlarına dökülür ve tenini doyururdu. Bir yerlerde, onu rahatlıkla kucaklayan buharın ortasında iç çekmiş ve genç adamın ellerinin şimdi isteseler yapabilecekleri gibi günün gerginliğini arındırmak için uzuvlarına masaj yapmıştı. Aldo, genç kadının gömleğinin askısını kaydırabilir ve şimdiye kadar sadece ona ait olanı keşfedebilirdi.

(Onun ve başka kimlerin görmesine izin verildiyse. Onun ve onunla birlikte bu anın bir versiyonuna sahip olan başka kim varsa, karanlık bir odanın sığınağı içinde dokunmak ve dokunmamak.)

“Herhangi bir anahtara mı?” diye sordu Aldo.

“Herhangi bir anahtara,” dedi Regan, kasıtlı olarak onu ürpertmeyi amaçlayan bir ses tonuyla.

Regan başını hafifçe çevirince yanağı yanağına değdi. Aldo genç kadının nefesini teninde hissedebiliyor, parmaklarının çarşafta kasıldığını algılayabiliyor, bekleyişinin acılığını ve tatlılığını tadabiliyordu; kıvrılmış, düğümlenmiş ve gerilmişti.

Arzunun ne kadar kırılgan, ne kadar narin olduğunu düşündü. Onu parmaklarının arasında kırmak, avuçlarının arasında ezmek ne kadar kolay olurdu. İstemek ne kadar zahmetsizce almanın çılgınlığına dönüşüyordu ve almak ne kadar çok, çok kolaydı.

“İstiyorum,” diye başladı Aldo konuşmaya, sesi boğazındaki kurulukla savaşılarak ilerliyordu. Genç kadın hafifçe geri çekildi;

sadece ağzını isterse -eğer onunkiyle eşleştirmek isterse- bunu yapabileceği kadar. Onun öpücüğünde ne gibi sırlar sakladığını öğrenebilirdi.

“Öyle mi?”

Yakınlığının puslu havasından bir muhalefet heyecanı fişkırdı.

“Sanatın,” dedi Aldo, ardından genç kadının gerildiğini hissetti.

“Ne?”

Gerginlik ikisine de çarparak koptu.

“Sanatını görmek istiyorum,” dedi Aldo ve Regan geri çekilerek ona baktı.

“Aldo,” dedi genç kadın. “Benimle dalga geçiyorsun.”

Aldo başını iki yana salladı. “Dalga geçmiyorum.”

“Ama.” Dilini kuru dudaklarının üzerinde gezdirdi, ağzı gerildi. “Aldo, benim bir erkek arkadaşım var.”

“Evet,” dedi Aldo. “Biliyorum.”

“Ama ben buradayım. Seninleyim.”

“Evet,” dedi Aldo.

Regan onun gözlerini inceledi.

“Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?”

“Bir fikrim var.”

“Elbette, biliyorsun, sen bir dâhisin.” Sesi bu kez çok keskin çıkmıştı ve Regan hareket etmese de Aldo onun kendi içine kapandığını, kıvrılıp büzüldüğünü görebiliyordu. “Ben sandım ki sen...”

“Biliyorum,” dedi.

“Ama sonra...”

“Sadece bir anahtarım olabileceğini söylemiştin,” dedi Aldo.

Regan gözlerini kırptırdı.

“Bunun tek şansın olabileceğinin farkındasın,” dedi Regan ona.

“Ee, o zaman istemiyorum.”

Bu bilgi onun başını döndürmüş gibiydi.

“Neden istemiyorsun?”

“İstediğim bu değil.”

“Bu anahtarı mı?”

“Bu şansı.”

“Bu şansın nesi var?”

“Regan.”

“Söyle bana, Aldo, bilmek istiyorum.”

Bir gün bu ana geri dönecek miydi? Dönmek ister miydi? “Tek anahtar demiştin,” diye hatırlattı ona ve ay ışığında yüzünü görebildiği kadarıyla bıkkın görünüyordu.

“Evet ama ben...” Regan duraksadı.

“Haksız değilsin,” dedi Aldo ona.

Regan dizlerini göğsüne çekti. “Bu doğru gelmiyor.”

“Rinaldo, bugün neredeyiz?” diye sormuştu babası ona ve Aldo da şöyle demişti: Zamanın derinliklerinde bir yerdeyiz, insanların sadece rüyalarında hayal etmeye cesaret edebilecekleri bir yerde. Karanlık maddenin içinde yüzüyoruz. Kendisi de kaçamayacağımız bir galaksi olan bir sistemin içinde kilitli kalmış bir yıldızın içinde sıkışıp kaldık ve birbirimize, kendimize ve uzayın anlamsızlığına kaybolduk.

Aldo hiç düşünmeden uzandı ve eliyle genç kadının yanağını okşayıp çenesinde gezinirken Regan derin bir iç çekti. Aldo yüzünü ona dönerek dizlerinin üzerine çöktü ve o da aynısını yaptı. Yine bir ayna oyunu... Regan genç adamın alnına düşen bir bukleyi geriye doğru itti. Başparmağı şakağının yanında oyalandığında Aldo iç çekerek genç kadının parmaklarını yakaladı.

“Ne anahtarı?” diye sordu Regan tekrar. İkinci bir şans veriyordu.

Aldo başını iki yana sallarken dudakları hâlâ kadının parmak eklemlerindeydi. “Senin sanatın,” dedi.

Regan, diye düşündü adam, Regan, bu gece çalıntı; ben büyük hırsızlık istiyorum ve bu küçük bir hırsızlık.

“Sana bunu veremem,” dedi Regan ama Aldo bunu ancak kapıların kapanıp pencerelerin kilitlendiğini hissettikten sonra duydu. Regan, içinde bir yerlerde kilitleri üç kez kontrol ediyor, kalan anahtarları yutuyor, onları alevlere atıyor ve mücevher,

zırh, zincir olarak şekillendirilmek üzere eritiyordu. Kendini bir kasa olarak yeniden yaratıyordu ve Aldo, elini onun elinden çekmeden önce bile ondan nasıl uzaklaştığını hissedebiliyordu.

“O anahtar artık bende değil,” dedi Regan. “Muhtemelen hiç olmadı.”

Biliyorum, diye düşündü Aldo, biliyorum.

“Eğer bulursan,” dedi Aldo ona ve cümlesini bitirmedi.

Regan yataktan geri çekilerken uzun bir bacağı yerden destek almasına yetiyordu. Aldo kadının ondan uzaklaşan adımlarını, ayaklarının altındaki artçı sarsıntılar gibi hissetti.

“İyi geceler,” dedi Regan.

Aldo, genç kadının onu asla affetmeyeceğini biliyordu. Kendi sonunu kendisi seçmişti.

“İyi geceler,” dedi ona ve kapı açıldı, sonra kapandı ve kadın ondan uzaklaştı.

Regan daha önce hiç olmadığı kadar uzağa gitmişti.

Aşağıdaki oturma odasındaki büyükbabanın saati, Regan’a günün çoktan değiştiğini haber veriyordu; birinden diğerine. Birazdan başka bir güneş doğacaktı ve o hâlâ bir önceki gecenin seçimleriyle lekelenmiş hissedecekti. Aldo’nun yokluğunda üşümüş olan ellerini kendine doladı ve ürpermiş bir halde çıplak ayaklarıyla koridorda dikkatle ilerledi.

İçinde bir yerde hem yumuşak hem de sert yanlarını hissediyordu. Sanki bir şeyler sıkışıyor ve genişliyordu. Odaya girmeden önce de bu hissiyat vardı ama şimdi odadan çıktıktan sonra bu daha da kötüleşmiş gibiydi. Aynısı, sadece daha fazlası.

Regan yatak odasına doğru kıvrılan bir yol izleyip banyo kapısının yanında durdu. Makyaj çantasının içinde *Armani* fondöten, *Dior* maskara, neredeyse hiç kullanmadığı *Givenchy* kapatıcı vardı. Masumiyeti taklit etmek için allık, güneşi taklit etmek için bronzlaştırıcı, arzuyu taklit etmek için parlaticı

vardı. Yalanlarla dolu bir çantaydı bu ve çantanın dibinde bir yerlerde turuncu yarı saydam şişeler dikkatini çekiyor, yalancıyı hak ettiği yere çağırıyordu. Onları alacağım, diye düşündü; şimdi alacağım, sorun olmayacak, zaten alacaktım ve alıyordu da. Birkaç dakika önce burada, banyosunda durmuş, şişelere bakıyor ve düşünüyordu. Bu hapları şimdi alacağım ama sonra... Hayır, önce Aldo'yu görmeye gideceğim, *sen ve ben*, sen ve ben birlikte, *sen ve ben birlikte* ritmi damarlarının pervasız kanallarında dolaşıyordu.

Onu görmeye gittiğinde ne bulmayı umduğunu gerçekten bilmiyordu. Hayır, doğru değil, ne beklediğini biliyordu ama ne *istediğini* bilmiyordu ve şimdi tek bildiği hiçbir şey elde edemediği, bu nedenle elinin eskisinden daha boş olduğuydu. Belki de merakını yatıştırmak istemişti; o kadar aceleye getirilmiş, abartılmış ve korkunç bir şeyin tadına bakmak istemişti ki bunu bir hayal kırıklığı olarak görüp yoluna devam etmekten başka çaresi kalmamıştı. Onun kollarında tüm bunlardan, bir hayat taklidinden uzaklaştırılmak için yalvarmak istemişti. Onun kendisine bağlılığını sunmasını, bir on dokuzuncu yüzyıl talibine dönüşmesini ve eli için hararetle yalvarmasını istemişti. Rinaldo Damiani'yi becermek, sonra Marcus Waite'e dönüp şöyle demek istemişti: Gördün mü, beni istiyor, ben değerliyim. Bak, bacaklarımın arasında bir dâhi vardı ve onu içimde tuttum, yuttum, sonra onun parlaklığını kendime mal ettim.

Bir yerlerde, küçük bir ses ona belki de en çok istediği şeyin Aldo'nun onu reddetmesi, elini öpmesi ve şöyle demesi olduğunu hatırlattı: Bu gece olmaz Regan, böyle olmaz, benim olmadığın zaman olmaz. Ama o bunu söylememişti bile, gerçekten söylememişti ve şimdi sadece kendinden nefret edip yine de onu suçlamadığı için nefretten başka bir şey hissetmiyordu.

Onun sanatı. İsteddiği şey buydu.

Çantasına baktı ve hapları düşünmeye başladı. Onları alacak, yatacak ve yarın Aldo'ya aralarındaki her neyse bittiğini

söyleyecekti. Artık bitmişti, bir erkek arkadaşı vardı, her zamanki gibi kendini kaptırmıştı; yaptıkları hiçbir şey yeni, tuhaf ya da farklı değildi. Benden çok şey istedin, demeyi düşündü. Benden değerimden bile fazlasını istedin.

Sanat. Bu konuda hiç iyi olmamıştı bile, gerçekten. Ne ondan beklediği gibi ne de onun istediği gibi. Sanatı onu tatmin etmeyecekti çünkü sanat değildi, hiçbir şey değildi. Sanat duygusal gerçektir ve onda bunlardan hiçbirisi yoktu, tek bir gerçek bile yoktu ve bu çanta diğer her şeyle birlikte bunun kanıtıydı.

Her neyse, bu onun başarısızlıklarından biriydi ve bu başarısızlıkların sadece ona ait olması gerekiyordu.

Regan yansımasına bakarak başını salladı -*başarısızlıklardan bahsederken*, annesininkine benzer bir ses kafasının içinde fısıldadı- ve banyodan çıkarak babasının ofisine doğru yürüdü. Teknik olarak içeri girmesine izin verilmiyordu ama ilk kez babası orada olmayacaktı. Diğer herkesle birlikte mışıl mışıl uyuyor olacaktı; belki Aldo hariç ama tesadüfe bakın ki ofis onun bulunduğu yere en uzak olan odaydı.

Kapıyı dikkatlice araladı ve ışığı yakarak içeri girdi. Babası burayı kendisi dekore etmemişti, bu yüzden kişilik açısından son derece az şey ifade ediyordu. John Regan'ın özel kişiliğine dair bilinenler, düzenli, tertipli ve çok miktarda kâğıda sahip olmasıyla sınırlıydı. Her zaman olduğu gibi her şeyin yerli yerinde olmasını severdi.

Regan dosya dolaplarına doğru yürüdü, onları açtı ve parmaklarının üst kısmını sekmelerin üzerinde gezdirdi. Madeline, iyi kız. Charlotte, sorunlu. Muhtemelen buralarda bir yerde onları gerçekten dosyalamıştı. Muhtemelen onu ya da en azından belgelerin kanıtlayabileceği versiyonunu temsil eden bir dosya vardı. Jürideki bayanlar ve baylar, karşımızda aşırı ayrıcalıklı bir çocuk var, çok fazla hayal gücü olan bir çocuk, kendini gerçekliğin otoritesine teslim etmeyi asla öğrenememiş bir çocuk, hangi kumarı oynamaya değer olduğunu hâlâ öğrenememiş ve asla öğrenemeyecek bir kadın haline gelmiş bir çocuk.

“Yine mi bu,” demişti Helen o akşam, kara gözleri Aldo’ya kaymıştı.

“Yine mi bu?” Sanki Rinaldo Damiani sadece tanıdık bir antikaymış gibi. Regan’ın ne olduğuna dair dosyadaki en son kanıt.

Onu becermeye çalıştım ama hayır dedi anne. O farklı, beni istemiyor.

Elbette, seni istemiyor, Charlotte. Davranışlarına bir bak, bu kınanacak bir şey.

Hayır, diye düşündü Regan, kendi hayali konuşmasını yarıda kesti. Hayır, yanlış anladın, Helen böyle söylemezdi. Belki Marc hakkında söylerdi. Helen, Marc’ın bir şekilde yüceltiğini, etkileyici bir dosya olduğunu, içeriğinden hoşlanmasa bile değerinin fark edilebileceğini düşünürdü. Ama hayır, Regan’ın kusurları Helen ve Regan’ın her zaman özel olarak anlaştıkları noktalardı, bu yüzden daha önemli olan anlaşılmadıkları noktalardı. “O değersiz biri, hiçbir yere gitmiyor, seni kötü etkiliyor.” Sanki Regan hâlâ etkilenebilecek bir çocuk, değişime açık, yarı şekillenmiş bir kişilikmiş gibi.

Yani hayır, Regan annesine, “Onu becermeye çalıştım ve o hayır dedi,” diyecek ve Helen de şöyle yanıt verecekti: İyi, daha iyisin, Marc’la aranı bozma, sadece yaşılanıyorsun ve yakında erkekler senin gibi olmayan birini arayacaklar. Belki sen olan ama daha genç olan birini çünkü vahşilik zarafetle yaşlanmaz.

Zaman, diye düşündü Regan aniden, *sen ve ben* hâlâ nabzının karmaşasında bir yerlerde. Zaman, Aldo’yu büyülediği gibi Helen’e de musallat olmuştu. Zaman her ikisiyle de farklı şekillerde alay etmişti.

Düşüncelerinin çarpıklığı ve kekemeliği arasında Regan döndüğünde duvarda yanında bir tablo buldu. Bu, John Regan’ın bir arkadaşından satın alarak kendisi için seçtiği nadir bir dekoratif eşyaydı. Söylediğine göre tablonun sadeliği onu cezbetmişti. Regan o zamanlar altı ya da yedi yaşındaydı ve ba-

basının Madeline'ı övdüğü gibi tabloyu da gururla, inançla ve kendinden emin bir şekilde övmesini dinliyordu. Sesi şöyle diyordu: Bu resim güzel, bu mükemmel bir resim ve Regan buna karşılık olarak şöyle düşünmüştü: O zaman ben de bu resim gibi olacağım.

Artık sanat tarihi eğitimi almış bir yetişkin olarak Regan, tablonun çok da etkileyici bir şey olmadığını görebiliyordu. Artık oldukça ünlü olan bir ressama aitti, zaten en başından beri cazibesi de buydu, muhtemelen şimdi sipariş edilen her eser için yüklü bir meblağ kazanıyordu. Eski bir eser olan bu tablonun değeri daha da artacaktı; bir yatırım ustası olan John Regan, bir şekilde tablonun değerini tahmin edebilecek kadar bilgi sahibiydi.

Regan fırça darbelerine bakarak ona doğru bir adım attı. Tam olarak basit olmasa da duygusallık da barındırmıyordu. Çılgınca bir tutku ya da zorlayıcı bir ihtiyaç yoktu. Bu, kalbi tatmin etmek için yapılmış bir resim değildi, daha çok market alışverişi için yapılmıştı. Aklına babasının "sade" derken kastettiği şeyin bu olduğu geldi. Regan, sanat tarihçisi gözüyle resmi incelediğinde, babasının *sert, mesafeli, duygusuz* demek istediğini anladı. Onun gözünde anlamdan yoksundu.

Sade. Bu soğuk bir kelime, demişti Aldo bir keresinde. hatırladıkça ürperiyordu.

Konu mimari bir manzaraydı. Tümüyle sert çizgiler, ruhsuz bir dikeylik. Güzellik bu muydu? Elbette öyleydi, bunu biliyordu. İlaçlarını almalıydı. Bunun gibi çizgileri yeniden yaratmak inanılmaz derecede kolay olurdu. Çoğaltma, fazlalık, tekrarlama. Resmin tamamı özel bir şey değildi, haplarını al Regan (Hayatında kapladığım yerden memnun musun?), özellikle etkileyici bir şey değildi. Babası bu tabloyu nasıl bu kadar çok sevmişti? Bu kadar basmakalıp bir şeyi nasıl dâhiyane sanmıştı? İlaçlarını al, sadece al, bunu milyonlarca kez yaptın, hiçbir anlamı yok ve sen istemezsen hiçbir şey ağrımayacak. Bu hiçbir

şeydi. Bu resim hiçbir şeydi. Onun onayı hiçbir şeydi. İlaçlarını al. Deha yüzüne bir tokat atsa, hınçla elinin tersiyle vursa, kendini pencereden atmak için bağlarından kurtulsa, gecenin tamamında misafir odasında uyanık kalsa dehalığı kaçıracaktı. İlaçlarını alıyor musun, Charlotte? Elbette anne, elbette alıyorum ve eğer almasaydım sana yalan söylerdim çünkü sen benim doğruluk kapasitemi çoktan çaldın. Çünkü senin gibi bir yalan olmama ihtiyacın vardı. Elbette, her şeyin düzenli görünmesini istiyorsun, her şeyin yerli yerinde olmasını istiyorsun, sen sahtelikten ibaretsin. Adın Helen değil. Bu resim güzel değil. Güzelliği hiç anlamadın ve senin için daha da kötüsü, asla anlayamayacaksın.

Regan döndü ve dışarı çıktı, şimdi dikkatle hareket ediyordu, ayak sesleri bu sefer bir öpücükten çok bir gök gürültüsü gibiydi. Yatak odasının çekmecelerini karıştırdı, akriliklerini, tuvallerini, önceki halinden kalan her kırıntıyı bulana kadar öfkeyle aradı. Renk değerlerini tahmin ederek ve kollarının altına bir şeyler sıkıştırarak hepsini almak için acele etti. Babasının çalışma odasına koştu ve Aldo'nun yüzü zihninden silinene kadar tablonun karşısında durdu.

Tanrım, bu muhtemelen Avrupa bile değildi; sadece bir resmin resmiydi. Hatta bir Google aramasının resmiydi, zengin beyaz bir komisyoncunun evinde kimsenin görmediği bir odada durmaktan başka bir işe yaramıyordu. Ressam muhtemelen kirasının son ödeme tarihi geçmiş bir ihbarnamenin kenarlarında boya örneklerini test etmişti.

Güzel, Regan karar verdi. Böylesi daha iyi. Eserin başlangıçta boş olması daha iyiydi, içi boşaltılmış ve boş kalması daha iyiydi. Ne kadar az olursa o kadar iyi. Hastalıklarını tedavi etmek daha kolay.

Tuvale baktı, fırçayı eline aldı ve yarım saniye boyunca nefesini tuttu.

Sonra üç yıl, dört ay ve on beş günden beri ilk kez, Charlotte Regan resim yapmaya başladı.

“Bana bir iyilik yap,” dedi Regan ve Aldo başını kaldırıp baktığında Regan’ı bir kez daha kapı aralığında görünce şaşırdı. Bu sefer güneş pencereden içeri girmeye başlamıştı ve onu net bir şekilde görebiliyordu.

Uyumadığını da açıkça görebiliyordu.

“Evet,” dedi. “Elbette.”

“Araba kullanabilir misin?” diye soran Regan, bileğinin arkasıyla alnını silmişti. Saçları zarif bir atkuyruğu şeklinde arkaya toplanmışken şakaklarından birkaç tutam kurtulmuştu. “Nasıl yapıldığını biliyorsun, değil mi?”

“Evet,” dedi Aldo. Elbette biliyordu, herkesin araba kullandığı California’dan geliyordu ama genç kadının dikkati dağılmış görünüyordu. Bunun dikkatinden kaçmasına izin verdiği için onu suçlamadı.

“Şimdi gidebilir miyiz?”

“Vedalaşmak istemiyor musun?”

Regan başını iki yana salladı. “Geri dönmek istiyorum.”

“Pekâlâ,” dedi Aldo.

Başka bir şey söylemeden garaja doğru yürüdüler. Aldo arabaya binerken Regan da onu takip etti. Aldo dikiz aynasına baktığında, arka koltukta bir kutunun içine yerleştirilmiş olan büyük boyda beyaz bir şeyin köşesinin dışarı çıktığını fark etti. Ne o ne de Regan bundan bahsetti. Regan yolcu koltuğuna kıvrıldı, başını cama yasladı ve gözlerini kapattı. Aldo kontağı çevirdi, GPS’inin küçük sesi ona talimat verirken arabayı yoldan çıkarıp caddeye girdi. Dönüş sinyalinin sesi sallanan bir sarkaç gibiydi, sessizlik vurgulu ve noktalıydı. Aldo dönüş yaparken Regan nefes aldı. Aldo yoldaki arabaları, çizgileri ve elinden gelse geri döneceği o anı düşündü.

Regan onun kapısını açtı. Aldo ayağa kalkıp onu kollarına aldı, Tek kelime etme Regan, Aldo onu öperken Regan onu itti. Sen domuzun tekisin, erkekler çöp, bitti.

Regan onun kapısını açtı. Aldo bekledi, genç kadın onunla birlikte yatağa girdi. Aldo ve Regan, öpüştüler, adam elini kızın pijamasının altına kaydırıp teninin enfes yumuşaklığını buldu, adam kızın bacaklarını ayırdı ve kız iç çekti, Bunu istiyorum, sen bunu istiyor musun? Evet, istiyorum, gerçekten istiyorum ve genç kadın sabaha gitmişti, Beni geri götürebilir misin, evine, erkek arkadaşına, hayatına... Bir anlığına eğlenceliydi, Aldo ama şimdi bitti.

Regan onun kapısını açtı, Aldo aceleyle, şimdi değil, bu gece değil ama bir gün beni istersen kesinlikle dedi, Regan gülümsedi. Neden seni ona, tüm bunlara, her şeye tercih edeyim ki? Yine de intikamcı bir neşeyle, kin dolu bir zevkle onu becerdi, boşalırken parmaklarını boğazına soktu, kokteyl acısı gibi tadı vardı. Sen bir aptalsın, Aldo, bitti.

Regan onun kapısını açtı, her şey ters gitti, Aldo uykusunda öldü, bitti.

Regan onun kapısını açtı, her şey yolunda gitti, Aldo onun kollarında öldü, bitti.

Regan onun kapısını açtı,

Regan onun kapısını açtı,

Regan onun kapısını açtı,

“Aldo,” dedi Regan ve Aldo daldığı hayallerden sıyrılıp ona baktı. Kızın gözleri hâlâ kapalıydı.

“Efendim?”

“Arabayı kullandığın için teşekkür ederim.”

Aldo bunun bir kaçış arabası olduğunu yenilgiyle fark etti. İş çoktan bitmişti.

“Rica ederim.”

“Özür dilerim, ben...” Regan durup gözlerini bir an açtıktan sonra adeta bir top gibi kıvrılarak onları tekrar kapattı. “Özür dilerim.”

“Özür dileme,” dedi Aldo, sonra onun nedenini sormayacağını umarak konuşmasına devam etti. “Ben de üzgünüm.”

Regan hiçbir şey söylemedi.

“Ben,” diye başladı Aldo ama sözlerine devam etmedi. “Biz?..”

“Bir süre birbirimizi görmememiz gerektiğini düşünüyorum,” diye onayladı Regan.

Aldo’nun kalbi göğsünden söküldü sanki.

Nefes verdi.

“Bir süre mi?”

“Evet, bir süre.”

Regan onun kapısını açtı, aslında daha odasına adımını atmadan her şey bitmişti. Aldo bunu bilecek kadar çok yol katetmişti. O an hiçbir şeyi değiştirmede.

Aldo çıkarımlarını kendi içinde yapıp çaresizce bunları reddetti.

“Gitmemi mi istiyorsun,” dedi. “Yoksa beklememi mi?”

Regan gözlerini açtı. Boş gözlerle yola baktı.

“Bilmiyorum,” dedi.

Ne Regan gözlerini kapattı ne de Aldo yanıt verdi.

İkisi de bir daha konuşmadı.

Hissettireceğini düşündüğü şekilde hissetmiyordu. Geçmişte olduğu gibi değil. Bu sefer daha çok canlı bir tel gibiydi, kemiklerindeki elektrik alev alıyordu. Sen ve ben birlikte, sen ve ben birlikte, sen ve ben. Bu onu uykusundan uyandıran bir düşünceydi, ilham ya da karın ağrısı gibi. Bu, fırçasının hareketi dışında söndürülemeyen, yatıştırılamayan bir düşünceydi. Düşüncelerini susturmak için resim yapıyordu, zihninde kendilerini karalıyor, böcekler gibi sıçırıyor ve farklı düzlemlere konuyorlardı.

Bir şeyler yanlış, diye düşündü, bir şeyler doğru. Bir şeyler

kesinlikle yanlış ama doğru olan şey bir şekilde daha büyük, gerçeğe daha yakın. Doğru olduğunda gerçeğin olduğu gibi yanlış.

“İlaçlarını alıyor muydun?”

“Hayır,” dedi Regan ve psikiyatr irkilerek başını kaldırdı.

“Charlotte.”

“Şaka yapıyorum,” dedi Regan, gülümseyerek onu yatıştırdı ve doktor kaşlarını çatı.

“Charlotte, konuşmak istediğin bir şey varsa...”

“Ben iyiyim,” dedi.

Doktorun gözleri şüpheyile kısıldı. Sonra diplomatik bir tavırla, “Ailenizle geçirdiğiniz hafta sonunun nasıl geçtiğini bana hiç anlatmadınız,” dedi.

“Pek iyi değildi,” dedi Regan. “Ailem yanımda getirdiğim arkadaşşımdan hoşlanmadı.”

“Arkadaş mı?”

“Evet, bir arkadaş.” Sen ve ben, sen ve ben, sen ve ben, Aldo, Aldo, Rinaldo, senin adının dilimde dolaşmasına, herhangi bir ahlaksızlığa bağımlı olduğumdan daha fazla bağımlıyım. Sana sahip olma düşüncesi herhangi bir uyuşturucu kokteylinden daha tehlikeli, sana ait olma fikri sonsuz derecede yıkıcı. “O teorik bir matematikçi, kafası karışmış tiplerden biri. Annem onun kaba olduğunu düşündü.”

“Peki, ya babanız?”

“Genellikle annemle aynı fikirde.”

“Peki, ya kız kardeşiniz?”

Ondan hoşlandım, demişti Madeline, Regan’ın kulağına mırıldanarak ve başka bir şey demeden yanından geçerek kolunu sıkırmıştı.

“Bilmiyorum.”

“Bu sizi rahatsız ediyor mu? Ondan hoşlanmamaları yani.”

Regan ilgisiz bir bakış attı.

Bunun beni ne kadar sıktığını anlayamazsın, diye düşündü.

“Yeniden resim yapmaya başladım,” dedi.

Regan doktorun sorulmamış sorular karşısında kaskatı kesilmesini izledi ama isteksizce de olsa, “Öyle mi?” diye sormayı başardı.

“Evet,” dedi Regan ve ayrıntıya girmede.

“O zaman... iyi gidiyor mu?”

Bu bir yangın. Eskiden sadece tükenirdim, şimdi sadece ya-
nıyorum.

“Evet,” dedi.

Doktorun dikkati yanındaki saate kaydı.

“Peki,” dedi doktor, boğazını temizleyerek. “Marcus’la aranız nasıl?”

“Neden yatağa gelmediğimi bilmek istiyor.”

Doktor ikinci kez şaşırılmış bir halde gözlerini kırıştırdı. Ne kadar sıradan, diye düşündü Regan küçümseyerek. Ne kadar küçük endişelerin var. Anlayışının kapsamı ne kadar da küçük.

“Peki, neden gitmiyorsun?”

“Çünkü resim yapıyorum.” Çok açık, görmüyor musun, duymuyor musun? Onun adı tenimde yazılı, beni yaraladı, onun düşüncelerinin muazzamlığına sığmak için tüm şeklimi değiştirdim ve şimdi bildiğim tek kelime çizgiler ve renk.

“Siz...” Doktor gergin görünüyordu. “Birlikte oluyor musunuz?”

Regan pencereden dışarı kayıtsız bir bakış attı.

“Bu yıl havalar hızlı soğuyor,” diye gözlemleyerek gri sokaklara, gri gökyüzüne baktı. Grilik hissi, kışın saldırısı.

“Günler kısaldıkça depresyon belirtileri görülmesi alışılmadık bir durum değil.”

Bu belirtiler elbette: halsizlik, kopukluk, genellikle size neşe veren şeylere karşı ilgi kaybı, başarısızlık hissi, değersizlik.

“Biliyorum,” dedi Regan. “Öyle değil.” Dinliyor musun?

“Öyle değil mi?”

Dışarıdaki gökyüzünün grisi neredeyse maviye dönmüştü. İçindeki değerleri şimdi yeniden görebiliyordu. Şimdi yine yakından bakabiliyordu.

“Nasıl bir şey peki?” diye sordu doktor ve Regan başını kaldırdı, kelime tam da dilinin dişlerinin arasından kaydığı anda onu bulmuştu.

“Akkorlaşma,” dedi.

Doktor yüz ifadesinde hem şaşkınlığı hem de endişeyi barındırmakta zorlandı. “Charlotte, eğer bir şeyler değiştiyse bunu gerçekten tartışmalıyız.”

“Evet, biliyorum. Ayrıca size söyledim, bir şeyler değişti,” diye onaylayan Regan, ayağa kalktı. “Yeniden resim yapmaya başladım.”

“Evet, bu harika ama Charlotte...”

“Hepsi bu,” dedi Regan. “Farklı olan tek şey bu.”

“Evet ama eğer herhangi bir... *aksaklık* yaşıyorsanız ya da ilaçlarınıza yanıt vermiyorsanız...”

“İki hafta sonra görüşürüz,” dedi Regan ve çantasından bir çift eldiven çıkararak ofisten çıkmasının ardından soğuk havaya geri döndü.

Hava, motosikletin bir yerlere gitmek için makul bir yol olmaya devam edemeyeceği kadar soğumaya başlamıştı. Aldo ağacın yanındaki her zamanki yerine doğru ilerlerken biraz titredi, daha oraya varmadan telefonu çaldı.

“Erkencisin,” diyerek telefonu açmasıyla babası kıkırdadı.

“İki dakika farkla. Nasılsın, Rinaldo?”

“Üşüyorum,” dedi.

“Şu kışlar,” diye iç geçirdi Masso. “Eve gelmelisin.”

“Teknik olarak hâlâ sonbaharda sayılırız ve dönem sonunda geleceğim. Finallerden sonra.”

“Şükran Günü’nü yine kaçırıyorsun.”

“Biliyorum, buna mecburum. Not vermem gereken ara sınavlar var. Tezim üzerinde çalışmalıyım.”

“Anlamadığım o şey mi?”

“Anlamadığın şey, evet.”

“Çok azını anlıyorum.”

“Bunu itiraf etmen çok hoş. Benim bölümümdeki çoğu insan anlamıyor.”

“Onlara yeni bir hobi edinmelerini söyle.”

“İnsanlara tavsiyede bulunmamam tavsiye edildi.”

“Muhtemelen en iyisi. Kimse dinlemekten hoşlanmaz.”

“Hayır,” diye onayladı Aldo ve titredi.

Kısa bir sessizlik.

“Ondan haber aldın mı? Kızdan, ressamdan.”

Aldo başını iki yana salladı. “Haber almayı beklemiyorum.”

“Ah.” Bir boğaz temizleme sesi. “Böylesi daha iyi. İşine odaklan, sonra eve gel.”

“Evet, biliyorum.”

“Burada kızı Stanford’a giden bir müdavimim var, biliyorsun. İyi bir okuldur.”

“Evet baba, Stanford’u duymuştum. Yine de sana o kadar yakın değil.”

“Palo Alto, Chicago’dan daha iyi. Belki Caltech’i* denersin?”

“Belki tezimi bitirdikten sonra Caltech’in bana ihtiyacı olup olmadığına bakarım.”

“Elbette, sana ihtiyaçları var, Rinaldo.”

“Doğru, tabii, elbette.”

Telefonu kulağında bip sesi çıkararak başka bir arayan olduğunu gösterdi. Görmezden geldi.

“Peki, bugün neredeyiz?”

“Baltık’ta,” dedi Aldo. “Hayır, endüstriyel Londra. Dickensvari Londra.”

Bip sesi kesildi ve babası güldü. “Sadece üşüyorsun.”

“Biz... ne deniyordu ona? Sosisleri işledikleri yer, buzhane.”

“Hepsi soğutulmuş, Rinaldo. Sonuçta et.”

“Tamam, işte oradayız.”

* (İng.) California Teknoloji Üniversitesi. (ç.n.)

“Başka bir yeri tercih ederdim.”

“İnan bana, ben de öyle.”

Bip sesi yeniden başladı ve Aldo içini çekti.

“Ne oldu?” diye sordu Masso.

“Biri daha arıyor, biraz bekler misin?”

Aldo ekranına bakıp ceketine iyice sarınırken dişleri takırdı-yordu ve gözlerini kırıştırdı.

“Baba,” dedi. “Seni sonra ararım.”

“Sorun değil, yarın konuşuruz.”

“Tamam, teşekkür ederim...”

Babasıyla telefonu kapatırken başparmağı titriyordu.

“Alo?”

“Merhaba,” dedi Regan.

Sesi nefes nefese, neredeyse çıldırmış gibiydi.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Aldo ve Regan endişeli bir sesle güldü.

“Bir şeye ihtiyacım var,” dedi. “Bu... tuhaf bir iyilik. Ama teknik olarak önce sen sordun.”

“Tamam,” derken kararsızdı. “İyi olduğuna emin misin?”

“Ben iyiyim. Ben sadece...” Yine titriyordu. Aldo bunu hat-tın diğer ucundan hissedebiliyordu. “Onu buldum.”

“Neyi buldun?”

“Anahtarı.”

Genç adam gözlerini kırıştırdı.

“Aldo?” diye sordu Regan.

“Evet, buradayım.”

“Bir iyiliğe ihtiyacım var.”

“Evet, tabii. Ne istiyorsun?”

“Seni görmem gerek,” dedi Regan, sonra boğazını temiz-leyerek, “Seni çizmek istiyorum,” diye açıkladı ve şaşkınlık dürtüsü kayboldu, onun yerine sabit bir merak tınısı kendini gösterdi.

“Beni mi?” diye yineledi Aldo.

“Evet. Bugün boş musun?”

Aldo bunu düşündü, ısırın soğukta nefesinin açılmasını izledi.

“Evet,” dedi bir süre sonra.

“Ah, güzel.”

Aldo bir an duraksadıktan sonra, “Sana mı geleyim?” diye sordu.

“Hayır, hayır, ben sana gelirim. Dairen kuzeye bakıyor, değil mi? Orada ışık iyi olacaktır.”

Hatırlamak için ne büyük bir ayrıntı, diye düşündü genç adam. Oraya gittiği her seferinde onu incelemişti ve bu sırada pencerelerinin baktığı yönü gözden kaçırmıştı. “Evet. Tamam.” Nefesi ciğerlerini acıtmaya başlamıştı, kaburgalarının içindeki organı zorlanıyordu. “Belki on iki, on iki buçuk civarı?”

“On iki buçuk, sanırım. Burada yaptığım işi bitirmeliyim.”

“Benim... yapmam gereken bir şey var mı ya da?..”

“Hayır,” dedi Regan, kahkaha atarak. “Hayır, Aldo, hiçbir şey yapmana gerek yok.”

“Ah. Tamam.” Aldo rahat bir nefes verdi.

“Belki bir şeyler içersin,” diye önerdi Regan, şakacı bir tavırla. “Bilirsin, eğer ihtiyacın varsa.”

Aldo başını iki yana salladı. “İhtiyacım yok,” dedi.

“Peki, tamam. O zaman on iki buçukta görüşürüz.”

“İyi olduğuna emin misin?”

“Evet, neden olmayayım ki?”

“Sesin,” diye başladı Aldo ve sonra durdu. “İyi geliyor,” diye karar verdi.

Kastettiği kelime *parlaktı*, hatta belki de *kör ediciydi* fakat bir anlam ifade etmiyordu ve genç kadın tekrar güldü.

“Senin de sesin iyi geliyor. Yakında görüşürüz?”

“Evet. Hoşça kal, Regan.”

“Güle güle, Aldo,” dedi ve gitti.

Aldo uyuşmuş bir halde telefonuna baktı ve onun adının ekrandan kayboluşunu izledi.

Belki de o yapmıştır, diye düşündü. Belki de onun bir versiyonu zamanda geriye gitmiş, onu değiştirmiş, bir şekilde düzeltmiş. onun hiç açmadığı kapıyı açmış ve bir şekilde onu geri getirmişti. Belki de bunu bir yerlerde çözmüştü ve şimdiki halinin bundan asla haberi olmayacaktı.

Ya da belki henüz bitmemişti. Henüz bitmemişti.

Aldo, soğuktan titreyerek ceketine daha sıkı sarıldı ve kaskını eline aldı.

Bir gün için bu kadar düşünmek yeterliydi.

Regan kiraladığı depoya baktı; depoda şu anda çeşitli boyutlarda on beş tuval bulunuyordu. Babasının ofisindeki tablo olan bir tanesi, köşede ciddiyetle durmuş, hepsi de başkalarının orijinallerinin kopyası olan diğerlerine bakıyordu. İç çekerek kendi kendine sorunun bu olduğunu hatırlattı. Zaten dün öğleden sonra depo odasının anahtarıyla oynayıp onun şeklinden başka bir şey düşünmediği ana kadar sorun *buydu*.

Eskiden böyle hayaller kurup çizgiler, desenler ve dokulardan başka bir şey düşünmezdi. Sanat, hem sınırsız kelime dağarcığı hem de sınırlı sözdizimi olan bir dildi. İfade edilecek sonsuz kavramlar ve bunları ifade etmek için sınırsız fırsatlar, ancak bunu yapmanın yalnızca sınırlı sayıda yolu vardı. Renk, çizgi, şekil, boşluk, doku ve değer, toplamda altı öge; parmağını anahtarın kenarında gezdirerek nedenini anlayana kadar bu onun için yeni bir ifşaydı.

Arılar.

Replikalarına, elf taklitlerine baktı.

“Bugün bir şey yapacağım,” dedi onlara. “Yeni bir şey.”

Ona destekleyici olmayan gözlerle baktılar.

Neden o? diye sordu babasının çalışma odasındaki taklit.

“Çünkü,” dedi. Çünkü benim için oturacağını biliyorum.

Çünkü benimle alay etmeyeceğini, beni boğmayacağını, bulduğum bu kırılgan küçük şeyi, aldığım bu yeni nefesi öldürmeyeceğini biliyorum. Çünkü bunun ne anlama geldiğini bilecek çünkü o istedi çünkü o sordu. Çünkü o, görmeden edemediğim şey. Çünkü bakmadan, kanıt olmadan onu doğru anlayabilir miyim bilmiyorum fakat aynı zamanda bilmem gerektiği için... çünkü zaten denedim. Çünkü ya her şey böyle değişecek ya da böyle bitecek.

Müzeyi çoktan aramış ve bir güne ihtiyacı olduğunu söylemişti. Karşı çıkmamışlardı. Ona bir an önce iyileşmesini söylediler, oysa özellikle hasta olduğunu hiç söylememişti. Olmadığı tek şey buydu.

Müzeden kısa bir süre sonra Marc'ı da aramıştı.

“Bir hobi bulmuş olman çok hoş, bebeğim,” demişti Marc önceki akşam, başını öperken o da eskiz defterini yaklaştırmış, koluyla gizlice onun çizimlerini görmesini engellemişti. Eli, avuç içinin şeklini, parmakların açısını tanıyacak mıydı? Onları zihninde gördüğü gibi gözlerine yansıdığını görecekti miydi? Muhtemelen hayır ama düşüncelerinin ana hatlarını bilmesine, coğrafyasını görmesine hazır değildi. Sanat bundan ibaretti, değil miydi? Kafasının içindekileri apaçık ortaya dökmek.

“Bugün terapim var,” demişti ona. “Sonrasında biraz alışverişe çıkabilirim.”

“Psikiyatrinı daha yeni görmedin mi?”

“Evet. Aklımda çok şey var.”

Regan aslında Marc'ı arama zahmetine neden girdiğini de bilmiyordu. Çoğu zaman ya da daha doğrusu her zaman istediğini yapmıyor değildi. Marc'ın şöyle düşünmesini istediğini tahmin ediyordu. Bu garipti, belki de şöyle demesini istiyordu: İyi misin? Muhtemelen bir şeylerin sistematik olarak başarısız olduğunu hissetmesini istemişti, bu konuşmanın daha önce yaptıkları diğer konuşmalara benzemediğine işaret edebilecek ilgili içgüdüleri fark etmesini istemişti.

Ona sorması için meydan okudu: Yalan mı söylüyorsun?

Adamın söylediği şeydu: “İyi ki kendine dikkat ediyorsun,” ve sonra onu sevdiğini, müstakbel bir müşterisinin şirketiyle toplantıya gittiğini söyledi, ardından telefonu kapatmadan önce onu bu gece onu göreceğine söz verdi, ekran Regan’ın elinde karardı.

Regan babasının ofisindeki tabloya baktı ve tablonun ortaya çıkış mekanizmalarını yeniden canlandırdı. Bütün gece üzerinde çalışmış, eve döndüğünde mükemmelleştirmek için günlerini harcamış ve sonuçta saatlerce ona bakmıştı. Fırça darbeleri kesinlikle ressamındı, onun değil. Yaratılışının mümkün olan her yönüyle hırsızlıktı. Onun yeniden üretiminde kendinden hiçbir şey bırakmamıştı, sadece daha önce orada var olan boş açlığı klonlamıştı, sonra aynısını bir düzine kez daha yapmıştı. En azından hâlâ görebildiğini, düşünebildiğini, yorumlayabildiğini kendine kanıtlamıştı.

Öte yandan bu yeterli değildi ve o da bunu biliyordu. Sanat, kulağında uğuldayan bir ses, yaratımdı. Kendinden bir parçayı parçalara ayırmak ve onu tüketime, spekülasyona bırakmaktı. Yanlış yorumlama olasılığı ve yargılamamanın kaçınılmazlığı için. Korkunun terk edilmesi için ödülün yıkım olasılığı olması gerekirdi ve bu da fedakârlığın doğasında vardı. Zihni bunun sanat olduğunu fısıldadı ve parmağını depo anahtarının kenarı boyunca kaydırırken tırtıklı kenarlar dış gibi derisini sıyrınıyordu. Sen ve ben, sen ve ben, sen ve ben, bilene kadar kalbim göğsümde bir delik açacak ve ben bitmedim, henüz bitmiş olamam, bu son olamaz.

İşte o zaman telefonu eline aldı, üzerinde *Onu Bulduğunda* yazan numarayı seçti ve Rinaldo Damiani’yi aradı.

Regan elinde bir eskiz defteri ve kalemlerle kapısında idi,

üzerinde gri bir kazak ve kot pantolon vardı. Aldo onun lal küpelerini takmış olduğunu fark etti ama başka bir ayrıntıya girmedi. Ağzını açtığı anda kararlı, neredeyse meydan okur gibi görünüyordu ve hâlâ kıpırdanarak, “Açık olmak istiyorum,” dedi. “Bu sadece benim seni çizmemle ilgili, başka bir şey değil.”

“Tamam,” dedi Aldo ve onu içeri aldı.

Dairesinde, ev sahibinin zevklerinin bir sonucu olan ray aydınlatması vardı. Regan içeri girer girmez daireyi dolaşmaya, ışıkları açıp kapatmaya başladı. “Bir şeyin var mı?..”

Regan eliyle işaret etti ve Aldo başını sallayarak mutfağın köşesinde duran tabureyi ona uzattı. Genç kadın taburenin üzerine tırmanarak ampullere açı verdi.

“Dikkatli ol...”

“Henüz sıcak değiller,” diye güvence verdi Regan hemen, sonra da ona pencerenin yanında durmasını işaret etti. “Şurada bekle. Birazdan sana poz verdireceğim.”

Aldo, genç kadının istediği gibi pencerenin yanına yerleşirken Regan kafasının içindeki boşluğu düzenleyerek kaşlarını çattı.

“Tamam,” dedi, sonra yine kaşlarını çattı, bu kez ona bakıyordu. “Bunu mu giyeceksin?”

Aldo her zamanki tişörtü ve siyah kot pantolonunu giyiyordu.

“Şu an bunları giyiyorum, evet,” dedi. “Kavramsal olarak hayır. Değiştirebilirim.”

Genç kadının kaşları düşünceli bir ifadeden tereddütlü bir ifadeye dönüştü.

“Ben?..” diye sorarak belli belirsiz dolabını işaret etti.

“Sanatçı olan sensin,” dedi Aldo, ona devam etmesini işaret etti.

Regan arkasını dönüp en hafif tabirle seyrek olan gardırobunu karıştırmaya başladı. Aldo onu izlerken yüzündeki belirsizlik ifadesini fark etti ve boğazını temizledi.

“Bu arada nasılsın?” diye sormaya çalıştı.

“İyiyim,” diye yanıt verdi Regan. Sanki bir şey söylemek istiyormuş da söyleyemiyormuş gibi duraksadıktan sonra omzunun üzerinden dönüp ona baktı. “Hâlâ Marc’la birlikteyim,” dedi.

“Peki,” dedi Aldo.

“Yeni bir şey yok, gerçekten.”

Aldo istemeden kısık bir ses çıkardı, kahkahasını öksürerek saklıyormuş gibiydi. Regan sertçe ondan yana döndü.

“Ne?” diye sordu.

“Belli ki yeni bir şey var,” dedi Aldo. “Ya da bilmiyorum. Her şey öyle.”

“Bir şey mi, yoksa her şey mi?”

“Sen söyle.”

“Hiçbir şey değişmedi.”

“Bir şeyler değişti,” diye karşılık verdi Aldo ve Regan dönüp dolabına bakarak dikkatini başka bir yere, askıların arasındaki boşluğa yöneltti.

“Yine resim yapıyorum,” dedi, gömleklerine bakarak.

“Ama beni çizmek istedin?”

Aldo *beni* kelimesini değil, *çizmek* kelimesini bilerek vurgulayarak söylemişti.

“Evet,” dedi Regan. “Senin resmini yapardım ama bu daha fazla şey taşımak demek. Belki başka zaman.”

O zaman bir anlık dalgınlık haliydi. Ya da dürtüsel. “Ne çezeceksin?”

“Bilmiyorum. Sanırım seni. Senin için sorun olmaz diye düşündüm.”

“Benim için sakıncası yok.”

“Al işte, başkaları için sorun olur.”

“Adil.” Durakladı. “Bir tür anatomik çalışma mı yapıyorsun, yoksa?..”

Regan bir an donakalırken dönüp ona baktı.

“Evet,” dedi, o kadar yavaş ki Aldo, beyniyle ağzının aynı fikirde olduğundan emin olamadı. “Evet,” diye onayladı, bu

sefer daha güçlü bir şekilde, sonra çenesini kaldırarak konuşmasına devam etti. “Evet. Bu yüzden muhtemelen kıyafetlerini çıkarman gerekecek.”

Aldo gözlerini kırptırdı. “Ah.”

“Sadece tişörtün,” diye onu temin etti Regan, sonra yüzünü buruşturdu. “Şey, hayır, aslında. Hepsini.”

“Hepsi,” diye yineledi Aldo usulca ve Regan da başını salladı.

“Şu anda kumaşlarla uğraşmak istemiyorum,” dedi Regan, kesin bir tavırla dolabından uzaklaşmıştı. “Onlar bir yanılsama, ayrıca kıyafetlerinin hiçbirini beğenmedim. Gölgelemin gerçekte nasıl düştüğünü göstermek istiyorum.”

“Ve beni model olarak mı istiyorsun?”

“Elbette. Bunu başka kim yapar ki?”

“Yapacağımı nereden biliyorsun? Henüz evet demedim.”

“Ee, biliyorum,” dedi Regan kesin bir tavırla ve Aldo da bir an için bunu düşündü.

“Çizimleri ne yapacaksın?”

“Onları Louvre’da asacağım,” dedi Regan mükemmel bir ciddiyetle.

“Onların daha yüksek standartları var,” dedi Aldo. “Sanırım. Umarım öyledir.”

Regan, “Belki de beni hafife alıyorsun, ha? Ayrıca sanat anahtarını istediğini söylemiştin,” diyerek gardırobunun kapısını kapattı ve ona doğru ilerledi. Kararını vermişti, belli ki bu iş olacaktı. “Ona sahip olmaya en yakın şey bu,” diye eklerken onu tartışmak için cesaretlendiriyordu. “Değil mi?”

“Sanat anahtarını seçtim çünkü onu bana vermeyeceğinden neredeyse emindim,” dedi ki bu doğrudu. Düşüncelerini her türlü imkânsız soruna yöneltebilme yeteneğine sahipti. Ayrıca anlaşıldığı kadarıyla ulaşılabilir şeylerin de peşindeydi.

“Yanılmışsın,” dedi Regan.

Sonra Regan ona bir bakış atarak soyunmasını söyledi.

Aldo tişörtünü başından çekip çıkardıktan sonra, “Beni nerede istiyorsun?” diye durakladı.

Regan yine onun boş evine baktı. "Yatakta sanırım."

Basit unsurlardan oluşan bir yatak ne kadar düzgün olabilirse o kadar düzgün yapılmıştı. Regan öne doğru yürüdü ve yorganı geri çekerek çarşafı düzenledi, ardından iki yastığı duvara dayadı. "İşte, buraya otur."

Aldo kot pantolonuyla iç çamaşırını çıkarıp dikkatlice katladı ve Regan'ın dediğini yapmadan önce yere koydu. Çıplak olması, giysili ya da giysisiz, kadının onu analiz edeceği, kendince teoriler üreteceği gerçeğinden çok daha az önemliydi. Birdenbire bir denklem olmanın ne demek olduğunu bilincine vardığını hissetti.

Aldo kendini yatağa bırakarak arkasına yaslandı ama Regan hemen göğüs kafesine elini koyarak onu durdurdu ve arkasındaki yastıkları yeniden ayarladı. Tenindeki parmakları özenli ve vurdumduymazdı; omuzlarına doğru kayıyordu. Bu tarafa yaslan, çene hafifçe yukarı, hayır aşağı, tamam şimdi dizini böyle kaldır, evet, böyle bük, iyi, mükemmel. Durakladı, tekrar ona baktı, sonra dirseğini alıp dizinin üzerine koydu. Böyle mi? Evet, böyle, aralarındaki tüm iletişim sessizdi, kadın adamın uzuvlarını düzenlerken genç adam ona bakıyordu. Regan pencereye, ışıklara ve tekrar ona baktı. Başka tarafa mı bakmalıydı? Aldo çenesini çevirip uzattığı koluyla aynı yöne doğru eğdi ve Regan çenesini sıkıca avucunun içine alıp onu geri yaslayarak pozunu düzeltti.

"Bu tarafa bak," dedi yüksek sesle ve çenesini omzunun üzerinden eğerek bakışlarını kendisine yöneltti. "Ellerin üzerinde bazı çalışmalar yapacağım," diye açıkladı, gevşekçe kapandıklarından emin olmak için genç adamın parmaklarını sallayarak, "Ve bacakların üzerinde ama sonra boynunu da çizmek istiyorum. Elbette, yüzünü de."

"Portre mi?" diye sordu.

"Sadece tesadüfen." Bir anda nesneye, odadaki masa ya da lamba gibi mobilya parçasına dönüşmüştü. Regan ona bir buğu halkasına bakar gibi bakıyordu. "Bir süre böyle rahat edecek misin?"

“Evet, sorun değil.”

“Güzel.” Bir parmağını çenesinin altına kaydırarak onu sabit tuttu. “Sakın bu pozu bozma.”

“Sana bakmalı mıyım?”

“Nereye istersen oraya bak, sadece çeneni düşürme. Parmaklarını rahat tut ve nefes almayı unutma.”

“Neden nefes almayı unutayım ki?”

“Bilmiyorum, sadece insanlara söylediğimiz şey bu.”

“Biz mi?”

“Ben eğitim aldım, Aldo. Bir sınıfta. Diğer sanatçılarla birlikte.”

“Ah,” dedi Aldo. “Yani *sen* bir sanatçısın.”

Regan ona uyarıcı bir bakış attı.

“Sus,” dedi ve bir adım geri çekilerek mutfak adasındaki taburelerden birini çekti. “Burada oturup resim yapacağım, tamam mı?”

“Tamam.”

“İstersen konuşabilirsin. Ben sadece çizim yapıyorum.”

“Ne hakkında konuşayım?”

“Herhangi bir şey,” diye yanıt verdi Regan, bir kalem seçip aşağı baktı ve Aldo, parşömen üzerindeki grafitin alçak, cızırtılı sesini duymadan önce havayı işaret etti. “Zaman, eğer istersen.”

Zaman.

Bir varmış bir yokmuş.

Başlama zamanı.

Zaman ve tekrar zaman.

Her seferinde.

Zaman bir yalan fonksiyonu, ışığın hilesi ve bir yanlış çeviridir.

“Yaklaşık sekiz yüz kişilik bir grup var, Brezilya’da bir kabile,” dedi Aldo. “Pirahã deniyor.”

Bu genç kadını eğlendirmişe benziyordu. “Pekâlâ. Bana onlardan bahset.”

“Şey, bizzat tanık oldukları şeyler dışında hiçbir şeyle ilgilenmezler. Yaşayan hafıza diyebiliriz sanırım. Gelecek için hazırlık yapmazlar ve yiyecek depolamazlar. Sadece... ellerinde ne varsa onu yerler.” Durakladı, Regan’ın kaleminin çıkardığı çizik sesini dinledikten sonra konuşmasına devam etti. “Dinleri yok... aslında bu mantıklı, gerçekten çünkü din kimsenin görmediği belirsiz bir ödül vaadinden başka nedir ki?”

Regan başını kaldırıp baktı. “Bu kabilenin zamanla ne ilgisi var?”

“Şey, muhtemelen sadece şu anda yaşadığında zaman tamamen farklı bir şekle bürünüyor,” dedi Aldo.

Regan, “Farklı bir şekil,” diye yineleyerek dikkatini çizime geri verdi. “Altıgen değil mi?”

“Bu zamanın yönü,” diye hatırlattı ona. “Şekli değil.”

“Peki, şekli ne?”

“Şey, bilmiyorum. Zamanı sadece kendi deneyimim çerçevesinde anlayabilirim.”

“Nedir o?”

“Pirahâ’dan biraz farklı,” dedi Aldo yavan bir ses tonuyla. “Sabah uyanmayı beklediğim gibi. Işığa, soğutmaya, her şeye ihtiyacım var, bu yüzden her ay elektrik faturasını ödüyorum. Bu tür şeyler.” Genç kadın adamın dizinin kıvrımına bakıyor, açısını incelemek için başını eğiyordu. “Zamanın neye benzediğini anlamam mümkün değil çünkü kendi deneyimimin içindeyim fakat içinde olduğum zaman versiyonu Pirahâ’nınkinden farklı olmalı.”

“Sanki kapana kısılmışsın gibi konuşuyorsun,” dedi Regan. “Ya da onlar öyle.”

“Peki, ben değil miyim? Biz değil miyiz? Onu hızlandıramaz ya da yavaşlatamayız. Onu yönlendiremeyiz.”

“Henüz değil,” dedi Regan ona, yüzündeki yarım bir gülümseme vardı.

“Ee, sadece zamanın Babil’in altmışlık mezhepleri içinde var olamayacağını biliyoruz. *Aslında* yok. Bir saniye sadece bi-

zim algımızdaki bir saniyedir. Onu standartlaştırmaya, kullanışlı hale getirmeye çalışıyoruz ama kurallarını bilmiyoruz. Muhtemelen kuralları hiçbir zaman da bilemeyeceğiz.”

“Peki, bu sana nasıl hissettiriyor?” Regan kıkırdarken kendine has bir şaka yapıyordu.

“Kapana kısılmış,” diye yanıt verdi Aldo ve kadın başını kaldırıp baktı.

“Öyle mi?”

“Evet. Zaman zaman.”

“Ölümlü bir hapishanedeymişsin gibi mi?”

“Şaka yapıyorsun,” diye dikkat çekti Aldo. Kızın ağzının onaylarcasına titremesini izlerken, “Ama evet, öyle sayılır. İnsanlar sana bir sonraki adımda ne yapacağını soruyor mu hiç?”

“Her zaman. Her zaman.”

“Doğru,” dedi. “Demek istediğim bu.”

“Çenenin düşürme,” dedi Regan ona.

“Doğru.”

Regan dikkatini tekrar parşömene verip çizmeye devam etti.

“Kapana kısılmak umurumda değil,” diye mırıldandı, kaleminin küçük darbeleri sayfayı okşar gibiydi. “Bazen hoşuma gidiyor. Daha kolay. Düşünecek bir şey yok.”

Bu sırada Aldo parmaklarını dizine vurunca Regan uyarırcasına başını kaldırarak, “Kes şunu,” dercesine bir bakış fırlattı.

Aldo denileni yapmak zorunda kaldı.

“Aslında her şeyin kolay olmasını istemiyorsun, değil mi?” dedi.

“Hayır, pek değil. Ama keşke isteseydim.”

“Neden?”

“Şey, eğer zaman gerçekten bir tuzak olsaydı ve ben önceden belirlenmiş bir rotada ilerliyor olsaydım, bu beni rahatlatırdı,” dedi Regan. “Seçeneklerim ya da işgal edebileceğim başka zaman mekânları olabileceği fikri biraz bunaltıcı.”

“Bunalmaktan hoşlanmıyor musun?”

Regan şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. “Neden böyle söyledin?”

“Bilmiyorum,” dedi Aldo. “Seni bunaltacak bir şey arıyormuşsun gibi görünüyorsun.”

“Bir şey arıyor gibi mi görünüyorum?”

“Bence,” dedi Aldo yavaşça. “Öyle olmasaydın burada olmazdın.”

Regan tekrar başını kaldırdı ve bu kez kalemini oynatmaya ara verdi. Onunla göz göze geldiğinde zamanın durmadığını asla kanıtlamayacak olması Aldo’yu son derece sinirlendirmişti. Yine de bunu hafızasına kazırsa başka bir şekilde, daha anlayışlı bir yolla geri dönüşü olabileceğini kendine hatırlattı.

Sonunda Regan boğazını temizleyerek, “Ağzını çizeceğim,” dedi. “Bu yüzden muhtemelen bir süre konuşmamalıyız.”

“Pekâlâ,” dedi Aldo. Ardından Regan dikkatini tekrar parşömenine verirken, Aldo onunla mükemmel bir eşzamanlılık içinde var oldukları o tek saniyelik zaman dilimine geri dönmeyi düşündü.

Aldo’nun ikinci ayakparmağı birincisinden daha uzundu, ayakları dardı, taban çukuru yüksekti ve büyük ölçüde nasırsızdı. Yüksek topuklu ayakkabı giymek için doğmuş olsaydı acımasızca su toplardı ve Regan, muhtemelen bu acıyı hiç tatmayacağı için onun adına rahatlamıştı. Baldırları dar ve inceydi, kasları da öyle. Dizine bir şey olmuş olmasına rağmen orantıları iyiydi. Orada bir yara izi vardı, belki ameliyat olmuştu, belki de bir noktada düşmüştü. Acısını dindirmek için öpecek bir annesi yoktu ve şimdi dikkatsizliğinin izi kalacaktı.

Bakış kronolojisine göre dikkat çekici çizgileri şunlardı: kalçasının yan tarafı boyunca uzanan çizgi, omzundan pazısına doğru uzanan kavis, köprücük kemiği boyunca uzanan çıkıntı, çenesinin kenarı. Renk gradyanı bacaklarında daha doygundu,

sonra kalçalarının yakınında solarken kollarında, boynunda ve yüzünde tekrar koyulaştı. En belirgin boşluk, Regan'a kilometrelerce, sonsuzlukla, ışık yıllarınca bir mesafeyle ayrılmış gibi görünen, gözleri ve düşünceleri arasındaki görünmeyen boşluktu.

Regan'ın, ağzı ve gözleri dışında her şeyden daha iyi tanıdığı parmakları, sadece birkaç dakikalık sessizliğin ardından hareket etmeye başladı. Beyni başka bir yere gitmişti ve parmakları düşünceleriyle birlikte dans ediyor, neredeyse sallanıyordu. Havaya minik şekiller, küçük harfler çiziyor, boşluğa hararetle teorilerini anlatıyordu. Oda, içine enjekte ettiği her şeyle dolu ve hatta belki de kalabalık hissediyordu, ancak çenesi onun yerleştirdiği yere sadık kalarak düz duruyordu. Orada gözle görülür bir çukur yoktu; hiçbir zaman tam olarak kurtulamadığı kirli sakalı ve elmacikkemiklerinin altındaki doğal gölge dışında her yeri pürüzsüz ve kesintisizdi. Aldo düzenli, ritmik bir şekilde nefes alıyordu, nabızı boynu boyunca görünüyordu. Regan kalp atışlarını saydı, hafifçe vurdu ve bunun doğru bir sunum için önemli olduğunu söyledi. Eserine *Dinlenen Adam* adını vermediyi düşünmüştü ama adam neredeyse hiç dinlenmiyordu.

Parmakları hareket ediyordu, yine bir şey yakalamıştı. Kafasında bir şey alev almış ve bu alev uzuvlarına yansıyarak onları bozmuştu. Kaşları çatılmıştı, dizini daha yakına çekmişti. Regan, karnının sıkıştığı yerdeki çizgileri görebiliyordu. Gövdesinin kalçalarına doğru eğimi şimdi daha belirgindi ve her şey yanıltı. Aldo yine kendisiydi, tam da hiçbir zaman yakalayamayacağını bildiği şekilde.

“Dur,” dedi Regan ve Aldo'nun düşünceleri gittikleri yerden geri döndü, dikkatini tekrar ona verdi. “Çok fazla hareket ediyorsun.”

“Ah.” Aldo yer değiştirip kendini ayarlamaya çalıştı. “Böyle mi?”

“Hayır, Aldo, değil...” Regan içini çekerek eskiz defterini yere bıraktı ve Aldo'nun yanına giderek pozu yeniden ayarladı. “Bacaklar buraya, eller buraya. Parmaklarını gevşet.” Aldo'nun

parmak eklemlerini sallarken genç adam yüzünde muzip bir tavırla ona bakıyordu. “Hayır, *gevşet* onları, sadece... İşte, izin ver...”

Regan parmaklarını onunkilerin arasına soktu, elini kendi eliyle kıvrıp açtı, sonra parmaklarının onun dizinin üzerinden yumuşakça geçmesine izin vererek sessizce onunkilerin de aynı şeyi yapmasını işaret etti. Regan, genç adamın avcu onun parmak eklemlerinin üzerinde sıcacık durup bekledi. Sonra o parmaklar yavaş yavaş gevşedi.

Regan, Aldo’nun bedenindeki durgunluğu hissedebiliyordu; nefes almıyordu. Ona nefes almasını söylemişti ama elbette, dinlememişti. “Nefes al,” diye talimat verdi ve parmakları yeniden gerildi. “Aldo,” dedi kızgın bir ifadeyle ve sonra onu iterek yanına oturdu, bir yandan da bir şeyleri düzeltiyordu.

Diz böyle, evet, teşekkürler. Kol böyle. Eli *kıvrır*, evet, böyle, bırak düşsün.

Regan diğer yana dönse de genç adamın gözleri boynuna dikilmişti.

Regan, onun düşüncelerini öğrenme isteğine engel olamadı. Onları parmaklarının arasına almak, ellerinde köklendirmek, onu özenle düzenlenmiş deliliğinin görünmez ağına hapsedene kadar uzuvlarına dolamak istiyordu.

“Zaman mı,” diye sordu ona. “Yoksa arılar mı?”

“Bu sefer sadece normal eski kuantum grupları,” dedi Aldo nazikçe. Regan bu kelimeler sanki ellerinin arasındaymış gibi hissediyordu. “Aslında arılar hakkında senin düşündüğün kadar çok düşünmüyorum.”

“Nasıl bir şey,” diye mırıldandı Regan. “Tüm vücudunu değiştirecek kadar çok düşünmek?”

“Şimdiye kadar oldukça normaldi,” diyen Aldo, durakladı. “Hareket halinde olmadığım zamanlarda kendimi durgun hissediyorum.”

“Yanış düşüncesi sende de koşma isteği mi uyandırıyor?”

“Onun gibi bir şey, evet.”

Parmaklarını onun parmak eklemleri üzerinde gezdirdi, onları esnetti ve gevşetti.

Sen ve ben, diye düşündü ritmik bir şekilde, sen ve ben.

“Sana gerçeği söyleyebilir miyim?” diye soran Regan, ona bakmıyordu.

Aldo, yanağı genç kadının omzuna değecek şekilde öne eğildi ve başını salladı.

“Haplarımı almıyorum,” dedi Regan. “Uyumuyorum.” Düzensiz bir şekilde nefes verdi. “Ben... Benim sorunlarım var. Tanı konulmuş türden. Bir şekilde tedavi etmem gereken sorunlar.”

Sonra Regan üzgün bir şekilde konuşmasına devam etti. “Sanırım bunu sana daha önce söylemeliydim.”

Aldo başını çevirdi. Regan gözleriyle buluşmayı reddetse de onun gözlerini üzerinde hissedebiliyordu.

“Sorunların varmış gibi hissediyor musun?” diye sordu.

“Hayır.” Regan yüzünü buruşturarak ona döndü ve o da poz verme çabasından vazgeçerek duruşunun düşmesine izin verdi. “Biraz... öyleymiş gibi hissediyorum. Bilmiyorum. Eskiden olduğum gibi ya da belki hâlâ öyleyim ama aynı değil. Çatı onarıldı ama panjurlar hâlâ kırık.”

“Peki, ya daha önce?”

“Her yere su giriyordu. Su baskını yoktu, sadece yeri tespit edilemeyen bir yerden sürekli damlıyordu. Her zaman olmak istediğimden üç derece daha soğuktu.”

“Ah. Ne değişti?”

“Artık resim yapıyorum.” Artık yeniden resim yapabiliyorum. “Durmak istemiyorum. Panjurları tamir etmek bile istemiyorum, sadece lanet evi sular altında bırakmak istiyorum.” Regan boğazını temizledi. “Hayır, yalan söylüyorum. Su baskını istemiyorum ama evi bile istemiyorum.” Bir duraklama. “Evi ateşe vermek ve yanarken çekip gitmek istiyorum.”

“Tamam,” dedi Aldo. “O zaman yap.”

“Yapamam.”

“Neden yapamazsın?”

“Çünkü bu teknik olarak manik. Ya da hipomani.”

“Eh, ben doktor değilim.”

Aldo’nun dudakları köşelerinden yukarı doğru kıvrılmıştı. Regan aşağı baksa kendini, onun kollarına nasıl yaslandığını görecekti ama bakmadı. Aldo’nun, “Neyin var?” demeyen yüzüne bakamadı. Bunun yerine, “Selam. Merhaba. Tanıştığımıza memnun oldum,” diyordu yüzü.

“Bana yalan söyleyip söylemediğini sormadın,” dedi Regan.

Aldo omzunu silkti. “Çünkü yalan söylemediğini zaten biliyorum.”

“Çizim olayı,” dedi Regan. “Numara değil. Seni gerçekten çizeceğim.”

“Biliyorum.”

“Ciddiyim.”

“Biliyorum, sana inanıyorum.”

“Ama farklı göründüğümü söylemiştin.”

“Evet, öylesin de. Sesin farklı geliyor.”

Regan yüzünü buruşturdu. “Muhtemelen düşüncelerim hızlanıyor.”

“O zaman haplarını al. Eğer istediğin buysa.”

Regan parmaklarını genç adamın göğsünde gezdirerek onu ele geçirdi.

“İstemiyorum,” diye itiraf etti. “Artık geri dönemem.” Öylece yanmazsın, diye düşündü umutsuzca ve cevap olarak Aldo soğuk elini onunkinin üzerinde gezdirip parmaklarının şekillerini izledi.

Regan’ın burnu Aldo’nun çenesinin altına kaydı, dudakları Aldo’nun yutkunma hareketine değerken minnettardı.

“Neye geri dönemezsin?” diye sordu Aldo.

Soru onun gibi kokuyordu. Parmakları omurgasıyla oynu-

yor, formüllerinin hareketi gibi omurlarının üzerinden atlıyordu. Onu çözmeye koyulduklarında ne yapacaklarını düşündü.

Regan ürperdi, nefesi hızlandı ve genç adamın sırtındaki dokunuşu kaşmirin tenle buluştuğu yerde duraksadı, beklenti içindeydi.

“Beni düzeltemezsin,” diye fısıldadı Regan ona, ağzı boynunda geziniyordu. Anlıyor musun, elinde tuttuğun şeyin ne olduğunu biliyor musun, ne kadar kolay kırıldığını biliyor musun?

“Düzeltilecek bir şey göremiyorum,” dedi Aldo.

Regan tırnaklarını onun göğsüne geçirdi, kendi yumuşaklığıyla savaşmak, güvensizliğinin tehditlerini alt etmek için küçük bir şiddet uyguladı ve genç adam onu bir an kollarına aldı. Ne Regan reddedebilmişti ne de bunu yapmayı düşünebilmişti. Regan kendini onun kollarına bıraktı, düzensiz bir şekilde uyumluydu. Elleri genç adamın saçında gezinip dudaklarındaki yara izine dokunurken Aldo onun boynunu tutuyordu. Sen ve ben, nabızı gümbürdüyordu. Sen ve ben ve onun cevabı; evet, evet, evet ve onun uzuvlarında kaydığını hissedebiliyordu. Sen ve ben birlikte, evet biliyorum, ben de hissediyorum. Eğil ve bana fısılda: Yaklaş ve tekrar söyle.

Aldo’nun dudakları genç kadının boynunda sıcacıktı, nefesi çenesinin yanında yumuşaktı ve dudaklarından kurtulan iç çekiş, daha önce onu nasıl tatmin edemediğini merak ettiği kadar güçlü bir açlığa dönüştü. Cevap bu değildi, diye düşündü Regan umutsuzca ve nabızı şöyle dedi: Sen ve ben derken, zihni ona şunu hatırlattı: Sen damağını temizleyene kadar bu an hep pislik tadında, toz kokusunda olacak.

Regan bir anda uzaklaşıp ayağa kalktı ve çizim defterini, kalemelerini alıp çantasına attıktan sonra kapıya yöneldi. Aldo ayağa kalktıysa da hareket etmedi, takip etmedi, tek kelime etmedi. Genç kadının elleri titriyordu ve kapıdan çıkıp hızla koridora fırladı. Ayakları adeta *sen sen sen* diye bağıırıyordu.

Regan asansörün düğmesine basmıştı ki aniden arkasını döndü ve yarı koşar adımlarla geri döndü.

Aldo ilk vuruşta kapıyı açtı, üzerinde artık iç çamaşırı vardı.
“Evet?”

“Aldo, ben...”

Kadın çaresizlik içinde ona baktı.

“Onları görmek ister misin?” diye sordu, karalama defterini kararsız elleriyle kavrarken daha iyi bir önerisi yoktu ve Aldo bakışlarını sessizce ona dikti.

Aralarında bir anın geçmesine izin verdi. “Bana göstermeye hazır mısın?”

“Hazır mısın?” diye sormuştu yeşil gözleri, çünkü eğer seni içeri alırsam, gitmene izin vermeyeceğim.

Regan anlayışla nefes verdi.

“Hayır,” dedi. “Hayır. Henüz değil.”

“Tamam,” dedi Aldo.

Regan bir adım geri çekildi.

“Tamam,” diye kabullendi ve gitti.

Regan kaçınılmaz olarak geri döndüğünde, Aldo kapıyı açacak ve genç kadın onun kollarına atılacak, gecenin geri kalanında başka soru sorulmayacaktı. Yine de bu olaylar arasında birkaç saat olacaktı; belki de bir gün kadar.

Önce tatil için eve gelen Madeline, “Babamın tablosuyla ne yapıyorsun?” diye soracak, sonra da her zamanki gibi aralarında konuşacaklardı: Anneme söyleme.

Tanrım, Char, bunlar aynı görünüyor.

Evet, evet, biliyorum.

Bunu sen mi boyadın?

Anneme söyleme.

Charlotte, ne yapıyorsun? Başın belada mı?

Hayır, değil, sadece anneme söyleme, tamam mı?

Söylemem ama Char... Bekle bir dakika. Charlotte, onlar benim küpelerim mi?

Evet, geri mi istiyorsun?

Hayır, sana daha çok yakışıyorlar.

Biliyorum, sonra sarılıp vedalaşma, Carissa'nın başının tepesine bir öpücük. Sonra ne, Madeline'dan sonra mı?

Sonra soru soran satıcı, elbette: Bu gerçek mi?

Elbette, gerçek. İmzayı görüyor musunuz? İsteddiğiniz gibi orijinallliğini kontrol edin.

Bunun değeri... Doğruyu söylemek gerekirse, bu iyi bir meblağ eder.

Talep için yeterince kıymetli mi?

Evet, kesinlikle bunun için yeterli, bir telefon görüşmesi yapayım.

Sırada ne var?

Bir çanta, Regan'ın her zaman bir gün toplayacağını bildiği çanta, ancak bu sefer içine önemli olan şeyleri yerleştirmek için durduğunda, buradaki hiçbir şeyin önemli olmadığını görecekti. Bunun yerine neredeyse her şeyi çöp poşetlerine atacak, tüm maddi olmayan malzemelerini içine koymak için sayısız plastik balonları şişirecekti ve bu başka bir konuşma olacaktı. Aslında iki konuşma.

İlki kısa olurdu: Regan, bir toplantıya giriyorum, ne var?

Önemli bir şey değil, sadece eve döndüğünde orada olmaya-
cağımı bilmeni istiyorum, hayatımda aldığın şekil için teşekkür ederim ama artık bitti, uymuyor.

Sonra ikincisi: Yardımcı olabilir miyim?

Evet, tüm bunların değeri ne kadar?

Şey, gerçekten bilmiyorum, burada tüm dolap var.

Evet, biliyorum. Ne zaman bilgi alabiliriz?

Belki... belki yarın? Ertesi gün?

Sorun değil, acele etmeyin, işte telefon numaram.

Nerede oturuyorsunuz? Eğer bazı şeyleri kabul edemezsek...

Henüz bilmiyorum. Eğer kabul edemiyorsanız, bağışlayın gitsin.

Emin misiniz? Bir sürü şey var, çoğu pahalı görünüyor.

Evet, eminim.

Sonra, her şey gittiğinde, bir şey bulurdu, herhangi bir şey. Üç yüz metre kare mi? Tabii, güzel, alana ihtiyacı yoktu. Neye sahipti ki? Işık iyi olduğu sürece iş görür. Elbette, standart bir kredi kontrolü yapmamız gerekecek. Anlarsınız ya.

Size bir yıllık kirayı peşin verebilirim.

Siz... verebilir misiniz?

Evet. Banka çeki olur mu?

Ee... Pekâlâ, evet, tamam.

(En iyi mahalle değil ama en kötüsü de değil.)

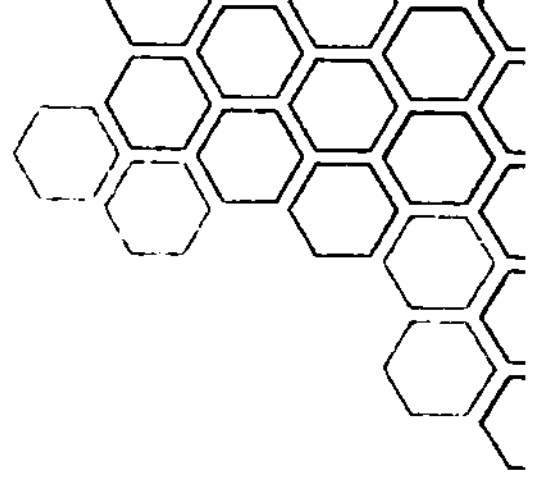
Regan telefonunu nehre ya da göle atmazdı. Bu kaçmak demekti ve o bunu yapmıyordu.

Kaçmıyordu. Hiç kaçmıyordu. Geri dönüyordu ve bu sadece Aldo'nun kapısını çalıp o da kapıyı açana kadar kaçıyormuş gibi görünecek ve öyle hissedecekti.

Hazır mısın?

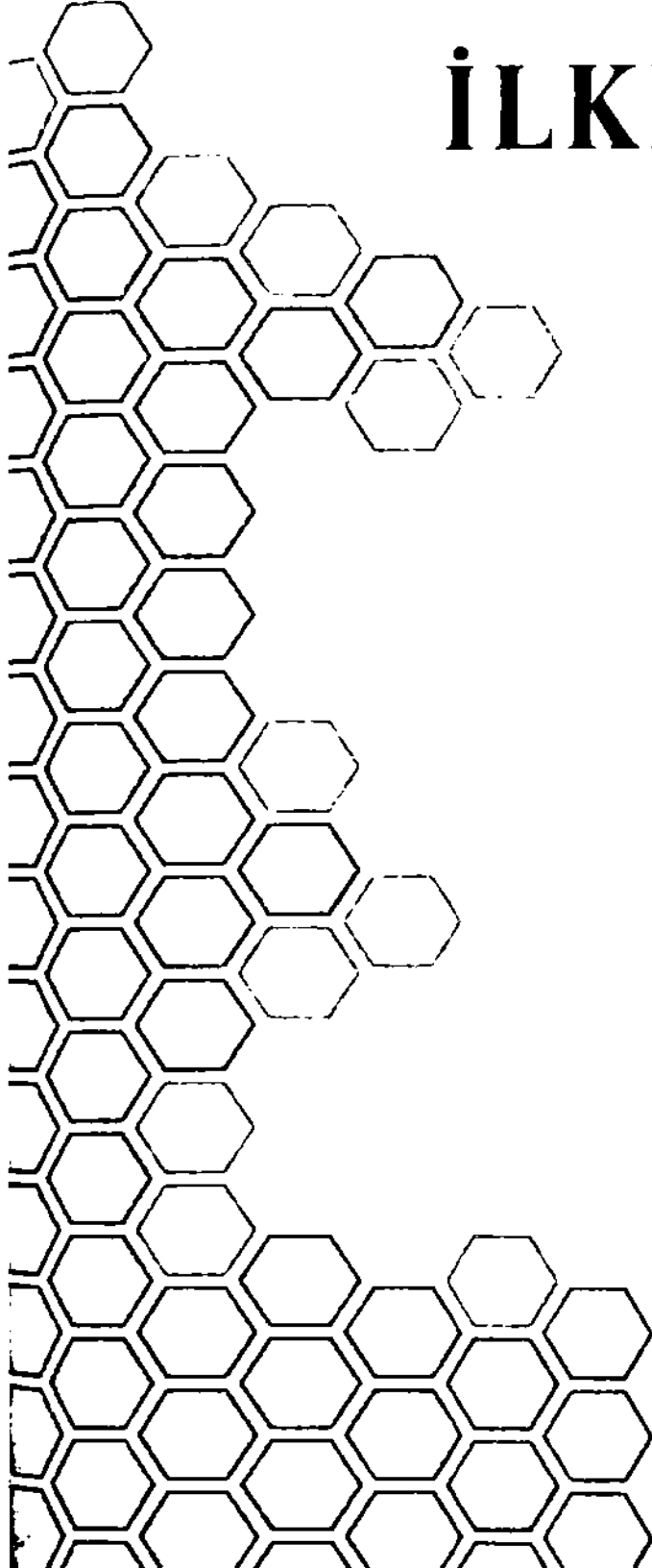
O da şöyle diyecekti: Evet, hazırım.

Hadi, Rinaldo, yeniden başlayalım.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

İLKLER.

Onunla geçirdiği ilk zaman utanç verici bir şekilde istediğinden daha hızlı geçmiş, aceleye gelmişti. İlk gece Regan onun kapısında, gerçekliği tanımak, kafasının, “Bu bir rüya mı?” demesini engellemek için çabalarken zorlukla duyabildiği kelimeler söylemişti. “Bunu rüyamızda görmemiş miydik?” demesini engellemek ve kendine hayır, bu gerçektir, bu gerçektir çünkü birazdan arkasında su kaynayacak, tuz atılacak, ardından makarna eklenecek, fırın bip sesi çıkaracak ve yemek gelecekti. Aldo’nun beyni, “Ah, o burada, biliyordum,” diye düşünmüyordu, aksine beyninin ona hiçbir faydası yoktu. Saatin kaç olduğunu düşünürken zamanın altı olduğu anlamına gelmiyordu. Hatta ne akşam ne de yemek zamanıydı. Sadece şu anlama geliyordu: *Kozmosun* neresindeyiz çünkü bunu hayal âleminde o kadar çok yaşadım ki altı farklı gerçeklik biçimine dönüştü ve şimdi söyle bana, biz hangi gerçekliğiz?

İlk seferinde Aldo, soru sayılabilecek hiçbir soru sormadı; ne zaman, nasıl, nerede, ne ve en önemlisi neden gibi gazetecilikle ilgili hiçbir şey sormadı. Yani neden o, neden herhangi biri ama en önemlisi, *neden o*? Öte yandan bilgilendirici bir şey de sormadı, sadece kenara çekilip Regan’ın geçmesine izin verdi. Regan etrafında kaynayan suya, makarnaya ve fırındaki tavuğa baktı; daha önce onu kabul etmek gibi niyeti olmayan ama şim-

di genişlemek zorunda olan bir odaya girdiğini fark etti. Regan özür dilemek için ağzını açtı ve Aldo hiç düşünmeden -sadece onun özür dilemesini istemediğini, aslında onun dilinden “özür dilemenin” sadece hayatından sonsuza dek kaybolmak gibi en büyük suçlar için ayrılması gerektiğini düşünerek- hızla elini tuttu. Regan yere bakıp ağzını kapattı, belki de kalbi daha hızlı atmaya başlamıştı. Belki nefesi hızlanmış ya da belki kesilmişti. Aldo, kulaklarındaki gürültülü koşuşturmadan onun fiziksel seslerini duymadı. O bir matematikçiydi, bir bilim insanıydı ve beklerken çok hassastı, bu yüzden onun için, ona doğru, onun adına nezaketle ve beceriksizce hareket eden kişi Regan’dı. Aldo genç kadını mutfak adasının üzerine kaldırdı ve birazdan pişecek makarnanın hemen yanında Regan’ın içine girdiğinde ikisi de hâlâ çoğunlukla giyinikti. Kalçaları mermer olabilecek ya da olmayabilecek tezgâhtan kalkarken alnını genç kadınınkine bastırdı, hiçbir zaman malzemeler konusunda uzman olmamıştı ama kadının kadife gibi yumuşak ve pürüzsüz hissettirdiğini biliyordu. Artık onun dokunsallığını biliyordu ve bir daha asla bilmemeye geri dönemeyecekti. Su kaynadığında Aldo boşalırken genç kadının aynı hazzı yaşayıp yaşamadığını sordu ve Regan ona cevaben güldü. Regan genç adamın dudaklarını kendi dudaklarına çekerken diline, dişlerine ve nefesine karşı şöyle dedi: Acıktım, yemekte ne var?

İkinci sefer daha yavaş, hatta uyuşuk sayılırdı. Bu sefer ikisi de doymuştu. Her ikisi de sarhoş olduğundan şarap genç adamın tişörtüne sıçramıştı. Aldo makarnanın tadına hiç bakmıyor, sadece yerken onu izliyordu. “Bunu sen mi yaptın?” diye haykırıyordu Regan. Evet, evet ben yaptım, Masso, *Barilla* makarnanın kabul edilemez olduğunu söylüyor. Ama benim için gayet iyi. Genç kadının bluzunun düğmeleri açık olduğundan sutyenini ve dudakları ile muhtemelen çenesindeki kirli sakalın cildini hoyratça tahriş ettiği göğüslerindeki kızarıklığı görebiliyordu. Tıraş olmalıyım, diye düşündü Aldo umutsuzca. Genç

kadın onu bakarken yakaladı ve gülümseyerek öne eğildi, gömleğindeki şarabı işaret ederek, “Berbatsın,” dedi. Aldo onun bacaklarının, kalçalarını nasıl sardığını düşündü. Evet, berbat durumdaydı. Lekesi çıkmadan yıkasan iyi olur, dedi Regan ve Aldo bunların gerçekleştiğine dair bir kanıt olması için bir tişörtü seve seve feda edecekken, “Tamam, öyle olsun,” diyerek tişörtünü çıkarıp yıkanması için çamaşır makinesine (ünite içi çamaşırhane, nimetlerin en kutsalı) attı, ancak Regan koridorda oyalanırken onu izliyordu. Adam onun içindeydi, yaptığı yemeği beğenmişti, buraya onun için gelmişti. Bu gerçeklik bir dalga halinde genç adamın üzerine çökerken adeta onu aydınlatıyor ve onu yakmadan önce uyuşturuyordu; onunla aydınlanmadan, dirilmeden önce. Regan ona doğru yaklaştı ve eğilip el işlerini inceledi, ardından çamaşır makinesinin kapağını kapattı. Regan kadransları inceliyormuş gibi yaparken genç adam onun arkasına geçti. Aldo elini onun kalçalarına koyduğunda genç kadın ürperdi.

Bu sefer her şey onun için olacaktı.

Aldo ellerini düz bir şekilde çamaşır makinesinin üzerine koyduğunda makine avuçlarının altında vızıldayarak titremeye başladı. Adamın dudakları genç kadının boynundayken bulunduğu yerde her şey titriyor gibiydi. Bu sefer *Barolo** ve onun damağındaki kadındı. Bu kez onun giysilerini yavaşça çıkarıp, katmanlarını nazikçe sıyrırken genç kadının parmakları makinenin üzerinde bembeyaz kesilene dek beklemişti; sonra dilini onun dudaklarının arasından geçirip ellerini kalçalarının etrafına doladı. Makarnayı unutacak, etiketin rengini unutacak ama şarabı hatırlayacaktı. Onun çıplak bacaklarını her gördüğünde, kendini onun arkasında her bulduğunda bunu düşünecekti. Temiz çamaşırlar, kırmızı şarap ve o, dizinin arkasındaki küçük renksiz çili ilk bulduğu andan itibaren ve sonraki her seferinde, Kuzey Yıldızı gibi işaretleyerek... Regan bu sefer iç çekişle

* Kırmızı şarap markası. (c.n.)

boşaldı. Nefesi dişlerinin arasından usulca çıkarken arkasına yaslanıp ona düzensiz bir şekilde şöyle dedi: Böyle hissettireceğini biliyordum. Seni her yerde, tüm vücudumda hissedeceğimi biliyordum, bunu biliyordum. Aldo'ya karşı yavaşça salınırken tekrar iç çekene kadar kulağına biliyordum, biliyordum, biliyordum diye fısıldamaya devam ediyor, Aldo'nun elleri kalçalarını sıkıca kavıyordu.

Üçüncü sefer titrek, tüm bedenine artarak yayılan ve tekrar azalan küçük artçı şoklarla dolu çarpışmaya doğru serbest düşüş gibiydi. Çatıdaldı. Hava buz gibiydi. Aldo onu aşağıya, sıcak olan dairesine götürmeye çalışsa da Regan, "Hayır, hayır, burada kalalım, böyle canlı hissediyorum, böyle ölebiliyim." diyordu. Aldo ona aynı düşüncüyü ne kadar sık yaşadığını söylemese de bir ihtimal onun bunu görebildiğini düşünüyordu çünkü bir şekilde genç kadın ellerini yanaklarına koymuştu. Elleri dolaştığında, boş olmakla ilgilenmediklerini ifade ettiklerinde, kendilerini onunla doldurduklarında, onun kıyafetlerini giyiyor, onunla birlikte bir battaniyenin altına sokuluyordu. Aldo boğuk bir sesle, Artık ergen değilim, dedi, Regan gülerek, "Değil misin?" diye yanıt verdi ve evet, bu genç kadın haklıydı. Aldo yine sertleşmişti, lanet olsun. Bir yerlerde bununla ilgili kurallar vardı. Fiziksellüğün kuralları, temel insani eforun kuralları, lanet olası çatıda sevişmemenin kuralları ama Regan kararlıyken Aldo hâlâ dudaklarından onun tadını alıyordu. Yanmayan sigarasını dişlerinin arasına alırken reddedebilecekmiş gibi davranıyordu. Ama yapamayacaktı. Regan da bunu görebiliyordu. Regan, yaptığı blöfü görmek için başını eğip sigaranın Aldo'nun dudaklarından aşağıdaki betonun çatlaklarına düşmesine neden oldu. Aldo vazgeçip etrafında döndü. İkisi de soğuktan ve muhtemelen adrenalinden titriyordu. Aldo'nun hatırlayacağı şey buydu, ayakta durmaya çalışırken Regan onu tükettiği sırada kollarındaki ve bacaklarındaki kasların nasıl titrediği...

Tüketim, işte buydu. İsteyerek canlı canlı yeniyordu. Aldo,

iyi geceler, dediğinde Regan gülümseyerek, sabah görüşürüz, diye yanıt verdi ve bacaklarını adamınkile doladı. Adeta ona demir atıp sonra çekilerek yörüngesine giriyordu. Hem Aldo hem de Regan hareket etmeye başladı. Regan uyurken farklıydı. Saçları yumuşak ve pürüzsüzdü. Aldo onu uyandırmaktan korktuğundan saçlarına dokunmamak için kendini zor tutuyordu.

Regan uykusunda yüzüyormuş gibi görünüyordu, sanki Aldo ile o suyun altında bir yerdeymiş ve her ikisi de kendi nefeslerini tutuyormuş gibi. Regan saat dört civarında uyandığında kafası karışmış gibi görünüyordu. “Biz buraya, bu okyanusa nasıl geldik?” ve onu bulduğunda kendini şöyle rahatlatı: “Ah, iyi.” Aldo ona dördüncü kez dokunduğunda, “Ah, iyi,” sözü içindi. Regan bunu söylerken ne düşünüyordu? Onun umduğu şeyi mi düşünüyordu. “Ah, iyi, hâlâ sensin, rüya görmedim,” ya da başka bir şey mi düşünüyordu? “Ah, iyi, gitmemişsin.”, “Ah, iyi, hâlâ dün geceki gibi hissediyorum.”, “Oh, iyi, bugün pazar, uyandım ve uykumda ölmedim,” miydi? Aldo onu becerirken sessizce soruyor, dudaklarını onunkilere bastırarak yalvarıyordu. Aslında Aldo öpücüğünü, onu öpmenin nasıl hissettirdiğini düşünmeye bile başlamamıştı. Bu normalde birinci adımdır ama onunla samimiyetin ötesinde bir yerdeydi. Dilindeki şey olmak onun için çok daha fazlası demekti, bunu söyleyebilirdi. Dudaklarını öpmek, nefesini paylaşmak, vajinasının içine girip işgal etmekten daha fazlası demekti.

“Ah, iyi,” dedi Regan, uyanıp da onu gördüğünde. İşte, Aldo onu öperken düşündüğü de buydu.

Ah, iyi. Bu sensin.

Onunla birlikte kiliseye giderken tüm bunlar kısa bir anlığına erteleniyordu. Bu kez içeri girerlerken onun elini tutup bırakmadı. Muhtemelen duş almaları gerekiyordu ama Aldo’nun bu genç kadının izlerinin üzerinde olması hoşuna gidiyordu. Bu şekilde kendini daha kutsal, şüphe içermeyen bir şeyle örtülmüş gibi hissediyordu. Regan’ın kokusunu omuzlarında, ba-

caklarının olduğu yerde taşıyordu. Ona dokunduğundan beri ne kadar ileri gittiğini, nasıl bir adama dönüştüğünü başka kimse bilmiyordu. Onun diğer tüm versiyonlarıyla sevişen diğer tüm versiyonlarını düşünürken onları alternatif gerçekliklerinden, alternatif mekân ve zamanlarından koparıp bu gerçekliğe yerleştirmeye karar verdi. Regan'ın zihnini okuma yeteneğini geliştirmemiş olmasını, kendini sıranın üzerinde eğilmiş ya da mihrabın tepesinde kraliçe edasıyla tünemiş, bacaklarının arasında kendinden geçmiş başıyla görmüyor olmasını umdu. Bu pazar, özellikle ibadet ediyordu. Özellikle bu pazar, kendi isteğiyle dizlerinin üzerine çöküyordu.

Beşinci sefer tamamen yenilik, tuhaflık ve bilinmezlikten ibaretti. Regan ona kiraladığı stüdyoyu gösterdi. Toplu taşıma araçlarıyla ulaşmak zor olsa da Aldo her türlü yürümeyi tercih ediyordu. Genç kadın ona resimlerini, onun çizimlerini gösterdi. Hepsi imkânsızlığın ötesindeydi, lanet olsun, bu kadın imkânsızdı. Regan boş bir sayfayı alıp onu güzel bir şeye dönüştürmüştü, bunu nasıl yapabilmişti? O bir sihirbazdı, elbette onun zihnini okuyabilirdi, Tanrı'nın evinde bir saat boyunca ona ne yaptığını tam olarak biliyordu. Regan gülümsedi. Çok sessizsin, dedi Aldo, ben de öyle miyim? Regan omzunu silk-ti. Duş almalıyız. Regan fazlasıyla kaygandı ve tutması zordu, yine de Aldo onu sıkıca tutuyordu.

Bir süre ayrıldılar çünkü Aldo çalışmak zorundaydı ama aslında onu bunaltmak istemiyordu. Yapmak istediğı şey, bisikletine atlayıp boş havaya çığlık atabileceğı bir yere gitmek, onunla dolu olmayan bir nefes alabileceğı bir yere, her ihtimale karşı hâlâ bir anlamı olabileceğini kanıtlayacağı bir yere gitmekti. Her ihtimale karşı. Regan ele avuca sığmaz, düşüncesizin tekiydi. Dün onu istemişti, bugün, “Ah, iyi,” demişti fakat Aldo yarın daha az önemsiz birine dönüşecek miydi? “Ah, hımm,” ve sonunda sadece “Ah,” mı olacaktı? Aldo düşüncelerini yazıyordu ya da yazmaya çalışıyordu. Ondan kaçan şekiller, düzenli

olanlar, temiz bir şekilde bir araya getirilmiş olanlar... Düzen, onun ihtiyacı olan şeydi. Dairesi darmadağınktı, kirli bulaşıklar vardı, çamaşır makinesindeki lekeli gömlek hâlâ duruyordu ve Regan her yerdeydi. Tüm mekânlarında ve düşüncelerinde o vardı. Formülleri ve rasyonalite derecelerini düşünür ve hepsi ona dönüşürdü. Daha yeni başlamış olan ya da en azından şimdi farklı hissettiren zaman hakkında düşünüyordu. Düşüncesi şöyleydi: Babilliler yanılmış; zaman Regan'dan yapılmış.

Altıncı seferinde Aldo, onun kollarında ve biraz da yanağında boya lekeleri olduğunu fark etti. Güldü ve, "Ne çiziyordun?" diye sordu. Regan çok ciddi bir şekilde, "Seni, hep seni, elimde değil," diye yanıt verdi. "Bugünlerde sadece sen." Tanrım, diye düşündü Aldo, bizde bir sorun var, hastayız, hiç kimse yıkım olmadan bunları hissetmedi. İmparatorluklar böyle yıkıldı, diye düşündü ama bu sadece onu daha çok istemesine neden oldu. Aldo'nun ellerine bakıp, Tanrım, ona sarılmaktan başka bir şey yapmak ne büyük zaman kaybı, diye düşünmesine neden oldu. Ne büyük bir kayıp, sonra yüksek sesle, "Tanrım, sen bana ne yaptın?" dedi. Ardından Regan, öp beni, dedi.

Aldo onu öperken şöyle düşündü: Devam et, mahvet beni. Mahvet beni, lütfen.

Regan da öpüşüne karşılık verdi ve Aldo'nun istediğini yaptı.

İlk kez tartıştıklarında Regan onu sevdiğinden emindi. Bunu ilk kez gerçekten fark ediyordu çünkü düşünceleri ona günlerdir bunu söylese ve bir yerlerde onun için sönmesi imkânsız bir yanma olsa da aşkın bilimden başka bir şey olduğuna gerçekten inanmıyordu. Hormonlar, evrim, aşk, nükleer füzyon, kuantum teorisi, hepsi sadece bir teori. Bunların hepsi, insanlar küçük ve aptal olduğu için bir açıklama getirmeye çalıştıkları bir histi. Çünkü insanlar her konuda romantik olmak, yıldızlara isimler

vermek ve hikâyeler anlatmak isterdi. Aşk bir hikâyeydi, hepsi bu, ta ki onunla ilk kez kavga edene kadar.

Regan, ilk kez kavga ettiklerinde onu sevdiğini biliyordu çünkü daha önce hiç kavga etmeye değmemişti. Diğerleriyle, Marc'la, her zaman sebep olan Regan'dı, lütfen mantıklı ol, Regan, bunu şu anda yapmak istemiyorum, yorgunum. Regan, sıkıldığın için mi zorluk çıkarıyorsun? Regan içinse her zaman durum, pekâlâ, üzgünümünden, ibaretti. Belki üzgünüm kısmı değil çünkü neredeyse hiç üzgün değildi fakat pes etme her zaman oradaydı. Pes etme duygusu, kaçınılmaz olarak Kavga'ya bağlıydı. Aldo'dan önce aşk taviz vermektir. Aşk soldurucu bir "Evet, canım," ve "Kavga etme. Yumurta kabuklarına dikkat et. Burada evinde değilsin, kolayca gönderilebilirsin," hissiydi. Aşkın Makul olmak anlamına geldiğini düşünmüştü, Aşk ve İlişkilerin kaçamak zahmeti için uygun bir çabaya uygun bir isim gerektiğini düşünürdü. Bu da ona zaman zaman en kısa aşk hikâyesini hatırlatırdı. İstanbul'da karşıdan karşıya geçerken bir tren yolunu kesmişti, orta vagonda yakışıklı bir genç çocuk duruyordu. Gözleri bir şekilde onunkileri bulmuştu (gözler her zaman onunkileri bulurdu) ve ona, "Gel, gel," diye seslenmişti. Regan başını iki yana sallayarak, "Hayır, deli olma," diye yanıt vermişti ve çocuk dudaklarını bükerek, "Lütfen," diye mırıldanmıştı. Sadece bir an için bunu düşündü. Sırf ona söylemek için trene binmeyi düşündü: Bu kader mi? Regan bunu yapmadı ve adam da ortadan kayboldu, hem de sonsuza dek. Artık onun yüzünü hatırlamasa da verdiği hissi hatırlıyordu. Ben, başkaları giderken kalan kız mıyım?

Bazen o trene binmek için gerekli deliliğe sahip olmadığı için kendinden nefret ediyordu. Bunu onarmak, bunu başka bir şekilde yapmak için duyduğu dürtüyü hep hissediyordu. Bu durum, yok olmayacak bir dürtüsellığe dönüşmüştü. Regan şöyle düşünüyordu: O trene binmediğim için nefret ediyorum, onun gidişini ve yok oluşunu izlediğim için nefret ediyorum. İlk baş-

ta Rinaldo Damiani'yi trendeki çocuğu sevdiği gibi sevdiği aklına geldi. Sanki onun gidişini izlemek hayatı boyunca peşini bırakmayacakmış gibi.

Bu düşüncenin ardından kavga ettiklerinde şöyle düşündü: Belki bu farklıdır. Çok büyük bir kavga değildi ama önemli olan bunu yaşamaları, bunun gerçekleşmesiydi. Şaşırtıcıydı ki Regan Aldo'nun onu sevdiğini bu şekilde anlamadı. Bu onunla ilgili bir şey değildi. Bu genç adamın beyninin kendisine yabancı olduğunu, kendi açgözlü dallarını ne kadar dikkatle kazarsa kazsın asla anlayamayacağı küçük mistisizm cepleri içeren bir şey olduğunu zaten biliyordu. Bu yüzden Aldo _____ dediğinde, o da _____ yanıt verdiğinde, çoğunlukla sadece ona meydan okuyordu. Daha sonra tartışmanın ne hakkında olduğunu bile unutacak, sadece bunun olduğunu ve en önemlisi kendisinin ???, dediğinde, Aldo'nun !!!, dediğini ve bunu reddetmediğini hatırlayacaktı. Regan, "Bunu gerçekten şimdi yapmak istiyor musun?" dememişti. Regan, yorgunum, şimdi tartışmayalım. Regan, yatağına git, geç oldu, ayrıca sırf tartışmak için tartışıyorsun. Aldo bunların hiçbirini yapmıyor, onun yerine Regan kızdığında kızıyor, öfkelenildiğinde öfkeleniyor ve Regan'ın sinirlenmesi gerektiğini biliyordu. İnsanların ona karşı her zaman olduğu gibi sinirlenmeli ya da yorulmalıydı ama Regan aslında öyle değildi. Regan onun yerine şöyle düşündü: Onu seviyorum. Bir an için onun da kendisini sevip sevmediği önemli değildi. Kendi kalbinde içinin bir depolama yerinden daha fazlası olduğunu bilmesi yeterliydi.

Regan özür dilemeyi, sevgiyle karıştırmaması gerektiğini iyi biliyordu. İnsanlar her zaman üzgündü, bu yüzden Aldo yatakta ona doğru yaklaştığında, bunu beklemeyi, iç çekmeyi ve, "Sorun değil," demeyi bilirdi, ancak bunun yerine Aldo onu şaşırtarak, "Aklını seviyorum," derdi. İlk önce neyle başa çıkacağını bilmiyordu; "aşk" kelimesinin kullanılmasıyla mı, bunun beklediği şey olmadığı gerçeğiyle mi, yoksa beynini şe-

killendirmek için neredeyse hiç çaba sarf etmediği halde birinin onun hakkında sevgiyle düşünebileceği fikriyle mi? Bedenini sevmek kolaydı ve kişiliği, hangi versiyonu olursa olsun, her durum için özel olarak hazırlanmıştı. Annesi ne düşünürse düşünsün, o her zaman diğer insanlara karşı çalışkan olmuştu. Annesi onun sırf isyan etmek, kışkırtmak için isyan ettiğine inansa da Regan bunun sadece başka bir çalışma şekli olduğunu düşünüyordu. İnsanların ondan ne istediğini anlıyor, ne zaman vereceğini ya da vermeyeceğini biliyordu. Önemli olan da bu değil miydi? Bir isyanın başarısı, insanların ne istediğini bilmek, böylece başkalarının umutsuzca arzuladığı şeyi şiddetle reddetmek değil miydi?

Regan, bu konuda her zaman iyiydi, ruh haline göre insanların ondan nefret etmesini ya da onu sevmesini sağlamıştı ama düşünceleri üzerinde hiç düşünmemişti. Sonra Aldo, senin aklını seviyorum, dedi ve Regan o kadar şaşırdı ki onunla yeniden kavga etmek istedi. Ona çılgınca bir şeyler fırlatmak istedi. Tanrı bir efsanedir! Zaman bir tuzaktır! Bekâret bir kurgudur! Aşk bir hapisanedir! Sırf bunu ona tekrar söyletmek, doğru olduğunu kanıtlamak içindi tüm bunlar. Aklımı mı seviyorsun? Peki, şunu ya da bunu yaptığında seviyor musun? Yerde cansız yatarken, dilimi bir hapın ya da bir yabancının aletinin etrafında kıvrırken seviyor musun? Aklımı küçük olduğunda bile sevebilir misin? Kötü niyetli olduğunda? Şiddet içerdiğinde?

O beni sevmezken sen onu sevebilir misin?

Regan o kadar yüksek sesle düşünüyordu ki düşüncelerini seksle susturmak istiyor, bu da neredeyse her zaman işe yarıyordu. Ah, Aldo'yla seks yapmaktan hoşlanıyor, buna can atıyor, sadece düşüncesi bile tüm vücuduna şarkı söyletiyordu. Aldo'nun ona uyuşunu, içine girişini fazlasıyla istiyor, her zaman istediği gibi, onun tarafından boğulmayı, içinde boğulmayı, onun aletiyle genişlemeyi ve onu yutmasını istiyordu ama daha önce de seks, erkekler ve oğlanlar hakkında böyle hissetmişti.

Kendini birçok kez, birçok şekilde kaybetmişti, bu yüzden bunu tekrar yapmak istiyor ve bunun tanıdık geleceğini düşünüyordu. Öte yandan onunla hiçbir şey tanıdık değildi ve seks bunların en azıydı. Bu *önemsiz* bir şey değildi -sırf bilinçaltını onun şekliyle rahatlatmak için elini onun aletine sararak uyuyordu- ama bu, beynini seviyorum lafından daha fazlasıydı. Regan ona âşık olduğunu zaten biliyordu ve şimdi onun da kendisine âşık olduğundan şüpheleniyordu, öyle ki buna inanmaya meyilli hissediyordu. Onu kendine doğru çekerken bükebildiği yerlerle ödüllendirmeye hazırdı fakat Aldo gülerek acele eden ellerini yavaşlattı. Mola verebiliriz, biliyorsun, dedi. Regan zihninde bununla alay etmeden duramadı. Ah, beyninin, istediği bu mu? Tamam, o zaman al, hepsini. Regan, Aldo'nun başını kendine doğru çekip dudağını ısırды ve şöyle dedi: Sana sırlarımı anlatacağım.

Aldo onun dudağını yaladı. Anlat o zaman.

Regan küçük ama orta derecede günahkâr bir şekilde kendini anlatmaya başladığında, Aldo büyük şeyleri duymaya hazır olduğuna pek ikna olmamıştı. Ona bir profesörle nasıl flört ettiğini, notunu nasıl değiştirttiğini anlattı. Ona, göğsünü avucunun içine alıp “güzel” diyen ilk kişi olan komşu çocuğunu anlattı. Sırf göz süzüp birkaç müstehcen mesaj attı diye laboratuvar ödevlerini yapan yanındaki çocuk olmasaydı neredeyse sınıfta kaldığı kimya dersini anlattı, tamam iyi, muhtemelen birinin bulut hesabında bir yerlerde memelerinin resimleri vardı, ne olmuş yani. Aldo gülümseyerek dinledi ama bu “hımmmm” diyen bir gülümsemeydi.

Regan daha ne olduğunu anlamadan başka şeyler itiraf etmeye başladı: Aslında hiçbir konuda çok iyi değilim. Gerçekten çok zeki değilim. İnsanlar bunu hemen anlamıyor ama eninde sonunda anlıyorlar. Bazen düşünüyorum, hayır bekle, yalan söylüyorum, her zaman düşünüyorum. Herkes benim hakkımda haklı. Ben ortak çarpanım, değil mi? Demek ki herkes haklı.

Aldo ilk başta hiçbir şey söylemiyor, her ne düşünüyorsa onu düşünürken yaptığı gibi yanağını okşuyordu (anlamayı bekle-miyordu, zaman ya da başka bir şey, anlamak da istemiyordu; gerçekten, gizemlerle arası iyiydi) ama sonra tekrar şöyle dedi: Bunu neden yaptın?

Aslında Aldo'nun demek istediği; bol miktarda parası ile ye-teneği olan, gelecek vaat eden bir insan olarak neden bunları bir suç için kenara atmaya karar verdin?

Psikiyatri, doktoru, başarısız olmak istediği için tüm bunları yaptığını söylüyordu. Çünkü kendini sabote ediyordu.

Tamam, bu bir teoriydi ama Aldo, psikiyatrinin ne düşündü-ğünü sormamıştı.

Ee, kendini tanıdığını kim söyledi? Eninde sonunda yakala-nacağını bilseydi, bunu yapmaz mıydı?

Aldo bunun mükemmel bir soru olduğunu düşündü.

Regan onun böyle düşünmesine memnun olmuştu.

Aldo soruyu cevaplaması ya da cevaplamaya çalışması ge-rektiğini söyledi.

Regan ise onun gizli zamanına el koyduğunu düşünüyordu.

Öyleydi ama Aldo bunu sorun etmiyordu.

Regan onu öpmesini istedi. (Genç adamın elini kalçalarının arasına koydu.)

Aldo bunu yapmasına izin vermedi.

Pekâlâ, belki de Regan'ın gitmesi gerekiyordu, nasılsa kendi dairesi vardı, burada uyumasına gerek yoktu, ayrıca belki de Aldo her şeye burnunu sokan biriydi.

Belki de öyleydi ama bunu başlatan Regan'ın kendisiydi ve geri döndüğü sürece istediği zaman gidebilirdi.

İyi ama sadece Aldo'nun son söylediğinden dolayındı. İn-sanların ona gitmekte özgür olduğunu söylemesinden bıkmıştı, bundan nefret ediyordu.

Öte yandan Aldo onun gitmesini hiç istemiyordu ama kural-lar kitabında insanların kendi iradelerine sahip olmalarına izin vermekle ilgili bir şey vardı. "Eğer olması gerekiyorsa" falan.

Regan bunun saçmalık olduğunu düşünüyordu, insanlar sadece dayanamaz mıydı?

Aldo da aynı fikirdeydi.

Peki tamam, Regan nedenini tam olarak bilmiyordu ama bunun bir kısmının batmakta olan bir gemiye tutunmak ve onu bir yere, herhangi bir yere yönlendirmekle ilgili olduğunu düşünüyordu. Çarpma ihtimali bile amaçsızca yüzmekten daha iyiydi.

Gemisi neden batıyordu?

Gereksiz bir mecaz yapıyordu, bu onun alışkanlığıydı.

Aldo bunu aklının bir köşesine not ederek yeniden sordu: Gemisi neden batıyordu?

Gemisi mi? Her zaman batıyordu, bundan nefret ediyordu, o gemi ya batıyor ya da patlıyordu, her iki durumda da hiçbir yere gitmiyor gibi görünüyordu.

Aldo bunun doğru olduğunu düşünmüyordu.

Ee, onu o kadar iyi tanı mıydı, değil mi? Onunla sadece X kadar konuşmuş ve Y kez sevişmişti.

Hayır, hayır, Aldo net olmak istiyordu çünkü matematik böyle çalışmıyordu.

Tanrım, bunu şimdi mi yapıyordu?

Aldo doğruluğa takıktı, oturup Regan için grafik çizmeye koyuldu: X bir kişiyi ne kadar süredir tanıdığınız, Y ise ne kadar iyi tanıdığınız. Belki onu sadece X 'ten beri tanıyor fakat Y 'deki şu üstel büyümeye bak. Bu eğrinin ne kadar dik olduğuna bak. Ne demek istediğini anlıyor muydu?

Evet, Regan gönülsüzce anlıyordu. Ne anlatmak istiyordu?

Bir amacı yoktu, sadece ona söylemek istemişti.

Regan bu genç adamın inanılmaz derecede tuhaf olduğunu düşünüyordu.

Aldo da biliyordu. Onun için sorun muydu?

Sorun değil miydi? Kahretsin, Aldo'nun hiçbir fikri yoktu.

Aldo nasıl olduğu hakkında konuşmadıklarını hatırladı; hapları ve tüm bunlar hakkında.

Regan artık onları almak istemiyordu. Ona yaptıklarından, kendisini nasıl kayıp hissettirdiklerinden hoşlanmıyordu. Belki de büyük sır buydu, duygularından nefret etse bile onlara sahip olmayı olmamaya tercih ediyordu. Belki de tüm bunların büyüklüğü, iniş ve çıkışlardan nefret etmesi, bunların Kötü olduğunu, Olmamaları Gerektiğini bilmesi fakat onlar olmadan kendisi olmamasıydı. Kendini özlüyordu. Kim olduğunu gerçekten bilmiyordu ama bilmek, öğrenmek *istiyordu* ve bunu haplarla yapamıyordu. Bunu Aldo'nun anlamasının zor olabileceğinin farkındaydı.

Aldo için neyin zor olduğu neden önemliydi? Onun bununla hiçbir ilgisi yoktu.

Elbette vardı. olmak zorundaydı çünkü onun beyin alanını, düşünce alanını paylaşmak için kaydoluyordu. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, az önce yaptıkları kavga neydi? Yine olacaktı ve Aldo ondan bıkacak, sonra o da ondan bıkacak ama hapların ona hissettirdiği yarım kendisinden bıkmaktansa tüm kendisinden bıkmayı tercih edecekti.

Elbette, Aldo bunu kabul etti.

Ne?

Elbette, Aldo bunu kabul etti, istediği buydu. Neden başkası onun iniş ve çıkışlarını yaşasındı ki? Aldo tüm bunları bencilce, sahiplenici bir şekilde istiyordu. Onlara sahip olmak istiyordu çünkü kendi iniş çıkışları yoktu. Tamamen... sıkışmış durumdaydı.

Sıkışmış mı? Aldo sıkışıp kalmazdı, o bir dâhiydi.

Aldo yıllardır aynı problemi çözmeye çalışıyordu. O sıkışmışlığın tanımıydı.

Bu deliliğin tanımıydı ve Aldo kesinlikle öyleydi. (Regan bunu sevgiyle söylemişti.)

Peki tamam, Aldo deliydi, şimdi mutlu muydu?

Son derece. (Regan gerçekten mutluydu.)

Mesele şuydu; Aldo için Regan'ın bir şey olmasına ihtiya-

cı yoktu, hap kullanmasına ihtiyacı yok. Regan dürüst olmak istiyorsa dürüst olmasını istiyordu ama yalan söyleyecekse o zaman bu işin içinde olmak istiyordu.

Bu hiç mantıklı değildi.

Evet, mantıklıydı, Aldo kızın saklandığı *kişi* olmak istemiyordu, kızın *birlikte* saklandığı kişi olmak istiyordu. Bunlar farklı şeylerdi, farkında değil miydi? Başka insanlarla var olmayı ne kadar zor bulduğu hakkında bir fikri var mıydı? Sonra işte burada, bu gizem, bu bulmaca, onun öngörülemezliğini, kıvrımlarını ve dönüşlerini ne kadar sevdiğini biliyor muydu? Beyninin bir çeşit sorun olduğunu mu düşünüyordu? İyi, güzel, sorunları seviyordu.

Aldo sürekli “sevgi” deyip duruyordu. Bunun farkında mıydı?

Ee, Aldo bunu tam olarak düşünmemişti ama bunu dile getirmek için ne yapması gerekiyordu?

Regan onun bir şey söylemesini beklemiyordu, kendisi sadece... yorum yapıyordu. Daha önce aşk hakkında hiç konuşmamışlardı, tek konuştukları şey sadece seksti.

Bunun nedeni, adamın sadece hiç sevişmediği insanları sevmesi ve sevmediği insanlarla tamamen tesadüf eseri sevişmiyordu. Seks her zaman sonradan akla gelen bir şeydi.

Aldo’nun sonradan düşündüğünü düşünmek garipti. Bu çok fazla düşünce barındırıyordu. Ayrıca seks unutmakla, hissetmekle ilgiliydi.

Aldo unutmayı ya da hissetmeyi sevmiyor.

Yani onunla seks yapmaktan hoşlanmıyor muydu?

Hayır, Aldo öyle dememişti. Onunla seks yapmayı seviyordu.

Yine “sevmek.” İşte, Aldo yine yapmıştı.

Tamam, onunla seks yapmaktan *hoşlanıyordu*, bu daha mı iyiydi?

Hayır, değildi. *Hoşlanıyor* muydu?

Gördün mü, bu yüzden sevmek demişti.

Aldo’nun kelimelerle arası pek iyi değildi.

Hayır, değildi, bunu biliyor, insanlar onun kelimelerinden hoşlanmıyor ve ayrıca hiçbir şeyi açıklayamıyordu. Sonuçta Regan onun dersine katılmıştı, değil mi? O da bunu biliyordu.

Neden bu işte daha iyi olmuyordu?

Regan sanat okuluna gitmeliydi.

Tamam, Aldo şimdi de konuyu saptırıyordu.

Hayır, düşünüyordu. Regan sanatçı olmalı ve sanat okuluna gitmek istiyorsa gitmeliydi.

Aldo sanat hakkında hiçbir şey bilmiyordu, sadece önyargılıydı.

Neye karşı?

Belli ki ona karşı.

Hayır, iyi olmadığını düşünseydi ona söylerdi. Ya da en azından, eğer iyi değilse ona iyi olduğunu söylemezdi.

Aldo hâlâ yanılıyordu. Belki onun eğitimsiz gözüne hoş geliyordu ama Regan öylece bir sanatçı *olamazdı*, işler öyle yürümüyordu.

Doğru, bu yüzden okul demişti, eğer isterse.

Önce bir şeye ihtiyacı vardı. Bir fikre.

İmkânsız bir problem mi? (Aldo şaka yapsa da Regan ciddiye alıyordu.)

Evet, o. Tüm düşüncelerini adamaya degecek bir şey.

Bunu bulamaz mıydı?

Evet, muhtemelen bulabilirdi ama yatırım yapmaya karar vermeden önce onu bulmak istiyordu.

Regan onu nasıl bulacaktı? Öyle değil, sadece netleştirmek için. (Regan, Aldo'nun bedeni üzerinde aşağıya doğru kayarken Aldo başını iki yana sallıyordu.)

Regan bilmiyordu. Tanrım, normal bir erkek olup oral seksi kabul edip teşekkür edemez miydi?

Aldo teşekkür etti. Öte yandan bu konuda ciddiye alıyordu, Regan'ın amacını bulmasını istiyordu, yardım edebilir miydi?

Evet, sessiz kalarak yardım edebilirdi.

Regan şu anda evrenin sırlarının onun aletinde olmadığını bilmeliydi.

Aldo kontrol etmiş miydi?

Aldo emlak işlerinden anlıyordu.

Regan'ın demek istediği bu değildi.

Onun, gerçekten, ne demek istediği hakkında hiçbir fikri yoktu.

(Sessizlik.)

Daha sık kavga etmeleri gerekiyordu.

Regan da aynı şeyi düşünüyordu. Sebepleri neydi, sadece oral seks mi? Onlara kavga etmeden de sahip olabilir, her şey dahil paketin bir parçası.

Hayır, oral seks değil, onların (o-ve-onların) şekillerini biraz değiştirdiklerini hissedebildiğini düşünüyordu. Ayrıca o kadar uzun zamandır bu şekildeydi ki biraz genişlemeye ihtiyacı vardı.

Söylemesi garip ama Regan şaşırmamıştı.

Aldo'nun ne demek istediğinin farkında değil miydi? Halbuki Aldo, onun ne demek istediğini bildiğinden oldukça emindi.

Peki, tamam, belki de biliyordu. Ama artık farklı hissediyordu, bu yüzden onun mu, yoksa başka bir şeyin mi ya da her şeyin mi etkili olduğunu kim bilebilirdi ki?

Haplarına devam etseydi onu sevebilir miydi?

Hayır, sevemezdi, kendine izin vermezdi ya da haplar ona izin vermezdi. Ayrıca Aldo bunu tekrar söyledi.

Ne, sevmek mi? Muhtemelen onun kadar iyi bir yalancı olmadığı içindi.

Regan biliyordu.

Bu onun da aynı şekilde hissettiği anlamına mı geliyordu?

Az önce ona sakso çekti mi, çekmedi mi? (Regan bunu kabul etmeyecekti.)

Regan bunun aşk olmadığını gayet iyi biliyordu.

Onun aşka inanmasına bile şaşıyordu.

Aldo aslında inanmıyordu ama bu kavrama bir isim vermeye en yakın şey buydu. Tıpkı zamanın, muhtemelen tamamen başka bir şey olmasına rağmen sadece onların zaman anlayışları

içinde var olması gibi. Yine de ona zaman diyorlardı çünkü herkes ona bu ismi vermeyi kabul etmişti.

Ne kadar da... teorik biriydi.

O teorik *bir* matematikçiydi.

Tamam, diyelim ki önceden belirlenmiş bir isim yok, o zaman Aldo nasıl hissedirdi?

Regan çok zor sorular soruyordu.

Güzel, kolay olanı sevmezdi.

Aldo bunun farkındaydı. Bunu sevmiştir.

Ah, demek *bu* Aldo'nun hoşuna gidiyordu.

Aldo ona sarılmak istese de sarılamazdı.

Şu anda ona sarılıyordu, görmüyor muydu? (Sarılıyordu, gevşekçe.)

Öyle değil, fiziksel olarak değil.

Ona... zihinsel olarak mı sarılmak istiyordu?

Bir nevi. Tabii. Eğer bunu anlayabilirse. (Regan bunu anlayamazdı.)

Belki de bunu başka bir zaman konuşmalıydı. Konuşmak için bir sürü zamanları var, dedi Aldo ve Regan, işte o zaman onu o kadar derinden, o kadar tutkulu ve o kadar yıkıcı sevdiğini *anladı*. Tanrım, biliyordu ki ona söylediği zaman kelimeler kaçınılmaz olarak boş ve küçük gelecekti.

İlk kez tartıştıklarında onu sevdiğinden emindi.

Ama bunu ona söylemedi, tam olarak değil, henüz değil.

"Benimle eve gel," dedi Aldo.

Regan etrafına şöyle bir bakarken parmaklarını genç adamın göğsünde gezdirdi.

"Seninle zaten evde olduğumu sanıyordum," dedi Regan ama Aldo başını iki yana salladı.

"Evim evim."

"*Evim* evim mi?"

“Evim evim.”

Regan bunu düşündü. Belki de Aldo’nun ilk yapması gereken şey buydu fakat onsuz bir şeyler yapmak giderek zorlaşıyordu, kafasının içinde bile. O ve düşünceleri artık ayrılmaz bir şekilde birbirine bağlıydı, öyle ki her zaman yalnız olmaktan hoşlanan matematik bile son derece yalnız hale gelmişti. Bazen onu sınıfta, odanın arkasından kendisini izlerken hayal ettiği oluyordu. “Aldo, sabırlı ol, bunu açıkla, açıklamadın.” Onu tez toplantılarında yanında otururken görüyordu. “Aldo, emin misin?” dercesine kaşları düşünceli bir şekilde çatılmıştı. “Ama şunu düşündün mü ya da bunu ve bunu.” Düzenli olarak ona söylediği şeyler, onun içsel anlatısına bir hız tümseği gibi nüfuz ediyordu. Her zaman sözünü kesiyor, onu bir şekilde durduruyor ve, “Bu hiç mantıklı değil,” diyordu. Regan her zaman olaylara dört bir yandan bakmaya, onları ters yüz etmeye, hakikati bulmak için anahtar deliklerinden bakmaya ihtiyaç duyuyordu.

Hakikat. Regan onu ancak müstehcen bir hayranlıkla, konu ne olursa olsun neredeyse sapkınlığa varan bir kudurganlıkla araştırarak bulabilirdi. Bu tür bir makarna, neden? Neden bu sıcaklık? Buraya *X* koyarsan ne olur, hayır o şekilde çalışmıyor, neden olmasın? Seks bile bir deney meselesiydi, bunu dene Aldo, benimle böyle konuş, hayır böyle değil. Regan her zaman düşünüyordu ama buna hissetmek diyordu ve bu her neyse, hızlı ve takip etmesi zordu. Kendini sürekli kaybolmuş hissediyordu fakat Aldo kendisinin değiştiğini de hissedebiliyordu. Yeni düşünce yollarının, daha önce kendini korumak için gidilmemiş olanların (pratik bir sorudan ziyade imkânsız bir şekilde asla yürümez gibi nedenlerle reddedilen şeyler) ayaklarının altında aşındığını hissedebiliyordu. Regan’ın parmaklarını onunkilere doladığını ve onu kendine çektiğini hissedebiliyordu. Peki, ya *buna* ne dersin, hiç *bu şekilde* düşündün mü, Aldo? Aldo, benimle seviş ve tüm sorularıma cevap ver, cevaplarınla, dikkatinle, dokunuşlarınla beni yatıştır. Aldo, aklım durana kadar becer

beni: benimle birlikte, coşkuyla, lanet bir uçurumun kenarından aşağı düş.

Sonunda sömestr bitmişti. Tezi için sözlü tartışmaların bir sonraki turunu tamamlamış, tüm sınavlarını notlandırmış, kıl payı geçen öğrencilerin mırıldandığı “Teşekkürler Damiani” ile uğraşmış. dönem sonu değerlendirmelerini dekana sunmuştu. Küçük, ince farklılıklar dışında her şey eskisi gibiydi, önceki her dönem olduğu gibiydi. Ne olur ne olmaz diye sırt çantasına taktığı fazladan kask. Telefonunu daha sık kontrol ediyor, onun adının ekranda görünmesini bekliyordu. Sabahın üçünde uyandığında, sesi boğuk bir fısıltıyla “Aldo, mavinin bu tonunu *hemen şimdi* görmelisin, benimle birlikte görmeni istiyorum; bunu ilk kez görmeni izlemek istiyorum,” dediğinde, yüzüğündeki yeni kesilmiş ve parlatılmış fazladan anahtar.

Babasından hiçbir zaman çok şey saklamamıştı ve Regan da sır değildi. Ne o, kız arkadaşın mı? Evet, öyle sanıyordu ama bu onun için aptalca bir kelime gibi görünüyordu. Peki, neydi o zaman? O, bilmiyorum. Bilmiyorum da ne demek? Nasıl bilmezsin? Hayır, biliyorum. Sadece böyle bir kelimenin var olduğunu sanmıyorum. Hımm, o zaman söyle bana, zamanın neresindeyiz, Rinaldo? Kayıp, baba, kayıp, artık zamanın ne olduğunu, nasıl işlediğini, ne işe yaradığını anlamıyorum, pes ediyorum. Ah, dedi Masso, tamam, onun ne olduğunu anladım. Bu ne demek baba, o ne? O senin... bilirsin, senin provokatörün, o senin rahatsızlığın. Büyük laflar, baba. Evet, Rinaldo, büyük bir kavram için büyük kelimeler, iyi şanslar, seni seviyorum, yakında görüşürüz.

“Ev,” diye tekrarladı Regan. Aldo genç kadının saçlarıyla oynayıp parmağına dolarken kalın ipeksi teller spiral şeklinde parlıyordu. “Beni götürmek istediğine emin misin? Babanın senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum.”

“Evet.” Mesele de kesinlikle buydu.

“Benden hoşlanmayabilir.”

“Yani? Senin ailen de benden hoşlanmıyor.”

“Bu farklı, onlar herkesten nefret eder. Ayrıca onların bir önemi yok.”

“Bunun doğru olduğuna inanmıyorum.”

“Ee, o zaman inan,” diye alay eden Regan, yüzünü ona dönmüştü. İri iri açtığı gözleri savunmasız bir ifadeyle bakıyordu. Onun yanında makyaj yapmayı bırakmıştı ve gözlerini bu kadar net görmek çok güzel, fazlasıyla güzel ve yıkıcıydı. Daha genç görünüyordu, en az beş yıl ya da ömür boyu. Bu onun içinde bir şeylerin hırlamasına neden oluyordu; onun için kaplanları öldürmek, diğer erkekleri sopalarla dövmek istemesine neden olan ilkel bir şey. Marc en az iki kez aramıştı. Regan bunu gizlememişti, hatta gülerek Aldo’ya telefonu vermeyi teklif etmişti ama Aldo kabul etmemişti. Artık kendine güvenmiyordu.

“Bıraktığım ilk izlenim her zaman iyi olmaz, Aldo. Özellikle de babalarla.”

“Neden babalarla değil?”

“Bilmiyorum, ben sadece flört etmeyi bilirim. Yaşlı erkekler beni rahatsız ediyor.”

Erkekler, diye düşündü Aldo. Erkekler seni rahatsız ediyor.

“Babam senden hoşlanacak. Biliyorsun ya, o bunu sever. Tuhaflığı.”

“Ah, şimdi de ben mi tuhaf oldum?”

“Bütün boş zamanını benimle geçiriyorsun, değil mi?”

“Doğru.” Regan bir tırnağını genç adamın göğsünden aşağı kaydırıp göğüs kafesinin etrafında dolaştırdı. “Ona ressam olduğumu söyledin mi?”

“Evet.”

“Ama değilim.”

Aldo onun başının tepesini öptü. “Tamam. Değilsin o zaman.”

“Bana patronluk taslama,” diye homurdandı Regan, yine de bir kolunu onun boynuna dolayarak dudaklarını dudaklarına bastırdı. “Bundan nefret ediyorum,” diye fısıldadı ona, dili dış-

lerinin kenarlarını sıyrıyordu. Tadı tuz gibiydi, ona her zaman tuzlu gelen *Amatriciana** sosu gibi.

“Benimle eve gel,” dedi Aldo yeniden. Regan onun saçlarıyla oynarken derin bir iç çekti.

“Peki, ya baban benden nefret ederse?”

“Etmez. O kimseden nefret etmez.”

“Benden nefret edebilir.” Sesi acıydı, artık anason tadındaydı. “Pek çok insan nefret ediyor.”

“Fark etmez,” diye mırıldanan Aldo, genç kadının çenesini yukarı kaldırdı.

Regan’ın eli boğazında dolaştı, deneyseldi. Başparmağı âdemelmasındaki çıkıntı üzerinde geziniyordu. Onun ne düşündüğünü merak ediyordu. Onun düşüncelerini sürekli merak ederdi, hatta hiç düşünmediğini bildiği nadir durumlarda bile. Regan kuantum grupları hakkında ne düşünüyordu? Cevap: Regan kuantum grupları hakkında düşünmüyordu ama zihni merak etmekten kendini alamıyordu. Regan onun hesaplamalarına giriyor ve bazı şeyleri işaret ederek onu dürtüyordu. Süperpozisyonda gerçekte ne olur, Aldo? Parçacıklar aynı anda iki ya da daha fazla durumda olduğunda, Aldo, bu ne anlama geliyor, bizim için ne anlama geliyor, zaman için ne anlama geliyor? *Hakikati* hiç bilecek miyiz? Aldo da keyifsiz bir tavırla bunu düşünürdü. Hayır Regan, bilmeyeceğiz. Bunu yapamam, asla bilemeyeceğimin hep farkındaydım. Bunun üzerine Regan hayal kırıklığını bir ısırıkla, parmaklarını sıkarak ifade ederdi. Bana gerçeği söyle, Aldo ya da gözümün önünden kaybol, defol.

Öpüşme ilerledi, tıpkı diğer öpüşmelerde olduğu gibi. Regan’ın yön değiştirmesi, hızını seçmesi ya da ellerini ellerinin üzerine koyup ona, “Sen seç, sen söyle, beni istediğin yere koy, beni istediğin gibi düzenle ve görelim, bakalım bu iş nereye

* Domates ve bazı varyasyonlarda soğana dayalı geleneksel bir İtalyan makarna sosudur. (e.n.)

varacak,” demesi hoşuna gidiyordu. Aldo her zaman, seks sırasında bile zihniyle meşgul oluyordu fakat kadın onun bu yönünü seviyor gibiydi. Elleri her zaman saçlarına, boynuna kayıyor ya da kafatasına giriyordu, sanki kafatasını yarmak ve içinde ne varsa ona sahip çıkmak ister gibiydi. Bu hoşuna gitmişti. Bu kadar eli sıkı olması, bu kadar bencilce ısrarcı olması hoşuna gitmişti. Cimri olduğunda, cömert olmadığında bile onu seviyordu. Onu en çok parmaklarıyla onu çağırarak, “Sen zaten benimsin,” dediği zaman seviyordu.

“Sanırım,” diye iç geçirdi Regan. “Ne istersen yapmalıyım, değil mi?”

“Çok şey mi istiyorum?”

“Ah, sadece her şeyi,” dedi Regan yarı gülümseyerek ve başını çevirdi. “Seni hayal kırıklığına uğrattır mıyım?” diye sorduğunda sesi kısıldı, yüzünün gençliği ona yine oyun oynuyor, onu yanılabılır bir güvenliğe çekiyordu. İşte bu yüzden çok aptalcaydı, tüm ilkel içgüdüleri... Avcı olan Regan’dı, kendisi değil.

“Hayır,” dedi.

Regan bir an için düşünürken genç adamın elmacıkkemiğinde duran başparmağını okşadı.

“Tamam,” dedi ve onu öptü. “O zaman geleceğim.”

Rinaldo Damiani’nin bildiği şeyler:

Kuantum fiziği ya da öyle bir şey. Regan tam olarak anlamıyordu ama bu her neyse Aldo onu biliyordu. Kalkülüsü, cebiri, kalkülüs ve cebirden sonra gelen şeylerin çoğunu, daha önce gelen şeylerin hepsini kesinlikle biliyordu. Bir dereceye kadar fizik biliyordu fakat bu önem verdiği bir şey değildi. Bir şeylerin işe yarıyor olması, yeterince düşünürse onun için neyin işe yaramaya *ikna edebileceği* fikrinden daha az önemliydi. Regan’ın bedenindeki sıyrıkları, yara izlerini, ne sıklıkta ve ne ka-

dar yediğini, tatlı bir şeyle eşleştirmedeği sürece keçi peynirinden hoşlanmadığını biliyordu. Regan ona gösterdiği için nasıl boks yapılacağını biliyordu, hatta hareketsiz durup şöyle deneceğini bile öğrenmişti: Bana buradan vur, acıtmaz, gerekirse engellerim. Aldo kendini nasıl savunacağını biliyordu ve işte yine ironi: Fizikten nefret ediyordu ama fiziksellikten anlıyordu. Genç kadının kalçalarını hangi açıyla tutacağını biliyordu. Onu ne kadar derinden doldurabileceğini, canını yakmadan ne kadar sert olabileceğini biliyordu. Onun bu ifadesinin şimdi değil, düşünüyorum, anlamına geldiğini; bunun evet şimdi ama bir saniye anlamına geldiğini; bunun konuşmaya zahmet etme, sadece kıyafetlerini çıkar, neden onları giydiğini bilmiyorum anlamına geldiğini biliyordu. İlişkilerinin karmaşık olduğunu biliyordu. Kimin telefonlarına çıktığını ve hangilerini görmezden geldiğini biliyordu. Doktorundan ziyade onun ilaçlarını almadığını biliyordu. Kafasının içinde annesinin sesini duyduğunu ve bazen bu sesin içinde kendi sesini kaybettiğini biliyordu; yüzünü ellerinin arasına alıp şöyle dediğinde sesini yeniden bulduğunu biliyordu: Orada mısın? Aldo o kadar çok şey biliyordu ki neredeyse her şeyi biliyordu. Aynı şekilde bu genç kadının bir dâhi olduğunu da biliyordu.

Rinaldo Damiani'nin bilmediği şeyler:

“Charlotte. Orada mısın? İki hafta önce aradım, geri dönmedin, Marc'ı aradım ve bana taşındığını söyledi. Aklından ne geçiyor?”, “Charlotte, sadece kontrol etmek için aradım, son randevunuzu kaçırdınız. Lütfen yeniden planlamak için arayın.”, “Char, annem çıldırmak üzere, onu geri ara. Aldo'ya selam söyle. Carissa, Noel'de burada olup olmayacağını soruyor. Arasan iyi olur, yoksa annem patlayacak. Şaka yapmıyorum.”, “Merhaba, bu mesaj Dr. ...'in ofisinden Charlotte Regan içindir, lütfen en kısa zamanda bizi arayın.”, “Regan, bu tam sana göre, gerçekten. Aklın başına geldiyse beni nasıl bulacağını biliyorsun.”, “Regan! Noel'e kadar şehirdeyim, yemeğe çık-

mak ister misin? Biliyorum, biliyorum, iletişim kurmakta pek iyi değilim ama kesinlikle bir şeyler içmeliyiz.”, “Vay canına, geri aradığına inanamıyorum, bir mucize. Üzgünüm, uzun bir vardiyada çalışıyordum ama dinle, anneme söyleyen kişi olmak istemiyorum. Söylememenin bir yolu var mı? Aldo’yla mutlu olduğun ve hayatta olduğun için mutluyum ama Char, gerçekten, bunu yapmanın en iyi yolunun bu olduğunu düşünüyor olamazsın.”, “Charlotte, elbette sen yokken yerine birini bulabiliriz... Tatil zamanları zordur... Döndüğünde seni görmek için sabırsızlanıyorum! Derslere gelince, enstitüden biriyle temasa geçeceğim, eminim bir şeyler ayarlayabiliriz.”, “Merhaba, bu mesaj Regan için, figür çizimi üzerine istediğiniz kitap geldi, almak için beş gününüz var.”, “Regan, bebeğim, şu kız öğrenci birliğindeki kardeşine rastladım, Sophie? Samantha? Her neyse, sana şehirde olduğunu söylemek için aradığını ama senin geri aramadığını söyledi. Senin için biraz endişelendim, yalan söylemeyeceğim. Geçen geceki mesaj için özür dilerim, aklımı kaçırmıştım ama bak, seni hâlâ önemsiyorum. Sadece bana iyi olduğunu söyle.”, “CHARLOTTE, HİÇ CEVAP VERMEYECEKSEN NEDEN TELEFON PARASI ÖDÜYORUZ?”

“Hey,” dedi Aldo, onu dürterek. “İyi misin?”

“Sadece yeni bir telefon almam gerektiğini düşünüyorum,” dedi Regan. “Ya da belki de onu atmalı, şebekeden uzak yaşamalıyım.”

Aldo omzunu silkerek, “Pratik değil, sanırım,” dedi. Ona bir kez daha, belki de üçüncü kez baktı. Regan telefonunu cebine soktu, gülümseyerek ona döndü ve başını salladı. “Yalan söylüyorsun.”

“Ben bir şey söylemedim bile!”

“Evet ve bu bir yalan.” Aldo omzunun üzerinden baktı, sonra onu kendine doğru çektiğinde kolunu kadının boynuna doladı ama bunu yapan Aldo’ydu. Onun yakınlık anlayışı kısıtlayıcıydı ve kız bundan hoşlanıyordu. Adamın elini ensesinde

gezdirmesi, onu bu şekilde yönlendirmesi hoşuna gidiyordu. Kendini sabit ve güvende hissetmesini sağlıyordu. Regan eğilip dudaklarını onun çenesine doğru götürdü ve hafifçe ısırıldı.

“Ah...”

“Bana yalancı dedin,” dedi Regan. “Karşılığı bu.”

“Tamam, yalan söylemiyorsun. Ama kesinlikle düşünüyorsun.”

Cevap olarak (misilleme olarak) elini siyah kot pantolonunun kenarına doğru kaydırıldı. Adam ona uyaran bir bakış attı.

“Havaalanındayız,” dedi.

Regan sırf bir şeyi kanıtlamak için fermuarı çekiştirince Aldo sertçe içini çekti.

“Tamam, iyi, bana söyleme,” dedi ve çenesini yukarı kaldırarak onunla göz göze geldi.

“Aileme Noel için eve gelmeyeceğimi söylemedim,” dedi.

Aldo kaşlarını kaldırdı.

“Aslında onlara hiçbir şey söylemedim,” diye açıkladı Regan.

Aldo dikkatle ona yanaştı.

“Beni bilmelerini istemediğin için mi?” diye sordu.

“Hayır, beni bilmelerini istemiyorum.”

“Tamam.” Aldo genç kadının alnını hızla öptü. “Bu senin kararın.”

Ha, sanki orada bitmesine izin verecekmiş gibi. “Anladığımı kadarıyla onaylamıyorsun?”

“Ailenle olan ilişkini anlıyormuş gibi davranmıyorum.”

“Neden? Diğer her şeyi anlıyorsun.”

“Bir gün,” diyerek içini çekti Aldo. “Matematikten anladığımın insan davranışlarını kavramak anlamına gelmediğini keşfedeceksin ve o zaman benim aslında bir aptal olduğumu anlayacaksın.”

“Ah, bunu zaten biliyorum,” diyerek onu temin etti Regan ve genç adamın dudağının hafifçe seğirmesine neden oldu. “Tamamen işe yaramazsın, yine de dürüst ol. Onaylamıyorsun.”

“Onaylamak ya da onaylamamak için bir dayanağım yok. Ben sadece, bilirsin işte. Beni ne kadar tutmak istersen o kadar buradayım.”

Regan şaşkınlıkla başını kaldırdı. “Senin hakkında ciddi olduğumu düşünmüyorsun, değil mi?”

“Ben öyle bir şey demedim.”

“Söyledin sayılır.”

“Şey, ‘bir nevi’ bir şey yapmak istemedim, sadece söylemek istedim. Beni ne kadar istersen o kadar buradayım.”

“Ama bu, bunun uzun sürmeyeceğini düşündüğün anlamına geliyor.”

“Öyle mi?”

“Evet, elbette yoksa söylemezdin.”

Aldo hiçbir şey söylemedi.

Regan onu itti. “Seninle ciddi olmadığım için mi aileme bizden bahsetmediğimi düşünüyorsun?”

“Ben öyle bir şey demedim.”

Hat biraz daha ilerlemişti.

“Mesele o değil,” dedi Regan sessizce. “Ben sadece... Bizi böyle seviyorum, olduğumuz gibi seviyorum. Onların içinde, etrafında olmasını istemiyorum. Hatta yakınında bile.”

“Yani mahvetmelerini istemiyorsun.”

“Hayır, ben sadece...”

“Sorun değil. Sana anlatmaya çalışıyorum, beklentilerim yok.”

“Peki, neden olmasın?” Bu yorum onu tedirgin etti, sinirlerini bozdu. “Ya senden beklentilerim olmasını istiyorsam?”

“İstiyor musun?”

“Senden mi istiyorum, yoksa benim mi beklentilerim var?”

“Sanırım ikisi de. Hangisine cevap vermek istersen.”

“Şey...” Regan boğazını temizledi. “Beklentin olsun istiyorum.”

“Hangi beklentilere sahip olmalıyım? Büyük beklentiler mi?”

Regan, “Şirinlik yapma,” diye homurdanarak ona ters ters baktı. Genç adamın yamuk ağzı, güldüğünü gösteriyordu. “Ciddi olmadığımı düşünmeni istemiyorum, Aldo. Ben ciddiyim.”

“Tamam.”

“Yani, gerçekten ciddi.”

“Öyle olmasaydın bile Regan, sorun olmazdı.”

“Neden?” diye sordu Regan, yine savunmaya geçmişti. “Hayatına öylece girip çıkabileceğini ve bunun bir fark yaratmayacağı için mi?”

Aldo bir an sessiz kaldı.

“Ne söylememi istiyorsun?” diye sordu ona.

Marc gibi değil, gerçekten soruyordu. Daha geçen gece ona, “Uyandın mı?” diye soran, kendini yeniden kirli hissetmesine neden olan Marc gibi değildi. Aldo, Marc değildi. Ona aynı şeyi soran ama bunu söylerken alaycı davranan arkadaşları gibi de değildi. Daha önce tanıdığı hiç kimse gibi değildi, ondan belli bir şekilde olmasını bekleyen hiç kimse gibi değildi. Kendisi için değil ama onun iyiliği için onu koruduğu, onun gerçekte ne olduğunu, yıllardır ne olduğunu, her zaman ne olduğunu anlamasından korktuğu insanlar gibi değildi. Korkuyordu, her zaman korkuyordu, bunun hâlâ rol yapmanın parçalanmış bir versiyonu olmasından, sadece gerçekten kendisi olduğuna inanmak istediğinde onun için yeni bir versiyon hazırlıyor olmasından korkuyordu. Artık Aldo’nun Regan’ı olmasından korkuyordu, bu da Aldo’nun Regan’ının silikleşebileceği anlamına geliyordu; ona karşı dürüstlüğü yalanın başka bir versiyonuydu.

“Beklemeni istiyorum... Hayır, *talep etmeni* istiyorum,” diye düzelitti Regan. “Benden bir şeyler talep etmeni, bu işi yapmamı söylemeni, gerekirse beni zorlamanı istiyorum. Benim üzerime bahse girmeni istiyorum, Aldo. Yatırım yapmanı istiyorum, geleceğini istiyorum.” Son kısım ağzından kaçmıştı. “Geleceğini istiyorum, Aldo. Kendim için istiyorum.”

Aldo şaşkınlık ve anlayış arasında bir yerde ona baktı. Eğlence gibi görünen ama aslında memnuniyet olan bir yer.

“Tamam,” dedi.

Sonra Aldo genç kadının saçlarını bir kez nazikçe okşarken Regan’ın aklından şunlar geçiyordu:

Rinaldo Damiani beni nasıl seveceğini biliyor ve ben bunu listeye koymayı düşünmedim bile.

Aldo tek başına olduğu zamanlarda Los Angeles Uluslararası Havaalanı'ndan sıkıntılı bir şekilde çıkış yapmaktan, monotonluktan ve trafikten hiç rahatsız olmazdı. Şimdi yanında Regan varken sürekli özür diliyor, onu rahatlatmak için kendini paralıyordu. Eminim bavullarımız birazdan burada olur, taksi kuyruğu çok uzun olduğu için üzgünüm, iyi misin, aç mısın? Babam bize bir şeyler hazırlar, eminim nefes almana bile müsaade etmeden ağzına yemekleri tıkıştırıp duracaktır, al bunun tadına bak, şunun da tadına bak... ama neyse ki genç kadının keyfi yerindeydi, gülümsüyordu. Aldo'yı rahatlatırcasına şu sözleri sarf etmekten kaçınmıyordu. Beklemek umurumda değil, Aldo, her şey yolunda, büyüdüğün yeri görmek için sabırsızlanıyorum. Bakışları aracın camından dışarı, bilmediği sokaklara doğru kaydı ve alışılmadık bir şekilde sessiz olduğunda Aldo parmaklarını arka koltuğa uzatarak onun elini bulup sıktı.

“Sen?..”

“Mutluyum, Aldo, her şey harika, benim için endişelenme. Çok fazla düşünme,” dedi Regan ve bakışlarını tekrar camdan dışarı çevirmeden önce şakağına bir öpücük kondurdu.

Yol daha uzun, mesafe daha uzak, trafik daha gürültülü görünüyordu. Herkes korna çalıyordu ve bu Aldo'nun kulaklarını tırmalıyordu. Regan'ın yüz ifadesini sık sık, sürekli kontrol etti. Genç kadının camdan dışarı bakarken yüzünde sakin, dalgın bir gülümseme bulduğunda rahatlardı fakat sonra kaybolursa kaçırmayacağından emin olmak için tekrar kontrol etti. Aklından tatsız bir düşünce geçtiği anda bunu düzeltebileceğinden emin olmak için, kaldı ki geçmedi ama geçme ihtimaline karşı onu hiç terk etmedi. Regan, genç adamın gözlerini üzerinde hisset-

miş olmalıydı: dönüp onu iki kez öptü, sonra da yüzünü öteki tarafa çevirdi.

“Seni bu kadar endişelendiren nedir?”

“Sen,” diye yanıt verdi Aldo.

“Endişelenme.”

Aldo’nun da endişelenmesi için bir neden yoktu. Önce onun evine gittiler, onunkine kıyasla sıkışık ve küçük olacağından endişeleniyordu ama kız evin samimi olduğunu dile getirdi. Ne kadar rahat, Aldo, bayıldım, buna bayıldım. Gerçekten burada mı büyüdün, sadece sen ve baban mı? Evet, ben ve Masso. Büyükannem de sık sık buradaydı. Tatlı, Aldo, gerçekten tatlı, bayıldım. Bir yandan yanağına, ağzına bir öpücük kondururken diğer yandan genç adamın kemerini çekiştiriyordu. Şimdi mi? Evet, şimdi, diye fısıldadı Regan dudağına karşı, zaten çok iyi davrandım, uçakta dört saat boyunca sana dokunmadım. Onu yatağına çekti, lise yıllarındaki yatağına. Burada biriyle yattın mı? Evet, mükemmel bir evlat değildim ve her zaman tribünlerin arkasına saklanmadım. Gömleğini çıkarıp sutyenini çıkarmak için döndüğünde güneş içeri giriyor, gözlerini kamaştırıyordu. Sonra genç adamın üzerine tırmanıp omuzlarını tuttu ve ona şöyle fısıldadı:

“Ben bu anıların yerini alacağım, Aldo. Tüm bunları kendime çevireceğim.”

Hızlı, aceleci, yarayı kaşımak gibiydi. Babasına öğle yemeğinde orada olacaklarına dair söz vermişti. Bu sebeple aceleyle yeniden giyindiklerinde Aldo genç kadının saçını düzeltti, Regan da onun yakasını ayarlayıp rujunu yeniden sürdü. Masso’nun beni seveceğinden emin misin? Masso seni sevecek, gel buraya.

Babası, her zamanki gibi onları görünce kendinden geçmiş, yarı bağırarak etrafta koşuşturuyordu: Hatırlıyor musun oğlum, sana oğlum Rinaldo’dan bahsetmiştim, matematikçi olan? Aslında dâhi, diye düzeltti Regan gülerek ve Masso zevkten dört

köşe oldu. Bu çocuk zeki bir kız bulduğu için mutluyum, sonunda ona ayak uydurabilecek biri. Zeki olduğumu nereden biliyorsun? Ah, biliyorum, sendeki bakıştan bunu söyleyebilirim.

Regan, Aldo'nun elini tutarak, "Aldo, benim de öyle bir *görüüşüm* var," diye yineledi.

Evet, biliyorum, ilk ben gördüm. "Baba," diye iç geçirdi Aldo. "Onu şımartacaksın, değil mi?"

"Regan, mantar sever misin? *Trüf* mantarı?"

"Evet, hepsini severim, her şeyi yerim..."

"Yemez baba, yalan söylüyor, üstüne gitme..."

"Sessiz ol Rinaldo, büyükler konuşuyor."

Aldo neredeyse bir saat boyunca rahatlamış bir halde sessizliğini korudu, öylesine büyülenmiş ve tatmin olmuştu ki neredeyse tek kelime edemiyordu. Buna karşılık Regan konuşkan ve coşkuluydu, çatalını sallayarak Masso'yla havadan sudan sohbet ediyordu.

"Bu adam türünün en kötü örneği gerçekten, hiç yerinde durmuyor..."

"Çocukken de aynıydı, sürekli hareket ederdi, ona yerinde oturmasını söylemek imkânsızdı."

"Evet! Ama şuna bir bak." Regan'ın gülümsemesi parlak ve alaycıydı. "Elimde değil, gerçekten gerçek olduğundan emin olmak için onu kâğıda dökmek zorundayım."

Masso akşam yemeği vardiyası için hazırlanırken ayrıldılar, Regan'ın öğle yemeğinde beğendiği peynirlerden eve daha fazla getireceğine ve ona iyi şarabı nerede bulabileceğini söyleyeceğine söz verdi. Aldo'nun seçmesine izin verme, onun zevkleri çok tatlı ve ayrıca ona yemek yaptır ya da şu kızı dışarı çıkar, parmağını bile kıpırdatmadığından emin ol. Elbette, onu asla çalıştırmayacağını söyleyerek itiraz eden Aldo, neşeyle görmezden gelindi.

Dışarıda Regan pırıl pırıl parlıyordu. "Burası çok sıcak, kış bile sayılmaz."

“O zaman yürüyelim.”

“Kısa bir yürüyüş mü?”

“Hayır, yaklaşık üç kilometre kadar ama güzel bir yürüyüş.”

“Ah, bu yeterince kısa.”

Yürüyüş yaparlarken Regan onun elini tuttu. Aldo başparmaklarını kızın parmak eklemlerinin üzerinde gezdirerek sağı solu işaret etti. Ağaçları sevdiğini, güneşin ne kadar sıcak olduğunu, gölgede ne kadar farklı hissettirdiğini söyledi. Babasının ne kadar nazik olduğunu, Restorandaki insanlar ne kadar iyi, seni gerçekten seviyorlar, dedi.

“Restoranda uzun süre çalıştım,” dedi Aldo. “Beni tanıyorlar.”

“Ne kadar uzun süre?”

“Okuldan hemen sonra restorana gelir ve mutfakta ödevlerimi yapardım, sonra lisedeyken orada komilik yaptım. Üniversiteden ayrıldıktan sonra bir süre garsonluk, sonra da barmenlik yaptım.”

“Yani burası sizin için bir nevi ev sayılır.”

“Evet, sayılır.”

“Seninle geldiğim için çok mutluyum.”

“Ben de öyle.”

Babası her zamanki gibi eve geç geldi ama Regan yorgun değildi, uyumamaları için ısrar etti. Bana fotoğrafları, videoları gösterin, hepsini görmek istiyorum. Masso’ya ikinci kez söylenmesine gerek yoktu. Albümleri çıkarıp fotoğrafları Regan’a gösterdi. Bak, işte Rinaldo’nun ilk bisikleti, işte ilk matematik yarışması, her zaman çok iyiydi, hiç bilmiyordum. Bütün çocukların böyle olduğunu sanıyordum, aptal ben, ona hiç yardım etmedim bile, bilmiyordum. Masso üzgün görünüyordu ve Regan eğilerek kolunu onun omuzlarına attı. Çok iyi bir adam yetiştirmişsin, Masso, diye fısıldadı ona ve Aldo hüzünlenip ağlayacak gibi olduğunu hissetti, sadece Masso dönüp gülümsedi. Teşekkür ederim Regan, bu sadece bir kazaydı, o sadece bu şekilde yaratılmıştı.

O gece Regan ona daha önce hiç dokunmadığı kadar dokundu. Dokunuşları yavaş ve tatlıydı, şefkat barındırıyordu. Oyalandı, ısrar etti, acele etmedi. Burada zaman kısıtlaması yoktu. Regan bunu hissediyor gibiydi, ona da hissettirmeye niyetli görünüyordu. Yatağı çok küçüktü, odanın kendisi de çok küçüktü ama ihtiyaçları da küçüktü, sadece birbirlerine ihtiyaçları vardı. Penceresini açtı ve aya bakarak düşüncelere daldılar.

“Annenin olmaması nasıl bir şeydi?”

“Normal, sanırım. Pek düşünmüyorum.”

“Onu hiç bulmak istedin mi?”

“Hayır, pek değil. Babamı üzüyordu ve büyükannem de onu sevmiyordu. Belki bir ya da iki kez düşündüm, bilmiyorum ama sonra... eğer beni bulmak istiyorsa bulabilirdi diye karar verdim. Adımı ve babamın adını biliyordu. Ayrıca şimdiye kadar hiç taşınmadık.”

“Ah,” dedi Regan yumuşak bir sesle.

Aldo kıpırdanıp kolunu serbest bırakarak annesiyle babasının fotoğrafını almak için çekmecesine uzandı. “Bende bu var,” dedi ve fotoğrafı Regan’a uzattı, Regan da doğrulup elinde kırılacakmış gibi fotoğrafa uzandı. “Onu hiç tanımıyor değilim.”

Koyu tenli ve sevimli yüzüyle annesi çok güzeldi, saçları, tam da Aldo saçlarını uzatsaydı olacağı gibiydi. Onu bu şekilde görmek hoşuna gidiyordu, sürekli gençti ve babasına âşıktı, bunu herkes görebiliyordu. Aldo, Regan’a annesinin ihtiyacı olan tek versiyonunun bu olduğunu açıkladı.

Regan fotoğrafı ona geri uzattı ve o da çekmecesine geri koydu.

“Sana bir şey söylemek istiyorum,” dedi Regan. “Ama bu çok aptalca olacak.”

“Ben her zaman aptalca şeyler hakkında konuşurum.”

“Hayır, ilginç şeylerden bahsediyorsun, onlar sadece tuhaf. Ama bu çok... bu çok saçma. Hiç boşuna uğraşmamalıyım.”

“Hayır, söyle.” Her şeyi söylemeni istiyorum, her şeyi. Dü-

şüncelerine sahip olmak istiyorum, onları şişeleyip saklamak için çekmeceme koymak istiyorum.

“Tamam.” Regan başını onun omzuna yasladı, sonra tekrar doğrulup oturdu. “Hayır bekle, sanırım yüzüne baksam iyi olacak.” Ay ışığının parıltısı bir hale gibiydi ve Regan adeta genç adamın tişörtünün içine gömülüydü. Bacaklarının arasına yerleşti ve ölümcül bir ciddiyetle ona baktı. “Aldo,” deyip sustu.

“Regan?”

“Hayır, boş ver, aptalca.”

Aldo kahkaha atarak elini uzattı ve Regan ciddiyetle avucuna yaslanırken başparmağını onun yanağında gezdirdi.

“Regan,” dedi Aldo bir süre sonra. “Seni seviyorum.”

Regan gözlerini kapatıp derin bir nefes verdi.

“Neden sen söyleyince aptalca gelmiyor?” diye mırıldandı, sinirli bir iç çekişle başını salladı, sonra tekrar onun kollarının arasına girdi.

“Muhtemelen her zaman aptalca şeyler söylediğim içindir,” dedi Aldo. “Sen buna alışkınsın.”

Aldo, genç kadının gülümsemesinin seğirdiğini hissetti.

“Annem olmadığı için mi böyle davranıyorsun?” diye sorarken ciddiymiş gibi davranmıştı.

“Evet. Kendimi çok duygusal hissediyorum, sanki seni beslemem gerekiyormuş gibi.”

“Ben koca adamım, Regan, beslenmeye ihtiyacım yok.”

“İhtiyacın yok mu?”

Aldo genç kadının ciddi olduğunu fark etti.

“Bunu neden yaptın?” diye soran Regan, başını kaldırıp ona baktı. “Kendine zarar vermeye çalıştın.”

“Denemiyordum.”

“Öyle değil miydi?”

Bu da ciddiydi.

Aldo içini çekerek, “Bilmiyorum,” dedi. “Belki de.”

“Neden?”

“Ben sadece...” Masso’nun sözlerini düşündü. “Sanırım ben böyle yaratılmışım. Bir şey olmadı, üzgün ya da sinirli değilim. Ben sadece...”

Bir an için sustu, söyleyebileceklerinin hassaslığını düşündü ve sessizliğin güvenliğini tercih etti fakat Regan onun göğsüne dokundu.

“Söyle bana,” dedi.

Aldo kaşlarını kaldırarak ona döndü. “Aptalca,” dedi alaycı bir ifadeyle ve iç çekti.

“Peki, ben de sana seni sevdiğimi söyleyecektim,” dedi sertçe. “Şimdi aklındakini söyle.”

Kaburgalarında bir şey şişerek onları çatlattı. Kendini kırıklarla çevrili hissetti ve bu bir adak olduğu için kabullenmeye razı oldu.

“Bazen asla gerçekleşmeyecek bir şeyi bekliyormuşum gibi hissediyorum,” dedi. “Sanki günden güne var oluyorum ama hiçbir zaman gerçekten önemli olmayacakmışım gibi. Sabahları kalkıyorum çünkü bir şeyler yapmam gerekiyor ya da vakit öldürüyorum. Telefona cevap vermezsem babam yalnız kalacakmış gibi geliyor. Ama bu bir çaba, çalışmak gerekiyor. Her gün kendime kalkmam gerektiğini söylüyorum. Kalk, şunu yap, şöyle hareket et, insanlarla konuş, normal ol, sosyal olmaya çalış, nazik ol, sabırlı ol. İçten içe kendimi bir hiç gibi hissediyorum. Sanki birilerinin yerleştirdiği bir algoritmaymışım gibi.”

Regan sessiz kaldı.

“Ancak,” diye itiraf etti Aldo. “Şu bağımlılıklarım olduğu zamanlar hariç. Babam bunlara takıntılar diyor.”

Regan sessizce boğazını temizledi. “Zaman gibi mi?”

“Evet, zaman gibi. Ya da...” Bir an sessiz kaldı. “Ya da sen.”

Regan bir an için hiçbir şey söylemedi. Aldo hemen bu sessizlik anından önce bile sözünü geri almak istedi. “Senin bir saplantı olduğunu kastetmedim, özür dilerim, kulağa çılgınca geldi, sadece...”

“Hayır, anlıyorum,” diyerek onun sözünü kesti Regan. “Anlıyorum, gerçekten. Belki sağlıklı olabileceğini düşünüyorum ama boş ver, bilmiyorum, neyin sağlıklı olduğuna kim karar verebilir ki?” Sesi kendinden emin, soğuk ve saygısızdı. “Zamanı bile anlamıyoruz, o halde bizim uydurduğumuz bir kavram olan sağlığı nasıl anlayabiliriz ki? Senin hakkında sadece farklı hissetmiyorum, *daha fazlasını* hissediyorum, çok daha fazlasını. Sanki içimdeki bir şeyi uyandırdın. O da sessiz kalmıyor. Sakinleşmeyi reddediyor, neden sakinleşsin ki? ‘Beni mutlu ediyorsun’ gibi klişe bir şey değil bu. Bana hayatta olmamın bir sebebi varmış gibi hissettiriyorsun. Sanki bir kez olsun lanet olası bir zaman kaybı değilmişim gibi.”

Regan duraklayıp hafifçe soluklandı ve ona bir bakış attı.

“Eğer bu sağlıklı, takıntılı ya da her neyse, kimin umurunda,” dedi. “Bana zarar vermeyeceksin, değil mi? Kimseyi incitmiyoruz, sadece... Her neyse, âşığız. Siktir et, biz âşığız ve neden bunu birilerine açıklamak zorunda kalalım ki?”

Sesi tedirgin, neredeyse kızgın geliyordu. “Benim ben olmama izin veriyorsun, seni sen olduğun zaman seviyorum. Bu neden kötü olsun ki?”

“Bu kötü değil,” dedi Aldo.

“Haklısın, o zaman özür dileme.”

Regan’ın öfkesi anında dinmişti. Kendini yeniden genç adamın kollarına bırakarak ciddi bir ifadeyle, “Bu arada seni sevdiğimi söyledim,” dedi. “Duydun mu?”

Regan masum olduğunda daha tehlikeliydi.

“Evet,” dedi Aldo, onun saçlarını okşayarak. “Duydum.”

“Bu aptalcaydı.”

“Evet, seni anladım.”

“Tanrım, biz bitmişiz, değil mi?”

Evet, muhtemelen öyle. “Kimin umurunda.”

“Kesinlikle.” Regan bunu bencil bir tavırla söylemişti. “Ayrıca biz bitiksek sen zamanda geriye gidip bunu düzeltebilir-

sin, değil mi? Bana söz ver, Aldo. Eğer bu işi beceremezsek, işle kötü giderse, zamanda geriye gidip asla tanışmadığımızdan emin olacaksın. Tamam mı?”

Aldo başını olumlu anlamda salladı. “Tamam,” dedi. Regan sonunda memnun görünüyordu.

“Pekâlâ,” dedi Regan yeniden. Aldo yanağını onun alınına yaslayıp giderek yavaşlayan, sonra düzenli bir hale gelen nefes alıp verişini dinlemeye koyuldu.

Ertesi gün uyandıklarında Masso çoktan restorana gitmiş, bu akşam restoranda her sene düzenlenen partiye gelmelerini istediğini belirten bir not bırakmıştı. Aldo, Regan mutfak tezgâhına oturup kara gözleriyle onu izlerken bir tür güveç yapmıştı. Yemeği fırına verdiğinde genç kadının tişörtünü bacaklarından yukarı kaydırıldı. Ragen’in parmakları saçlarına dolanırken sessizce seviştiler. Aldo bulaşıkları yıkarken Regan onun boynunu öptü ve Saçını bir kez daha kestirmen gerek, dedi. Dili onun kulak memesinin üzerinde gezindiğinde Aldo içini çekti, Dur, ben sadece bir insanım, daha sonraya kadar beklemen gerekecek.

“Tamam, bugün ne yapıyoruz?”

Aldo bilmiyordu. Regan karşısına çıkana kadar bir günde neler yapılması gerektiği gibi yer mekân planları hiç yapmamıştı.

“Sanırım hiçbir şey.”

Regan parmağındaki *Nutella*’yı yalayıp genç adamın dudaklarına yavaşça dokunarak gülümsedi.

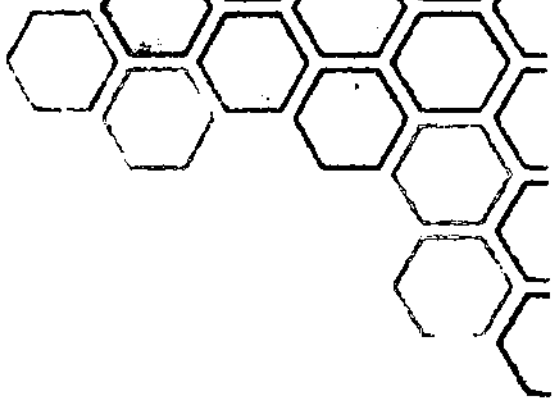
“Mükemmel,” dedi ve Aldo ona inandı.

10

11

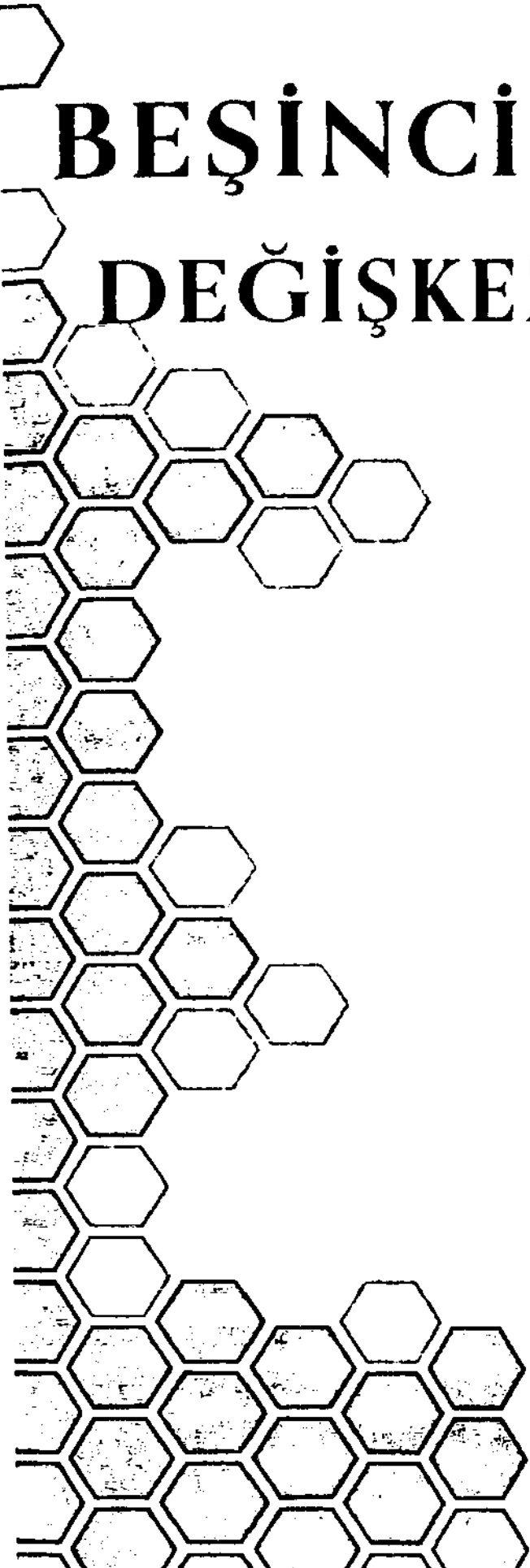
12

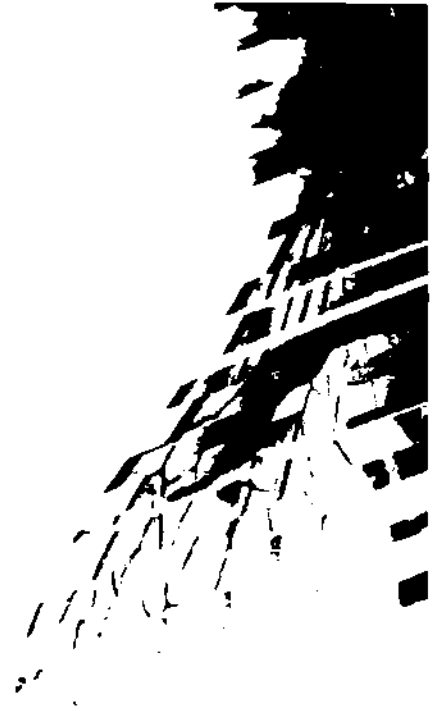
13

BEŞİNCİ BÖLÜM

DEĞİŞKENLİKLER.

Aldo'nun babası Masso, her sene restoranda çalışanlar ve onların ailesi için parti düzenler; sanki hepsi tek bir aileymiş gibi kaynaşıp hoş sohbet ederken kendisi yemek pişirirdi. Masso misafirlerinin her birini samimiyetle karşılayıp bolca sohbet etti. En iyi şaraplarından açıp bu senenin ne kadar kârlı geçtiğiyle ilgili konuşma yapmasının ardından misafirlerine yiyeceklerden canlarının istediklerini almalarını, hatta evlerini götürmelerini söyledi. Aldo'ya hem annelik hem de babalık yapmış olan Masso, dost canlısı, sıcak ve davetkârdı. Akla yatkın bir şekilde oğlundan tamamen farklıydı; yine de Regan, Aldo'nun onun güzel kalbini, çekici gözlerini ve iyi huyunu aldığını görebiliyordu.

Regan için Masso'yu izlemek, Aldo'ya parça parça yeniden âşık olmak gibiydi. Aldo'nun ellerine, onun hal ve hareketlerine sahipti. Doğru kelimeleri bulmaya çalışırken Aldo gibi dalgın dalgın bakıyordu. Masso'nun duraklamaları daha kısa ve sesi daha nazikti. Ne de olsa sohbet etmeye alışkındı ve diğerlerine karşı olan sabrı, Aldo'nun kesik, duraksayan, aceleci tavrına nazaran sonsuzmuş gibi duruyordu. Buna rağmen Regan, babasının övgüsünden mahcup bir şekilde yanında duran adama ait tanıdık unsurları görebiliyordu. Burada, bu şekilde, ona yeniden âşık olabilirdi; hem de defalarca.

Sadece Masso, Aldo'ya tam adı Rinaldo diye hitap ediyordu ve onunla bir çocuktan ziyade adamla konuşur gibi konuşuyordu. Sanki biri yemek, diğeri matematik tutkunu olup da hayatı birlikte paylaşan iki yakın arkadaş gibilerdi. "Oğlum," dedi Masso. "O her zaman düşüncelere daldı, fazlasıyla zeki, kimse onu anlamayabilirdi. İşe bakın ki evimize bir kız getirdi. Evet, biliyorum, bir kız, hem de çok sevimli bir kız. Bu kimin aklına gelirdi? Dahası bu sevimli kız kutlamaya katılmak için buraya geldi, ne muhteşem değil mi?"

Şarabın, ilginin ve Aldo'yla el ele tutuşmasının verdiği heyecana kapılan Regan, dudaklarından damlayan ve akılsız sohbetin akışkanlığına dökülen kelimelerle ya da hiç konuşmadan, kafasının içinde fişkıran düşüncelerle hızla konuştu. Aldo az konuştu, sadece onu şu ya da bu kişiyle tanıştırdı ve sorularını yanıtladı: "Evet, okul keyifli.", "Sanat müzesinde tanıştık.", "Evet, işimi seviyorum.", "Kendisi bir ressam, öyle olmadığını iddia ediyor ama gerçekten çok iyi, onun çalışmalarını görmelisiniz." Aldo, Regan'dan bahsettiğinde, sesi değişiyor, yanakları parlıyordu. "Çalışmalarını görmelisiniz," diyordu, başka birinin şu sözleri söyleyeceği gibi: Dışarı çık, yıldızlara bak.

Sonunda patlayacak gibi olan Regan, Aldo'yu kravatından tutarak restoranın arka koridoruna çekti ("*Kravatı!* Düşünsene." Masso gururla parıldayarak söylemişti) ve adeta Sorrento'yu andıran, reyhanla fesleğen kokulu banyoya götürdü, bu da denize yakın olmak gibi hissettiriyordu.

"Ne yapıyorsun?"

Regan genç adamın gülüşünü dudaklarında hissederek onu kendine doğru çekti.

"Burada mı?" diye sordu Aldo.

Girdikleri her ortama uygun giyinen Regan, genç adamın ellerini elbisesinin altına usulca kaydırırken onun ürperdiğini hissedebiliyordu.

"Ah," dedi Aldo sersemlemiş bir halde ve o mahmur bakışa

kapılarak onu sıkıca öptü. Hayır demeyecek olan kişi oydu (hayır demek istemediği ve dolayısıyla hayır demeyeceği anlamına gelen) ve kendi kendine düşündü. Bu his, göğsümdeki çarpıntı ve iliklerimdeki hafiflik, kanımdaki ürperti, mutluluk bu olsa gerek. Mutlu olmak böyle bir duygu olsa gerek.

Seksi hissetmenin, acı çekmenin, tanımlamanın kaç yolu vardı? Regan telefonundaki küçük erotizm kırıntılarıyla dolu notu düşündü ve güldü. O zamanki Regan ne kadar üzülmüştü. Bir mahremiyet galerisine öylece bakabileceğini, sonra kafasında uyarılmak için ona yaklaşabileceğini düşünmek ne kadar zavallicaydı. Arzunun zihninde yakınlıkla karışmış olması ne tuhaftı; saf fizikselliği bütün olma duygusuyla nasıl karıştırmıştı? Şimdi buraya kadar gelmişken ne kadar da gülünçtü.

İçinde Aldo varken kendini bütün hissetmekten ziyade parçalanmış hissediyordu. Sanki onun ellerinde parçalara ayrılmış, sonsuzluğa bölünmüştü. Sanki o, sonsuzluk ve her şeye kadirlik aynı şeymiş ya da bu her şeyi bilmesi onun kulağındaki hırıltılı nefesinin sesiyle eşit tutulabilirmiş gibi. Onu mahvetmesini, tüketmesini, daha az, daha aşağı bir şeye teslim etmesini istiyordu. Rasyonel düşünceye daha az eğilimli ve bunun yerine yalnızca duyumlara indirgenmiş bir şeye.

Tıpkı bu şekilde küvette oturduğu son anı düşündü. Aklından şunlar geçmişti: Yeniden bir şey hissedebilecek miyim, merak ediyorum. Şimdi şu haline bir bakın... Artık her şeyi hissediyordu. Bu büyüme miydi? Elbette, büyümeydi, artık zapt edilemezdi. Kabını aşmıştı ve evet, hâlâ vücudunda yaşıyordu ve geçici olarak o da öyleydi fakat onlar bundan daha fazlasıydı. Bu enginlikti. Peki, bu Aldo muydu? Yoksa kendisi miydi? Onlar mıydı? Belki hepsi buydu, belki her şeydi, belki de ikisi, havadaki minik parçacıklara bu şekilde dokunurken her şeyin küçük bir zerresiydi. Bilimin henüz bulmadığı, adlandırmadığı veya görmediği şeylere.

Regan böyle muazzamdı, şimdi sürekli olarak önlenemez

olan şeyin muazzamlığı, onun kollarında olduğu için coşkuluydu. Tekrar öp beni, lütfen, durma aman Tanrım, durma. Aldo asla durmazdı ama lütfen durma, işimiz bittiğinde insan boyuna küçüleceğiz ama şimdilik böyle kal; varlığın büyüklüğünü gör, varlığı benim gözümünden gör; gözünü bile kırpma yoksa kaçırabilirsin. Küçüldükçe küçüldüm, Aldo, bu odadaki mutluluk beni alt etti. Kendimi çok küçük hissetmeme neden oldu. Yeniden uçsuz bucaksız olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamama yardım etmene ihtiyacım var.

Sonunda Aldo pantolonun fermuarını çekerken Regan saçını düzeltti ve Aldo onu ensesinden öptü. Regan, onun yanağındaki ruj lekesini silerken sonra görüşürüz deyip banyodan çıktı.

Regan onun gidişini izledikten sonra dikkatini makyaj masasına ve banyo lavabosunun üzerindeki yansımasına verdi. Aynada kendine bakarken şöyle düşündü: Gözlerim çok büyük, herkes her şeyi, evreni gördüğümü bilecek. Bana bakacaklar ve şöyle düşünecekler: Bu zavallı kız çok şey biliyor, geri dönemez.

“Geri dönemem,” diye kendi kendine fısıldarken parmağıyla bir buklesini düzeltti.

Tamam, dedi iri gözleri, tamam, her şey yolunda.

Sonra adım atmaya hazırды.

Aldo babasına doğru yaklaşırken Masso yüzünde yarım bir gülümsemeyle, “Rinaldo,” dedi. “Neredeydin?”

Baba, tahmin bile edemezsin. Ben her yerdeydim ve her şeydim. Onun içinde ve dışındaydım, sonunda zihnimin dışında olmamın nasıl bir şey olduğunu anladım.

“Banyoda,” dedi Aldo, kravatını düzelterek. Masso’nun gülümsemesi hafifçe soldu, sanki biraz önce onu gıdıklayan her neyse şimdi onu ayılmış ve omuzlarından bir pelerin gibi kayıp gitmiş gibi bardağını sıkıyordu.

“Rinaldo.” Masso arkasını dönüp pencereden dışarı baktığında Aldo, babasının saçındaki gümüş telleri gördü. Tommaso Damiani, artık ellili yaşlarının ortasında idi ve kaliteli bir şarap gibi yıllanıyordu. Aldo’nun her doğum günü kartına yazdığı bir şakaydı ama doğruydı. Masso iyi korunmuş ve ince bir şekilde damıtılmıştı. Masso Damiani, Aldo’nun her zaman hayran olduğu ender bir kişilikti ve bu nedenle babası, “Emin misin?” dediğinde Aldo’nun göğsü sıkıştı.

“Neden emin miyim?”

“Bilmiyorum, her şeyden.”

Tamamen merak etmekten oluşan, oldukça az bir kesinliği olan bir şeyden meslek edinmiş olan Aldo başını iki yana salladı. “Neden bahsettiğini bilmiyorum, baba.”

“Affedersin, biliyorum, ben...” Masso bir elini yanağında gezdirdi. “Kendim bile bilmiyorum.”

“Ee, dene o zaman,” diye önerdi Aldo. “Senin kelimelerle aran benden daha iyi.”

Masso başını iki yana sallarken dudağı seğirdi. “Senin için endişeleniyorum, Rinaldo.”

“Sen hep benim için endişeleniyorsun. Ben de sana yapman gerektiğini sürekli söylüyorum.”

“Evet ama ben... bu kez farklı şekilde endişeleniyorum.”

Aldo bir elini pantolonunun cebine soktu. Değişim kavramını, değişkenleri anladı. O zaman ve şimdi arasında bariz, gözden kaçmayan bir ayrım vardı.

“Ondan hoşlandığını sanıyordum,” dedi sessizce ve Masso başını olumlu anlamda salladı.

“Onu çok sevdim. Gerçekten hoşlandım, çok zeki bir kız.”

“Ama?”

“O...” diye başladı Masso ama durup Aldo’ya ciddiyetle baktı. “Senin için fazla hızlı.”

Tahmin edebileceği üzere banyoda seks yapmanın iyi bir fikir olmadığı ortadaydı. “Baba, ellili yıllarda değiliz...”

“Hayır, öyle demek istemedim... Öyle değil,” dedi Masso, yüzünü buruşturarak. “O kızın akli, doğası, kendisi neyse o. O... Bilemiyorum işte.” Omzunu silkti. “Senden çok daha hızlı hareket ediyor.”

“Ama sonunda bana ayak uyduran birini bulduğumu söylemiştin.”

“Evet, biliyorum. Birçok yönden de öyle fakat bir yandan da sana göre fazlasıyla hızlı. Endişeliyim.” Masso isteksizce bir soluk verdi; sanki mesajı iletmek zorunda kalan kişi olmak istemiyormuş gibi suskundu ama hey, etrafına bak, başka kimse yok. “Ona ayak uydurmaya çalışırsan, tükeneneceğinden endişeleniyorum, Rinaldo.”

“Anlamıyorum.”

Aldo’nun nabızı hızlanmış, ağzı kurumuştı. Masso ondan yana döndü.

“Rinaldo, ikimiz de senin diğerlerinden farklı olduğunu biliyoruz,” dedi Masso usulca. “Bu durumu her daim konuşmuyoruz ama biliyoruz, değil mi? Sen... bilmiyorum. Çok daha kırgınsın.” Bunu hafifçe yüzünü buruşturarak söylemişti. Aldo, hareket ederse kemikleri parçalanacakmış gibi aniden kaskatı kesildi. “İstikrar lazım. Güvenilir, öngörülebilir birine ihtiyacın var. Regan, o fevri.”

Evet baba, biliyorum. Regan daha az fevri olsaydı, benimle olmazdı ve onun ne olduğunu ya da ona sarılmanın nasıl bir his olduğunu asla bilemezdim. Bir kez olsun önemli olmanın ne olduğunu asla bilemezdim, hayatım boyunca tanıyıp tanımış olacağım ilk ve son kez.

“Belki de fevriliğe ihtiyacım vardır,” dedi Aldo.

Masso başını iki yana salladı. “Bu tür bir fevriliğe değil.”

“Bunu bilemezsin.”

“Hayır, bilemem, belki de haklısın.” Masso sert bir sesle konuşmaya başlamıştı. “Sadece bir zamanlar dünyayı onun gibi gören bir kadını sevdiğimi biliyorum. Parmaklarının arasında tutamadığı bir alev gibi olan kadını. Tek bildiğim, böyle bir ka-

dının yanmaktan korkmadığı, seni de yanına çekeceği ve o gü-lerek çıkarken senin gülemeyeceğin. Tek bildiğim, eğer bir şey seni incitirse ne yapacağımı bilemediğim, Rinaldo...”

“Baba, bu... Ciddi olamazsın.”

Ancak Masso gayet ciddiye. “O kız yuva kurabilecek mi, Ri-naldo?” diye sordu. “Bir hayat, bir aile, istikrar, ne isteyecek?”

“Bilmiyorum, baba. Bunu bilmem mümkün değil.”

“Evet ama birinin senin için bilmesi, birinin sana sorması gerek.” Masso Aldo’nun kolunu kavrayıp onu daha تنها bir köşeye çekti. “Zamanın neresindeyiz, Rinaldo?”

“Ben...” Aldo kısa bir süre başının döndüğünü hissetti. “Baba, düşündüm ki...”

“*Şu anın* içindeyiz, Aldo.” Babası alışılmadık derecede ısrarcıydı. “Etrafına bak, kendini yönlendir. Sen yetişkin bir adamsın, o da yetişkin bir kadın ve kendini korumak zorundasın çünkü o seni korumayacak. Evet, fazlasıyla zeki, güzel ve ye-tenekli. Sezgileri kuvvetli ve nazık, harika. Annen de öyleydi. Regan da onun gibi huzursuz. Hareket edişinde, sana bakışında bunu görebiliyorum, çok tanıdık geliyor.”

Aldo’nun beyni hemen rasyonelleştirmeye, bölümlere ayır-maya, nesneleri benzeyen ve benzemeyen kutularına yerleştir-meye başladı. “Regan, annem değil.”

“Elbette, değil, iki insan aynı değildir. Ama her şeyi bir anda hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum ve bunu sana söylemek zorundayım.” dedi Masso ısrarla. “Ben kendimi hiç toparlayamadım. Artık bilmiyorum. Senin de aynı şeyi yapmanı izleyebilir miyim bilmiyorum.”

Restoranın başka bir yerinde biri Masso’nun adını haykırdı, bir kahkaha patlaması durdukları yerden sekti. Aldo omzunun üzerinden baktığında Regan’ın silüetini yakaladı; banyodan çıkmıştı, biri elini tutup ona hayranlıkla bakarken gülümsüyordu, muhtemelen ona “Ne kadar güzelsin,” diyordu ve Regan da muhtemelen “Hayır, saçmalama,” diyordu. Sanki hayatının her günü, her saati, her dakikası aynı şeyi duymamış gibi.

Regan başını kaldırdığında Aldo'yla göz göze geldi ve gülümsedi. Onu fark ettiğinde dudakları sanki "işte oradasın" gibi bir şey söylemek için aralanmıştı.

İşte oradasın, diye düşündü Aldo.

Masso boğazını temizleyerek oğlunun görüş alanını takip etti. "Rinaldo, dinle..."

Aldo babasına dönerek, "Onun hakkında yanılıyorsun," dedi. "Yani, haklısın, o fevri biri." Bu sonuca varmak çok kolaydı, hem de fazlasıyla, öte yandan tüm parçalarının toplamı değildi. "Ama Regan annem gibi değil."

Hoş bir tonda söylüyordu. Merak etme, baba, seni duyuyorum ama o farklı.

Ancak demir gibi bir kesinlikle düşüncesinde kararlıydı. Daha önce yeteneklerimi mahveden sorunlarla karşılaşarak bir ömür geçirdim, baba ve henüz hiçbirini beni yok etmedi. Eğer hâlâ buradaysam, bunun bir sebebi olmalı.

Eğer hâlâ buradaysam, baba, o zaman lütfen. Bırak bir şey için olsun.

"Onu sevdim, Rinaldo, gerçekten sevdim, sadece..."

"Endişeleniyorsun, biliyorum," dedi Aldo ve uzaktan Regan'ı işaret etti. "Ama endişelenme."

Regan da onlara katılınca Aldo kolunu Regan'ın beline doladı. Regan gülümsediğinde Aldo onun yanağını öptü.

"Siz ikiniz ne hakkında konuşuyorsunuz?"

Eğer yanmak buysa, diye düşündü Aldo, o zaman dağılmış kül olarak zarar görmemiş parçalarımın daha değerli olacağım.

"Seni," dedi Aldo ve Regan da sanki "tamam" der gibi onun omzuna yaslanıp gülümsedi.

Tamam, hadi yapalım o zaman.

Regan, her zaman misafirlik süresini aştığının bilinciyle Aldo'dan bir hafta önce Chicago'ya geri döndü. Giysilerin yıkanması, market alışverişinin yapılması, isimsiz ayak işleri gibi şeyleri hallederek normallik uygulamasına devam edecekti. Yıllık jinekolojik muayenesini ayarlayacaktı. Sanat Enstitüsü'ne dönecek, her zamanki turlarını yeniden düzenleyecekti. Marc'ın telefonlarına isteksizce de olsa cevap verebileceğini düşündü. Annesinin telefonlarına da kayıtsızca cevap verebilirdi. Normal yaşam aktivitelerine yaklaştırmaya başlamak için hangi görevler gerekiyorsa onları sorumlu bir şekilde yapacaktı.

Sonunda, bunlardan sadece birini yaptı. Telefonlar cevapsız kaldı ve jinekoloji kontrolü beklemek zorunda kaldı. Aldo olmadan Regan bir tedirginlik, huzursuzluk, pervasızlığa yakın ya da belki de onun çok ötesinde bir şey hissetti. Floresan tabelanın vızıltısı gibi titreşen bir boşluk duygusu... Kapalı, açık, boşluk, boşluk yok. Kendini açılıp kapanan bir kapı gibi hissediyordu, bir şeyler gelip gidiyordu ve o sadece "bekleyin lütfen" diyen operatördü. Az eşyayla döşenmiş stüdyosunun zeminine oturdu ve şöyle düşündü: Bir uçağa binmeliyim, onsuz nasıl olacağımı hatırlamıyorum, belki ona kibarca sorarsam evet der.

Bir yanı acil durum fikriyle heyecanlandı. Evet, *acil bir durum*, diye düşündü, bu onu kesinlikle eve getirecekti. Zatürreye yakalanmayı düşündü, kolay olurdu. Sadece dışarı çıkması ve morarana kadar birkaç dakika karda durması gerekecekti. Bilinci kapalı şekilde bulunduğunu, acil durum hattının arandığını, Aldo'nun babasıyla oturduğunu ve aramayı aldığını, babasına bağırırken telefonun elinden düştüğünü hayal etti. Gitmeliyim, gitmeliyim, onun bana, benim de ona ihtiyacım var!

Regan *ölmek* istemiyordu, elbette, *o kadar da* acil bir şey değildi. Sadece makul ölçüde zorlayıcı bir şey istiyordu; zamanın ne kadar değerli olduğunu, her anını onun yanında, ikisinin birlikte geçirmesi gerektiğini düşünmesini sağlayacak bir şey. Yine de sonunda mantıklı düşünme kapasitesi geri gelecek ve

kendine trafiğe çıkıp araba çarpmasının ("MASSO, GİTMEM GEREKİYOR, HASTANE YATAĞINDA YATILYOR VE ONU ŞİMDİ KAYBEDERSEM NE YAPARIM, KİM OLURUM?") tatsız bir deneyim olacağını ve muhtemelen buna değmeyeceğini hatırlatacaktı. Hayır, belki değebilirdi ama kırık bir bacakla ne tür bir seks yapabilirdi ki? Sadece bekle, dedi kendi kendine, sadece bekle.

Kendi kendine yapacağını söylediği şeyler arasında Sanat Enstitüsü'ne dönmek başa çıkılabilir görünen tek şeydi çünkü cephaneliğe girebileceğini ve orada Aldo'yu görebileceğini, hafızasındaki bir hologramı boş zemine oturtabileceğini düşündü. Bayım, orada oturamazsınız, derdi düşüncelerinde ve o da ona dönüp, "Oturamaz mıyım?" diye sorardı. O da, "Bayım, lütfen, burası bir müze," der ve Aldo onu kollarına alıp hiç tereddüt etmeden ayakta duvara yaslardı. Onu yavaşça, işkence edercesine becerirdi, gözleri onunkilerden hiç ayrılmazdı. Şöyle derdi: Sanata bakmaya, bir şeye hayranlık duymaya geldim. İşte, buradasın ve ben de öyle yapacağım.

Gerçeklik, onun hoşnutsuzluğuna rağmen fantezi için çok az zaman bırakıyordu. Gönüllü meslektaşlarının çoğu turistlerle birlikte tatildeydi, bu da Regan'ı daha büyük gruplarla, daha fazla turla, şu ya da bu resim hakkında durmadan konuşmak zorunda bıraktı. Her zaman olduğu gibi tekdüze bir işti, monotonluğu çağrıştırmak için seçtiği bir görevdi. Bir zamanlar bu ona rahatlatıcı gelmişti ama şimdi kalabalığa bakıp Aldo'nun kaşlarını çatmış, şaşkın bir şekilde orada durduğunu göreceğine dair tuhaf ve temelsiz bir umuda kapılmıştı. Sanki gerçekten *orada* duruyormuş gibi turlar düzenlemeye, onun sormak isteyebileceğini düşündüğü soruları yanıtlamaya başladı. Bu resim neyi gösteriyor, nasıl hissettiriyor, bunu bir başyapıt yapan nedir, neden bu boyutta, neden bu ışıklandırmayı seçmişler, neden bu çerçeve? Kendini, büyük ölçüde ilgisiz olan izleyicilerine teknik bilgiler verirken hissedebiliyordu. Arkadaşlarına ve ai-

lelerine anlatacakları kartpostal boyutunda bilgiler istiyorlardı, örneğin bu sanatçının *aylarca* saman yığınlarından başka bir şey boyamadığını biliyor muydunuz? Karen, bunun *uyuşturucu* bağımlısı olduğunu biliyor muydun? Gerçekten Jennifer, sanat hastalar içindir.

Bu arada Regan'ın tek düşünebildiği Aldo'ydu; sadece onun göreceği ve sadece onun özleyeceği şeyler, ona göstermeyi arzuladığı pek çok şey. Hayır, hayır, Monet sıradanlığı sırf sıradanlık olsun diye resmetmedi Aldo, *ışığın geçiciliğini* göstermek içindi, görmüyor musun? O mucizeyi resmetti, o... kahretsin, Aldo, o ZAMAN'ı resmetti! Bağırarak, onu hemen o anda aramak istedi. Monet, o da zamana kafayı takmış, onu sadece ışık gibi, renk gibi düşünüyor. Şu lanet saman yığınlarına bak, Aldo! Bunu kim yapar ki?! Senin gibi zamanın nasıl geçtiğini anlamaya çalışmasalar, bunu bir ömür boyu anlamak için mücadele edecekleri terimlerle ifade etmeseler bunu kim yapardı?

Onun yüzünden farklı hissediyordu, son derece değişmişti, bu nedenle reflekslerinin aynı olması onu hayal kırıklığına uğratiyordu. Hâlâ kalabalıkta kimin çekici olduğunu ya da büyük olasılıkla kimin geçici olarak düşünmeye değer bir aleti olduğunu gözlemlemesi onu öfkeliyordu. Arada sırada, şarap reyonunun karşısında kendisini pek de gizli olmayan bir şekilde süzen adamın zaman geçirmek, kafasındaki yankıları yatıştırmak için kabul edilebilir bir yol olabileceğini düşündüğünü hissediyordu. Kendisinin de aynı şekilde isimsiz bir adamı kapalı ve karanlık bir yere çektiğini hayal ediyordu ancak şimdi ona fısıldıyordu: Bunun hakkından gelsen iyi olur, beni hayal kırıklığına uğratma, neye mal olduğunu bilmiyorsun.

Şimdi, Aldo sonrası fantezilerinde, sert olan, sanatsız olan oydu. Onlara şöyle diyordu: Bana bunu hissettirseniz iyi olur, yoksa zaman kaybindan başka bir şey değilsiniz. Sonra Aldo içeri dalar, iğrenerek parmağıyla onu işaret eder, "Biliyordum, ne olduğunu biliyordum, bu ne cüret Regan?" derdi. Regan da

peşinden koşup ona yapışır, af dilerdi. Aldo onu acımasızca iterdi ve bu bile Regan'ın hoşuna giderdi, sapkınca. Aldo onu kendinden uzaklaştırıp kaçarken kadın, yarı aç bir keş gibi onu daha da çok arzulardı.

Bir hafta sonra fantezileri, ne kadar grotesk* olsalar da onun kendisini terk etmesi etrafında dönmeye başladı. Regan, bunu nasıl yaparsın? Aldo, lütfen, lütfen çok üzgünüm. Regan, beni iğrendiriyorsun. Aldo, bunu kastetmiş olamazsın! Regan, sen zehirlisin, beni hasta ediyorsun. Aldo, Aldo, eğer gidersen, bana ne olacak?

Ağlamak istiyordu, acı çekmeye ihtiyacı vardı. Tanrım, diye düşündü, senin gerçekten lanet olası bir sorunun var, bu yüzden Aldo'yla yaptığı telefon görüşmelerinde tüm çılgınlıklarını bir kenara bıraktı. Onunla konuşurken tüm sözcüklerini güzel ve şehvetli kılmaya çalıştı, sanki sesiyle onun için resim yapıyor-muş gibi. Hayallerinin ahlaksızlığını, onlardan ya da kendinden duyduğu tiksintiyi ona anlatmadı.

“Seni özledim,” dedi Regan, sanki özlemek seksiymiş gibi. Sesinin; saten çarşaflara yayılmış, bacaklarını açmış, davetkâr bir görüntü gibi çıkmasını sağladı. Onu özlemesini olduğundan çok daha az çirkin bir şeye dönüştürdü. (Yalnızdı, muhtaçtı, kalp hastasıydı. Hiç de sevimli değildi.)

“Ben de seni özledim, yakında evde olacağım.” Aldo'nun onu özlemesi bir *golden retriever* gibi sıcaktı. *Yakında evde olacağım*. Bunu söylediğinde nihayet rahatlayabilir ve dik oturabilirdi, sesli olarak giydiği hayali ipek bornozu çıkarabilir; yoga pantolonu, kaşmir kazağı ve kocaman çoraplarıyla kendine dönebilirdi çünkü Chicago kışın soğuktu.

Küçük *astral* yolculuğunu isteksiz bir bedenselliğe dönüşle sonlandırdıktan sonra, “Aldo, bana aletinin resmini falan gönder,” dediğinde o da gülüyordu.

* Dünyayı yabancılaştıran ve onu eğlenceli hayali bir alana götüren, içinde esrarengiz, tekin olmayan güçlerin egemenliğinin yansıdığı, aslında bir araya gelmez gibi görünen şeylerin bir oyun havasında birleştirilmesidir. (e.n.)

“Regan, kendimi biraz kullanılmış hissetmeye başlıyorum,” derdi ve Regan gülümser, acı çeker ve onun kalbine kör bir makas sapladığını hayal ederdi.

Yılbaşı gecesi, çoğunlukla can sıkıntısından dışarı çıktı ve Marc’la karşılaştı. Bir şehrin aynı bölümünü biriyle bu kadar uzun süre paylaşmanın sorunu, artık hiçbir yerin sadece size ait olmamasıydı. Onları paylaştınız ve her şey söylenip yapıldıktan sonra onları paylaşmayı unuttunuz. Siz onun bildiklerini biliyordunuz, o da sizin bildiklerinizi, dolayısıyla elbette, o da aynı bardaydı, neden denedi ki?

Marc onu gördüğü an yanına gelmişti.

“Bakıyorum da yalnızsın.”

“Evet ama pek sayılmaz.”

“Gerçekten o matematikçi çocukla mı yatıyorsun?”

“Onunla yatmıyorum, Marc, onunla birlikteyim.”

“O zaman nerede?”

“Los Angeles’ta, babasıyla birlikte.”

“Yeni yılda seni yalnız mı bıraktı?”

“Bazı şeyler yılın ilk gününde seks yapmaktan daha önemlidir.”

“Katılmıyorum.”

“Siktir o zaman.”

“Sen de istersen?”

“Tanrım.”

“Kabul et Regan, o sana benim verebileceğim şeyleri veremez.”

“Aletin özel olduğunu mu sanıyorsun, Marcus? Çünkü değil, sadece bir alet.”

Aldo burada olsaydı, diye düşündü Regan, seksin ne kadar basit bir formül olduğu hakkında bir şeyler söylerdi. Karmaşık bir matematikle, fonksiyonlarla ilgili o çılgın şeylerle alakası yoktu. Sadece penetrasyon artı klitoral uyarımdı, kolaydı. Hiçbir şey bu kadar kolay değildi. Marc geçimini sağlamak için zengin piçlere bakıcılık yapıyordu, Aldo ise evrenin gizemlerini çözüyordu. Karşılaştırma hangi cehennemdeydi?

“Her şeyin dostça bitmesini istediğini sanıyordum. Arkadaş olmak istediğini söylememiş miydin?”

“Bu sadece insanların söylediği bir şey, Marc. Hayatım boyunca hiç dostça davranmadım.”

“Bak ne kadar kızgınsın, bu çok sevimli. İlişkiniz hakkında şimdiden güvensiz misin, Regan?”

Harika. Şimdi de ona psikanaliz yapıyordu.

Regan hiçbir şey söylemedi.

“Sana söyledim, Regan, o sadece iyi bir fikir gibi görünüyor. Sen sadece onun *fikrini* seviyorsun. Ama eninde sonunda bizim bir fikir değil, gerçek olduğumuzu hatırlayacaksın. Sonunda profesörün, olmanı istediği kişi olmak için bu kadar çok çalışmaktan yorulacaksın.”

“Hiçbir şey olmamı istemiyor.”

“Ah, tabii.” Marc güldü. “Seni olduğun gibi seviyor, elbette. Çünkü senin ne olduğunu bilmiyor.”

“Peki, ben neyim?”

“Bilmiyorum, kimse bilmiyor ama o hiçbir sikim bilmiyor.”

Regan anlamadığı bir öfke hissetti, nasıl yönlendireceğini bilmediği bir öfke.

“Sadece bekle Regan, seni anlayana kadar. Başlarda karmaşıksın, tahmin edilemezsin, heyecan vericisin ama sonunda sadece bir kalıba dönüşüyorsun. Bir şey hissedersin, saldırırsın. Tekrar yumuşarsın, yalnız kalmak istemezsin, sonra yine Rüya Kız olursun. Seks istediğini mi sanıyorsun? *İstemiyorsun* Regan, *ihtiyacın* var. Birinin seni sevdiğini hatırlatmasına ihtiyacın var ve işin içinde seks olmadıkça buna inanmayacaksın. İşte bu, senin için her şey bu, değil mi? Seviilmeye ihtiyacın var, birinin senin mükemmel olduğuna inanmasına ihtiyacın var, kusurların olduğunun hatırlatılmasından nefret ediyorsun. Ben çoktan anladım, bu yüzden başka birine ihtiyacın vardı. Yeni birine. *O* seni anladığında, sen de sadece başka birini bulacaksın. Dolandırıcılığı seviyorsun, Regan. Dolandırıcılığı seviyorsun

ama dolandırıcılık seni sevmiyor, bu işte yeterince iyi değilsin. Sürekli aynı şeyleri yaptığında oyunun daha az eğlenceli oluyor.”

Marc bunları söyledi ya da söylediğini sandı. Kelimeler kafasının içinde gidip geliyordu ve o gittiğinde Regan hâlâ bir şey söylememişti. Dışarı çıktı, el yordamıyla telefonunu buldu ve Aldo’yu aradı.

“Ben bir oyun değilim,” dedi ona.

“Oyun olmadığını biliyorum,” dedi Aldo, kafası karışmış bir şekilde. “Neredesin?”

Regan acil bir durum yarattığını fark etti, aniden utandı. Yapmıştı, sahnelemişti, tıpkı söylediği gibi. Kahretsin, gerçekten de tahmin edilebilir biriydi.

“Ben eve gidiyorum,” dedi. “Ben iyiyim, gerçekten iyiyim. Sadece sesini duymak istedim.”

Durumu yatıştırmıştı. İyi iş, Regan. Senin aklı başında biri olduğuna inanması için bir gün daha.

“Seni seviyorum,” dedi Aldo.

Marc da eskiden böyle söylerdi.

“Seni seviyorum. Yakında eve gel.”

“İstersen yarın eve gelirim. Babam iyi ve zaten restoranla meşgul.”

“Hayır, ben... Ben iyiyim, Aldo, sorun yok.”

Aldo, yağmur yağdığında ağlıyorum, bazen kavga çıkarıyorum, nedenini bilmiyorum. Gökyüzüne bakıyorum ve açıklanamaz bir korku hissediyorum. Her şeyin biteceğinden korkuyorum, sen hiç böyle korkar mısın? Hayır, sen asla korkmazsın, seni sıcak tutacak sayıların, düşüncelerin ve dehan var. Senin bana ihtiyacın yok, benim sana ihtiyacım var ve bu hep böyle olacak, böyle eşit olmayacak. Ben sana her zaman minnetle sarılacağım ve sen her zaman nazik olacaksın, sen böyle yaratılmışsın. Bunu yapmama izin vereceksin ama sonunda seni mutsuz edeceğim ve o zaman ayrılmak bana düşecek çünkü ikimiz de hak ettiğim sonu bana veremeyecek kadar iyi olduğunu biliyoruz.

“Oraya geri dönebilir miyim?” diye biraz ürkekçe sordu Regan ve o da güldü.

“Elbette. Masso’yu özledin mi?”

“Evet, Masso’yu özledim.” Evimden çok evim gibi hissettiyor. Babamdan daha nazik. “Peynir istiyorum.”

“Senin için peynir seçebilirim.”

“Şu anda bir uçağa binebilirim.”

“Binebilirsin ama geç oldu. İyi olduğuna emin misin?”

Bir an sessiz kaldı.

“Los Angeles’a dönmeyi gerçekten istediğimi sanmıyorum,” dedi. “Sanırım geçen haftaya geri dönmek istiyorum.”

“Ah.” Aldo bunu düşündü. “Tamam, o zaman geçen haftadayız.”

“Birlikte mi?”

“Elbette. Geçen hafta, değil mi?”

“Geçen hafta hangi an?”

“Sen söyle.”

“Tamam. Tamam.” Regan elbisesindeki boncuklarla oynayarak kıpırdandı. Dışarısı soğuktu, yürümeye başlamıştı çünkü River North’ta yılbaşı gecesi taksiye binmek gibi bir şey söz konusu olamazdı.

“Beni sahile götürdüğün gün,” dedi. Okyanus, Pasadena’ya çok yakın değildi; sadece oraya gidip dönmek bile tam bir günlük işti ve su da pek sıcak değildi. Kesinlikle içine girecek kadar sıcak değildi fakat Regan girmiş sayılırdı. “Ayaklarım okyanus suyunda ve sen bana aptalmışım gibi gülümsüyorsun.”

“O şekilde gülümsemiyordum.”

“Evet, Rinaldo, gülümsüyordun.”

“Hayır, demek istediğim, seni orada tutmaya çalışıyordum, bu anı zihnime kazıyordum. Sanırım gülümsediğimin farkında değildim.”

Mutluluğu hissettiğinde onun bile bunu fark etmemiş olması fikri bir şekilde rahatlatıcıydı. Onun da en az kendisi kadar aptal ve umutsuz olduğunu bilmek onu rahatlatıyordu.

“Ne düşündüğümü bilmek ister misin?” diye sordu Regan.

“Söyle bana.”

“Kumsalda seks yapmanın muhtemelen abartıldığını düşünüyordum.”

Aldo güldü. “Öyle mi?”

“Evet, kum muhtemelen her yere bulaşıyordur ve seninle seks yapmak istemediğim ilk seferdi.”

“Ah.”

“Hayır, yani... öyle değil.” Regan paltosuna daha sıkı sarıldı. “Suyun ayak bileklerime nasıl vurduğunu, beni nasıl çekebileceğini düşünüyordum. Kaybolmanın, dalgaların altında sürüklenmenin ve sonsuza dek yok olmanın ne kadar kolay olacağını düşündüm ama sen tam orada duruyordun ve düşündüm ki... tek yapmam gereken sana uzanmaktı.”

Regan onun sessizliğini hissedebiliyordu. Onun teninde yabancı ve anlaşılmaz bir şeyin, eski kavramları temsil eden eski harflerin gölgesini izlediğini hayal etti.

“Yarın bir uçak bileti bulmaya çalışacağım,” dedi Aldo.

Regan hıçkırır gibi hızlıca nefes verdi.

“Bunu yapmak zorunda değilsin.”

“Ee, yapıp yapamayacağımı kim bilebilir, yine de yapmak istiyorum. Seni özledim.” Rinaldo Damiani’nin ağzından çıkan her şey bir gerçektir ve aynı derecede gerçek bir otoriteyle, “Eve dönene kadar benimle telefonda kal,” dedi.

Kal, kal, kal.

Regan sokağa adım attığında sokak lambalarının, asfaltın rutubetinde parıldamasını izledi. O gün, arkalarında kayganlık ve tuz bırakan bir tür sulu kar yağışına maruz kalmışlardı. Her barın zemini çamurluydu, uyarı levhaları ile havanın şırlıtısı ve yaygara seslerinin altında dökülen içkiler vardı. Ayaklarının dibindeki kırmızı, sarı ve yeşilin puslu parlaklığı göz kırpıp parlıyordu, farların yansımaları durduğu yerde geçici olarak onu kör ediyordu.

“Aldo,” dedi Regan. “*Eter* nedir?”

“Eskiden insanlar evrenin bununla dolu olduğuna inanırdı,” dedi. “Işığın bir şeyin içinden geçmesi gerektiğine inanıyorlardı ancak Einstein ışığın parçacıklar olabileceğini ve içinden geçmek için bir ortama ihtiyaç duymadığını kanıtladı. Ondan önce,” diye ekledi. “Eter, tanrıların diyarındaki hava dedikleri şeydi. Parlayan, akışkan bir madde.”

“Yani insanlar eterde yalnız olduğumuzu söylediklerinde?..”

“Her şeyde yalnızız. Zamanda ve mekânda, varoluşta, dinde.”

“Ama,” dedi Regan ve durdu. “Ama arılar.”

Onun gülümsediğini hissettiğinden emindi.

“Evet,” dedi Aldo. “Arılar.” Regan göğsündeki ağırlığın biraz hafiflediğini, ayak bileklerine kadar yükselen denizin gelgitleriyle birlikte kaybolduğunu hissetti.

O gece, yıl değişirken Regan bir fırça aldı, saçlarını geriye doğru bağladı ve el değmemiş bir tuvale baktı, boşluğu sanki bir nesnenin kendisiymiş gibi gözlemledi. Odada volta atıp yatağı kenara itti, her şeyin merkezinde duran tuvalin etrafındaki eşyaları yeniden düzenledi.

Tamam, dedi kendi kendine, şimdi ne olacak?

(Sadece bekle, Regan, o seni anlayana kadar.)

Gözlerini kapattı.

Ben bir oyun değilim, diye düşündü, nefes verdi ve zamanın yavaşlaması için yalvardı.

Nezakette, gece buna mecburdu.

Aldo her zaman alışkanlıkların doğrusal zamanın antitezi olduğunu düşünmüştü. Alışılmış bir varoluş, kuyruğunu kovalamak gibi zamanı daireler çizerek yaşamaktı, bu seferki de öncekiler gibi aynıydı. Regan’dan önce Aldo’nun her günü birbirinin tıpatıp aynısıydı, diğerlerinin karbon kopyasına olabil-

diğince yakındı. Pazartesi, salının üzerine katlanmış, sonra aynı şekilde onu çarşamba takip etmişti, perşembe de diğerlerinin izini sürüyordu. Bu böyle devam ediyordu, zamanın geçtiğini kabul etmek için sadece kenarlarda -kahvaltıda biraz farklı bir şey yediği ya da işten eve dönerken trafik ışıklarını kaçırdığı yerlerde- hafif çarpıklıklar vardı. Sadece alışkanlık halesi içinde var olarak ileri ve geri gidebiliyordu. Varlığının diğer her şeyle aynı hareket kurallarına uyduğunu kanıtlamak için sadece her sabah uyandığına dair anısıyla her günü tekrar tekrar yaşıyordu. Yeni hayatı dolup taşana, istikrar duygusu kendini ona göre ayarlama çabasıyla kaybolana kadar bunun boşluk olduğunu bilmiyordu. Regan hareket ettiğinde, o da hareket ediyordu ve bu dengesizdi; zaman zaman da zayıflatıcıydı.

Aldo, Charlotte Regan'ın hayatı boyunca bir günü iki kez yaşamadığından şüpheleniyordu.

Bir yabancıyla altı kez konuşmayı neden kabul ettiğini şimdi anlıyordu. Onun kendisini merak ettiği gibi Charlotte'un da onu merak ettiği için değildi bu. Aslında onun yüzünden de değildi. Çünkü ona göre hayat, ne olduğu belli olmayan bir şeyin ödülü için bir yere doğru sürükleniyordu? Aldo *bir şeyden* tam olarak emin değildi. Geriye dönüp baktığında, geçmişe doğru bir zaman yolculuğu yaptığında, ona hemen âşık olduğunu görebiliyordu ama o zamanlar buna başka isimler vermişti: merak, ilgi, cazibe. Yine de onun için bu adam bir başka alışkanlık kırılması, bir aksaklıktı ve bunlar onun beslenmek için can attığı şeylerdi. Bugünün daha önce hiç yaşanmadığını, bu şeyin daha önce hiç hissedilmediğini, hiç tadılmadığını ya da hiç istenmediğini kanıtlayarak hayatta olduğunu ispat etmişti ve şimdi, var olduğu için her şey farklıydı; değişmişti.

Aldo, Charlotte Regan'ın değişimi sağlıklı bir şekilde sevdiğini fark etti. Bir saplantı gibi ya da delicesine seviyordu. Değişimle süregelen bir ilişkisi vardı ve belki bir süreliğine haplar ve psikoterapiyle etkisiz hale getirilmişti ama tüm bunların al-

tında, ruhu olan küçük canavar, onun içini pençeliyordu ve onu tekrar ortaya çıkaran Aldo olmuştu. Bir titani serbest bırakmış, onu özgür bırakmış, ona âşık olmuştu ve her ne kadar bunun kontrol edilebilir bir şeye dönüşmesini ummuş olsa da öyle olmamıştı.

“Ne düşünüyorum, biliyor musun?” Regan bir gece ona fı-sıldadı. Düzenli saatlerde uyumazdı. O da uyumazdı ama uyuyormuş gibi yapardı. Zihni onun belirlediği parametreler dahilinde dinlenmeyi reddetse bile bir programa uyuyordu. “Sanırım başka bir hayattan kalma bir hü-zün taşıyorsun,” dedi. “Yüzyıllar öncesinden.” Regan onun ağzına, yanaklarına, gözlerine dokundu, asla anlayamayacağı bir şey için alıştırma yaptı. “Onu o kadar uzun zamandır taşıyorsun ki bir türlü bırakamıyorsun, değil mi? O artık senin. Ona bakmakla görevlendirildin. Atlas gibisin.” Ardından güldü. “Aldo, seni zavallı şey, ne lanet ama. Hangi tanrıyı kızdırdın, merak ediyorum.”

Aldo’nun ağzı kurumuştu ve bunun tek nedeni Regan’ın parmaklarını ağzının içine sokup birini ön dişlerinin arkasına geçirmesi değildi. Bunu yaparken onu istilacı bir şekilde sevdi, onu denizin derinlikleriymişçesine keşfetti.

“Reenkarnasyona pek inanmıyorum,” dedi Aldo.

“Ben de inanmıyorum ama bu bir hipotez,” diye cevap verdi Regan. “Bazen,” diye ekledi, bu itirafı kederli bir havayla yapıyordu. “Bazen hiçbir şeyi bilemeyecek olmamızın çok anlamsız olduğunu düşünüyorum. Hiçbir şeyi *test* edemeyeceğiz çünkü yapamayız, yeterince uzun süre etrafta olmamız imkânsız.” Kendi kendine anlamsız bir şeyler mırıldandı, muhtemelen düşüncelerinin melodik doğasıydı; o yüksek basa kanalize olmakla meşgulken kemanların ne yaptığını görmek için tam notayı kâğıda dökkebilmeyi diledi. “Sanırım doğru hissettirene inanmak zorundayız, değil mi?”

“Yani, ben... lanetli miyim?” diye sordu Aldo ve bunun üzerine Regan tekrar güldü, sonra çabucak kendini toparladı.

“Hayatını geri almak zorundasın, Aldo,” dedi aniden uyarak. “Geçmiş yaşamlarında öylece yaşayamazsın.”

“Öyle olduğumun farkında değildim.”

“Elbette, farkındasın. Görmüyor musun, eğer yörüngeyi biraz daha uzatırsan, her şey daha farklı olur. Mutluluk,” dedi ona. “Belki de birkaç yaşam boyunca yavaş yavaş kazandığın bir şeyken şimdi kolayca sahip olmuşsundur. Belki de bildiğin tüm bu matematik, daha önce küçük bir tohumdu ve şimdi nihayet meyve veriyor. Belki de bu şekilde yaratılmadın, bu hale *geldin*.” Bu sözlerini zafer kazanmışçasına tamamladı. Aldo genç kadının ne demek istediğini anlamıştı.

Ben böyle yaratıldım, demişti ona daha önce ve şimdi onu özgür bırakıyor, donuk bir gerçekliğin kısıtlamalarından kurtarıyordu. O istemeden, ona bir iyilik olarak hayatını sihirli hale getirmişti ve şimdi onun ne demek istediğini de anlıyordu. Buna inanmıyorum ama belki de inanıyorum. Gerçek olduğunu düşünmesem de gerçeği yansıtabilir. Belki de Regan onu bir şeylerden vazgeçirmeye çalışıyordu ya da çalışmıyordu ama her iki durumda da yükü hafiflememiş miydi?

Onu bu yüzden şiddetle seviyordu.

Onu bu şekilde, acıları kadar eski hissettiren bir vahşilikle sevmekte bir sorun görmüyordu, ta ki onsuz bir hayatı artık hatırlayamadığını fark edene kadar. Sanki eski versiyonları silinmiş ve artık var olamıyormuş gibiydi. Zamanla olan ilişkisinin, daha önce her ne idiye şimdi sonsuza dek değiştiğini fark etti.

Bu onu, Aldo yirmili yaşlarının başındayken kan pıhtılaşmasından ölen büyükannesinin, ninesinin anılarına geri götürdü. O ve babası gece boyunca orada oturmuş, onun istediği dualar dışında sessiz kalmışlardı. Umarım uyanır, demişti Masso kısık sesle, gözleri kızarmış ve şişmişti. Bir bilim insanı, bir *matematikçi* olan Aldo, bunu ona nasıl açıklayacağını düşünmüştü. Görürsün ya baba, demişti nazikçe, zaten çok fazla kan kaybetti, onarılamaz bir hasar oluştu, insan vücudu kırılmandır. Hayatta

kalmak için ihtiyaç duyduğu şeylerin olmadığı bir dakika, hatta bir saniye bile onu sakat, zayıf ve her zaman yaptığı gibi nasıl devam edeceğini bilemez halde bırakır. Evet, gözlerini açabilir, kendi kendine nefes almaya başlayabilir, mucizeler duyulmamış şeyler değil. Ama beden geri gelemez, kendini yeniden inşa edemez. Bir kayıp yaşayıp eskisi gibi olamaz, hayır, bu şekilde çalışmıyor. Eğer geri gelirse Aldo babasına farklı olacağını söyledi. Daha az mı olacaktı? Kim söyleyebilirdi ki (evet, kesinlikle ama bu onun büyükannesiydi ve Masso bunu duymak istemezdi) ama her iki durumda da hatırladığın kişi olmayacak. Dirilişte bile hayattayken olduğu kişi olamaz.

Regan'ın Aldo'ya yaptığı da buydu: Eski benliğinde onarılamaz bir hasar. Regan, Regan'dı ama aynı zamanda asla geri dönemeyeceği eski bir hayatın kaybıydı. Elbette, dönmek istemiyordu ama mesele bu değildi. İkinci kez asla var olamazdı. Kadının söylediklerini düşündü -*eğer başarısız olursak Aldo, geri dön ve bizi sil, hiç olmamışız gibi yap-* ve bunun bir zalimlik olacağı kadar aynı ölçüde bir iyilik de olacağını anladı. Çünkü eski kendisi ölmüştü ve şimdi var olan kendisi de ölebilirdi, acı dolu bir ölüm, tabii Regan'ın istediğini yapabilecek durumda olsaydı. Şu anda olduğu şey, yeniden nefes almayı öğrenen bir adamın yeni yürümeye başlayan çocuğu, yok olacaktı. Ondan önceki hayatı, onsuz hayatı, Parthenon, hepsi eski birer moloz yığını olacaktı. Onlara değer katacak sadece hikâyeler kalacaktı. Charlotte Regan, onu bir kez öldürmüştü ve yine öldürebilirdi, hem de kolayca. Onu öldürebilirdi ve Masso'nun korktuğu şey de buydu, bunu bilmese bile. Onu öldürebilirdi ve Aldo şimdi anlıyordu.

Demek kontrol edemediğin bir şeyi sevmek böyle bir şey, diye düşündü. Tam olarak dehşete düşmüş gibi hissettiriyordu.

Aldo huyu gereği onu inceledi. Aldo için bir şeyi sevmek, onu incelemektir; tüm boş düşüncelerini onu anlamaya adanmıştır. Nasıl inceleneceğini biliyordu ve bunu yıllardır yapıyordu.

Öğrenmek, öğretmekten daha çok varlığının özündeydi. Onu araştırdı, ilişkilere nasıl baktığından başlayarak yasalarını ve sabitlerini belirlemeye çalıştı.

“Kız kardeşinin kocasını neden sevmiyorsun?”

“Bilmiyorum, birlikte çok gelenekseller.”

“Bu normal için kötü bir kelime gibi geliyor.”

“Hayır, normal sıkıcı için güzel bir kelime.”

“Sanırım kelimeler konusunda benden daha iyisin.”

“Ee, bu da işin bir parçası, değil mi? Carter o kadar özel olmayan bir insan ki ancak Madeline öyle değil. Bu bir kayıp gibi görünüyor.”

“Bunun benimle ve kelimelerle ne ilgisi var?”

“Ah, sadece kelimelerle aran çok kötü ama sayılarla aran çok iyi. Üzgünüm, sanırım bunu açıklayamadım.”

(Regan çok az şey açıkladı. Söylediklerinin yarısı Aldo’nun yorumlamakta zorlandığı sessizliklerde geçiyordu.)

“Yani ben özel olmayan biri değil miyim?” diye sordu Aldo.

“Elbette değilsin.”

“Sen de kesinlikle özel olmayan biri değilsin.”

“Çok tatlısın.”

“O zaman özel olmayan insanlar sadece birbirlerini mi hak etmeli?”

“Bilmiyorum,” dedi Regan durgun bir sesle. “Ondan hoşlanmıyorum. Ama Madeline seviyor, o zaman neden ben de sevmek zorundayım?”

“Zorunda değilsin, sadece nedenini bilmek istedim.”

Kızın telaşlanacağından endişelenmişti ama onun yerine sakinleşmiş görünüyordu.

“Ah,” diyen Regan, kaşlarını çatmayı bıraktı. “Yine beni çözmeye mi çalışıyorsun?”

“Sana bunu düşündüren ne?”

“Ee, sadece denklem yüzünü artık çok iyi tanıyorum.”

Aldo kendini umutsuzca bilgisiz hissediyordu. “Denklem yüzü mü?”

“Hayır, ne olduğunu biliyor musun? Çıkardığın o küçük inilti,” dedi Regan, sanki bu saçının rengi kadar önemsiz bir ayrıntıymış gibi. “O sesin bir yüzü var ve o yüz senin denklem çözen yüzüne çok benziyor. Bu hayal kırıklığı ve kısıtlama,” diye açıkladı, şimdi kendinden daha emin konuşuyordu. “Sonucun tatminini istiyorsun ama çok çabuk değil, çok kolay değil. Eğer çok kolay gelirse yapmaya değmez. Bunu çözmenin ne kadar iyi hissettireceğini biliyorsun ama henüz istemiyorsun, bu yüzden onu itiyorsun. Bunun gibi bir şey.”

Regan seks hakkında her zaman inanılmaz, anlaşılmaz bir rahatlıkla konuşurdu. Aldo için seks her zaman biraz kirli, biraz tabu, kesinlikle tartışılacak bir şey değildi. O ise gözünü bile kırpmadan bu konuyu kolayca açardı. Onun için seks, insanlığının ve dünyayı nasıl deneyimlediğinin bir parçasıydı.

Regan bir keresinde, “Bir insanla sevişmeden onu gerçekten tanıyabileceğini sanmıyorum,” demişti ki bunu duymak oldukça rahatsız ediciydi. “Herkesi tanımama *gerek yok*,” derken genç adamın yüz ifadesinin değişmesini izledi, ardından kendi kendine biraz güldü. “Herkes tam olarak tanımaya değmez, demek istediğim şu, biriyle seks yapmadan onu tanıyamazsın. Bir insanın sahip olabileceği tüm sapkınlıklara, çekebilecekleri şeylere, aşkı hissetmek zorunda olup olmadıklarına veya hissetmediklerine bak. Hoşlarına gitsin ya da gitmesin. Bunların hepsi bir insanın kim olduğu konusunda çok kapsamlı. Birine neyin zevk verdiğini bilmeden onu gerçekten anlayabilir misiniz? Hayır, gerçekten anlayamazsın, bu yüzden hayatımızdaki insanların çoğunu hiç tanımayacağımızı bilerek kendimizi teslim etmeliyiz.” Sonra komplocu bir tavırla konuşmasına devam etti. “Ama bu tahmin yürütemeyeceğim anlamına gelmiyor.”

Regan ona Aldo’nun zaten soyut bir şekilde kusurlu olduğunu anladığı erkeklerle olan ilişkilerinin, kendisini sürekli cinsel bir nesne olarak düşündüğü için böyle olduğunu itiraf etti.

“Sanırım çok erken yaşlardan itibaren böyleydi,” dedi ona.

“Erkekler için seks hayatın bir parçası, bir geçiş töreni. Erkekler on iki, on üç yaşındayken porno izler! Erkekler seksi olduğu gibi yaşarlar, sadece seks. Kızlara peri masalları, *sonsuz dek mutlu* olmaları ve seksin evliliğin bir sonucu olduğu öğretiliyor. Dünyayı bu şekilde gördüğünü hayal et, sanki seks bir hak değil de merdivenin bir basamağıymış gibi. Onu alıkoymak zorundayız, bunu hayal edebiliyor musun? Çünkü bu o kadar beyinsiz ve basit ki erkekler seni çok kolay elde ederse çekip giderler. Çünkü gerçekten, benim vajinamın diğer kadınlarınkinden ne farkı var? Hayır, beni farklı kılan şey başka bir yerde, kelimenin tam anlamıyla başka bir yerde ama bazı arkaik sosyolojik riskler olmadan seksten zevk alamıyorum. Bunu düşünürsen daha da kötü çünkü vajinaya bak, Aldo. *Sonsuz* orgazm olabilir. İyileşme süresi gerektirmez. Sürekli rahatlayabilir ve ne olur, belki kurur? Kolay, tekrar yağla. Her şeye gücü yeten bir cinsel organ varsa o da vajinadır ama hayır, bir kadının değerli olup olmadığına penisler karar veriyor. Buna kim izin verdi? Gerçekten Aldo, kim? Belki de bu yüzden dünyayı erkekler yönetiyordur çünkü kadınları bekâretin değerli olduğuna, seksin kendisinin gizli olması gerektiğine, *gizli tutulmanın* kutsal olduğuna ikna edecek kadar zekiydiler. Bu aptalca, zalim olduğundan daha da aptalca ve en kötüsü de bu. Seksi senden daha az istemem gerektiği fikri, bu neden var?”

Kadınlarla ilişkileri çok daha iyi değildi. Aslında Regan ona hemen pek arkadaşı olmadığını söylemişti ve Aldo yavaş yavaş onun haklı ya da en azından dürüst olduğunu keşfetti. Elbette, işin ilginç yanı da buydu. Regan’ın açıklık gerektiren türden bir aşk için fazla zamanı ya da enerjisi yoktu. Bu da Aldo’nun Regan’ı kazanmak için yapabileceği en iyi şeyin onun temel gerçeğini hemen tespit etmek olduğunu fark etmesine neden oldu. En rahat olduğu zaman, en sahtekâr olduğu zamandı. Regan dürüstlükten hoşlanmıyordu. Ondan nefret eder, ondan ve özellikle de kendi doğrularından tiksiniyordu. Diğer insanların

gerçeklerini sadece parlak şeyler gibi toplar, bir kenara koyar ya da nereye koyacağını düşünerek yanında taşırdı.

Aldo'nunkileri ise istifliyordu. Bu konuda ne düşünüyordu, neden bu şeyi seviyordu, neden seks onun için böylesine iyiydi, neden onu seçmişti? Onun bilme dürtüsü tanıdıktı -fiziksel, zihinsel. prosedürel olarak- ama aynı zamanda onun hakkında anladıklarında önemli bir kırılmaydı. Neden başkalarına karşı değil de ona karşı dürüsttü? Neden hayatındaki diğer insanları hemen reddederken onun gerçeklerini bilmek istiyordu? En ufak bir umursamazlığı yoktu. Birçok insandan övgüyle bahsediyor fakat onların ne olduklarına dair herhangi bir gerçekliğe sahip olmaktan nefret ediyordu.

Belki de insanlar doğal olarak Regan'a karşı dürüst olmaya meyilli oldukları içindi. Masum bir bakışı vardı, o iri gözler kurnazdı. Dikkati ilgi gibi göstermenin aldatıcı bir yolu vardı. Bir sihirbaz gibiydi, en ince ayrıntısına kadar. Sessizlikleri ölçer, onları istediği sonuca yönlendirmek için fiziksel ipuçları kullanırdı. Bir kart seçin, herhangi bir kart... Sadece başını eğerek veya ellerinin açık hareketiyle kurnazca ekliyordu: Bunu seçin. Bana zayıflıklarınızdan, güvensizliklerinizden, seks hayatınızdan bahsedin; evet, anlatın, bilmemi istemiyor musunuz? Her seferinde kandılar, onun ne olduğunu anlayamadılar.

Aldo'nun aklına neden farklı olduğu daha sonra geldi.

"Çünkü seni seviyorum," dedi kadın.

Aldo onun bir telefon çağrısını duymazdan gelip titreşimi susturmasını izlemiş ve neden anne babasının, kız kardeşinin ve arkadaşlarının ne yaptığını bilmek umurunda değilken onun günüyle ilgili en ufak ayrıntıları bile bilmek istediğini sormuştu. Onlara, onun dikkat çekici olmayan kırıntılarına açlık duyuyordu. Bugün ne öğrettin? En sevdiğin öğrenci kim? Danışmanın tezin hakkında ne dedi? Bugün boks yaptın mı, koştun mu ya da her ikisini de yaptın mı? Ne kadar süre, nasıldı, hangi kasların ağrıyordu? Bugün olan en sevdiğin şey neydi? Neden? Yarın ne

olmasını istiyorsun? Tüm sorularına cevap verdi, eğlendi ama anlamak istedi. Beni on saattir görmüyorsun ama annenin son on günü nasıl doldurduğu umurunda değilken neden bana bunları soruyorsun?

“Çünkü seni seviyorum.”

Bu kadar basit, karmaşık olmayan ve çılgınca hayal edilemez.

O sıralarda Charlotte Regan’ın cinayet işleyebileceğini bilen Aldo bir karar verdi. Şu anda hiçbir şeye sahip olmadığı ve daha önce hiçbir şeye sahip olmadığı şekilde ona, onun tamamına sahip olmalıydı. Onun olduğu her şeye aynı anda bakabilmeli, kendi içinde kilitli tuttuğu tüm kapıları açabilmeli, sonra evin içinde koşarak tüm evi ele geçirebilmeliydi. Bu ne kadar zaman alırdı? Kesinlikle çağlar, yüzyıllar, birkaç farklı yaşam... Lanet olsun, hemen başlamalıydı. Regan haklıydı, değil mi? İnsanların doğası gereği kusurlu olduğu, ömürlerinin kısılgı, ölümlülüğün kendisi tarafından engellendiği konusunda. Asla yeterli zamanı olmayacaktı, yine de hepsine, çoğuna sahip olmalıydı. Kaçırdığı zamanı geri alamazdı ama o da olmazsa geri kalanı kimin olacaktı?

Onu bir şekilde elinde tutmak zorundaydı ve bu da onu çözmek anlamına geliyordu. Bu, onu kendi imkânsız sorunu haline getirmek demektir. Zamanda yolculuk artık onun için ilgi çekici değildi. İlgilendiği tek şey sadece Regan’dı ve onu hayatında bir demirbaş haline getirecekti. Onu tanımak her şeyi bilmek anlamına geliyordu, sadece düşüncelerini, gerçeklerini ya da becerilmekten hoşlandığı gibi. Onu tanımak demek onun geleceğine sahip olmaktır. Çocuklarının nasıl görüneceğini ve günün birinde yüzündeki gençlik gittiğinde onun neye benzeyeceğini biliyordu. Peki, o gençliğin yerini ne alacaktı? Bir gizem. Bu lanet bir gizemdi ve Aldo gizemler devam ederken boş oturmazdı. Belirsizlik onun için birlikte yaşadığı bir şeydi. Öyleydi evet ama artık değil. Hayal kırıklığı ve kısıtlama, demişti Re-

gan, matematiğe olan aşkını ona olan aşkıyla eşitleyerek.

Ben Atlas'ım, diye düşündü Aldo, gökleri tutarak. Ben dayanırım. Buna katlanmak zorundayım.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Regan ona.

"Bence birlikte yaşamalıyız," dedi.

Regan gülümsedi.

"Hımm," dedi. "Ben de şimdiye kadar benden bıkmışsındır diye düşünüyordum."

Şubat başında, Aldo ve Regan el ele küçük stüdyo dairesine girdiler, eşyaları kutulara koydular, dışarıdan bir taksi çağdırdılar, sonra parfüm kokan eşyalarla yüklü bir halde taksiye adım attılar. İki saat boyunca Aldo'nun hayatının parçalarını onunkilere yer açmak için bir kenara koydular. Aldo'nun diş fırçasının yanında bir diş fırçası, ecza dolabında onun makyaj malzemeleri, takım elbisesinin yanında onun elbiseleri asılı duruyordu. Ona yer açmak için küçüldü, akıl sağlığının köşelerini ona ödünç verdi. Bir zamanlar onun olan ama artık onların olan yatakta telaşsız bir seks yaptılar. Regan avucunu çarşafın üzerinde kaydırırken bir şeyleri değiştirmeyi düşündü. İstese de istemese de zamanla kendini Aldo'nun içine yerleştirecekti. Ona daha güzel çarşaf alacak, asla doyuramayacağı yumuşaklığını tattıracaktı. Buzdolabını sevdiği yiyeceklerle, sevdiği şeylerle dolduracak ve şöyle diyecekti: Buraya gel ve bunun tadına bak, o zaman o da tadına bakıp bundan zevk alacaktı. Artık kendi zevklerinden ayıramayana kadar onun zevklerini paylaşmaya gelirdi, sonra bir gün, belki bir partide ona dönerek ya da bir kısa mesajda sormak için acele ederek şöyle derdi: Sevdığım şey nedir? Regan da cevabı bilecekti. O her şeyi bilirdi. Sonunda, onun olduğu her şeyin tüm cevapları avuçlarının içinde olacaktı.

Ne kadar tehlikeli! Ne kadar aptaldı, ne kadar öngörüsüzdü, onun hissettiği korkuyu hissetmemek için ne kadar az yaşamıştı. Onun için bu bilinçli bir dehşetti, perili bir eve yeniden girmek, eski ve sık görülen bir ölümü tekrarlamak. Regan onu öptü, aptallığın için üzgünüm. Ona söylemek, öğretmek istiyordu. Birini her sevdiğinde, senden bir parça kopar ve yerine başkasından çaldığın bir şey gelir. Doğru şekil gibi görünür ama her seferinde biraz farklıdır, sonunda, çok çok sessizce günlerce tanınmaz bir şeye dönüşürsün. Bu o kadar yavaş olur ki farkına bile varmazsın, pulların dökülüp yenilerinin yapılması gibi.

Aldo ona gülümsedi. Harika değil mi?

Evet, diye düşünürken acı çekiyordu. Evet, seninle bu kadar tatlı bir şekilde acı çekmek tehlikeli derecede harika.

Regan onun bir tür göçebe gibi dolambaçlı alışkanlıkları olan biri olduğunu düşünmüştü fakat bu doğru değildi, tam anlamıyla değil. Çok çalışıyordu, gayretle çalışıyordu, sık sık çalışıyordu. Öğrenmek ve öğretmek için derslere giriyor, profesörler ve meslektaşlarıyla sürekli toplantılar yapıyor, tezi üzerinde yorulmadan çalışıyordu. Onun çalışması, onunkinin aksine (onunki tam tersiydi) neredeyse tamamen kafasının içindeydi. Onun bir saat boyunca nispeten hareketsiz oturabildiğini ve işi bittiğinde sadece bir, belki iki şey yazabildiğini anlamaya başladı.

Regan onun ritüellerine katıldı, omzunu omzuna dayayarak yanına oturdu, dişlerinin arasında bir esrarla oynarken ne düşündüğünü söylemesi için onu ikna etti.

“Tezin ne hakkında?”

Cevabı pratikti. “Kuantum fiziğinin arkasındaki matematik.”

“Yani?”

“Boyutlar, gerçekliğin işlevleri. Zaman. Belirsizlik; Heisenberg ve Schrödinger’in arkasındaki matematik...”

“Kedi olan mı?”

“O kadar da değil. Ama tabii kedi de var.”

“Ölü mü yoksa canlı mı?”

“İkisi de.”

“Peki, bu sana mantıklı geliyor mu?”

“Bu sadece bir düşünce deneyi. Ayrıca benim işim bir şeyleri mantıklı kılmak.”

Regan şakacı bir şekilde, “Pek de iyi bir iş çıkarmıyorsun,” dedi.

“Muhtemelen bu yüzden bana henüz bir diploma vermediler,” diye onayladı Aldo.

“Bunların zaman yolculuğuyla ne ilgisi var?”

“Her şey -çoğu şey- zamanın parametrelerine uyuyor. Zamanın nasıl işlediğini anlarsak belki onu kullanabiliriz.”

“Seviyor musun?”

“Neyi seviyor muyum?”

“Yaptığın ve çalıştığın şeyi.”

Aldo yanıt vermeden önce bir an duraksadı.

“Matematik bana çok kolay geliyor,” dedi sonunda.

“Ya öyle olmasaydı?”

“Ne?”

“Ya kolay gelmeseydi? Yine de yapar mıydın?”

Ancak o zaman soruyu anlamış gibiydi.

“Matematik sevilmesi zor bir şeydir,” dedi Aldo. “Kesin ve affetmez, kaçamaktır ve beni asla geri sevmez ama başka seçeneğim yok, değil mi? Bu benim yapabildiğim fakat diğer insanların yapamadığı ya da diğer insanların sabrının yetmediği bir şey. Daha değerli şeyler, daha ödüllendirici şeyler var mı? Evet, muhtemelen vardır. Ama ne olduklarını bilmiyorum, kendilerini bana hiç göstermediler. Sadece matematik gösterdi.”

“Hiç romantik değil,” dedi Regan, şaka yapmak istemişti ama bir an ciddiyetle söylediğini fark etti.

“Tam olarak değil,” dedi Aldo ve birdenbire Regan’ın kendisini sağlam bir şekilde sabitlediğine inanmasına rağmen hayatını kurtaranın aslında matematik olduğunu hatırladı. İlk başta hiç de bir cevap gibi görünmeyen cevabı, kendisini matematiğe

adamış olmasıydı çünkü matematik onu bulmuştu. Kendisi için başka bir hayat hayal edemiyordu çünkü onun için bu bir seçim değil, sadece kaderdi.

Ah, kader, diye düşündü Regan. Ne de olsa romantizm bu.

“Charlotte,” dedi doktor. “Dinliyor musun?”

Regan dikkatini tekrar karşısında oturan doktora yöneltti.

“Özür dilerim,” dediğinde doktorun yüzünde gergin bir ifade belirdi.

“Bu seansların mahkeme kararıyla yapıldığının farkındasınızdır,” dedi doktor. “Yargıca cezanızın şartlarına artık uymadığınızı bildirirsem...”

“Buradayım, değil mi?”

“Önemli ölçüde burada değilsiniz,” dedi doktor. “Seanslarımıza katılmıyorsunuz.”

“Benden tam olarak ne istiyorsunuz?”

“Bir şey, Charlotte, herhangi bir şey.”

Regan karamsar bir ifadeyle ellerine baktı.

“Erkek arkadaşımın yanına taşındım,” dedi.

“Marc mı? Zaten onunla yaşadığınızı sanıyordum.”

“Hayır, Marc değil, Aldo. Rinaldo.”

Doktorun kaşları şaşkınlıkla çatıldı. “Şu... matematikçi olan mı?”

“Dâhi, evet.”

“Neden ona böyle diyorsunuz?”

“Çünkü öyle.” Öyleydi de. Kanıtını defalarca görmüştü. Onun kendisine bu kadar zaman ayırmasının tek nedeninin, işleri meslektaşlarından daha hızlı yapabilmesi olduğundan emindi. Nadiren bir işi iki kez yapmak zorunda kalıyordu ve kızın söyleyebildiği kadarıyla hiç zorlanmıyordu. O bir dâhiydi ve ne yazık ki insan olan kendisi de düzenli olarak ona hayret ediyordu.

“Peki, ya resimlerin?”

“Hâlâ yapıyorum.” Aldo gün içinde genellikle meşguldü ve

atölyesini de ona bırakmıştı. Duvardan duvara boya malzemeleri, tuvaler ve Aldo'yla evde uyurken kuruması için dışarıda bıraktığı şeylerle doluydu. "Yeni bir şey üzerinde çalışıyorum. Bir koleksiyon."

"Ne üzerinde çalışıyorsunuz?"

"Henüz bilmiyorum."

"Charlotte."

"Henüz bilmiyorum," diye tekrarladı Regan sinirlenerek. "Size herhangi bir şey söylemiyor değilim. Sadece ne olduğunu bilmiyorum."

Doktor bir süre ona baktı. Ardından konuşmasına devam etti. "Yeniden dolum iznine ihtiyacın olacağını düşünerek eczaneni aradım, Charlotte. Bana hâlâ üç ilacın kaldığını söylediler."

Regan hiçbir şey söylemedi.

"Sana altı aylık bir reçete yazmıştım," dedi doktor. "Ve dokuz ay oldu."

Regan kıpırdanmamak için suçluluk ve masumiyet hakkında yeterince şey biliyordu.

Doktor sonunda, "Haplarınızı almıyorsunuz," sonucuna vardı ve Regan sinirlenerek kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Hayır, almıyorum. İstemiyorum," dedi. "Onları sevmiyorum, bana yaptıklarını sevmiyorum ve onlarla birlikte resim yapmıyorum. Artık daha mutluyum."

"Mutlu musunuz?"

"Evet, her şey farklı. Çok farklı."

"Marc'la birlikte olmadığınız için mi?"

"Çünkü Marc'tan daha iyi biriyle birlikteyim."

"Onun bir arkadaş olduğunu sanıyordum?"

"Benim arkadaşım yok," diyen Regan, içi boş bir kahkaha attı. "Aldo asla sadece bir arkadaş değildi. Ben sadece bunu kabul etmiyordum."

"Marc'ı aldattınız mı?"

"Ne fark eder ki?"

“Sadece soruyorum.”

“Hayır, aldatmadım. Aldo bu olaydaki kötü adam değil. Marc da kesinlikle iyi adam değil.”

“O zaman kim? Kötü adam yani.”

Regan yine güldü. “Ben, sanırım. Ben suçluyum, değil mi?”

Psikiyatrin zihnindeki kırmızı bayrakları görebiliyordu, kesinlikle bu tüm psikiyatri sınavlarında bir konu olmuştu. Şüphesiz bu doktor, bir zamanlar bu işin üstesinden gelebileceğine dair uzmanlardan oluşan bir kurulu ikna etmişti. Ah, inatçı bir hasta artık ilaç kullanmayacağını söylüyor, kendini bir sorun ya da hastalık olarak tanımlıyor, ne yaparsınız?

“Hap kullanmamanız fikri hoşuma gitmiyor, Charlotte.”

Regan bir profesörün cevabını mükemmel olarak hayal etti. Nazik ama düşünceli, sert ama adil. İnsan gibi ama aşırı değil. Bu ofisteki rollerimizi unutmayalım. Hepimizin oynamayı kabul ettiği rolleri unutmayalım.

“Bana Charlotte denmesinden nefret ediyorum,” diyen Regan, aniden sınırlarının yıpranmaya başladığını hissetmişti. “Üstelik siz beni tanıımıyorsunuz. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsunuz. Sadece reçetelerimi, teşhisimi ve notlarınıza yazdığınız şeyleri biliyorsunuz. Sırf Harvard’a gittiniz diye neden sizin en iyisi olduğunu düşündüğünüz şeyi yapayım ki?” diye alay etti. “Çünkü ailem sessiz olmamı, uyuşmamı istiyor, bu yüzden mi hoşunuza gitmiyor?”

Doktor bir an sessiz kaldı. “Eğer sizin hakkınızda hiçbir şey bilmiyorsam, bunun nedeni bana hiçbir şey anlatmamış olmamız. Bana hayatınızla ilgili en az bilgi veren detayları anlattınız ve siz söylemediğiniz sürece kim olduğunuzu ya da nasıl hissettiğinizi bilmemin hiçbir yolu yok. Eğer terapiye katılmazsanız, ikimizin de zamanını boşa harcıyorsunuz demektir.”

Regan’ın sesi acı ve kabaydı. “O zaman hapse mi girmeliyim? Bunu mu hak ettiğimi düşünüyorsunuz?”

“Hak ettiğinizi düşündüğünüz şey bu mu?” diye karşı çıktı

doktor. O an Regan bir şeyleri kırmayı çok istedi. Bir pencere, bir dirsek, herhangi bir şey.

“Aldo’yla tanışmadan önce,” dedi Regan gergin bir tavırla. “Ben bir dolandırıcıydım.”

“Evet. Biliyorum.”

Hayır, diye düşündü Regan, bilmiyorsun. “Sahtecilik sanat değildir,” dedi. “Hassasiyettir. Bir zanaat olmaktan çok bir emek sürecidir. Yorumlamadır, çeviridir. Ama bu bir yetenek ve benim de sahip olduğum bir yetenek. Kim olduğum konusunda bundan başka bir şey yok.”

“Bu senin tek yeteneğin değil, Char...”

Doktor Regan’ın önleyici irkilmesini yakalayarak sözünü kesti.

“Ama şimdi?” diye sordu doktor onun yerine ve Regan yüzünü buruşturarak arkasını döndü.

Birdenbire kendisi de dahil olmak üzere her şeyden tamamen kopmuş hissetti.

“Aldo benim bir sanatçı olduğuma inanıyordu, ben de bunu gerçeğe dönüştürdüm,” dedi Regan. “Bazen doğruyu söyleyen bir yalancı yerine, zaman zaman yalan söyleyen dürüst bir insan olduğuma inandı, ben de öyle yaptım. Onu sevebileceğime inandı ve ben de sevdim, seviyorum.”

Aldo beni uyandırdı diye çılgılık atmak istedi. Beni uyandırdığı için ona her daim güveneceğim. O matematiğe nasıl düşkünse ben de ona öyle düşkünüm. Bunun ne kadar kırılgan olduğu görülüyor mu? Varlığımın anlaşılmaz olduğunu göremiyor musun? Benim -şu an seninle birlikte oturan benim- onun hayalinin bir parçası olduğumu göremiyor musun? Benim var olduğumu hayal etti. Beni her zaman hayal etmekten, bana inanmaktan vazgeçebilir. Benim maskemi kaldırabilir, sonra geriye ne kalır? Ondan her zaman onu sevdiğim kadar korkacak mıyım? Her zaman onun bütününün sadece yarısı mı olacağım? Ruh eşleri nedir ve ben onlardan biri miyim yoksa sadece bir

parazit miyim, bir sülük mü, yayılan ve ele geçiren, ikimizi de boğmaktan zevk alan bir kanser miyim?

Doktor düşünceli bir tavırla bacaklarını üst üste atmasının ardından çözdü.

“Söyleyin bana,” dedi doktor. “Neden ilaç kullanmak istemiyorsunuz? Beni ikna edin.”

Regan dikkatli bir şekilde doktora baktı.

“Şu ne dersiniz,” dedi Regan. “Gerçekten altı sohbet yapalım. Sohbetlerin sonunda hâlâ ilaç kullanmam gerektiğine inanırsanız o zaman kabulüm, ilaçları alacağım. Ancak aksini düşünürseniz bir daha ilaçları kullanmayacağım. İstedığınız zaman beni gözlemleyebilirsiniz. İki haftada bir seanslara geleceğim ama altı sohbet sonunda bana inanırsanız ilaçlarla işimiz bitmiş olacak.” Bir tepki görmek amacıyla susup doktora baktı ama herhangi bir tepki almadı. “Tamam mı?”

“Neden altı sohbet?” diye sordu doktor.

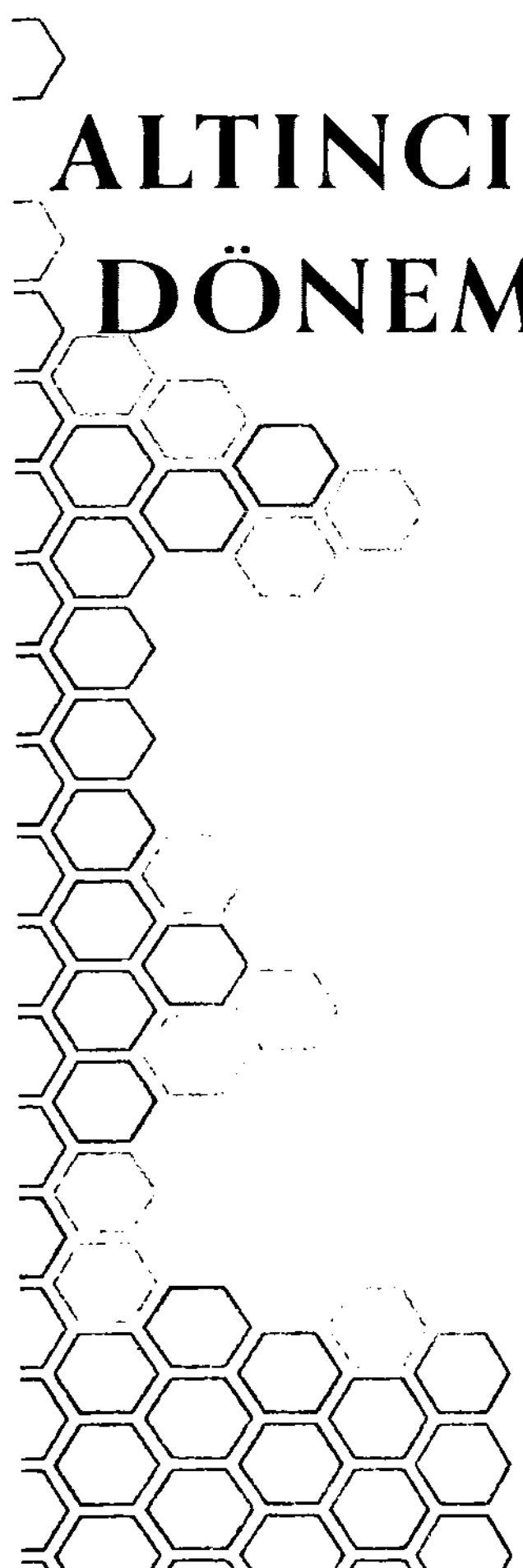
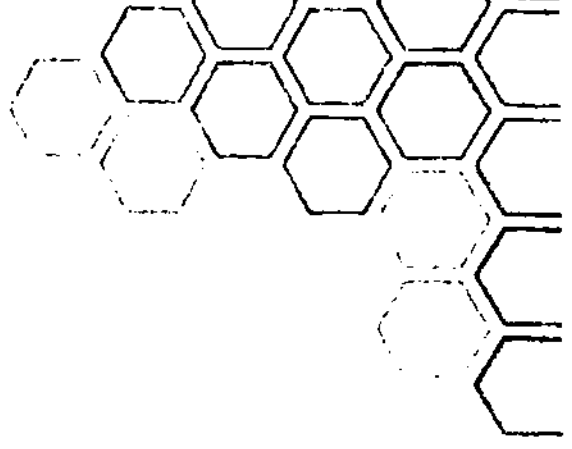
Regan, bunun uzun ve açıklayıcı bir cevap gerektirdiğini fark ederek boğazını temizledi. Elbette, çatlaklar açığa çıkacaktı.

Ama bir kere işe yaramıştı, değil mi?

“Bunun,” diye başladı Regan konuşmaya, sonra sustu. “Arılarla ilgisi var.”

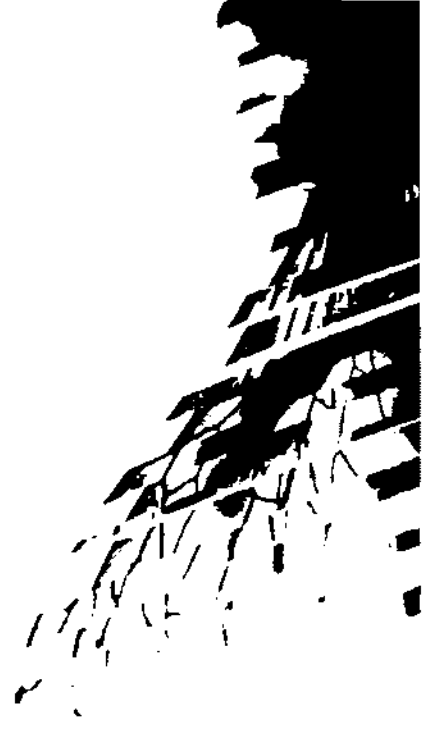
Doktor başını olumlu anlamda sallayarak sırtını sandalyesine yasladı.

“Pekâlâ,” dedi. “O zaman bana arılardan bahset.”

ALTINCI BÖLÜM

DÖNEMEÇLER.

Aldo her şey ters gittiğinde hangi ana gidip düzeltmesi gerektiğinden emin değildi.

Tipik olarak, herhangi bir olayın bağlantı noktasını belirlemek onun becerisiydi. Sekansları, işlerin iyiden kötüye ve daha kötüye gitme sırasını tanımlayabildiğinde hemen hemen her şeyi çizebilirdi. Buna rağmen veya belki de bu nedenle, geceyi geçici olarak bir araya getirmek için mücadele edecekti. Bunun yerine, sanki her şey yeniden oluyormuş gibi aynı anda sadece küçük parçalar halinde deneyimleyecekti.

Marc'ın sesi, "Gerçekten görmüyorsun, değil mi?" diyordu. "Ben de senin bir tür dâhi olman gerektiğini düşünmüştüm. Bak, anne babasının onaylamadığı insanları seçiyor -bildiğin standart sıradan baba problemleri, bunda yeni ya da heyecan verici bir şey yok- ve bir süre sonra cazibelerini kaybediyorlar, aniden kızımız gizemli bir hale bürünüyor. Sürekli ne sikim olduğu bilinmez şeyler yapıp, kendini bulmakla ilgili bir şeyler zırvalamaya başlayacak. Sonra bir bakmışsın şimdi mutlu değil, her şeyi çarpıtacak, öyle bir çarpıtacak ki yaşananlar senin hatanmış gibi olacak ve sen ona lanet olasıca inanacaksın ama olay şu: *Bu kadın mutlu olmak istemiyor. Onu mutlu edemezsin, neden biliyor musun? Çünkü bazı insanlar bir arada nasıl yaşanacağını biliyor ve Regan bilmiyor, istemiyor, asla yapmayacak. Dürüst*

olmak gerekirse buraya neden geldiğimi bilmiyorum, sanırım onu kendim görmem gerekiyordu. Onun orada durup hayatındaki en yeni şey senmişsin gibi davranmasını görmek zorunda kaldım. Biliyor musun? Belki benden daha uzun sürersin çünkü ailesi senden o kadar nefret ediyor ki burada olmamı istediler ve kesin bir şekilde bana katlanamadıklarını biliyorum. Siktir.” Marc, Aldo’nun zihninde kahkaha atmaya başladı. “Seni zavallı piç, bunların hiçbiri için seni suçlamıyorum bile. Sen sadece gideceği yere varmak için üstüne basacağı en son şeysin.”

Oradan sadece çizgiler, renkler, dokular var. Bir parti ve gerekli parti sahneleri. Dikkate değer bir şey yok, ta ki Aldo’nun gözü şaşırtıcı bir şeye odaklanana kadar. Bir tablonun köşesinde küçücük altın bir altıgen, Regan’ın sevdiğini bildiği bir sanatçı olan Klimt tarafından ünlenen aynı tür metalik parlıtya sahip. Bir keresinde ona *Öpücük* tablosuna saatlerce bakabileceğini, sadece kadının yüzüne odaklanabileceğini ve o olmanın, böyle tutulmanın, böyle dokunulmanın nasıl bir şey olduğunu hayal edebileceğini söylemişti.

“Neden sevgilisinden yüzünü çeviriyor?” diye sormuştu Aldo. Regan, kadının ifadesini göstermek, yüzündeki mutlu buruşmayla duygularını yakalamak için olduğunu düşünmüştü ama Aldo aksini düşündü. Zihninde şu düşünce vardı: Bir şeye birden teslim olmak, kendini tamamen kaybetmek demektir. Bu nedenle direnmek, kısacık bir zevk anını daha keskin, bol bir acıyla değiştirmekti.

Buna bağlı olarak Regan vardı. “Hayır, burada değil,” diyen Aldo, onun ellerini yakalamıştı. Pantolonunun fermuarını çoktan açmıştı, kendi elbisesini yukarı çekmişti ama Aldo yüzünü başka tarafa çevirmişti. “Burada değil, şimdi değil.” Ardından acı mı yoksa öfke mi geldi, hangisi olduğunu bilmiyordu. Önce ne gelmişti, Aldo onu kendinden uzaklaştırdığı zamanki öfkesi mi yoksa annesinin ona ihanet etmesindeki mi? Regan, kendisine sevildiğini hatırlatmak için zorlayıcı bir seks ihtiyacı

mı hissetmişti yoksa hiç görmediği evin içinde, hiç görmediği sevgiyi mi arzulamıştı? Aldo zorlama, arzu ve aralarındaki fark hakkında birtakım düşüncelere sahipti. Şimdi kendisinin hangisi olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Aralarındaki aşk mıydı yoksa ihtiyaç mı?

Çizgiler, renkler, dokular. Küçük altıgen, sonra Regan'ın tam sarı olmayan elbisesi.

Geri alabilseydi, nereden geri alırdı?

“Gerçek olan nerede?” diye sormuştu Aldo ona ve her şeyi tetikleyen bu muydu?

(Geri almak?)

Hayır, orada değil. Henüz değil. Yakın ama tam değil...

Regan masum bir ifadeyle usulca, “Ne demek istiyorsun?” diye mırıldanıyordu.

“Yalan söylüyorsun.” Araştırmayı çoktan yapmıştı. Onu hemen öğrenmişti.

“Aldo, dinle...”

Bekle, diye düşünerek tekrar oynattı. Hüzünlü, zavallı damarlarında kanın kaynamasını bekle. Kafa karışıklığını, kayıp hissini bekle. Sanki sadece kendisi yalan söyleyebilirmiş gibi yalan söyleyerek ona bakmasını ve onun hiçbir soruya gerçekten cevap vermediğini ilk kez düşünmesini bekle. İlk başta büyüleyiciydi, değil mi? Bir eksantriklik, sanatsal bir ayrıntı, onun ne olduğuna dair altın renkli küçük bir altıgen. Onu okumayı öğrenmek cezbediciydi, sadece çözümü olmayan bir sorun değil, düzeltilemeyen kırık bir döngü. Aldo'nun bunu fark etmesini, olayları kafasında kategorilere ayırmasını bekle. Sonra, Aldo özel bir şey yaşarken kendisinin gerçekten aynı şeyleri hissedip hissetmediğini merak etmesini bekle.

Tanrım, o bir dolandırıcı, diye düşünmesini bekle. O bir hırsız, bir şeyleri kopyalıyor. Kendi kendine şöyle demesini bekle: Ben sadece Marc'la aynı değilim, Marc da ondan önceki adamla aynı ve ondan önceki adamlarla aynı olan adamlar... Regan

bizim değerimizi ucuzlatıp, varlığımızı tüketerek adeta bir para gibi harcayıp çöpe atarken belki de hepimiz yeniden yaratılmış sahte banknotlarız. Düşünmesini bekle. Çok hızlı, her şey çok hızlı... Elbette, Aldo buna gerçekten *inanmıyor* ama tüm işaretler oradayken nasıl inanmasın? Kalıpları tanıması gerekiyor. Her zaman doğru olan şeylere isimleriyle hitap eden, sabitler ve değişkenler arasındaki farkı anlayan, istisnalara ve kurallara mantık atayan Aldo'ydu. Onun kim olduğu, kendisinin kim olduğu veya ne oldukları hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi ona bakmasını bekle.

Şunun için bekle...

“Gerçekten değişmedin, değil mi?” diye sordu Aldo ona.

En nihayetinde Aldo'nun sonraki versiyonu buradaki detayı fark edecekti. İşte, diye düşündü, bu düşünce yeterli değildi ama nihaiydi.

İşte bu. O an.

Tek bir an.

İŞTE, ALDO'NUN BAŞINA GELEN BU.

O akşamdan önceki bahar, Chicago'da bahar her zaman olduğu gibi hem tanıdık hem de yabancıydı. Bir gün kıştı, ertesi gün buzlar çözüldü ve paltoların düğmeleri yavaş yavaş gevşetildi ya da belki de paltolar, bloktaki normal, önemsiz işlere giden yolda tamamen unutuldu. Kahve içelim. Evet evet, olur, dışarı soğuk mu? Şaşırtıcı bir şekilde hayır, hadi gidelim. Sonra dışarıda güneş parlardı ve böylece ilgili taraflar, güneş gözlüğü var mı, derdi. Evet, güneş gözlüğü var... Böylece bahar bünyelerine sızardı. İnsanlar kış ayları boyunca saklandıkları yerlerden dışarı çıkmaya başlar, sokakları yeniden doldurur ve şehrin geri kalanına insanların *aslında* orada yaşadıklarını hatırlardı. Her yıl bir kışın ne kadar uzun ve ıssız olabileceği muammaydı. Bu nedenle her yıl bahar hoş bir şampiyondur. Kolektif bir

rahatlama nefesi gibiydi, monokrom bir kasvetin nefesi. O kış birbirlerinin kollarında oldukları için daha sıcak geçen Aldo ve Regan için bile baharın gelişi, her şeyin bir mevsimi olduğunu hatırlatıyordu.

Özellikle Aldo için bahar her zamanki gibiydi. Öğrencileri yılın ikinci yarısında hep daha başarılı olurdu; daha uzun günlerin ve daha sıcak havaların yaklaşması, en kararsız öğrencileri bile motive etmeye yetiyordu. Tipik olarak en iyi işini ilkbaharda da yaptı; sonunda her zamanki park ziyareti kalıplarına, açık alan arayışına geri dönebildi. Çoğu tuz ve pastan arındırılmış motosikletiyle her zamanki parka gidip sıraya girdi ve eski ama yeni güneş ışınlarının yeniden omuzlarından aşağı süzülmesine izin verdi.

Düşüncesi her zamanki gibiydi. Düşünceleri her zaman olduğu gibi sürekli, çılgınca, donuk ve durgundu; genellikle olduğu gibi imkânsız bir problem için çalışmaya koyuldu. O gün cebinden yeni sarılmış bir sigara çıkardı ve sık sık yaptığı gibi parmaklarının arasında çevirdi.

Sadece bu bahar, işler biraz farklıydı. Her şeyden önce, Aldo'nun genellikle dikkatsizce geriye doğru kazıyınca kadar gözlerinin içine düşen saçları yeni kesilmişti. Giysileri temizdi ve artık hafif bir ot kokusu almıyordu. Bunun yerine biraz akrilik boya, dökülmüş şarap ve hanımeli kokuyordu. Giydiği tişört yeniydi, onun adına satın alınmıştı, ardından herhangi bir bilgi verilmeden dolabına kaldırılmıştı.

Sorun da eskisinden biraz farklıydı.

Aldo'nun danışmanı, "Biraz dikkatin dağılmış görünüyor," dedi.

"Tezimle ilgili bir sorun mu var?"

"Hayır, öyle bir şey yok, işin iyi ve sen her zaman..."

(İnsanlar genellikle bu cümleyi bitiremeyecek kadar kibardı.)

"Mesafelisin," diye devam etti profesör boğazını temizleyerek. "Yine de her şey yolunda mı?"

"Hayatımda mı? Evet, elbette," dedi Aldo, Regan'dan farklı olarak seçici bir şekilde yalan söyleyebiliyordu.

Onun sorunu şuydu: Mart ayının sonundan itibaren Regan uyumayı bırakmıştı. Uykuları her zaman düzensizdi, çoğu zaman kolayca bozulurdu ama fark buydu: öngörülemezliğinin öngörülebilirliği. Regan kış boyunca ara sıra, Aldo öğleden sonra dersten dönene kadar hâlâ yataktan kalkmamış olurdu ya da evren hakkında çılgınca varsayımlarda bulunarak bütün gece uyumaya meyilli olurdu. Regan pek yemek yapmazdı ama yaptığı zaman bunu bir gösteriye çevirirdi. Dolaplardaki her tencereyle tavayı kullanarak değişen kalitede çok sayıda yemek üretmişti. Aldo o günlerde içeri girer girmez şarap bardaklarını gözetler ve sık ama güvenilir deneyiminden yararlanarak, bunun başka bir seks ve sohbet gecesi olacağını gözlemlerdi.

Aldo'nun günleri ince ipuçlarını fark etmekle geçiyordu. Regan yataktan isteyerek mi, yoksa ağır ağır mı kalkmıştı? Yataktan hemen fırlamış mıydı, yoksa sürüklenmiş miydi? Bir şey ya da pek çok şey satın almış mıydı, birkaç saatliğine mi evden çıkmıştı, yoksa evden hiç çıkmamış mıydı? Regan gülüyor muydu, ağlıyor muydu, bağırıyor muydu? Regan'ın gözyaşları neredeyse hiçbir zaman üzüntüden değildi ve bunun yerine genellikle çok azı ona yönelik olan öfke veya hayal kırıklığından-
dı. Daha çok, tamamen farklı bir şeyle savaş halindeydi; o gün gördüğü biri ya da son zamanlarda sahip olduğu bir adaletsizlik düşüncesi. Neredeyse her konuda tutku uyandırabilirdi ve Aldo işaretleri, kalıpları tanımayı öğrendi. Hangi filmleri izliyordu? Mutlu, hüznü ve katartik filmleri izlerken bu tür kitapları okuyordu. Açgözlülükle, aynı anda birkaç kitap okudu ya da hiç okumadı. Müziği ruhuyla bir sohbet gibi tükettirdi. Bunu duydu mu Aldo, dinledin mi? Ya hiç yaşamıyorken ya da olduğun her şey artık akıl almaz derecede farklıyken nasıl hiçbir şey değişmemiş gibi orada durabilirsin?

Aldo aniden durana kadar türbülansa alıştı. Mart kendini gösterdi, baharın ilk günü gelip geçti ve nisan ayına gelindiğinde Regan, kendini düzene adapte etmeye başlamıştı. Aldo

kimin düzeni olduğunu söyleyemedi. Akşamları eve geldiğinde onun gitmiş olduğunu biliyordu; gece geç saatlerde yatağa gelir ve boynunu öper ya da kucağına tırmanıp bir şeyler -Reganca şeyler- söylerdi. Bütün gün seni düşündüm, Rinaldo. Parmaklarımı kaburgalarında gezdirmek, tüm bedeninde dişlerimin izini çıkarmak istiyorum, aletinin ucunu öpmek ve ikimiz de yıldızları görene kadar seni içimde tutmak istiyorum.

Aldo ona ne yaptığını sormadı çünkü kendisine pek bir şey sorulmasından hoşlanmadığını çoktan öğrenmişti. Burnunu sokma, derdi, hazır olduğumda sana anlatırım. Aldo da ona güvendiği, ondan korktuğu ve onu sevdiği için onu dinlerdi.

Aldo içini çeken Masso'ya, "Onu seviyorum," demişti.

"Biliyorum, sevdiğini biliyorum, Rinaldo ama her şey çok hızlı. Önce ondan hoşlanırsın, sonra onu seversin, sonra onunla yaşarsın, sonra ne olur?"

Alevler, Aldo'nun düşüncelerini sararken Regan'ın kalçaları şeklinde dans etti.

"Ne olmuş? Bazen işler hızlı gelişir, baba. Öylece oluverir."

Masso'ya haklı olduğunu söylemedi. Aldo Mayıs ayına kadar Regan'ın kendisi için çok hızlı olduğundan emindi. Çok hızlıydı ve hava almakta zorlanıyordu çünkü kafasını boşaltmak için tek bir nefes bile sendeleyip geride kalmak anlamına geliyordu. Aldo, Masso'ya dehşete kapıldığını, artık bir şeyi sevmenin gerçekten ne anlama geldiğini anladığını söylemedi. Bir insanı sevmenin, ona sınır koyma ihtiyacından vazgeçmek olduğunu, bu nedenle sevmenin sürekli, felç edici bir tehdit içinde var olmak olduğunu.

Aldo, biraz yavaşlarsa Regan'ın gözden kaybolacağına içten içe inanıyordu. O kadının başının arkasından başka bir şey görmeyecekti. Belki omzunun üzerinden bir bakış, belki de Aldo'nun pişmanlık dolu bir gülümsemesi olabilirdi, ah Aldo, zaman ayırdığın için teşekkürler, bitene kadar eğleneliydi... ama sonra Regan onun parmaklarının arasından kayıp kaldırımın

çatlaklarından ait olduğu ve asla ama asla onu takip edemeyeceği ters bir dünyaya düşecekti.

Zamana dair düşünceleri devam etti ancak artık içinden geçmek istemiyordu. Bunun yerine onu durdurmak için çaresizce yanıp tutuşuyordu. Zaman altıgenini bir kenarından askıya alarak, "Gördün mü, Regan?" derdi. "Bak, her şey bulanık bir şekilde hareket etmese bile hâlâ hayattasın." Sonra belki Regan onun saçını okşar, parmak uçlarıyla yanağına dokunur ve Rinaldo, sen bir dâhisin, derdi.

İnsanlar bağımlılığın bir özlem olduğunu düşünmüştür. İnsanlar her zaman çikolata ya da realite televizyonu gibi şeylere bağımlı olduklarını söylüyordu ve sonuç olarak Aldo kendini sözlüksel olarak evsiz hissetti. Onlara hayır, öyle değil, demek istiyordu. Anlamıyorsunuz, demek istiyordu çünkü *kendisi* şimdi anlamıştı. Özlem ve zorlama arasında bir fark vardı. Bunu, bir zamanlar reçete edilen ve görev bilinciyle takip edilen hapları, *kendi* hapları sayesinde biliyordu. Ancak zihinde var olan acıyla ilgili sorun, zihni hemen hemen her şeye kandırmanın kolay olmasıdır -plasebolar, kamuoyu yoklamaları, çarpık veriler; beyne inanması için öğretilebilecek şeylerin listesi sonsuzdu- ve aynı şekilde vücut hiçbir şey hissetmemek için neredeyse her şeyi yapacaktı. Aldo'nun uyuşmuş olmayı arzuladığı boyut bir zamanlar çok büyüktü ve sessizliğe duyduğu çaresizlik pek de az değildi. İlacının her şeye kadir gücü, sahip olmayana kadar etkiliydi; zihni, sessizliğe olan sevgisinden vazgeçene ve karşılık verene kadar itaatkâr bir şekilde sessizleşecekti.

İnsanlar bağımlılığın bir istek olduğunu düşündü ancak aradaki fark şuydu: Arzular tatmin edilebilecek isteklerdi, dürtüler ise karşılanması gereken ihtiyaçlardı.

Aldo bir keresinde Madeline'a Regan'ın sonsuz olduğunu söylemişti ve Regan gerçekten öyleydi. Nerede başladığını ve nerede bittiğini söylemenin bir yolu yoktu. Aldo şöyle düşünebilirdi: O neredeydi? Ne yapıyordu? Regan ona cevap verebi-

lirdi, yine de anlamazdı çünkü herhangi bir zamanda nerede olduğu, tam olarak nerede olduğu değildi ve ne yaptığı tamamen başka bir meseleydi. Örneğin: Yemek mi yapıyordu yoksa bir boşluğu mu dolduruyordu? Resim mi yapıyordu yoksa iblisleri mi çağırıyordu? Uyuyor muydu, yoksa rüya mı görüyordu ya da âlemler arasında mı geziniyordu, neydi bu?

Bunlar neydi ve hiç ne olduğunu anlayacak mıydı?

Aldo başını iki yana sallayarak sigarayı parmaklarının arasında döndürdü. Neden matematiğin teorik tarafını seçmişti? Çünkü matematiğin sonuçlarda hiçbir payı yoktu. Matematik açıklamayla ilgiliydi, uygulamayla değil. Bir şeyin gerçekten işe yarayıp yaramadığını hiçbir zaman umursamıyordu, tek derdi onu çözüp çözemeyeceği, düzeltip anlayabileceği bir şey haline getirip getiremeyeceğiydi. Parçacıkları bir başkasının *yaratmasına* izin verin, başkalarının evrenin neyden yapıldığını keşfetmesine izin verin; sonra onu yeniden inşa edin, hayatı meşhur kilden şekillendirin. O sadece kimsenin çözmediği bir şeyi alıp bir sayfada görüntülenebilecek bir şeye dönüştürmek istiyordu; sırf bir gün birisi, ah, desin diye. Ah tamam, şimdi anlıyorum... Sonra bu bilgiyle ne isterlerse onu yapıyorlardı ki bu Aldo'nun umurunda değildi. Regan'dan önce hiçbir şeyin sorumluluğunu almıyordu. Şimdiyse tek yapabildiği sorumluluk almak gibi görünüyordu.

Aldo bu düşünceler içinde boğuşurken cebindeki telefonu titredi. Telefonu çıkarıp kulağına götürdü.

“Buna hazır mısın?”

Aldo parmaklarının arasındaki sigarasına bakarak soruyu düşündü. “Neredeyse.”

“Parktasın, değil mi?”

“Eh, müze senin yerin.”

“Senin de.” Regan her şeyi paylaşılmış gibi düşünmeyi severdi. Bu onun erdemlerinden biriydi.

“Evet ama dışarısı güzel.”

“Öyle, değil mi? Ama eve gelmen gerekecek, gitmemiz gerek.”

“Tamam. Şimdi mi?”

“Evet, şimdi.” Sabır ise erdemlerinden biri değildi. “Korkunç olmayacağının garantisi verildi.”

“Madeline mı dedi?”

“Evet, Madeline dedi.”

“Yalan söylüyor, değil mi?”

“Evet, neredeyse kesinlikle. Ama hence muhtemelen en iyisi bu.”

Evet, diye düşündü, muhtemelen öyleydi.

“Tamam, geliyorum.”

“Buna değmesi için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum.”

Her zaman yapmıştı. “Bunu her zaman yapıyorsun.”

“Beş dakika içinde görüşürüz?”

“Beş dakika içinde görüşürüz.”

Aldo cep telefonuyla sigarasını cebine koydu, parkın çiçek açmış yeşilliklerine baktı ve o kısacık anı elinden geldiğinde uzatabilmek için nefesini tuttu.

Sonra kaskını aldı ve verdiği sözleri yerine getirerek eve gitti.

Geçen hafta Madeline Regan, kız kardeşi Charlotte’u aramak yerine Aldo’yu aramıştı.

“Affedersin,” dedi. “Ama senden hoş olmayan bir şeyi yapmanı isteyeceğim.”

“Evet?”

“Babamızın doğum günü partisi için kız kardeşimi eve gelmeye ikna etmene ihtiyacım var. Bütün hafta sonu kalmanız gerekmeyecek,” diye o cevap vermeden hemen önce ekledi Madeline. “Ama en azından bu gece gelin, tamam mı? Yetmiş yaşına giriyor. Büyük bir parti olacak.”

“Numaramı nasıl buldun?”

“Charlotte acil durumlar için vermişti.”

“Öyle mi?”

“Evet.”

“Ve bu acil bir durum mu?”

“Evet. *Acilen* anneme kız kardeşimin neden gelmeyeceğini açıklamak istemiyorum.”

“Ona sormayı denedin mi?”

“Aldo,” dedi Madeline alayla. “Aynı Charlotte Regan’dan mı bahsediyoruz?”

Ancak Regan’ın hemen kabul etmesi onu şaşırtmıştı. Aslında, sanki bu ziyaret bir şekilde sonuncusunu kurtarabilirmiş gibi neredeyse hevesli görünüyordu. Aldo için bir kravat seçmişti, kendine yeni bir elbise almıştı. Bundan normal bir olay gibi söz ediyordu. “Babamın doğum günü partisi gelecek hafta, unutma.” Bunu kehanetsel bir rahatsızlıkla doldurmuyor gibiydi. Bu etkinliğin (“ebeveynlerimin ev sahipliği yaptığı her etkinlik gibi”) muhtemelen bir felaket olacağını kabul etmesine rağmen küstahça bir tavırla, “Orada olacaksın,” diyerek konuyu geçiştirdi.

“Her şey güzel olacak, sen orada olacaksın,” gibi.

Veya, “Endişelenmiyorum, orada olacaksın.”

Neredeyse beyaz görünecek kadar soluk sarı bir elbise seçmişti ve saçlarını açık bırakmış, dalgalar halinde omuzlarına dökülmesine izin vererek romantik bir hava yaratmıştı. Yumuşak olduğu için alışılmadık bir seçimdi ve Regan’a tipik olarak yumuşaklık verilmezdi. Kendini Charlotte kılığına sokmuştu ve bunu görünürde kolaylıkla yapmıştı. Chicago metropol trafiğinden geçerken Aldo’ya gülümsedi ve onunla her zaman yaptığı gibi gevezelik etti.

“Sanırım bu benim bir şeyleri düzeltmek için bir fırsatım,” diyerek muhtemelen onu, kendisini ya da ikisini birden ikna etmeye çalışıyordu. “Ayrıca seni tekrar görmeleri gerekiyor.”

Aldo bundan pek emin değildi. “Beni biliyorlar mı? Bizi, yani.”

“Madeline’in onlara söylediğini varsayıyorum,” dedi Regan, omzunu silkerek. “Geleceğini biliyorlar.”

(Masso büyük ölçüde yardımcı olmadı. Elbette seni seviyorlar, Rinaldo, sevilmeyecek ne var ki? Baba, gerçekten öyle düşünmüyorum. Ah, onlar için daha da fakir görünebilirsin, boş ver ama yanıldığını söylüyorum. Baba, insanların beni ne kadar sevdiğini abarttığını düşünüyorum çünkü öğrencilerimin ve meslektaşlarımdan çoğu benden nefret ediyor. Peki, onlar ne biliyorlar, sadece onlara öğrettiklerini, hımm? Onlara başka bir şey göster yeter, demişti; sanki bu kadar kolaydı ve muhtemelen öyleydi. Elbette, Masso için.)

Aldo, Regan başka şeyler düşünerek arabayı sürerken çoğunlukla sessizdi. Anne babasının muhtemelen ondan hem de nefret ettiğini hem de etmediğini ve o gelip keşfedene kadar her ikisinin de doğru olduğuna nasıl kolayca inanabildiğini düşünüp duruyordu. Regan bunu sık yapmanın verdiği güvenle olağan bir tavırla uzanıp Aldo’nun elini tuttu. Dudaklarını onun parmak boğumlarına sürtüp bir kez sıktı. Aldo düşüncelerini dinginleştirmek için işaret ararken her zamanki dışında hiçbir şey bulamadı.

“Geçen sefer beni neden getirdin?” diye sordu.

“Marc yerine mi demek istiyorsun?” dedi Regan, bu soruya hazırlıksız yakalanmıştı. “Çünkü onun yerine senin olmanı istedim.”

Aldo başını iki yana salladı. Regan durumu yanlış hatırlıyordu. “Onlar Marc’ı sevmedikleri için,” diye hatırlattı ona, bununla birlikte *şimdi beni de sevmiyorlar* imasını da vermişti.

Bir döngü. Bir motif. (Bundan sonra ne geleceğini biliyorsun, dedi sıkıntılı zihni.)

Regan ona bir göz attı.

“Bu bir bahaneydi,” diye açıkladı.

Öyleydi, diye düşündü ve değildi. Belki de Regan’ın bile açmakla ilgilenmediği, hâlâ kapalı bir kutunun içinde paradoksal bir şekilde bir yalan ve bir gerçek vardı.

“Seni sevip sevmemeleri umurumda değil,” diye bilgilendirdi onu.

Bir an için Aldo’nun kalbi hızlandı, midesi bulandı. Anlık nefes kaybı son derece keskindi, her şey aniden çok hızlıydı.

“Tamam,” diyen Aldo, bunu *İŞARETLER* altına kaydetmemeyi seçmişti.

“Sen aslında hiç değişmedin, değil mi?” demişti Aldo, normal bir edayla.

Daha sonra Regan, hatalarını belirlemek için zamanda geriye doğru koşarak akşamı zihninde yeniden canlandıracaktı fakat tam o anda kapana kısılarak hareket edemediğini hissetti.

Aldo’yu gördüğünde sırtı ona dönüktü ve yeşil gözleri tablosundaydı.

“Gerçeği nerede?” diye sordu Aldo sertçe.

Regan’ın ilk düşüncesi: O gerçekten bir dâhiydi. Orijinal sanatçının imzasını bırakmıştı, mükemmel bir şekilde taklit etmişti ama akılsızca belki kibir ya da sırf sanatın bir parçası olduğunu kanıtlamak için bir şeye, herhangi bir şeye izini bırakmak gibi incelenmemiş bir ihtiyaç yüzünden babasının asla fark etmeyeceği küçük, önemsiz bir şekilde bir süsleme eklemişti. Neredeyse görünmez bir işaret; küçük bir kusur, sadece dünyadaki varlığını kanıtlamak için. Sonuç olarak, zaman içinde kendi yerini kanıtlamak için.

Ve Aldo bunu görmüştü.

Gerçeği söylemek çok savunmasız görünüyordu, eski alışkanlıklar. “Ne demek istiyorsun?” dediğinde Aldo’nun bundan vazgeçeceğini düşünmüştü ama öyle olmayınca şaşırmadı.

“Yalan söylüyorsun,” dedi Aldo ancak bu kez, ilk kez, bir gözlem değil, bir suçlamaydı.

“Aldo, dinle...”

“Gerçekten hiç değişmedin, değil mi?”

Daha o söylemeden ne demek istediğini bildiği için canı yanmıştı. “Bu ne anlama geliyor?”

“Bu, tablo, bu sahtecilik. Tanıştığımızda kendine hırsız demiştin,” diye hatırlattı Aldo. Regan, bir şeylerin onu sıkıştırdığını hissetti.

Belki panik. Belki de hissetmeyi çok uzun zamandır beklediği korku.

(Her zaman beni hayal etmekten, bana inanmaktan vazgeçebilir...)

“Neden bunu yaptın?” diye sordu Aldo, Regan da başını iki yana salladı.

“Sana söyledim, bilmiyorum. Çünkü bunda iyiydim, bu fikir kafama takıldı çünkü...”

“İhtiyacın olduğu için mi?”

Regan birdenbire onunla tartışamayacak ya da annesinin sayısız kez sorduğu bir şeyi yeniden açıklayamayacak kadar bitkin hissetti. Bir yargıcın sormuş olduğunu, psikiyatrin sormuş olduğunu, hepsinin sorduğunu ve asla çözmediğini ancak Aldo’nun, sadece Aldo’nun her zaman isteyerek güvendiğini.

“Evet,” dedi Regan, bunu söylediği anda başından beri korktuğu cevabın bu olduğunu fark etti.

“Peki, hâlâ buna ihtiyacın var mı?”

Bu soru biraz farklı olsa da aynıydı.

“Hayır, Aldo,” diyerek içini çekti. “Ben sadece...”

“İyi değilsin, Regan,” dedi Aldo, birden telaşlanmıştı. Regan gözlerini kırıştırarak ona baktı. “Bu normal değil.”

“Ne değil?”

“Hiçbiri.” Aldo sanki o bir baş ağrısıymış gibi şakağını ovuşturdu, itaat etmeyen bir formüldü ve bu canını yakıyordu. Düşünceleri gibi o da onu tüketmişti ve bunu bilmenin acısı göğsünde iltihaplanıyordu.

Aralarında bu kadar kolay paylaşılabilen şeylerin -ben tu-

hafım, hayır ben tuhafım, tamam ikimiz de tuhafız, bizi bizden başka kimse anlamıyor- artık onun tek başına katlanması haksızlıktı, adaletsizlikti.

“Ben iyi değil miyim?”

Aldo ona hoş hoş baktı.

“Sen *hiçbir* zaman iyi olmadın,” diye söylendi Regan. Aldo, onun bu ses tonu karşısında ne şaşırды ne de irkildi, bu da her şeyi çok daha kötü bir hale getirdi. “Kendini düzelttiğini mi düşünüyorsun, Aldo?” diye tersledi, umutsuzca daha yüksek bir yer arıyor ve sadece içinde küçülmeyi başarıyordu. “Düzeltilmedin. Seninle tanıştıgımda boştun, sabit değildin. Hiçlikten anlam bulmaya çalışıyordun!”

“Bende bir sorun olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?” Aldo sanki bir şeyden uyanmış gibi tuhaf bir şekilde büyüsnü kaybetmiş görünüyordu. (*Her zaman beni hayal etmekten, bana inanmaktan vazgeçebilir.*) “Babamın bana söylediğı tek şey bu, Regan. Benim beynim bozuk.” Aldo robotik bir sesle konuşuyordu. “Dahası senin beynin de bozuk fakat ikimiz de bozuk olamayız. Birimiz *düzeltilbilir* olmalı. Hayır, birimiz düzeltilmeli yoksa...”

“Yoksa ne?” Regan bunu sertçe söylemişti. “Beni düzeltilmezsen ne olur, Aldo?”

Aldo cevap vermeden uzun süre ona baktı.

“Doktora ile geri alabileceğın bir doz aşımı değilim,” dedi Regan, öfkelenmek yerine kırıgın bir ses tonuyla konuşmuştu. “Ben senin çözebileceğın bir problem değilim. Bunu anladığını sanıyordum.”

“Anladım. Anlıyorum.”

“Eh, öyle görünmüyor. Benimle olmak için şartların var gibi görünüyor.”

“Öyle değil... öyle değil. Şartla alakası yok.”

Regan’ın nabzı ağır ağır atmaya başladı. “Ama bir şeyle alakası var?”

“Bilmiyorum,” dedi Aldo, daha fazlasını söyleyecekmiş gibi biydi ama sonra çaresizce ellerini iki yana açtı. “Sadece bilmiyorum.”

Regan sessizce ona baktı. Döşeme tahtalarının altındaki kum gibi çöktüğünü, uzaktaki bir gelgitin döndüğünü hissetti.

Aldo, “Zamanla kendimi kurtarabileceğime dair bir teorim vardı,” dedi. “Çözeceğime, sonra bir gün köşeyi döneceğime ve o zaman her şeyin farklı olacağına dair bir teori. Eskisinden yüz yirmi derece farklı.” Duraksadı. “Şimdi, elbette,” diyerek ondan çok kendi kendine mırıldandı. “Aslında hiçbir şeyi kurtaramayacağımın farkına vardım.”

Regan’ın gözlerinde yaşlar birikti. “Neden? Sahte bir tablo yaptığım için mi?”

Aldo üzgün görünüyordu ama söylemedi.

“Çünkü,” diye soludu yorgun bir şekilde. “Çünkü bana istediğinden daha çok ihtiyacın olduğunu düşünüyorum, Regan ve bence belki de...”

Regan kulağında tuhaf bir vızıltı duydu.

“Sanırım bu gitmem gerektiği anlamına geliyor.”

Bu tepki tüm bedenini dalgalar halinde sarıp sarmaladı.

Regan önce bir elektrik prizine parmağını sokmuş gibi panikle parladı, öfkeleni ve hangisinin daha çok acı çekeceğini bilemeden kayboldu. Öfkeden bomboş hissediyordu. Sonra ısılatıldı, sırışıklam edildi, batırıldı. Çaresizlik içinde ürperirken dizlerinin üzerine düşüp onu ayak bileklerinden tutacakmış gibi hissediyordu kendini. Ayaklarını öpmek, yüzüne tokat atmak geldi içinden.

Sonrası şiddetti. Sözcükleri alıp zorla onun ağzına -hiçbir zaman inanmadığı, Tanrı gibi bildiği o ağzına- ve karaciğerine geri tıkmak istedi. Onu bıçaklamak, kendini bıçaklamak, annesini bıçaklamak ve özellikle Marc’ı bıçaklamak istedi. Elleri gözyaşları ve kanla sırışıklam olana kadar bıçaklıyor, bıçaklıyor ve bıçaklıyorken kendi görüntülerini durduramadı.

Hepsini yapacağını düşündü, sonra katliamı yeni, parlak bir şey resmetmek için kullanacak ve özellikle Aldo'nun güzel yaralarının damarlarından gelen kanıyla altınla karışık, takımyıldızlarla noktalı bir gökyüzü çizecekti. Ardından şöyle diyecekti: Ne yaptığımı gördün mü? Cansız gözlerinin her birini saygıyla öperek ona bir söz verecekti ve söz şu olacaktı: Şimdi, sen ve ben sonsuza kadar yaşayacağız.

Ama şiddetten sonra uyuşukluk, duygusuz bir sükûnet hâkimdi.

“O zaman belki de gitmelisin,” dedi Regan, donuk bir sesle ve Aldo bir an duraksayarak donakaldı.

Sonra başını salladı, ellerini ceplerine soktu ve kapıya yöneldi.

Bundan sonra uzun bir süre Regan, neyin yanlış gittiğini düşünerek zihninde defalarca evirip çevirecekti. Kavganın manzarasında bir yerlerde bir şeyi yanlış değerlendirdiği ve belki de onun değil de onların eseri olduğu hissinden kurtulamadı. Aşk-ları kırmızı olduğu için -ateşli, tutkulu, evcilleşmemiş, çekici ve yıkıcı olduğu için- Kavganın da kırmızı olması gerektiğini düşünmüştü fakat bunun hakkında ne kadar çok düşünürse, herhangi bir şey için böyle savaşmanın ne demek olduğunu gerçekten bildiğini anlıyordu. Sadece maviyle, melankolik tonlarıyla savaşabilirlerdi çünkü onlar için ilişkiler maviydi. Regan için hayat, dönen bir kapıdan geçen bir geliş ve gidiş döngüsüydü. Regan her zamanki gibi sessizce ayrıldı; şiddetli rüzgârdan eser yoktu, hafif bir esinti, neredeyse hiç rahatsızlık yoktu. Aldo, arkadaşlıklarını geride bırakma, hiçbir şey kalmayana kadar dayanma konusunda usta olduğunu ona kendisi söylemişti ve sonra birdenbire gözden kaybolmuştu. Bağırması mıydı, taleplerde bulunması mıydı? Evet, muhtemelen ama antrenmansızdı, eğitimsizdi. Kalması için yalvarmalarını dilediği halde pek çok

insan bunu reddetmişti ve şimdi onlar yüzünden tüm parmaklarını bir anda açarak onu çok kolay bırakmıştı.

İŞTE, REGAN'IN BAŞINA GELEN BU.

“Ee,” demişti doktor bir hafta önce. “Nasıl gidiyor?”

“Aslında her şey çok iyi,” dedi Regan.

“Enstitüdeki dersler iyi gidiyor mu?”

“Evet çok. Öğrenci vitrini için çalışmamı seçtiler, bunu size söylemiş miydim?”

“Söylemediniz! Ama şaşırmadım, siz çok yeteneklisiniz.”

Regan alay etti. “Yalnızca bir resim gördünüz.”

“İltifatı kabul edin,” diye önerdi doktor. “Bunu yaparsanız ikimiz için de daha iyi olur.”

“Bu doktorun emri mi?”

Doktor, “Buna profesyonel bir değerlendirme diyelim,” dedi ama konuşmasına hızla devam etti. “Ruh haliniz nasıl?”

“İyi, çoğunlukla. Çok çalışıyorum, vitrin için parçamı bitirmeye uğraşıyorum.”

“Ya, uyku düzeniniz?..”

“Pek uyuyamıyorum. Ama kendi seçimim,” dedi Regan hemen. “Sadece parça bitene kadar. Neredeyse bitmek üzere.”

“Ah, anlıyorum. Babanızın doğum günü partisine ne diyorsunuz? Sizinle ilgili bir durum var mı?”

“Yeni bir şey yok,” dedi Regan ürpererek. “Bu konuda gerçekten olumlu olmaya çalışıyorum, sadece Aldo’yu sakın tutmak için. Ayrıca,” diye ekledi, bluzuna uyan bir ceket gibi gelişigüzel bir iyimserlikle omuz silkmeye karar verdi. “Bence haklısınız. Onun orada olması faydalı olacaktır.”

“Peki, sizce bunun nedeni nedir?”

Regan bu sorulara alışmak için aylar harcamıştı ve artık onları daha az rahatsız edici buluyordu.

“Eh, o oradayken kendimi daha çok... ben gibi hissediyorum. Sonunda gurur duyacak bir şeyim varmış gibi. Çok değer

verdiğim birine âşığı ve çalışmalarımı gerçek bir sanat sergisinde sergiliyorum. Gerçek bir tane, babamın bana aldığı değil.” Hızla nefes verdi. “Sanırım yeni hissettiriyor. İyi bir şekilde.”

Doktor yarım yamalak gülümsedi. “Yeni şeyleri sever misiniz?”

“Evet, neredeyse her zaman ama böyle değil. Bu yeni-eski bir şey gibi hissettiriyor.”

“Ah? Bunu açıkla mısınız?”

“Ee, *şoke edici* bir şekilde yeni değil. Bu mantıklı mı? Sanırım eskiden yeniliğe can atardım... Hayır, bir dakika,” diye düzeltti kendini, başını iki yana salladı. “Hayır, can atma değil. Aldo istek ve zorlama arasında bir fark olduğunu söylüyor. Bence haklı. Eskiden yenilik için bu dürtüye sahiptim.” Bu sözler üzerine doktor başını olumlu anlamda salladı. “Ama bu özel yenilik daha yavaş, daha istikrarlı. Aslında tekniğim üzerinde çalıştım, biliyor musunuz?” Omzunu silkti. “Gurur duyacağım bir şey yarattım. Bana yaşadığımı hissettiren biriyle birlikteyim, bilmiyorum. İyi.”

“Kulağa mantıklı geliyor,” dedi doktor. “Parti ne zaman?”

“Gelecek hafta.”

“Ah, pek bir şey kalmamış. Peki sergi?..”

“Sonraki pazartesi.”

“Peki, bundan Aldo’ya bahsettin mi?”

“Hayır, henüz değil, ona sürpriz yapmak istiyorum.” Regan yüzünde hafif bir gülümsemeyle duraksadıktan sonra konuşmasına devam etti. “Biliyor musunuz, hayatımda ilk kez kendimi bir ressam gibi hissediyorum.”

“Öyle mi?” diye sordu doktor.

“Evet. Yani, Aldo her daim bana bir sanatçı olduğumu söylüyordu,” dedi Regan, kahkaha atarak. “Ama o söylediğinde herhangi bir anlam ifade etmiyordu. Ee, hayır,” diye düzeltti hemen. “Bu doğru değil. O söylemeseydi buna başlamazdım sanırım.”

“O zaman neden sürpriz olsun ki?”

“Şey çünkü...” Regan yüzünü buruşturdu. “Açıkçası, ona söylemeye hazır mıyım bilmiyorum. Sır olarak sakladığım sürece benimdir, anlıyor musunuz? Başarmak ya da başarısız olmak benim işim.”

“Ve başarısız olmaktan korkuyor musunuz?”

“Ben... tam olarak değil. Sadece...”

Bir an durakladı.

“Bence son olmasının fikrinden korkuyorum,” dedi Regan. “Hayatımın büyük bir bölümünde daireler çiziyormuşum gibi hissediyorum, sadece aynı kalıpları tekrar ediyorum. Bu, ilk kez farklı hissettiriyor ve *korktuğum* gibi değil, tam olarak nasıl hissedeceğini bilmiyorum. Bunu daha önce hiç yapmadım,” diye itiraf etti. “Ve sanırım ürkütücü ama korkmuyorum.”

“Sizce Aldo bunu biliyor mu?”

Regan bunu birkaç uzun dakika düşündü.

“Belki,” dedi.

Bunu söylediğini hatırlayacaktı çünkü o gün söylediği tek yalan buydu. Yalanlarını bugünlerde idareli kullanıyordu. Bunların eski başa çıkma mekanizmaları, sekiz yaşındayken sahip olduğu eski koltuk değnekleri gibi olduğunu fark etti; annesi bodrumu temizleyip onları atmaya karar verene kadar her ihtimale karşı yanında sakladığı bir şeydi.

Marc’ı babasının doğum günü partisine davet eden Regan’ın annesiydi ve bu tipik bir Helen hareketiydi. Regan bunu düşündükçe bunun olacağını bilmesi gerektiğini daha iyi anlıyordu. Aldo’yu yemeğe hiç getirmemeliydi. Seçimlerini tekrar tekrar gözden geçirdikçe daha da bencilce bir karar gibi görünüyordu. Örneğin Aldo’nun kalabalıktan hoşlanmadığını biliyordu. İçe dönüklüğü, dışa dönüklüğünden daha şiddetliydi, kaldı ki

bunu çabucak öğrenmişti ve bu nedenle teorik olarak anlaması gerekiyordu. Aldo çatışma ve yüzleşmeden hoşlanmıyordu, elbette hoşlanmayacaktı. Nazik, yumuşak dilli ve kibar olan *Masso* tarafından yetiştirilmişti. Regan, Aldo'ya hiç bağırın, hatta sesini yükselten biri olup olmadığını merak ediyordu. Bundan şüpheliydi ve diğer her şey gibi bu da bilmesi gereken bir şeydi.

Aldo'nun bir konuda endişelendiğini de biliyordu. İnanılmaz derecede şeffaftı ve artık onun düşünürken -gerçekten düşünürken- bunu o kadar hızlı yaptığını anlıyordu ki düşünceleri dudaklarının önüne geçiyordu. Aldo sessiz olduğunda, bunun nedeni bir şeyin beyninin içine bir tümör gibi baskı yapması ve onu içten içe çürütmesiydi. Regan sanat sergisini gizli tutmanın kolay olduğunu fark etti çünkü Aldo'ya tüm bilgileri vermediğinde, Aldo başka sorularla ona zorbalık yapmıyordu. Sadece içeri girdiğinde rahatlamış görünüyordu. Aldo'ya işiyle ilgili sorular soruyordu; tezi nasıldı, öğretmenlik nasıldı, her şey yolunda mıydı ve Aldo her zaman gerçekçi cevaplar veriyordu. Evet, her şey yolunda ve hayır, hiçbir sorun yok. Muhtemelen yanlış sorular sorduğunu fark etmesi gerekenden daha uzun sürdü.

Marc'ın onunla konuşmasına asla izin vermemeliydi. Marc böyle kaypaktı, insanların aklına girebiliyordu. Yetenekleri Aldo'nunkilerden bariz bir şekilde farklıydı; ikna ediciydi, kendini gerçekleştirmiş gibi görünen bir şekilde kendi çıkarını düşünüyordu hatta ilk başta muhtemelen nazikti. Katı gerçeklere olan takıntısının ardında bir gündemi varmış gibi görünmüyordu, sadece kesinlikle vardı. Regan Aldo'yu, Marc'ın ayrıldıklarından beri ona söylediği şeyleri, birlikte oldukları süre boyunca dürüstlük ve hatta sevgi gibi hissettiren tüm anlamsızlıkları ve nezaketsizlikleri bilmenin travmasından kurtarmıştı. Aldo'nun bilmek isteyeceğini düşünmemişti ama onu bunlardan korumak da aklına gelmemişti.

Regan onları konuşurken görünce Marc'a, "Ne yaptın sen?" diye tısladı ama Marc omuz silkti.

“Sonunda kendi başına mahvedemeyeceğin bir şey yapmadım,” dedi.

Regan bunun birbirleriyle son konuşmaları olacağına karar verdi ve öyle de oldu.

Regan ayrıca Aldo’nun seksten hoşlanmasına rağmen seks yapmadığı zamanlarda seks hakkında pek düşünmediğini de rutin olarak unutuyordu. Bazen onu yatıştırmak için o kadar ileri gidiyormuş gibi görünüyordu ki sanki bir bardak su ya da tuzu uzatmasını istemiş gibi ona istediğini kolayca veriyordu. Annesine bağırmış, sonra Aldo’yu banyoya çekmiş, parmaklarını dikişsiz tangasını çekiştirmesi için yönlendirmişti ama Aldo kayıtsız, vurdumduymaz, hatta dirençliydi. Onun ilgisizliği karşısında hissettiği reddedilme duygusu eski bir duyguydu, ondan çok kendisine aitti ve annesinin sesi zihninde tazeydi. Gördün mü, Charlotte? Kimse seni istemiyor, hiç kimse seni istemedi, başkalarının sevgisine karşı sorumsuzsun, bu yüzden sana olan ilgilerini kaybediyorlar, her zaman da kaybedecekler.

Bu ancak geriye dönüp baktığında fark ettiği bir hataydı, annesinin sesi düşüncelerinden silindikten sonra her şeyi daha net görebiliyordu.

“Nerede o?” Regan kız kardeşine yalvarmış, Madeline’ı zor durumdaki Carissa’yı tuttuğu yere kadar kovalamıştı. “Ondan özür dilemem gerekiyor,” dedi ve isteksizce ekledi. “Gerçekten aptalca bir şey yaptım.”

“Evet, gerçekten de özür dilemelisin,” diye onaylayan Madeline, kızıyla boğuşmaktan vazgeçip doğruldu. “Char, bak, annemin ne düşündüğünü bilmiyorum...”

“Mutlu olup olmadığının umurunda olmadığını düşünüyordun,” diye mırıldandı Regan. “Daha önce hiç olmadığı gibi.”

“Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum ama...” dedi Madeline, içini çekerek. “Mesele şu, Aldo gerçekten üzgün.” Carissa annesinin elinden kurtulup Regan’a dişsiz ağzıyla gülümsedi ve Madeline başını sallayarak, “Onu babamın ofisine gönderdim,” diye ekledi.

Regan gözlerini kırptırdı. “Babamın ofisi mi? Neden?”

“Bilmiyorum, sessiz olduğu için? Sanırım yalnız kalmak istedi.”

Bu fikir Regan’ın ürpermesine neden oldu. “Onun yalnız kalmasını istemiyorum. Endişeleniyorum.” Onun için aylardır endişeleniyorum, diye yüksek sesle söylemedi ama Madeline’in buna ihtiyacı yok gibiydi.

“O zaman git ve onu bul.”

Regan merdivenlerden koşarak çıktığında kapının aralık olduğunu görmüştü. Aldo içerideydi, bir eliyle kederli bir ifadeyle dudaklarını kapatırken yeşil gözleri resmine bakıyordu.

Bitmiş miydi? Bitmemişti ve Regan için işler genellikle bu şekilde sona ererdi. Kırılmamıştı ama bir acı çatlağı vardı. ikisinden biri dikkatli olmazsa onları yutabilecek bir yarıktı. Aldo’nun gitmesine şaşırılmamıştı -genellikle onun isteklerine saygı duyardı ve bunu yapmasını öneren de oydu- ama o zaman her şey bitmiş miydi? Diyelim ki ertesi gün ya da pazartesi günü eve gelmedi. Diyelim ki Aldo her zaman yaptığı gibi derse ve işe gitti, eve döndüğünde dolabın onun tarafını boş bulup doldurmaya çalışacağı bir boşluk mu bırakmalıydı? Muhtemelen şöyle düşünüyordu: Belki bugün eve geleceğim ve o hiç var olmamış gibi olacak, o an zaman içerisinde nerede olduğumu bile bilemeyeceğim.

Bu düşünce Regan’ı sersemletti, kendini yarı uyanık yarı uykulu hissediyordu. Her şeyini geri alırsa -bir hırsız gibi içeri dalar ve onunla paylaştığı hayatı geri çalarsa- Aldo rahatlama içinde mi uyanırdı? Bunu bir iyilik olarak kabul eder miydi? Öte yandan onun için tüm üzüntüsünü taşımak istiyordu, sırf ondan saklamak için kendine iki kat zarar vermek istiyordu. Peki, bu hastalık mıydı yoksa aşk mı? Gerçekten de onu kurtarmak için acı çekmek isteyecek kadar kırılmış mıydı ve eğer bu doğruysa

o zaman adam başından beri haklı mıydı? Onun unutmasını mı istiyordu (*kendi* unutmak istiyor muydu?) yoksa onun acısı, sırf var olduğu için hak ettiği bir şey miydi? Omuzlarındaki yara izleri gibi boşluğu takip ederek eve dönmek onun için daha mı adildi? Acının ötesinde Regan'ın yankıları hâlâ onun için devam etmeli miydi?

Regan, bunun küratörlüğünü* yapmak için yeni bir şey olduğunu düşündü; ona musallat olabileceği ya da onu özgür bırakabileceği ve ne yapıp yapmayacağını tamamen ona bağlı olduğu olasılığı. Bunun büyüklüğü rahatsız ediciydi. İki insan kırılıp kanadığında olanların sorumluluğunu taşımak daha önce hiç denemediği bir şeydi ve şimdi bunun ihtimali onu zayıflatıyordu. Regan ona okları vermişti, Aldo da ateş etmişti ve şimdi bedeni delik deşikti. Derisi yüzülmüş, fileto haline getirilmiş ve açık yaralar olarak geride bırakılmıştı. Neden onun peşinden koşmamıştı, neden onu durdurmamıştı, neden ona gerçeği söylememişti? Neden gitmişti, neden bu sefer ona, "Korksam bile beynini seviyorum," dememişti, neden, neden, neden? Kendine bunu sorma çabası en yalnız hissettiren şeydi ve ardından gelen sessizlik sağır ediciydi.

Regan, kırık beyninin parçalarını avuçlarının içine alıp onlara baktığını, onları bir araya getirdiğini ve sonra Sihirli 8 Top** gibi salladığını hayal etti. *Daha sonra tekrar sor*, dedi ve ita-atkâr bir şekilde tekrar salladı. Beslemeye çalıştığım bu küçük yavru şeyi çoktan yok ettim mi? *Bu kesin. Cevap belirsiz, tekrar dene.* Belki geri döner? *Kesinlikle öyle. Dışarıdan o kadar da iyi görünmüyor.* Belki de onu bulmalı? *Buna güvenebilirsiniz. Çok şüpheli.*

Böylece kehanetin faydasız olduğu ortaya çıktı. Gelecek belirsizdi ve geçmiş de ancak geçtikten sonra görebileceği bir dizi

* Bir müze, galeri, arşiv veya kütüphane koleksiyonunun yöneticisidir. Çağdaş sanat bağlamında küratör, sergi düzenleyicisi anlamında kullanılır. Bu anlamda küratörler, bir koleksiyonu arzuladıkları bir etkiyi yaratmak amacıyla düzenlerler. (e.n.)

** "Magic 8 Ball" adını almış, tabirimizle sihirli top size evet veya hayıra çeşitli yollarla cevap veren, eğlenceli vakit geçireceğiniz bir tür oyuncaktır. (e.n.)

döngüden ibaretti. Aldo'yu, zamanı ve düzeltilemeyecek olan şeyin zaman olmadığını, zamanın *onlar* olduğunu -genel olarak insanlık olduğunu- çünkü durumlara şekil verenin zaman olduğunu düşündü. Kendilerinin dışında var olamadıkları sürece kendilerini göremezlerdi, zaman geçmeden ne olduklarını asla gerçekten bilemezlerdi.

Aldo bir keresinde çoklu evreni anlamamanın imkânsız olduğunu söylemişti çünkü onun içinde nerede olduğumuzu bilemezdik ve eğer nerede olduğumuzu bilmiyorsak o zaman başka herhangi bir şeyi anlamak için temelimiz neydi?

Haklısın Rinaldo, diye düşündü Regan, geçmişe dönüp baktığında Aldo'nun zihniyle rahatlamıştı; geçmişteki Aldo ona şimdi kendini rahatlatacak bir şeyler bırakmıştı.

Zaman ver, dedi kendi kendine. Nefes almasına izin ver, ana hatları bulmak için zaman tanı.

Bir son ancak her iki taraf da sona ulaştıkları konusunda hemfikir olduklarında bir sondur, diye düşündü.

Aldo kavgalarından kısa bir süre sonra Regan'ın ona bir şey bıraktığını fark etti. O yokken içeri giren yeni bir Regan mıydı, yoksa geçmişteki bir Regan mı onu gelecekteki Aldo'nun bulması ya da bulamaması için bırakmıştı, bilemiyordu. Her iki durumda da dolabındaki elbiselerinden birini fark etti, sanki kasıtlı olarak görüş alanına yerleştirilmiş, gözüne çarpması için diğer giysilerden hafifçe öne çıkarılmıştı. Genellikle işe giderken giydiği türden bir şeydi ve ona varoluşlarının Venn şemasındaki o kutsal alanı hatırlattı: Müze.

Aldo belki de doğru ve akıllıca olanı, en iyi olanı yapmış olabilecekleri ihtimalini çoktan düşünmüştü. Bir şekilde artık daha güvende olduklarından, daha iyi korunduklarından emindi. Başka bir konuda dindar olmakta, hayatta kalmak için yeni,

daha az kırılgan bir teoloji bulmakta özgürdü. Bunda bir kolaylık, bir basitlik vardı ve böyle bir istikrarın bir değeri yok muydu? Kolayca eski kültürlerine geri dönebilir, hiçbir şey taşımayabilir, yıldızlara akılsızca tapınmaya devam edebilirlerdi.

Sanat Enstitüsü her zamanki gibi sessizdi, normalde Aldo'yu tiksindirecek bir sergi dışında çünkü etrafı kalabalıktı. İçeriğini incelemeye hiç niyeti yoktu, başka insanları ilgilendirdiği anlamına gelen konuşmaları fark etti ama sonra gözüne bir şey takılınca istemeyerek duraksadı.

Hem tanıdık hem de tanıdık olmayan bir manzaraydı bu. Daha önce hiç görmediği için yeniydi fakat aynı zamanda daha önce beyninin içinde var olmuş gibi görüldüğü için de tanılabilirdi. Renklerin, düşüncelerinin dokusu arasında bir ya da iki kez gördüğü bir şeye benzediğini düşündü ve kalabalığın arasından sıyrılarak ona doğru yöneldi.

Uzaktan bakınca tek bir resim gibi görünüyordu ama yakından incelediğinde aslında üç parçadan oluşan bir triptik olduğunu, her bir parçanın yaklaştıkça küçülen kapsamlı bir manzarayı oluşturduğunu fark etmişti. Aldo yakından bakınca küçük altıgen çizgileri görebiliyordu, altın çatlaklar o kadar hassastı ki resmin sanki pulları varmış gibi görünmesini sağlıyor, içeriğini daha küçük parçalara ayırıyordu.

İlk bakışta bir konusu varmış gibi görünmüyordu. İçindeki hiçbir şey ne bir sahne ne de bir nesne olarak kesinlikle tanımlanabilirdi, sadece Aldo kendini zaman ve mekânda yer değiştirmiş gibi hissetmişti. Artık parlak beyaz bir müzenin içinde bir tabloya bakmıyordu, onun yerine çatısının tepesinden gökyüzüne bakıyordu.

Regan başını çevirip ona bakarak, "Bence yaptığın şey son derece insani," demişti. (Sigara içiyor ve Öklid uzayı hakkında bir şeyler mırıldanıyordu.)

"Öyle mi?" diye sordu Aldo kuşkuyla. "Çünkü bildiğim kadarıyla diğer insanlar aynı fikirde değil gibi görünüyor."

Regan her zamanki seslerinden birini çıkardı, genellikle onun saçmaladığını belirtmek için, sus, dur gibi anlaşılan bir sestti. “Açıklamalar arıyorsun,” dedi. “Merak etmek temel kurallarımızın bir parçası, sence de öyle değil mi? Babiller de yaptı, sen de yapıyorsun.”

“Evet, yine de,” diye nefes verdi Aldo. “Zeus’un işleri Babil matematiğinden daha yaygın bir bilgi.”

“Seks de insani bir şey,” dedi Regan. “Yine de ikisi de varoluş hakkında hikâyeler anlatmanın yolları diyebiliriz. Sen sadece senin kullandığın bir dili kullanıyorsun...” Tahmin etmek için durakladı. “Belki on kişi daha anlar.”

“Peki, ya sanat?” diye karşı çıktı. “Bu hikâye anlatımı değil mi?”

“Hayır, pek sayılmaz.” Regan eğildi ve genç adamın parmaklarının arasındaki sigaradan bir nefes aldı. “Sanat bir şeyleri açıklamak değildir.” Ardından bir kez öksürdü. “Bir şeyleri paylaşmakla ilgilidir; deneyimleri, duyguları. Sanat insan olduğumuz için değil, insanı *hissetmek* için yaptığımız bir şeydir.”

“İnsan gibi mi hissediyorsun?”

“Birbirine bağlı bir şekilde ortak bir türün parçasıymışım gibi mi? Pek sık değil. Ya sen?”

“Neredeyse hiç.”

“İyi denemeydi.”

Regan yanağını onun omzuna yaslayarak sigaradan bir nefes daha çekti. O sırada Aldo ani, ısıltılı bir netlikle şunu düşünmeden edemedi: Sen neyden yapıldıysan, Charlotte Regan, ben de ondan yapıldım.

Sınıfta biri ona, “Bu ne için kullanılıyor?” diye sormuştu. O zamana kadar artık bıktığı bir soru çeşidiydi bu ama o gün doğrusal kısmi diferansiyel denklemler hakkında cevap vermeye tenezzül etmişti. Belki yorgun olduğu ve savunması zayıf olduğundan, belki de bir önceki gece, düşüncelerini ve meselesini umutsuzca bilmek istediği ve orada olsaydı ona aynı şeyin bir varyasyonunu soracak olan bir kadının yanına başını koyduğundan.

Aldo, Hakikat nedir?

Kolay olan cevap, yorgun ya da âşık olmasaydı, kuantum mekaniği kapsamında zaman içindeki değişimleri tanımlamak için doğrusal kısmi diferansiyel denklemlerin kullanıldığıydı. Ancak verdiği cevap şöyle bir şeydi:

“Bir şeylerin haritasını çıkarıyoruz,” dedi Aldo. “Gözlemleyerek, modelleyerek ve tahmin ederek bir şeylerin haritasını çıkarıyoruz çünkü başka seçeneğimiz yok ve bu, kolektif olarak kullanmayı kabul ettiğimiz dil. Hep birlikte, bilgi ya da anlayış olmadan ilerlemenin aptalca bir cesaret, düşüncesizce bir körlük olduğu konusunda hemfikir olduk. Ancak merak ya da ilgi olmadan yalnız kalmak, varoluşta keşfedebileceğimiz olası her türlü değeri yok etmektir.”

Soruyu soran öğrenci, daha sonra Damiani’nin dersine beş yıldız veren tek kişi olmuştu ve şöyle dedi: “Damiani’nin çoğu zaman neden bahsettiğini gerçekten anlamıyorum ama gerçekten önemseydiğini hissediyorum ve bu oldukça havalı. Artık kimse hiçbir şeyi umursamıyor. Her neyse, muhtemelen bu dersten kaldım ama sevdim sayılır. Diferansiyel denklemleri ne kadar sevebilerseniz o kadar.”

Şu anda Aldo omzuna dokunulduğunu hissetti, biri başka bir resme bakmak için yanına gelmek istiyordu. Hemen dikkat kesildi, başını hızlıca salladı ve triptiğin altındaki levhayı okumak için yaklaştı.

*Seninle Eterde** Yalnız yazıyordu, ardından da *Yağlıboya ve Akrilik* sözleri geliyordu. Altında, daha küçük harflerle bir isim not düşülmüştü: *C. Regan*.

Yanındaki biri Regan’ın eserini işaret ederek, “Ah, bu çok güzel,” deyince Aldo birden sinirlenerek başını çevirdi.

Güzel değil, demek istedi, yalnız, ıssız, uçsuz bucaksızlığın

* Eski düşünce ve inançlarda kullanılan bir terim olarak “eter”, gökyüzünün veya evrenin fiziksel bir üyesi olarak düşünülmüştür ancak modern bilimde bu anlam kabul edilmemiştir. (c.n.)

ürpertici bir portresi. Ne kadar cahilsin ki buna bakıp onu bir tür bibloya indirgiyorsun, öldün mü sen? Bu insanlık durumu! Tüm evrenin kendisi! Bu uzay-zamanın derinlikleri, seni lanet olası cahil ve ne cüretle, ne cüretle orada durup ağlamazsın? Ne tür üzücü, dikkat çekici olmayan bir hiçlik yaşadın ki onun varlığının ihtişamına tanıklık edebiliyorsun ve bunu kaçırdığın, bunca zamandır yanlış anladığın için dizlerinin üzerine çökmüyorsun? Güzel, bunun böyle olduğunu mu düşünüyorsun? Sence yapabileceklerinin hepsi bu mu? Seni aptal, o imkânsızı başardı. Dünya hakkında bilinmesi gereken her şeyi gözlerinin tam olarak odaklanması için geçen süreden daha kısa bir sürede açıkladı ve benim de aynı şeyi yapmak için bir ömür harcayacağımın ve asla yaklaşamayacağımın farkında mısın? Bu bir eser, bu bir zafer, bu hayatın anlamı ve cevabın hiciv olacağını düşünüyorsun ama değil. Bu Hakikat. Hakikat'i senin asla söylemeyi hayal edemeyeceğin gibi anlattı ve sana acıyorum, kendi ruhunun içini görüp onu bu kadar dikkatsizce indirgeyebildiğin için.

Ah, bu çok güzel.

Ancak Aldo bunu söylemedi ya da herhangi bir şey demedi. Bunun yerine başını sallayıp döndü, cebinden telefonunu çıkardı ve kapıya yaklaştıkça daha da hızlanarak dışarı fırladı.

Masso telefonu açar açmaz, "Baba," dedi Aldo. İlkel bir şekilde çılgılık atmak ya da anlamaktan isterik bir şekilde saçlarını yolmak istiyordu. "Anneme hiç benzemiyor."

"Rinaldo, iki gündür senden haber alamıyorum, neredey..."

"Yanılıyorsun ve haklısın," diye tekrarlayan Aldo, müzenin dışındaki merdivenlerde volta atıyordu. "Beni yakıyor, beni tutuşturuyor, haklısın. Ama bu farklı, bunlar farklı şeyler." Söylediğinden çok düşünüyordu, ağzından ne çıktığından bile emin değildi. İnançsız bilim sakattı, Masso ve onsuz hayat ruhsuzdu. O benim umudum, bu yüzden tehlikeli, tartışmasız ama aynı zamanda canlı, kayıtsız şartsız. Sonunda anlamam bu kadar uzun sürdü.

Masso uzun bir süre sessiz kaldı.

“Peki, o zaman ne yapacaksın, Rinaldo?”

Aldo güldü, merdivenlerde huzur içinde oturan ve farkında olmadan varoluşsal bir çürümeye tanıklık eden yabancıyı irkiltti. Şu anda sen ve ben varız, Yabancı! Aldo ona böyle söylemek istedi. Sen ve ben *eter*’de yalnızız. Bunun farkında bile değilsin, umurunda bile değil, yine de buna ve bana bağlısın. Bırakalım da öyle olsun.

Öyle olsun. Yaşamak bu demek.

“Benden ne isterse onu yapacağım,” dedi Aldo, telefonun diğer tarafında üç vuruşluk sessizlik içinde bunu düşünen babasına.

“Tamam, Rinaldo,” dedi Masso. “Kulağa bir plan gibi geliyor.”

Aldo on beş dakikadan fazla bir süre tek başına onun resimlerine bakmıştı.

Bu süre boyunca Regan bir sonraki adımın ne olacağına dair hayali senaryolar üretmişti. İlk başta çok basit, hatta belki de sıkıcı, biraz kurgusaldı. İlk bir dakika kadar kendini ona doğru yürüyüp omzuna dokunarak şöyle derken hayal etti: Nereden biliyorsun?

Üçüncü ve beşinci dakikalar arasında senaryoları biraz daha ileri gitti. Kendini ondan özür dilerken hayal etti, şöyle diyordu: Seni durdurmalıydım, gitmene izin vermemeliydim, bu benim sana aşk mektubum ve umarım beğenirsin, eğer istediğin buysa şimdi hoşça kal. Çok tatlı ve aynı zamanda mazoşist bir şekilde cömertçe olurdu. Bunu söylerse muhtemelen kendisiyle yaşayabilirdi.

Ancak Regan daha önce kendini hiç zarafetle feda etmemişti, bu yüzden altıncı dakika civarında bir yerde -ki bu da tanrısızlık sınırında hissettiriyordu- sinirlendi. “Bunun benim

çalışmam olduğunu görüyorsun!” diye bağırarak istedi. Neden hâlâ bakıyorsun, gel beni bul! Onuncu dakikaya gelindiğinde çileden çıkmıştı, adamın baldırlarına tekme atmayı ve ardından hiçbir şey söylemeden hışımla uzaklaşmayı düşünüyordu. Bu onu haklı çıkarmaz mıydı? Orada durup öylece bakamaz, onun çalışmasını yargılayamazdı. Kendini ne zaman bu kadar savunmasız bırakmıştı? Muhtemelen hiçbir zaman. Şimdi şu haline bir bakın, orada öylece durmuş, onun işine bakıyordu. Kaç kişinin onu itip kaktığını fark etmemişti bile... Regan’ın anatomik figür çizimi sınıfındaki kızın, kendisinininkinin hemen altındaki noktaya sahip olduğunu da fark etmemişti. Kız ile büyükbabası şu anda görmekte zorlanıyordu çünkü Aldo arada duruyordu ve kıpırdamamıştı.

On ikinci dakikaya gelindiğinde Regan kibirli duruşunu bir kenara bırakmış ve Aldo, ah Rinaldo, seni özledim diye düşünmeye başlamıştı. Sadece sen bu kadar uzun süre ve bu kadar yakından bakabilirdin; sadece sen başkalarının göremediğini görmeye çalışırdın. Onun arkasından yaklaşıp göğsünü omuzlarına, dudaklarını ensesine bastırmak istedi: Teşekkür ederim. Senin sayende, diye fısıldamak isterdi kulağına, şimdiye kadar yaptığım ilk gerçek şeyi yaptım, inanabiliyor musun? Ben ilk kez bir sanatçıyım -evet, bir sanatçı, söyledim, beni duydun!- ve bu sadece dünyayı senin gördüğün gibi resmettiğim için. yani bir nevi hırsızlıktı ama hayır, değildi çünkü onu birlikte yaptık. Bu bizim aşkımız, görüyor musun? Seni sevmek böyle bir şey işte; bir uçurum gibi görünüyor ama değil, anlıyor musun? Tüm düşüşler tehlikelidir, Aldo ama biz değiliz. Biz değil, biz yüzeriz.

On dördüncü dakikada onu özel bir yere sürüklemek istedi. Kendini ona yakın hissetmek, mutluluk verici şekilde kaba ve uyumlu şekilde müstehcen halde bağlı hissetmek için umutsuz bir ihtiyaçla yanıp tutuşuyordu. *Seninle Yalnız* boşalırken nefesi kesilirdi, neden böyle dediğimi, bunun ne anlama geldiğini

anlıyor musun? Çünkü sen ve ben çok farklıyız, değil mi, yine de birbirimize dünyanın geri kalanının bize benzediğinden daha çok benziyoruz ve bunun için seni kutsuyorum, seni kınıyorum, seni destekliyorum. Bu resim, Aldo, Tanrı hakkında. Onu Louvre'a asamazlar, Vatikan'a koymak zorunda kalacaklar çünkü bizim olduğumuz şey kutsal ve bu, sen ile ben bir aradayken en yüksek derecedeki dönüşümdür. Bu, senin ve benim kutsanmamızdır; bu her şeyin üstünde, inanıyorum.

On beşinci dakikadan itibaren hayatlarından kesitler görmeye başladı; ayrı ayrı ve birlikte, bir film gibi yan yana oynuyordu. Bir düğün, belki, muhtemelen. Aldo istemezdi ama Masso muhtemelen isterdi. Regan, Madeline'ı mutlulukla, ailesini ise daha az mutlulukla davet ederdi. Ama orada olabilirlerdi çünkü Regan onların kendi mutluluğu üzerindeki güçlerini ellerinden almıştı (tamam bu devam eden bir çabaydı fakat Regan bunu başlatmıştı ve bu da bir şey ifade ediyordu) ve Regan'ın Aldo'ya, "Evet," deyişini izleyebilirlerdi. Başka bir karede, ayrılırlar ve Regan İtalya'ya falan taşınır. Kendisini tüketene kadar bir dizi gençle seks yapar, sonra hayatı paramparça olmuş bir şekilde geri döner ve Profesör Damiani'nin meşgul olduğunu görürdü. "Bir mesaj bırakabilir miyim?" diye sorar ve hayır, hayır, boş ver, bu bir hataydı derdi. Başka bir karede Aldo'ya dönüp şöyle derdi: Biliyor musun, bu ölümlü hapishanemin küçük tuhafıklarından biri, eğer istersen başka insanlar yaratabilir olması. Aldo da bu anlama gelecek şekilde gülümserdi: Evet. Başka bir karede, onun kendisini bir döngüde, tekrar tekrar terk edişini izledi; ayakları bir kâbustaymışçasına sıkışıp kalmıştı. Bu bir kâbustu, değil mi? Hayır, bu değil, bir sonraki, diye düşündü. Bir sonraki karede onun yanında uyuyordu; hepsi bu, sadece uyuyordu. Aldo eğilip onu alnından öperken Regan, cahil ve aptalca bir huzurla uyumaya devam ediyordu. Zamandan tamamen bağımsız, hiçbir özel saate ait değildi. Bu, diye düşündü, işte, bu an.

Evrenin bir yerinde bir yıldız patladı, biri doğdu ya da öldü. Belki de Regan orada durarak onu özleyip yasını tutarken zaman geçti ve sonra aynı derecede sessiz bir şiddetle düşündü: Belki de bunu tek başıma yapmak zorunda değilimdir.

On beşinci dakikanın sonunda Aldo nihayet gitmişti, aniden döndü ve kapılara doğru yarı koşar adım ilerledi. O an onun yokluğunda Regan, tüm alternatif hayatlarının solmaya başlamasını izleyerek olduğu yerde bomboş kaldı. Çocukları gibi onların yasını tuttu, cansız bedenlerini göğsüne bastırdı ve sonra onları unuttu. Yavaşça, her biri iz bırakmadan kayboldu, ta ki elinde hiçbir şey kalmayana kadar.

Sonunda boş ellerine bakarken şunlar geçti aklından: Lanet olsun.

Lanet olsun, onu seviyorum.

Duman dağıldıktan sonra başka bir şey göremedi.

İŞTE, SONRA BU OLDU.

Aldo telefonu ikinci çalışında cevapladı. Regan'ın arayacağını hiç düşünmemişti.

Regan da bunu planlamamıştı ama işte buradaydı.

(Sessizlik.)

Aldo ne olursa olsun onun aramasını ummuştu. Yine de umut etmek onun yetenekleri arasında değildi.

Regan ise aynı fikirde değildi. Aldo'nun mesleği umut üzerine kuruluydu, değil mi?

Bunu söylemek ne tuhaftı. Aldo tam da onun haklı olabileceğini düşünmeye başlamıştı.

(Sessizlik.)

Neyse, bu konuya tekrar girmelerine gerek yoktu. Henüz değil. Henüz mü?

Hayır. Aslında, ona bir şey söylemek için aramıştı.

Öyle mi?

Daha doğrusu. onunla bir şey hakkında konuşmak için aradı. İsteddiği şey (ve burada duraksayıp bir nefes aldı): Bir Konuşma.

Tamam. (Aldo gülümsüyor mu? Gülümsüyordu.) Tamam, boş zamanı vardı, konuşabilirlerdi. Regan ne konuşmak istiyor?

Zaman hakkında konuşmak istiyor.

Zaman mı?

Evet, zaman.

Aldo zamanın onun işi olduğunu sanıyordu.

Zaman hakkındaki düşünceleri hakkında, yani evet, öyle.

Tamam, söyle ona.

Şey, onun söylediklerini düşünüyordu; bir köşeyi dönüp nereye aynı ama farklı olan başka bir duruma nasıl girebileceğini. Bununla tam olarak ne demek istemişti?

(Bir duraklama.)

Ee, Aldo zamanın bir tür döngü ya da sarmal olduğunu düşünüyor, değil mi? Ama doğa vs. nedeniyle çemberden ziyade altıgen olması daha muhtemel olduğuna göre bu da zamanın köşeleri olması gerektiği anlamına geliyor.

Yani, Regan bir köşeyi dönebilir ve... tam olarak ne olabilir?

Hâlâ kendisi olacaktı, sadece zamanın *o noktada* ilerlediği yönde kendisi olacaktı.

Tamam, diyelim ki Regan bir köşeyi döndü ve... belki on sekiz yaşında ya da öyle bir şeydi ama yanında daha önce kim olduğuna dair belli belirsiz bir anı taşıyordu. Bunu yapabilir mi?

İsteddiği her şeyi yapabiliirdi. (Aldo ciddiymiş gibi konuşuyordu.)

Tamam, güzel, yani bir köşeyi dönüyor, on sekiz yaşında, bu onun *gerçek* geçmişi olmayan bir geçmiş, bu yüzden Aldo'ya âşık ama henüz bunu bilmiyor.

Eğer Regan on sekiz yaşındaysa o zaman birbirlerini hiç tanımıyorlar demektir.

Doğru, *henüz* değil ama belki o zaman farklı bir şekilde tanışır. Mesela bir partide tanışır.

Parti mi? (Aldo buna şüpheyile yaklaştı.)

Evet, biliyordun, sadece ona uyum sağla...

Tamam, tamam, öyle diyorsa...

Regan elinde bir bira tutarken, "Ne işim var burada." der gibi etrafa bakıyor ve doğal olarak Aldo'yu görüyor.

Bir enerjisi olduğu için mi?

Evet, kesinlikle çünkü onun bir enerjisi var ve Aldo da bunu fark ediyor. Daha önce görmüş.

Yani Aldo gelecek olan geçmişte mi demek istiyor?

Evet, doğru.

Tamam, peki sırada ne var?

Mesele de bu. Onu görüyor ve şimdi bir şey söylemesi gerekiyor ki gerçekten o olduğunu anlasın.

Zaman döngüsü durumu gibi mi?

Elbette.

Ama Regan onun olduğunu nasıl bilebilir ki?

Sadece bilecek. Ama mesele bu değil. Regan ondan çok özel bir şey söylemesini istiyor.

Tamam, ne gibi?

Belki de şunu söylemesini istiyordu: Onu uzun zamandır beklediğini.

Ama Regan bundan nefret edecektir. Bunun bir replik olduğunu düşünecek.

Hayır, hayır, onun bunu kastettiğini bilecek. Onu tanıyor, hatırladın mı?

Ama tanımıyor.

Ama tanıyor.

Nasıl biliyor?

Biliyor işte. Her neyse, Aldo söyleyecek ve kız onun öyle söylemeyeceğini bilecek. Aldo, böyle şeyleri öylesine söylemez.

Aldo gerçekten söylemezdi... Biraz klişe görünüyor, değil mi?

Tamam, tamam. O zaman muhtemelen anılardan da bahsetmeli.

Arılar mı? İlk seferde mi?

Elbette. arılar. Hatırladın mı? Regan henüz bilmese de arıları biliyor.

Bu iş karmaşıklaşıyor, diye düşündü Aldo.

Hayır, karmaşıklaşmıyor, bu... Kahretsin, ne olduğunu biliyor. Bu lanet olası mükemmel bir çember.

Mükemmel çember yoktur, Regan.

Evet, bir tane var ve o da bu: Âşık olurlar çünkü hep âşık-tırlar.

Bu dairesel, çember değil.

Aldo istediğine inanabilir, Regan bunun mükemmel bir çember olduğunu biliyor.

Tamam, öyle olsun. Diyelim ki onun önermesini kabul etti, bu aslında ne anlama geliyor?

(Zaferle:) Şu anda oldukları halleriyle, *gelecekteki benliklerinin geçmişleri* olabilecekleri anlamına gelir.

(Bir duraklama.)

Aldo kaybolmanın ötesindeydi.

Tamam, bak. Belki de daha eski bir versiyonlarının *çoktan* köşeyi döndüğünü, bu yüzden Sanat Enstitüsü'nün cephaneliğinde tekrar karşılaştıklarını, karşılaştıkları anın daha önce yaptıkları bir şey olduğunu bildiklerini ama bilmediklerini söylemeye çalışıyordu. Bu kulağa mantıklı geliyor mu?

(Aldo belki der gibi bir mırıldanma sesi çıkardı.) Kaç kez?

Ne?

Bunu daha önce kaç kez yaptılar?

Regan'ın bunu bilmesi mümkün değil, Aldo ve ayrıca mesele bu değil. Mesele şu, belki işe yarar ya da yaramaz ama işe yarayana kadar denemeye ve baştan yapmaya devam ediyorlar. Doğru mu?

Bu çok fazla belirsizlik gibi geliyor.

Elbette, öyle! *Her şey* belirsiz, ikisi de bunu artık biliyor ancak tüm belirsizliğin içinde daha küçük bir kesinlik var, o da: Hakikat.

Peki, Hakikat nedir, diye sordu Aldo.

Regan'ın onu bulana kadar köşeleri dönmeye devam edeceğİ.

(Aldo bunu dile getirmeden önce bir an sessizleşti:) Tamam.

Tamam ne?

Tamam, Aldo bu öneriyi kabul etti.

Ve?

Ve ne?

Ve bu konuda ne hissediyor?

Aldo, Regan'ın bunu söylediğine sevindi. Regan onun yapabileceğinden daha iyi açıkladı. Aldo şemasını çıkarmaya çalışacaktı.

Bir hatırlatma olarak: Eğer şemasını çizerse bu sadece mükemmel bir çember olacaktır.

Döngü.

Bu bir çember, Aldo.

Pekâlâ, Regan Aldo'nun teorilerinde bir günde birçok gedik açtı, diye kabul ediyor.

Kabul ediyor, öyle mi?

Kabul ediyor, evet. Aynen böyle.

Tamam güzel, Regan zaten açıklamaya devam edemeyecek kadar yorgundu. Uzun bir gün olmuştu.

Öyle mi? Onun için de. Ah, bu arada onun sanatını gördü.

Ne düşündü?

Aldo onun bir sanatçı olduğunu her zaman bildiğini düşünüyor.

(Bir inilti. Ama sevgiyle.) Her şeyden önce Regan, Aldo sadece sanatçı olduğunu söylediği için sanatçı.

Bu, onun bir dâhi olduğunu söylediği için onun bir dâhi olduğu anlamına mı geliyor?

Bak, her neyse, geri alınamaz. Regan, Aldo sayesinde bu versiyona ulaştı ve bunun tersi de geçerli. Şimdi bunu değiştirmek yok.

Öyle mi?

Evet.

Emin misin?

Evet.

Tamam, iyi.

Gerçekten mi?

Evet.

(Sessizlik.)

(Arka planda bir sürücü bir yayaya bağırırken rüzgâr eser. Chicago Cubs beyzbol takımı kazandı ve L gecikti, Kırmızı Hat sardalyeler gibi sıkıştı; terlemeye başlayan bir şehir tepedeki güneşe bakarken sevinç içindeydi.)

Her neyse, Regan aç mıydı?

Tanrım evet, açlıktan ölüyor. Aldo eve mi gidiyor?

Evet, eve gidiyor, Regan da oraya gelecek mi?

(Regan yarım kalp atışı kadar bir süre bekledi, bir gülümsemenin yanıp sönmesi için geçen süre.)

Evet. Eve gelecek.

ANLATICI, YAZAR: Aldo ve Regan vedalaşmadan aynı anda telefonu kapatırlar çünkü buna ihtiyaçları yoktur. Bugün her biri gizli bir kapının kilidini açtılar ve birbirlerinden farklı olsa da içindekiler birinden diğerine göre değersiz değil.

Ne yazık ki Aldo'nun iyi bir öğretmen olmadığını belirtmekte fayda var. Kısa bir süre sonra araştırmasını daha fazla matematik ve daha az insan içeren bir şeye kaydırmayı seçecek. Nihayetinde "anlatı netliği veya özünden biraz yoksun olsa da görsel olarak hoş" olarak incelenen vitrin üçlüsü, her ikisinin de inanmaya istekli olduğu kadar iyi veya değerli değil. Klinik duygudurum bozukluğu ortadan kalkamaz çünkü onlar için "sağlıklı" her zaman göreceli bir terim olacaktır. Hâlâ ödenmesi gereken faturalar ve söylenecek şeyler var. Yarın mor tonlarında

tartışacaklar ama şimdi farklılar, değiştiler. Telefonu kapattıktan ve Aldo, çantasının hafif yapışkan askısını ayarlayıp alındaki yaz terini sildikten sonra, Harrison Sokağı'na doğru sağa sapacak, Regan ise Michigan Bulvarı'na doğru sola dönecek ve ikisi de sanki gidecekleri bir yer varmış gibi hızla yürüyecekler, kaldı ki yetişmeleri gereken bir yer var.

Çünkü yeniden başladıklarında ikisi de köşeyi dönmüş olacaklar.

Ve her şey eskisi gibi olacak, sadece birazcık farklı bir şekilde.

YAZAR NOTU

Bu hikâyenin ilaçsız yaşamayı öğrenen duygudurum bozukluğu olan bir kadınla ilgili olduğunu söyleyerek başlayayım ancak bunun kuralcı olması amaçlanmamıştı. Duygudurum bozukluğu olan biri olarak, sizi temin ederim ki ilaçlar olmadan “normal” bir işin kısıtlamaları içinde var olacak istikrara sahip olamazdım ve şu anda düzenli terapi olmadan da çalışamıyorum. Bu, hapların ne kadar kötü olduğuyla ilgili bir kitap değil, hem iyi hem de canlı hissetmek için ihtiyacımız olan kabulü bulmakla ilgili.

Hukuk fakültesinin ilk ayında bana bipolar bozukluk teşhisi kondu; gençliğimden beri bir şeylerin ters gittiğini biliyordum ama hayatta kalma yöntemi olarak görmezden gelmeyi seçmiştim. Herkesin kötü günleri vardır, dedim kendi kendime. Sonra kocam olacak, kötü günlerimi hak etmeyen adamla tanıştım ve birdenbire bozulan beynim birinin sorunu olmak zorunda kaldı. Kendim yaptım ama sadece yüzeysel olarak: İyileşene kadar bana biraz hap ver. O zamana kadar herhangi bir tedavi görme-miştim ancak semptomlarım uzun süredir tıbbi olarak tanımlanabiliyordu. Şiddetli huzursuzluğumu yatıştırmak için kendi kendime ilaç aldım, depresyon yüzünden günlerce yataktan çıkmadım, hepsini başa çıkmak olarak adlandırdım. Ama kocam olacak adamla tanıştıktan sonra kendi yangınlarımı söndürerek

yaşamak bana yetmedi. Dünyanın geri kalanıyla yaşamaya dayanabilecek bir versiyonuma ihtiyacım vardı.

Akıl hastalığıyla ilgili temel gerçek, ne kadar yönetilebilir veya ciddi olursa olsun, bir arada yaşamamanın zor olmasıdır. İnsanlar bana sık sık kafamın içindekilerle (belirli bir günde bana yalan söyleyen kimyasal dengesizlik ne olursa olsun) gerçek olan arasındaki farkı nasıl bildiğimi soruyorlar fakat gerçek şu ki kafamın içindekileri gerçek olarak kabul etmekten başka seçeneğim yok. Danışanlarımın acısı benim acımdı. Herkesin acısı benimdi ve ben onu taşıyacak yeterliliğe sahip değildim. Sonunda hukuk fakültesinden ayrıldım ve tesadüfî bir idari hata nedeniyle haplarım bitti. Psikiyatrim haplarımı yeniden yazmasa ve sekreteri ofis hattına cevap vermeseydi bunu yazmayacaktım. Panikle boş şişelere baktım. Yatağa gittim. Tavana baktım. Yataktan kalktım. Masama oturdum ve bilgisayarımı açtım. Kısa bir hikâye yazdım, sonra bir tane daha. Dört gece uyumadım. Takıntılı bir şekilde yazmaya başladım. Yazdım çünkü yapabileceğim tek şeydi çünkü haplar bitmişti çünkü uyuyamıyordum.

Sonra bir şey oldu. Şiddetli ruh hali değişimleri yaşamayı bıraktım. Artık sürekli olarak hikâyeleri, dünyaları, karakterleri, olay örgüsünü düşünüyordum. Günde sekiz saat, sonra on veya on iki saat yazardım. Hayatım buna bağılıymış gibi yazdım ve bence bu içgüdüsel, atalardan kalmaydı çünkü öyleydi. Bir terapist buldum ve ona sertçe, belki de korkuyla beni izlemesini söyledim. Tekrar haplara ihtiyacım olup olmadığını bana bildirmesi içindi ve o da kabul etti. Seninle biraz rahatladım. Kitap üstüne kitap, dört milyon kelimelik hayran kurgusu, çizgi roman, film senaryoları, öykü antolojileri yazdım. Hayatımda ilk kez manik veya depresif değildim, kendimi bir sonraki iniş veya çıkış için hazırlamıyordum, sadece kurgu şeklinde gerçeği söylüyordum. Hikâyelerimi, diğer insanların kendi hikâyelerini anlamalarına yardımcı olmak için kullanıyordum.

Sonunda düşündüm: Bir ofise ve haplara geri dönemem. Belki onun yerine bunu yapabilirim.

Ve çoğunuz benim öykülerimi aldığı için bu kitabı yazabildim.

Bu da elhette teşekkür etmeme sebep, kaldı ki bunu defalarca söylemeye devam edeceğim. Sevgili editörler Aurora ve Stacie'ye bu taslağın erken okuyucuları ve destekçileri oldukları için teşekkür ederim. Aşk hikâyemizi yenilerini yazmak için kullanmama ve yeniden kullanmama izin veren, kuantum teorisi üzerine saçma sapan hipotezlerime destek olan Bay Blake'e teşekkür ederim. (Kocam Aldo değil, ben de Regan değilim; o inanılmaz ve yetenekli bir öğretmen ve *aynı zamanda* evimizin sanatçısı.)

Her kitapta daha önemli olan Nacho'ya doğru şeyleri söylediği ve ara sıra beni konfor alanımın dışına ittiği için teşekkür ederim. Elaine ve Kidaan'a sadece kurgumu değil, sesimi de kucakladıkları için. Hikâyelerimi kimsenin anlayamayacağı şekilde sonsuza dek hayata geçiren Küçük Chmura'ya. Desteği muhtemelen şaşırtıcı olmaması gereken ama en beklemediğim anda beni neşelendirmek için ortaya çıkan aileme. Kitaplıklarınızı doldurmama izin veren, hikâyelerimin kalplerinizde yer bulduğunu her zaman hissettiren anneme, kız kardeşlerim KMS'ye, kayınvalideme. Tebrikler ve güven verici mesajlar için; çok emin olmasam bile başaracağıma inandığınız için. "Hımm, yani kafamda sahte sigara içen bir adam var ve yaklaşık bir haftadır orada oturuyor," dediğimde olumsuz tepki vermeyen terapistime. Aldo'yu ve sağlığı bulmama yardım ettin.

Bir eylül ayında Chicago'da kendi dünyasına girmeme izin veren ve kalabileceğimi söyleyen, bugün doğum günü olan kocama teşekkür ederim. Hayatımı değiştirdiğin ve bana bir hayat verdiğin için teşekkür ederim. Bana zamanı öğrettiğin, benim de onu sevmeyi öğrenebileceğim kadar zihnimi sevdiğin için teşekkür ederim. Eğer bir gün doğru kelimeleri bulursam, bil ki sensiz başaramazdım.

Size göre, muhteşem küçük kırıklarınızla ölümlü kardeşlerim: Sizin deliliğiniz, sihrinizdir. Vahşiliğiniz sizi siz yapan şeydir. Esneklik sizin yeteneğinizdir. Yanın ama tükenmeyin. Her zaman olduğu gibi bu sözleri sizin için yazmak benim için bir onurdu. Umarım hikâyeyi beğenmişsinizdir ve her şeyden önce umarım size gerçek bir şeyler katmıştır.

Sevgilerimle,

Olivie

Olivie Blake’ın bir başka
eserine göz atmak için sayfayı çevirin

ONE FOR MY ENEMY

GİRİŞ

Pek çok şey görüldüğü gibi değildir. Yine de bazı şeyler daha çok çaba gerektirir.

Baba Yaga'nın Aktarı, Aşağı Manhattan'da mükemmel (çoğunlukla kadınsı) Yelp yorumlarına ve çekici, cazip bir vitrine sahip küçük bir dükkândı. Zarif bir şekilde arkadan aydınlatılmış bir *sans serif* fontuyla yazılmadığından kendisi de bir mucize olan tabela, içerideki parlak renkli banyo tuzları ve lüks serumlardan farklı olarak hayali bir tuhaflık duygusu taşıyordu. "Baba Yaga" kelimeleri, Eski Dünya karakterinin kendisini taklit etme çabasıyla havan ve tokmağının oyulmuş şekli üzerine yayılan bir yazıyla yazılmıştı.

Bu durumda, mağazanın görüldüğü gibi olmadığını söylemek yetersiz kalır.

Yelp yorumlarından biri, *Buraya bayıldım*, diye haykırıyordu. *Ürünlerin hepsi harika. Mağazanın kendisi küçük ve ürünleri düzenli olarak değişiyor ancak hepsi mükemmel. Tipik eczane ürünlerini arıyorsanız Duane Reade'de daha fazlası var fakat mükemmel el yapımı kokulu mum ya da bir arkadaşınız veya iş arkadaşınız için benzersiz bir hediye arıyorsanız, gideceğiniz yer burası olacaktır.*

Saç ve tırnak takviyelerinin zavallı saç tellerimi bir yıldan kısa bir sürede iki kat uzattı, diyordu başka bir yorumcu. *Yemin ederim, burası sihirli!*

Manhattan'da çok nadir görülen müşteri hizmetleri hakkını veriyor, diye belirtiyordu başka bir yorumcu. Dükkân sahibiyile hiç tanışmadım ama kızları (bir ya da iki tanesi genellikle soruları yanıtlamak için etrafta oluyor) tanışabileceğiniz en güzel ve yardımsever genç kadınlar.

Mağaza hiçbir zaman çok dolu değil, diyordu bir yorumda, oldukça iyi iş yaptığı düşünülüşünde bu garip...

Bu mağaza tam bir mücevher, diyordu bir başkası, iyi korunan bir sır.

Ve bu bir sırdı.

Aslında sır içinde bir sır.

Başka bir yerde, Bowery'de Yaga'nın eczanesinin güneydoğusunda, Koscheilar adında bir antika mobilya mağazası vardı. Bu dükkân, Baba Yaga'nınkinin aksine, sadece randevu ile çalışıyordu.

Vitrin her zaman çok havalı görünüyor ancak mekân hiç açık değil, diye şikâyet eden bir yorumcu, mağazaya üç yıldız vermişti. Bir hevesle, vitrindeki ürünlerden birini görmek için bir zaman ayarlamaya çalıştım ama haftalarca kimseye ulaşamadım. Sonunda genç bir adam (sanırım mağaza sahibinin oğullarından biri) beni yaklaştık yirmi dakikalığına içeri aldı ancak mağazadaki neredeyse her şey özel müşteriler için ayrılmıştı. Bu sorun değil, elbette, yine de önceden bilmek iyi olurdu. Küçük bir vintage sandığa âşık oldum ama satılık olmadığı söylendi.

GERÇEKTEN PAHALI, diye belirtiyordu başka bir yorumcu. Ikea ya da CB2'ye gitmeniz daha iyi olur.

Bu mağaza biraz ürkütücü görünüyor, diyordu bir başkası. İçeride ve dışarıda her zaman bir şeyler taşıyan tuhaf tipler var. Tüm eşyalar gerçekten harika görünüyor fakat mağazanın bir elden geçmesi şart.

Sanki müşteri istemiyor gibiler, diye yakınıyordu bir başka yorumcu.

Haklıydılar da, Koschei müşteri istemiyordu.

En azından Yelp’te onu arayan türden bir müşteri değil.

SAHNE BİR: EN AKILLICA ÇILGINLIK

*“İç çekişlerin buğusuyla yükselen bir dumandır sevgi,
Duman dağılınca, tutuşan bir ateş olur âşıkların gözlerinde,
Keder indi mi bir kez, âşıkların gözyaşlarıyla beslenen bir
deniz oluverir,
Başka ne olabilir? En akıllıca çılgınlık,
Soluk kesen bir zehir ve bir panzehir ölümden kurtaran.”*
Romeo’dan Benvolio’ya,
*Romeo ve Juliet (1.1.47)**

*Bu kısım Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları tarafından yayımlanan Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi Romeo ve Juliet kitabından alıntılanmıştır. (ç.n.)

1. 1

(Federov Oğulları Girer)

Fedorov oğullarının ikizkenar üçgenin noktaları gibi durmak gibi bir alışkanlığı vardı.

En ileride, tartışmasız vâris olan en büyükleri Dimitri dururdu; bir ömür boyu ticaret ve servet hanedanına hizmet etmiş veliaht prens. Genellikle çenesi havada, görünmez tacının ağırlığını üzerinde taşırmış gibi bir havaya sahipti ve omuzlarını geriye atıp göğsünü tehditkâr olmayan bir şekilde açma alışkanlığı bulunuyordu. Ne de olsa onu kim tehdit edebilirdi ki? Uzun bir hayat yaşamak isteyen hiç kimse, bu kesindi. Dimitri'nin boyununun çizgisi sabit ve kırılmazdı, kendisi de arkasına ihtiyatla bakmak için hiçbir zaman bir nedene sahip olmamıştı. Dimitri Fedorov, bakışlarını düşmana sabitler ve dünyanın arkasından devam etmesine izin verirdi.

Dimitri'nin arkasında, sağ tarafında Fedorov kardeşlerden ikincisi, Roman, yani Roma duruyordu. Dimitri, Fedorov'un güneşiyse Roman da yörüngedeki ay gibiydi; kara gözleri ağabeyinin etrafında bir uyarı çemberi çiziyordu. Bir adamın tereddüt, tedirginlik ve korku içinde geri adım atması için yeterliydi. Roman'ın şimşek gibi bir omurgası, gök gürültüsü gibi ayak sesleri vardı. Keskin, kanlı bir bıçağın ucuydu adeta.

Roman'ın yanında en küçükleri Lev duruyordu. Eğer kardeşleri gezegensel cisimlerse, Lev bir okyanus dalgasıydı. Sü-

rekli hareket halindeydi, dalgalar bir yükselip bir alçalıyordu. Şu anda bile Dimitri'nin arkasında dururken parmakları refleks olarak iki yanında kıvrılıp açılıyor, başparmağı uyluğuna vuruyordu. Lev'in tehlike sezgisi keskindi. Tam şu anda böyle bir hissiyata kapılarak havadaki kokusunu aldı ve omuzlarının keskin bıçaklarının arasından süzülmesine izin verdi. Derisinin, kemiklerinin altına girmiş ve ona bir ürperti armağan etmişti.

Lev'in tehlike sezgisi keskindi ve onun az önce odaya girdiğinden emindi.

"Dimitri Fedorov," dedi kadın, dudaklarından dökülen bu isim, düşman hatlarının ötesine yöneltilmiş ya da ipek çarşafar arasında fısıldanmış olsa da aynı derecede tehditkâr olabilirdi. "Hâlâ kim olduğumu biliyorsun, değil mi?"

Lev kardeşinin her zamanki gibi irkilmeyişini izledi.

"Elbette seni biliyorum, Marya," dedi Dimitri. "Sen de beni biliyorsun, değil mi? Şimdi bile."

"Kesinlikle öyle sanıyordum," dedi Marya.

Dimitri'den bir yaş büyüktü ya da Lev'in hayal meyal hatırladığı kadarıyla otuz yaşının biraz üzerindeydi. Daha doğrusu, hiç de öyle görünmüyordu. Lev'in çocukluğundan beri Fedorov kardeşlerden hiçbirinin görmediği Marya Antonova, Tribeca'daki çatı katlarının önündeki *Maybelline* reklam panosuna olduğu kadar, ölçülü ilgi ifadesine de uyan genç, dolgun dudaklarını korumuştur. Doğal olarak yaşlılığın kurbanı olan yüz coğrafyası -gözlerinin ya da ağzının etrafından taşmış çizgiler, alnı boyunca ortaya çıkmış olabilecek çatallaşmış vadiler- zamanın en ince belirtilerinden bile kaçmıştı. Elbisesinin özel dikim hatlarından ayakkabılarının cilalı derisine kadar Marya'nın görünüşünün her ayrıntısı özenle belirlenmiş, ütülenmiş, lekесiz ve düzgündü. Koyu renk saçları 1940'ların titiz dalgaları halinde, köprücük kemiğinin keskin çizgisinin hemen altına düşüyordu.

Marya, bir anlık duraksamadan sonra paltosunu çıkardı, giysiği yanındaki adama uzatarak oda ve içindekiler üzerinde hâkimiyetini kurdu.

“İvan,” dedi ona. “Ben eski dostum Dima’yı ziyaret ederken bunu tutar mısın?”

“Dima,” diye yineledi Dimitri, Marya Antonova’nın yanındaki iri yarı adam, işvereni kadar titiz bir şekilde paltosunu dikkatle kolunun üzerine katlarken sevecen bir ifadeyle oynuyordu. “Bu bir dost ziyareti mi, Masha?”

“Duruma göre değişir,” diye cevap verdi Marya, Dimitri’nin kendi küçültme adını kullanmasından etkilenmemiştir ve belli ki detaylandırmak için acelesi yoktu. Bunun yerine, odanın etrafına uzun uzun ve dikkatle baktı; dikkati Roman’ın üzerinden kayarak geçtikten sonra biraz da şaşkınlıkla Lev’in üzerinde toplandı.

“Vay, vay,” diye mırıldandı. “Küçük Lev büyümüş de adam olmuş, ha?”

Ne kadar yanıltıcı bir yumuşaklıkla olsa da cilveli dudaklarının bükülüşünün onu aşağılamak için olduğuna şüphe yoktu.

“Evet, büyüdüm,” dedi Lev uyarıcasına fakat Dimitri elini kaldırarak sessizlik istedi.

“Otur, Masha.” Dimitri, Masha’ya sandalyeyi işaret etti ve Masha da onu gülümseyerek ödüllendirdi, eteğini düzelterek sandalyenin kenarına yerleşti. Bu arada Dimitri, deri koltukta onun karşısındaki koltuğa oturdu, Roman ve Lev ise ihtiyatlı bir bakış attıktan sonra her biri koltuğun arkasında durdu ve iki vârisi kendi taraflarının çıkarları için arabuluculuk yapmaya bıraktı.

Önce Dimitri konuştu. “Sana ne ikram edeyim?”

“Hiçbir şey, teşekkür ederim,” dedi Marya.

“Uzun zaman oldu,” diye belirtti Dimitri.

Aralarında geçen kısa duraklama, ne yüksek sesle ifade edilen ne de açıklama gerektiren şeylerle doluydu. Aradan zaman geçtiği Lev için bile çok açıktı.

Sessizce boğazlar temizlendi.

“Stas nasıl?” diye sordu Dimitri gelişigüzel bir tavırla ya

da başka bir gözlemciye gelişigüzel gelebilecek bir tonla. Lev'e göre, ağabeyinin tedirgin gevezeliği, Marya Antonova'nın kutsallık taslayarak vaktini boşa harcayacağı fikri kadar uygunsuzdu.

"Yakışıklı ve uzun boylu, tıpkı on iki yıl önce olduğu gibi," diye yanıt verdi Marya. Başını kaldırıp Lev'e rahatsız edici bir bakış fırlatan Roman'a baktı ve ona gülümsedi. Bir kasaba cadısı olan Stas Maksimov ve görünürde tartışma konusu olan bu konu, Boorugh cadıları gibi fazlasıyla yersiz görünüyordu. Genel olarak konuşmak gerekirse üç Fedorov'dan hiçbirisi Cadı Kasabaları'nı pek fazla düşünmemişti, babalarının mesleği göz önüne alındığında, çoğu zaten onlarca yıldır ailenin elindeydi.

Lev buna bir anlam veremedi Marya, "İşler nasıl, Dima?" diye sordu.

"Ah, hadi ama Masha," diye içini çeken Dimitri, sırtını koltuğun yastığına yasladı. Eğer Marya çocukluk ismiyle çağrılmaktan rahatsız olduysa (ya da herhangi bir şeyle, gerçekten) belli etmedi. "Elbette, buraya kadar sadece iş konuşmak için gelmedin, değil mi?"

Marya bu soruyu hoş ya da en azından incitici bulmamış gibiydi. "Haklısın," dedi bir süre sonra. "Sadece iş konuşmak için gelmedim, hayır. Ivan." Omzunun üzerinden iş arkadaşına el etti. "Yanımda getirdiğim paketi alabilir miyim?"

Ivan bir adım öne çıktı ve Lev'in dikkatini çekmeyecek kadar özenle paketlenmiş ince bir dikdörtgen paketi uzattı. Marya, bir kez göz gezdirerek bilmediği bir şey olduğunu anladıktan sonra Dimitri'ye dönüp ince kolunu uzattı.

Roman onu durdurmak üzere öne doğru hamle yaptı ama Dimitri elini tekrar kaldırarak Roman'ı uzaklaştırdı ve paketi almak için öne doğru eğildi.

Dimitri'nin başparmağı Marya'nın parmaklarının üzerinde kısa bir süre gezindikten sonra geri çekildi.

"Bu nedir?" diye sorarak paketi inceledi, Dimitri ve kadının gülümsemesi yukarı doğru kıvrıldı.

“Yeni bir ürün,” dedi Marya, Dimitri kalın parşömeni kaydırarak açıp plastik kılıf içinde, her biri canlı renkli aspirinlere benzeyen bir dizi dar tableti ortaya çıkarmıştı. “Öfori için tasarlandı. Diğer tekliflerimizden farklı değil fakat bu biraz daha az hassas; saf yanılsamadan biraz daha keskin. Yine de bir miktar halüsinasyon ile... yenilik, eğer istersen. Elbette, mevcut ürünlerimizin doğasına uygun. Markalaşma,” diye omuz silkerek yarım yamalak bir açıklama yaptı. “Nasıl olduğunu bilirsiniz.”

Dimitri konuşmadan önce uzun bir süre elindeki tablete baktı.

“Aslında bilmiyorum,” diye yanıtladı Dimitri ve Lev kardeşinin çenesine yakın bir kasın kıpırdadığını gördü; ses tonundaki teslimiyetle birlikte, alışılmadık bir huzursuzluk seğirmesi daha. “Koschei’nın özel olarak görevlendirilmediği sürece hiçbir büyülu sarhoş edici maddeye bulaşmadığını biliyorsun. Bu bizim işimiz değil.”

“İlginç,” dedi Marya usulca. “Çok ilginç.”

“Öyle mi?”

“Ah, evet, hem de çok. Aslında bunu söylediğini duymak beni rahatlattı, Dima,” dedi Marya. “Ailenin son girişimleri hakkında bazı şeyler, çok korkunç söylentiler duymuştum...” Lev şaşırarak gözlerini kırıştırdı ve Roman’a baktı, o da uyarıcı bir baş sallamasıyla cevap verdi. “Ama bunun seni ilgilendirmediğini söylüyorsan, sana inanmaktan mutluluk duyarım. Ne de olsa ailelerimiz geçmişte akıllıca davranarak kendi yollarına gittiler, değil mi? Bence böylesi herkes için daha iyi.”

“Evet,” diye basitçe yanıtlayan Dimitri, tabletleri yere bıraktı. “Hepsi bu kadar mı, Masha? Annenin son başarıları hakkında biraz övünmek mi istedin?”

“Övünmek mi, Dima, gerçekten mi? Asla,” dedi Marya. “Gerçi ben buradayken ilk senin denemeni isterim, tabii. Doğal olarak. İyi niyetimin bir göstergesi olarak. Ürünlerimi seninle korkmadan paylaşabilirim, değil mi? Eğer sana inanacak olursak tabii,” diye düşünerek ona karşı çıkması için kışkırttı. “Ne de olsa sen ve ben eski dostuz. Değil mi?”

Dimitri'nin çenesi yeniden gerildi; Roman ve Lev bir kez daha bakıştılar. "Masha..."

"Öyle değil mi?" Marya bu kez daha keskin bir sesle yineledi ve Lev onun gözlerinde, küçük bir çocukken korktuğunu hatırladığı o bakışı, onu gördüğü ender zamanlarda bakışlarının zaman zaman takındığı o buz gibi, mesafeli bakışı gördü. Elindeki masumiyet taklidiyle keskin yanlarını gizlemeyi öğrenmişti belli ki ama bu bakış, sahte yüzlerinin aksine, asla gizlenemezdi. Lev için bu, tepesinde daireler çizen yırtıcı bir kuşla aynı etkiye sahipti.

"Dene bakalım, Dima," diye teşvik etti Marya, çıkışı olmayan, reddetmeye yer bırakmayan bir sesle. "Sanırım nasıl tüketileceğini biliyorsun?"

"Masha," dedi Dimitri tekrar, sesini en diplomatik haline indirmişti. "Masha, mantıklı ol. Beni dinle..."

"Şimdi, Dima," diye kesin bir tavırla sözünü kesti Marya, neşeli kibarlık numarası odadan kaybolmuştu.

İkisi için de oyun sona ermiş, söylenmemiş bir şeyin sonuçları konuşmayı ani bir yumuşamaya sürüklemiş gibi görünüyordu ve Lev sabırsızlıkla kardeşinin reddetmesini bekledi. Reddetmek tercih edilebilir ve mantıklı bir seçenek gibi görünüyordu. Ne de olsa Dimitri genellikle sarhoş edici şeylere katılmazdı ve böyle bir şeyi reddetmek kolay olurdu. Korkmak için bariz bir neden olmadığından reddetmek bile kolay *olmalıydı*.

(Lev, karşılarında oturan ve sertleşmiş ellerinin her birinde görünmez bir tehdit barındıran kadından başka bir neden yok, diye düşündü acımasızca.)

Sonunda -Lev'in bastırılmış dehşetine rağmen- Dimitri başıyla onayladı, lila renkli bir tablet alıp parmaklarının arasında bir süre inceledi. Lev'in yanında duran Roman, neredeyse belli belirsiz öne doğru atıldı; sonra kendini kıpırdamamaya zorladı, koyu renk gözleri endişeyle kardeşinin boyun çizgisine kaydı.

"Yap şunu," dedi Marya ve Dimitri olduğu yerde kaskatı keşildi.

“Masha, açıklamam için bana bir şans ver,” dediğinde Lev, kardeşinin yalvarabileceğine inansaydı, ses tonunu yalvarma olarak adlandırılabilirdi. “Onca olan bitenden sonra bana bu kadarını borçlu değil misin? Kızgın olduğunu anlıyorum...”

“Kızgın mı? Kızacak ne var ki? Sadece dene, Dima. Korkacak ne olabilir ki? Bana arkadaş olduğumuzu söylemiştin, değil mi?”

Daha çok yüz buruşturmaya benzeyen sahte bir gülümsemeyle eşleştirilen bu sözler, Marya’nın dilinden yakıcı bir şekilde döküldü. Dimitri’nin ağzı açıldı, tereddüt boğazına takıldı ve Marya öne doğru eğildi. “Öyle değil mi?” diye tekrarladı ve bu kez Dimitri açıkça irkildi.

Lev düşüncesizce, “Belki de gitsen iyi olur,” diye geveledi, kardeşini kanepenin arkasından çevreleyen pozisyonundan öne doğru bir adım attı. Bunun üzerine Marya başını kaldırdı, bakışları merakla onun üzerine düşerken sanki Lev’in odadaki varlığını hatırlıyormuş gibi şekil değiştirmeye ve değişmeye devam etti, daha tatlı bir mizacına geri döndü.

“Biliyor musun, Dima,” dedi, gözleri hâlâ Lev’in üzerindeydi. “Fedorov kardeşler de Antonova kardeşler gibiyse dostluğumuz için onları eşit şekilde ödüllendirmemem çok yanlış olur. Belki de Lev ve Roma’yı da buna dahil etmeliyiz.” Ardından bakışlarını yavaşça Dimitri’ye çevirdi. “Sence de öyle değil mi?”

“Hayır,” dedi Dimitri, Lev’i yerinde durduracak kadar kararlı bir sesle. “Hayır, onların bununla hiçbir ilgisi yok. Geri çekil,” dedi Lev’e, mesajı net bir şekilde iletmek için arkasını dönmüştü. “Olduğun yerde kal, Lev. Roma, onu orada tut,” diye emretti derinleşen veliaht prens sesiyle ve Roma başını sallayarak Lev’e uyarıcı bir bakış fırlattı.

“Dima,” dedi Lev, hisleri artık tehlikeyle alevlenmişti. “Dima, gerçekten, bunu yapmak zorunda değilsin...”

“Sessiz olun,” dedi Marya, kendi sesi haricinde odadaki tüm sesler susmuştu. “Beni temin ettin,” derken gözleri Dimitri’nin kilere kilitlenmişti. Onun için odada kayda değer başka birinin

olmadığı açıktı. “İstediğimi yapacağını ikimizin de bilmesinin nedenlerini anlatma zilletinden kurtar beni.”

Dimitri ona baktı, o da Dimitri’ye bakıyordu.

Sonra Dimitri yavaşça dudaklarını araladı, tableti dilinin ortasına yerleştirdi ve yutmak için başını arkaya yatırınca Lev kimsenin duyamayacağı bir çığlık attı.

“Dediğim gibi bu yeni bir ürün,” diyen Marya, eliyle eteğinde görünmeyen bir tozu silkeledi. “Eninde sonunda piyasaya çıkacak olanlardan farklı bir şey değil. Sarhoş edici maddelerimizle ilgili ilginç olan şey,” dedi ve Dimitri’nin sersemlemiş bir halde hafifçe sallanmasını sessiz bir kayıtsızlıkla gözlemledi. “Keyif almak için bazı önkoşullar var. Açıkçası kiminle uğraştığımızdan emin olmak için bazı ihtiyati tedbirler almak zorundayız, bu yüzden bazı olası yan etkiler var. Örneğin hırsızlar,” diye mırıldandı usulca, gözleri hâlâ Dimitri’nin yüzündeydi. “Bazı tatsız tepkilere maruz kalacaklardır. Yalancılar da. Aslında ürünlerimize bir Antonova cadısının elinden para alış-verişi yapmadan dokunan herkes onları tüketmeyi... biraz daha az keyifli bulacaktır.”

Dimitri elini ağzına götürdü ve birkaç saniye boyunca avucunun içine doğru sertçe ögürdü. Kendini toparlamak için harcadığı bir anın ardından toplayabildiği kadar soğukkanlılıkla başını kaldırdı ve elinin tersini titreyerek burnunun üzerinde gezdirdi.

Bir parça kan sızarak işaretparmağının boğumuna bulaştı.

“Anlaşılır bir şekilde, satıcılarımız zaman zaman katılmak istiyorlar, bu yüzden onları korumak için gizlice takacakları bir tılsım veriyoruz. Tabii, sen bunu bilemezsin,” dedi Marya, Lev’in anlayamadığı bir ilgiyle hâlâ bir şeyler anlatıyordu. “Ticari sır, değil mi? Ürünlerimizi açık iznimiz olmadan satmaya çalışmanın oldukça tehlikeli olduğunu kastediyorum. Biri-nin bunu önceden bilmesini istemeyiz tabii, yoksa sistemimiz pekâlâ çökebilir.”

Dimitri tekrar öksürdü, öksürüğün yankısı hâlâ sessizdi. Kan yavaş yavaş burnundan serbestçe akmaya başladı, ellerine damladı ve onları yapışkan, çamurlu, siyah çizgili bir kızıl renkle kapladı. Göğsü öksürüklerle kıvrılırken boğazına sıvı damlamasını engellemek için çabalıyor ve hiç ses çıkarmıyordu.

“Çok sayıda muhbirimiz olduğunu biliyorsun. Çok zekiler ve çok iyi saklanıyorlar. Ne yazık ki içlerinden birine göre, *birisi*,” diye mırıldandı Marya. “Bizim maddelerimizi satıyormuş. Aslında onları bizden satın alıyor, sonra dönüp neredeyse dört katı fiyatına satıyor. Bunu kim yapar acaba, Dima?”

Dimitri, Marya’nın adı olabilecek bir kelimeyi boğuk bir şekilde söyleyerek elleri ve dizleri üzerine yere düştü. Bir, sonra iki kez kasıldı, başını masanın köşesine çarpıp sendeledi ve Lev dehşetle kardeşine seslendi, sesi hâlâ Marya’nın büyüsünün etkisiyle kaybolmuştu. Marya açık ara daha iyi bir cadıydı; babaları hep öyle derdi. Gençliğinde bile Marya Antonova’dan bir tür Eski Dünya iblisiymiş, çocukların karanlıkta aramaları için uyarıldıkları türden bir kötüymüş gibi söz ederdi. Yine de Lev panikle ileri atıldı ancak kardeşi Roman’ın yakasının arkasındaki demir tutuşunu hissederek onu olduğu yerde sabitledi, Dimitri ayağa kalkmaya çabaladıktan sonra tekrar öne doğru yığıldı, yere düştüğü yerde yanağının altında kan birikiyordu.

“Bu benim canımı yaktı, Dima, gerçekten acıtıyor,” diyen Marya, ifadesiz bir şekilde içini çekti. “Gerçekten arkadaş olduğumuzu sanıyordum, biliyorsun. Sana kesinlikle güvenebileceğimi düşünmüştüm. Çocukken hep çok dürüsttün ve evet, doğru, on yılda çok şey olabilir, yine de... bu noktaya geleceğimizi hiç düşünmemiştim.” Başını sallayarak tekrar iç çekti. “Bu sana acı verdiği kadar bana da acı veriyor, gerçekten. Belki de bu benim duyarsızlığımdır,” diye düzeltti yumuşak bir sesle. Dimitri’nin soluk soluğa kalışını izliyordu, bakışları Dimitri şiddetli sarsıntılarla sarsılmaya başladığında bile hiç sekmedi. “Sana çok acı veriyor gibi görüldüğü için.”

Lev, kardeşinin adının tekrar ciğerlerinden yırtıldığını hissetti, acısı boğazını tırmalıyordu, ta ki sonunda Dimitri kaskatı kesilene kadar. O zamana kadar bütün sahne bir portre gibiydi, dehşet verici bir şekilde Barok; gövdesinin buruşuk biçimsizliğinden, Dimitri'nin kollarından biri uzanmış, parmakları Marya'nın ayaklarına doğru açılmıştı.

“Eh,” diye soludu Marya, sandalyeden kalkarak. “Sanırım hepsi bu kadar. Ivan, ceketimi verir misin lütfen?”

Sonunda ağabeylerinin emirleri yerine getirilince Roman, Lev'i serbest bıraktı, o da kendini Dimitri'ye doğru attı. Lev nabzını kontrol ederken, kardeşinin kanından geriye kalanları akıtmamak ve prensin ciğerlerini harekete zorlamak için çılgınca büyüler yaparken Roman çaresiz ve gergin bir şekilde izledi. Dimitri'nin solunumu sığıdı, göğsünün çabası hızla azalıyordu ve Lev bir anlık umutsuzlukla bir çift siyah deri eldiven çekmekte olan Marya'ya baktı.

“Neden?” diye sorarken önceden düşünme çabasını bir kenara bırakmıştı. Sesinin nihayet kendisine bahşedilmiş olmasına şaşırma zahmetine bile katlanmamıştı ve o da benzer şekilde soruya hiç aldırış etmedi, büyük boy güneş gözlüğündeki bir lekeyi dikkatle temizledikten sonra yüzüne yerleştirdi.

“Koschei'ya Baba Yaga'nın sevgilerini gönderdiğini söyle,” dedi basitçe.

Tercümesi: *Sıra sende.*

Sonra Marya Antonova, Ivan'ı da çağırarak döndü ve kapının arkasından çarpmasına izin verdi.